CARTE PUBLICATĂ ÎN 27 DE ȚĂRI

STEFAN AHNHEM

AL NOUĂLEA MORMÂNT

SERIA FABIAN RISK

buzz BOOKS

STEFAN AHNHEM

AL NOUĂLEA MORMÂNT

Traducere din limba engleză şi note
DANA-LIGIA ILIN

LITERA

Bucureşti
2019

Den nionde graven
Stefan Ahnhem

Ediție publicată pentru prima dată în Suedia în 2015 de Bokförlaget Forum
Ediție publicată pentru prima dată în limba engleză în Canada în 2016
de House of Anansi Press Inc.
www.houseofanansi.com

Ediție publicată prin înțelegere cu Salomonsson Agency

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 6390; 031 425 1619; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Al nouălea mormânt
Stefan Ahnhem

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Ovidiu Șerban
Corector: Păunița Ana
Prepress copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
AHNHEM, STEFAN
Al nouălea mormânt / Stefan Ahnhem;
trad. din lb. engleză: Dana-Ligia Ilin. –
București: Litera, 2019
ISBN 978-606-33-3931-8

I. Ilin, Dana-Ligia (trad.)

821.111

PROLOG

14 iunie 1998–8 noiembrie 1999

Era atât de întuneric, încât abia putea să vadă ce se afla chiar în faţa sa. Camionul pentru transportul prizonierilor se hurduca aşa de tare pe pământul plin de gropi, că literele pe care încerca să le scrie erau aproape de neînţeles. Dar n-avea ce să facă. Era ultima şansă, înainte ca balta de sânge de sub el să devină prea mare, să-şi pună pe hârtie povestea de dragoste care l-a făcut să lase în urmă totul. Avea să arate cum fusese împuşcat şi prins chiar de oamenii săi şi cum era acum în drum spre o moarte aproape sigură.

Găsise pixul în tabăra militară israeliană de la punctul de control Huwwara, aflată în zona necontrolată a Cisiordaniei. Hârtiile erau nişte pagini de jurnal goale pe care le luase din rucsacul lui Tamir, împreună cu plicul folosit pe care îl putea întoarce cu partea dinăuntru în afară. După ce a terminat de scris, a împăturit paginile scrisorii cu mâinile însângerate, le-a pus în plic şi l-a închis cât de bine a putut.

Nu avea timbru sau adresă. Nu avea decât un nume. Dar n-a şovăit să împingă scrisoarea prin crăpătura mică din camion şi s-o lase să cadă. Dacă vrea Dumnezeu,

scrisoarea o să ajungă acolo, şi-a zis, lăsând oboseala să pună stăpânire pe el.

Plicul nici n-a apucat să atingă pământul, că a fost luat de vântul puternic şi împins tot mai sus pe cerul negru, fără stele, care începea să arate a furtună peste munţii Nablus Ebal şi Gerizim. Intervalul dintre huruitul surd şi fulgere s-a redus şi în aer plutea ameninţarea ploii. În câteva secunde, ploaia care stătea să se dezlănţuie avea să izbească plicul de pământ şi să prefacă ţărâna uscată în lut umed. Dar n-a plouat, şi plicul pătat de sânge şi-a continuat călătoria peste munţi şi peste graniţă, în Iordania.

Saladin Hazaymeh stătea culcat pe saltea şi privea cerul, pe care lumina zorilor făcea primele încercări şovăielnice de a miji. Vântul puternic al furtunii din noaptea trecută se potolise, în sfârşit, şi părea că s-ar putea să fie o zi frumoasă.

Părea că soarele a hotărât să limpezească cerul pentru cea de-a şaptezecea sa zi de naştere. Şi, cu toate că ziua de naştere era motivul acestei călătorii de zece zile, Saladin Hazaymeh era preocupat de altceva.

Când observase lucrul acela pe cer, a crezut că e un avion aflat la câteva mii de metri deasupra, dar apoi şi-a zis că trebuie să fie o pasăre cu o aripă rănită. Acum nu-şi dădea seama ce anume pluteşte spre pământ la vreo cincizeci de metri în faţa lui, licărind în lumina soarelui.

Saladin Hazaymeh s-a ridicat şi a observat că-i dispăruse obişnuita durere de spate de dimineaţă. S-a grăbit să facă sul salteaua şi s-o pună în rucsac. Ceva era pe cale să se întâmple. Ceva foarte important, şi se simţea plin de energie.

Nu putea fi decât un semn de sus. O viziune de la Dumnezeu, în care credea de când se ştia el, care-i spunea că e pe calea cea bună. De ziua lui urmase paşii lui Iisus pe tot drumul din Ierusalim până la Marea Galileii.

Cu o zi în urmă vizitase grota sfântă din Anjara şi nădăjduise să-şi petreacă noaptea acolo, întocmai aşa cum făcuse Iisus, împreună cu apostolii şi Fecioara Maria. Însă l-au descoperit paznicii şi a fost silit să doarmă sub cerul liber. Dar totul are un înţeles, şi-a zis Saladin, grăbindu-se cu pas uşor peste pământul plin de hârtoape către măslin, unde semnul de la Dumnezeu era agăţat în crengi.

Când s-a apropiat, a văzut că este un plic.

Un plic?

Cum n-a izbutit să-şi explice logic de unde a venit, a hotărât până la urmă că din *cer* trebuie să fie răspunsul. Şi poate că nu era cu totul greşit, pentru că şi-a auzit vocea interioară repetând, ca pe o mantra, cât de important era ca el să facă ceea ce gândea. Că exact asta, nimic altceva, era adevăratul rost al călătoriei sale.

După câteva încercări, a reuşit să lovească plicul cu o piatră şi l-a prins înainte să atingă pământul. Era murdar şi plin de mici rupturi şi arăta de parcă supravieţuise sfârşitului lumii, în ciuda tuturor aşteptărilor. De asemenea, era mai greu decât se aşteptase.

De acum dispăruse orice îndoială.

Dumnezeu îl alesese pe el.

Acesta nu era doar un plic vechi.

S-a uitat pe amândouă părţile, căutând indicii, dar n-a găsit decât un nume scris cu litere mici, împrăştiate.

Aisha Shahin.

Saladin Hazaymeh s-a aşezat pe o piatră şi a rostit cu greu numele, dar nu i-a spus nimic. După un pic de şovăială, şi-a scos cuţitul şi a desfăcut cu grijă plicul. Fără să-şi dea seama că îşi ţine respiraţia, a scos scrisoarea şi a deschis-o, uitându-se la şirurile lungi de cuvinte.

Era în ebraică, măcar atât îşi dădea seama. Dar abia putea să citească în limba arabă, cum ar fi putut să înţeleagă asta?

Ce încerca Dumnezeu să spună? Îl pedepsea pentru că nu învăţase niciodată să citească? Sau scrisoarea nu îi era destinată lui? Să nu fie decât un mijlocitor neînsemnat, al cărui singur rost era să o trimită mai departe? A încercat, fără să reuşească, să-şi alunge dezamăgirea pe când împăturea scrisoarea şi o punea la loc în plic. Şi-a continuat drumul spre Ajloun, unde, călcându-şi pe inimă, a pus scrisoarea într-o cutie poştală.

Mulţi ar crede, cu siguranţă, că purtarea lui Khaled Shawabkeh este ruşinoasă şi profund imorală. El, pe de altă parte, nu se simţea câtuşi de puţin vinovat când a luat plicul fără timbru, expeditor sau adresa completă. Scrisorile la care expeditorul nu-şi îndeplinise îndatoririle deveneau proprietatea sa. Era o practică pe care o aplicase fără excepţie în cei patruzeci şi trei de ani în care lucrase la sortarea corespondenţei.

Acasă avea multe cutii pline de scrisori rătăcite, câte una pentru fiecare an. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să pescuiască una, la nimereală, şi să cerceteze conţinutul care îi era destinat altcuiva. Acest plic anume era ceva ieşit din comun.

După cât de jerpelit era, drumul însuşi trebuie să fi fost o aventură. În plus, cineva îl desfăcuse deja, dar lăsase conţinutul înăuntru.

Anume pentru el.

Cu exact nouăzeci şi opt de minute mai devreme decât de obicei, Khaled Shawabkeh a ajuns acasă şi a încuiat uşa. Sărise peste ceaiul de după-amiază, cu toate că-şi luase cu el plăcinte cu *harissa*[1], şi a alergat pe tot drumul de la autobuz până acasă. Acum îşi pierduse răsuflarea şi simţea cum transpiraţia îi îmbibă cămaşa de poliester strâmtă.

Cina putea să mai aştepte. Şi-a turnat un pahar de vin din sticla ascunsă în spatele cărţilor din bibliotecă, s-a aşezat în fotoliu, a aprins lampadarul vechi, a scos plicul şi a dat la iveală cu solemnitate scrisoarea.

„În sfârşit", şi-a zis, întinzând mâna după vin, într-o binecuvântată necunoaştere a faptului că cheagul de sânge care se forma de ani întregi în piciorul lui stâng s-a eliberat şi a urmat curgerea sângelui în sus, spre plămâni.

Cu toate că trecuse mai mult de un an de când unchiul Mariei murise de embolie, ea încă nu pusese piciorul în casa lui. Cei doi fraţi ai ei au atacat testamentul şi au făcut tot posibilul ca s-o silească să refuze moştenirea. Până şi tatăl ei a încercat s-o convingă, spunând că Khaled Shawabkeh îşi pierduse treptat minţile de-a lungul anilor şi îşi lăsase casa în neorânduială. De asemenea, nu credea că femeile sunt în stare să se descurce cu proprietăţile.

---

[1] Pastă din multe feluri de ardei iuţi, cu ierburi, condimente şi ulei, specifică ţărilor arabe din nordul Africii

Însă Maria s-a ţinut tare şi acum, în sfârşit, a putut să bage cheia în broască şi să intre. În timpul negocierilor se înstrăinase de fraţi şi de părinţi. Casa avea să fie curăţată şi vândută, iar cu banii îşi putea permite să-şi părăsească slujba de la atelierul de croitorie, să se mute la Amman şi să-şi înceapă munca, la care visa de mult, la Comisia Naţională pentru Femei din Iordania.

N-ar fi trebuit să fie posibil. Nu exista absolut nimic care să sugereze că scrisoarea ar ajunge vreodată la destinatar. Cu toate piedicile, probabilitatea era atât de mică, încât nu putea fi calculată.

Şi totuşi, exact aşa s-a întâmplat.

La un an, patru luni şi şaisprezece zile de când scrisoarea fusese împinsă printr-o crăpătură din camionul cu prizonieri şi luată pe sus de vânt în noaptea fără stele, a ajuns în mâinile Mariei Shawabkeh, şi după câteva ore, ea reuşise să strângă cea mai mare parte a informaţiilor care lipseau.

La trei nopţi după ce citise povestea îngrozitoare din scrisoare, a făcut câteva căutări pe internet, a pus un timbru pe plic, a scris adresa completă şi a lăsat-o la cel mai apropiat oficiu poştal. Fără să aibă habar de consecinţe.

Aisha Shahin
Selmedalsvägen, nr. 40, etajul 6
129 37 Hägersten
Suedia

Partea întâi
16–19 DECEMBRIE 2009

Mulţi oameni vor fi îngroziţi de lucrurile pe care le-am făcut. Unii le vor privi ca pe o răzbunare pentru toate nedreptăţile care au fost săvârşite. Alţii ca pe un joc neverosimil pentru a trage pe sfoară sistemul şi a arăta cât de departe poate să meargă cineva. Dar majoritatea vor crede că sunt faptele unei persoane extrem de bolnave.

Cu toţii se vor înşela...

1

CU DOUĂ ZILE ÎN URMĂ

Sofie Leander stătea în sala de aşteptare a Spitalului Söder[1] din Stockholm, aşteptând o ecografie. Răsfoia un exemplar ferfeniţit din broşura *Noi, părinţii*, plină cu mămici şi tătici frumoşi şi fericiţi, şi nu-şi dorea nimic mai mult pe lume decât să se numere printre ei. Dar, după atâtea serii de tratament cu Pergotime care nu dăduseră rezultat, începuse să se îndoiască de faptul că producţia sa de ovule avea să se declanşeze vreodată.

Acum era cu adevărat ultima ei şansă. Dacă procedura nu dădea rezultat de data asta, nu-i mai rămânea decât să se dea bătută.

Lucru pe care soţul său părea să-l fi făcut deja. Îi promisese că o să-i fie alături când o să aibă nevoie de el, dar nu venise la programarea din acea zi. Şi-a deschis mobilul şi a citit din nou mesajul lui. *Am un impediment din păcate n-ajung.* Trata toată treaba ca şi cum ar fi fost vorba să cumpere lapte în drum spre casă de la serviciu. Nici măcar nu scrisese „succes".

Sperase ca mutarea în Suedia, cu trei ani înainte, să le reînvie relaţia. Mai ales de vreme ce el îşi luase

[1] Spitalul General de Sud

numele ei de familie. Ei i se păruse o declaraţie de dragoste. Dovada că sunt uniţi, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Acum nu mai era atât de sigură, şi nu se putea elibera de sentimentul că alunecă din ce în ce mai departe unul de celălalt. Încercase să discute despre asta, dar el o încredinţa mereu că o iubeşte. Şi totuşi, o vedea în ochii lui. Sau, mai corect, în felul în care îi ocolea privirea.

Acum, bărbatul care îi salvase cândva viaţa avea dintr-odată „impedimente“ şi abia îşi mai întorcea privirea spre ea. Voia să-l sune şi să-l înfrunte. Să-l întrebe dacă n-o mai iubeşte. Dacă şi-a găsit pe altcineva. Dar nu îndrăznea. În plus, era sigură că n-o să-i răspundă. N-o făcea aproape niciodată când era la lucru, şi cu atât mai puţin acum, când era prins cu un proiect nou. Nu, singura ei şansă era un raport pozitiv din partea doctorului. Dacă ar putea obţine asta, cu siguranţă totul avea să fie bine din nou. Atunci va putea să-i dea, în sfârşit, copilul pe care şi-l doriseră întotdeauna, şi el îşi va da seama cât de mult o iubeşte, de fapt.

– Sofie Leander, a auzit că este strigată, a urmat moaşa de-a lungul coridorului şi a fost poftită într-un cabinet mic cu storurile lăsate, cu un aparat care semăna cu un calculator mare şi un pat de spital.

– Puneţi-vă haina în cuier şi întindeţi-vă pe pat, doctorul vine imediat.

Sofie a încuviinţat din cap şi şi-a scos haina şi cizmele, în vreme ce moaşa ieşea din cabinet. Culcată pe pat, şi-a tras în sus bluza, şi-a descheiat pantalonii şi s-a hotărât să-şi sune totuşi soţul şi să-l întrebe ce era atât de important încât nu putuse să vină cu ea. Dar, pe când întindea mâna după poşetă, s-a deschis uşa şi a intrat doctorul.

– Sunteţi Sofie Leander?

Sofie a încuviinţat.

– Bun, ia să vedem... Mai întâi aşezaţi-vă pe o parte, cu spatele la mine.

Sofie s-a conformat şi l-a auzit pe doctor că deschide în spatele ei ceva ambalat în plastic. Nu-şi dădea seama despre ce era vorba, dar simţea că ceva nu e în ordine în întreaga situaţie.

– Aşadar, am venit ca să-mi fie examinate ovarele.

– Sigur. Trebuie doar să ne ocupăm mai întâi de asta, a zis doctorul, apăsându-i vertebrele.

Deodată, a simţit o înţepătură în mijlocul spatelui.

– Staţi un pic. Ce faceţi? M-aţi înţepat? Sofie s-a răsucit şi a văzut că alunecă ceva în buzunarul pantalonilor doctorului. Vreau să ştiu ce...

– Nu trebuie să vă îngrijoraţi. E procedura obişnuită. Acelea sunt lucrurile dumneavoastră? Doctorul a arătat haina şi cizmele ei, dar n-a aşteptat răspunsul şi i le-a pus lângă picioare. Nu vrem să uităm nimic. Nu-i aşa?

Nu era prima dată când Sofie făcea ecografia ovarelor, aşa că ştia că nici vorbă să fie procedura obişnuită. Habar n-avea ce-i asta. Tot ce ştia cu siguranţă era că nu mai voia să participe. Să se îndepărteze de doctor şi de cabinet. De tot spitalul.

– Cred că trebuie să plec, a zis, încercând să se ridice. Vreau să plec, mă auziţi? Dar corpul refuza s-o asculte. Ce se întâmplă? Ce aţi făcut?

Doctorul s-a aplecat spre ea, i-a zâmbit şi a mângâiat-o pe obraz.

– O să înţelegi curând.

Sofie a încercat să protesteze şi să ţipe cât putea de tare. Însă masca de oxigen înăbuşea orice sunet şi, până să-şi dea seama, frânele patului fuseseră eliberate şi era împins afară din cabinet şi pe coridor.

Dacă s-ar putea prinde de ceva, orice, ca să se tragă jos din pat ca să facă toată lumea să înţeleagă ce se petrece. Dar n-a putut. Nu putea decât să zacă acolo, să privească tavanul şi să vadă cum se perindă lămpile fluorescente şi în faţa lor se deschid uşi.

Alte chipuri. Femei gravide şi bărbaţi care aveau să fie în curând tătici. Moaşe şi doctori. Toţi erau atât de aproape, şi totuşi, atât de departe. S-au deschis uşi. Un lift, şi erau acolo vocile altora. Uşile liftului s-au închis în spatele ei. Ori s-au deschis?

Apoi a fost din nou singură cu doctorul, şi el fluiera o melodie care stârnea ecoul între zidurile dure. Era singurul sunet pe care îl putea auzi, în afară de propria respiraţie, care începea să-i amintească de astmul din copilărie. Pe atunci se simţea cu totul neajutorată când trebuia să se oprească din joacă pentru a trage aer în piept. Acum se simţea şi neajutorată, şi mică, şi nu-şi dorea decât să se prăbuşească şi să plângă. Dar nu putea să facă nici măcar asta.

Luminile fluorescente de pe tavanul de ciment întunecat s-au terminat şi a văzut cum mai întâi picioarele şi apoi partea de sus a trupului îi sunt puse pe o brancardă. *O să înţelegi curând*, spusese doctorul. Cum putea ea să înţeleagă? Nu se putea gândi decât la articolul pe care îl citise de curând despre un medic din Malmö care făcea chirurgie plastică şi care le injecta ceva pacientelor ca să nu se poată împotrivi când le viola. Dar de ce ar vrea cineva s-o violeze pe ea?

Brancarda a fost împinsă cu spatele într-o ambulanţă, şi ea a încercat să se concentreze pe sunete. A auzit cum se închide uşa de pe partea şoferului şi porneşte motorul. Au demarat şi au virat spre vest, pe Ringvägen, apoi au mers mai departe pe Hornsgatan spre Hornstull, după care au luat-o spre

Liljeholmsbron. Până atunci reuşise cu uşurinţă să se orienteze. Lucrurile s-au înrăutăţit când s-au învârtit de câteva ori printr-un sens giratoriu şi n-a mai ştiut pe unde merg.

După vreo douăzeci de minute s-au oprit, în cele din urmă. Nu ştia unde se află, dar a auzit că se deschide poarta unui garaj. Ambulanţa a înaintat vreo treizeci de metri până să se oprească motorul.

Uşile ambulanţei s-au deschis şi brancarda a fost scoasă şi dusă de acolo. Alte lămpi fluorescente se urmăreau una pe alta pe tavan. Ritmul s-a precipitat şi paşii doctorului răsunau pe podeaua dură până ce s-au oprit brusc. A auzit chei şi un bipăit, apoi a pornit un motor electric.

Brancarda a fost împinsă într-o încăpere întunecată, şi părea că s-a închis ceva în urma ei. O lampă puternică din tavan era aprinsă şi lumina cădea pe o masă dreptunghiulară. Nu vedea nici o fereastră şi nu-şi dădea seama cât de mare este încăperea. Nu desluşea decât lampa şi masa care avea în jur nişte aparate. Brancarda a fost împinsă înainte, şi acum vedea că masa este acoperită cu o folie de plastic şi are câteva curele şi un orificiu larg de vreo zece centimetri puţin mai jos de centru. Alături era o masă de metal, mai mică, pe care se aflau diferite instrumente chirurgicale înşirate pe un prosop alb.

Abia atunci a înţeles Sofie Leander ce o aşteaptă.

De îndată ce a văzut foarfeca, cleştii şi scalpelele, a înţeles exact.

De ce a fost luată.

Ce urma să se întâmple.

2

Fabian Risk a citit din nou mesajul de la cap la coadă înainte să ridice privirea de pe mobil şi să întâlnească privirea uimită a dirigintei.

– Îmi pare rău, dar, din păcate, se pare că trebuie să începem fără ea.

– Chiar aşa? Bine, a zis diriginta, şi a arătat foarte limpede ce crede despre asta.

– Cum, mami nu vine?

Matilda arăta de parcă mai bine ar fi sărit de pe podul Väster decât să treacă printr-o discuţie părinţi–dirigintă fără Sonja. Şi Fabian o înţelegea. Lipsise la ultimele şedinţe din diferite motive şi, cu toate că Matilda era acum în clasa a treia, nici măcar nu-şi amintea numele dirigintei.

– Matilda, din păcate, mami trebuie să lucreze. Ştii cât de ocupată este când se apropie o expoziţie.

– A zis c-o să fie aici.

– Ştiu, şi îţi jur că e la fel de dezamăgită ca tine. Dar sunt sigur că o să fie bine, totuşi.

A mângâiat-o pe cap şi a căutat sprijin la dirigintă, care i-a răspuns cu un surâs neutru.

– Termină.

Matilda i-a împins mâna deoparte și și-a aranjat clamele roz prinse în părul castaniu, lung până la umăr.

– Da, în ceea ce privește sârguința Matildei la învățătură și capacitatea de a urmări lecțiile, toți profesorii nu au decât vorbe de laudă. Diriginta a răsfoit hârtiile din fața sa. Și la limba suedeză, și la matematică este una dintre cele mai bune din...

A tăcut și s-a uitat la mobilul lui Fabian, care începuse să vibreze pe masă.

– Scuze.

Fabian a răsucit telefonul spre el și a văzut, cu mare surprindere, că este Herman Edelman. El era șeful lui Fabian de când se angajase la Biroul Național de Investigații Criminalistice din Stockholm și, chiar și la șaizeci de ani, era o forță de care trebuia să ții cont și la fel de dornic de adevăr cum fusese dintotdeauna. Fabian putea spune cu mâna pe inimă că n-ar fi fost mare lucru de capul său ca investigator fără Edelman.

Dar Edelman nu mai fusese văzut la birou de la prânz și în momentul cafelei de după-amiază nici Fabian, nici vreunul dintre ceilalți din echipă nu avea vreo veste de la el și începeau toți să se întrebe dacă nu se întâmplase ceva.

Dar acum îl suna. Și încă după orele de program, ceea ce nu putea să însemne decât un lucru.

Era clar că se întâmplase ceva.

Ceva ce nu putea să aștepte.

Fabian se pregătea să răspundă, când diriginta și-a dres glasul.

– Nu avem toată seara la dispoziție. Nu sunteți singurul părinte cu care trebuie să mă întâlnesc.

– Scuze, unde rămăsesem?

Fabian a respins apelul și a pus telefonul jos.

– Matilda. Fiica dumneavoastră. Diriginta s-a silit să zâmbească. După cum spuneam, toţi profesorii au doar vorbe de laudă despre Matilda. Dar... L-a privit pe Fabian în ochi. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, aş vrea să vorbim între patru ochi.

– Da? Bine. Sunt sigur că e în ordine. Nu-i aşa, Matilda?

– Despre ce o să vorbiţi?

– Sunt sigur că sunt lucruri pentru oamenii mari. Fabian s-a întors spre dirigintă, care a încuviinţat din cap, zâmbind. Matilda, vrei, te rog, să aştepţi pe hol, vin repede.

Matilda a oftat şi şi-a târşâit demonstrativ picioarele spre ieşirea din clasă. Fabian a urmărit-o cu privirea, dar nu se putea împiedica să se întrebe ce voia Edelman de la el.

– Deci, iată cum stau lucrurile. Diriginta şi-a pus pe masă mâinile împreunate. Am auzit de la mai mulţi oameni că sunt semne serioase că Matilda...

Din nou a fost întreruptă de vibraţia telefonului lui Fabian şi n-aveai cum să nu-i observi iritarea.

– Vă rog să mă scuzaţi, dar nu ştiu ce se întâmplă. A luat telefonul şi l-a răsucit. De data asta era colega sa, Malin Rehnberg, care se afla la un seminar la Copenhaga. Edelman probabil că o sunase pe ea după ce-l sunase pe el. Regret, dar n-am de ales, trebuie să...

– Bine. Dar atunci cred că ne oprim aici, a zis diriginta şi a început să-şi strângă hârtiile.

– Dar staţi un pic. N-am putea să...

– În această şcoală se interzice folosirea telefoanelor mobile în timpul orelor şi nu văd de ce aş face excepţie cu adulţii. Continua să-şi adune hârtiile şi să le pună în servietă. Dar răspundeţi la apelul dumneavoastră

important, în felul acesta îi deosebesc pe părinţii cărora chiar le pasă de copiii lor. Vă doresc o seară plăcută.

S-a ridicat în picioare.

– Aşteptaţi, lucrurile au luat-o razna de tot, a zis Fabian, tocmai când telefonul a tăcut. Mesaj. Dă, Doamne, să lase un mesaj. Îmi pare rău. Sigur că sunt aici pentru Matilda şi nimic altceva.

Femeia, al cărei nume îl uitase, i-a aruncat o privire dispreţuitoare.

– Bine. Şi-a deschis servieta şi a scos dosarul Matildei. Nu e un lucru în care să ne amestecăm de obicei. Dar am impresia că e cu adevărat important în cazul fiicei dumneavoastră, deoarece suntem îngrijoraţi că s-ar putea să-i fie puse în pericol studiile.

– Îmi pare rău, dar nu înţeleg. Să facem ce anume?

Diriginta a pus pe masă un desen.

– Iată una dintre ultimele ei lucrări. Şi, mă rog, vedeţi şi dumneavoastră.

Fabian s-a recunoscut în desen, cu barbişonul pe care şi-l răsese cu câteva săptămâni înainte. Sonja stătea alături de el, cu un cuţit de bucătărie în mână. Feţele le erau de un roşu aprins şi strigau, cu gurile larg deschise. Şi-a amintit că o întrebase dacă chiar trebuie să lucreze atât de mult serile. Sonja luase foc şi-i aruncase în faţă toată munca lui până noaptea târziu din ultimii ani, învinuindu-l că nu-l interesează decât propriile nevoi.

Căzuseră de acord să nu se certe niciodată, absolut niciodată, în faţa copiilor. Dar, în fierbinţeala momentului, el chiar ameninţase cu divorţul.

– Nu ştiu ce să spun. Asta, asta e...

– Şi iată încă una, l-a întrerupt diriginta.

De data aceasta, imaginea înfăţişa dormitorul Matildei, cu tapetul din dreptul patului şi animalele de

pluş înşirate peste perne, în partea de jos a desenului, aşa cum erau în realitate. O mică parte din Fabian nu putea să nu fie impresionată de talentul ei la desen, în vreme ce restul se căznea să înţeleagă ce era scris în bulele care ilustrau lupta din partea cealaltă a peretelui. De data asta era vorba de sex şi, din câte vedea el, unele replici erau dureros de aproape de adevăr.

Îşi dorea să se scufunde în scaun şi să dispară de acolo.

– Desigur, sunt destule fantezii şi exagerări, asta înţeleg şi eu. Însă această temă revine în tot ce face Matilda acum, şi m-am gândit că ar fi bine s-o ştiţi. În orice caz, ca părinte, eu aş fi vrut să ştiu.

– Desigur, a zis Fabian, încercând să ascundă telefonul mobil care vibra din nou în mâna sa.

În timp ce ieşea din Şcoala Björngård, Fabian i-a telefonat lui Edelman, dar suna ocupat.

– Uite, Matilda, acum e şi mai multă zăpadă. S-a uitat peste curtea şcolii, acoperită de un strat gros de zăpadă proaspăt căzută. E grozav, nu? Mâine o să puteţi face cu toţii oameni de zăpadă.

– Până atunci cu siguranţă o să fie doar fleşcăială, a zis Matilda, pornind în jos pe scări.

– Matilda, aşteaptă! Fabian s-a grăbit să o prindă din urmă. Nu eşti îngrijorată că eu şi mami o să ne despărţim, nu-i aşa?

– Aşadar, despre asta aţi vorbit.

– Ei bine? Eşti?

Fără să răspundă, Matilda a fugit spre maşină, care era parcată pe partea cealaltă a străzii.

Fabian a ridicat cheile ca să deblocheze portierele, aşa încât ea să poată intra. Îşi dorea foarte mult să se grăbească să stea cu ea, dar nu era sigur ce ar trebui

să spună. Ea avea dreptate, la urma urmei. Dacă o ţineau tot aşa, mai devreme sau mai târziu căsătoria lor avea să se sfârşească. El, care nu-i jurase doar Sonjei, ci mai ales lui însuşi că n-o să calce pe urmele părinţilor săi. Orice s-ar întâmpla. Oricât de greu le-ar fi fost. Crezuse că nimic nu i-ar putea determina să renunţe la căsnicia lor.

Acum nu mai era aşa de sigur.

Cu toate că i se dezumflaseră cauciucurile, ca să zicem aşa, continua să meargă pe jantă de atâta vreme, încât era greu de crezut că ar mai putea să fie reparate. A oftat şi s-a oprit în mijlocul curţii şcolii ca s-o sune pe Malin Rehnberg.

– Fabian, pe unde ai umblat? Singurul lucru care te va salva acum este faptul că mă aflu la mai bine de şase sute de kilometri de acolo. Cel mai bun lucru pe care putea el să-l facă acum era să tacă şi să aştepte ca ea să continue până ce termina ce avea de spus. Îţi dai seama că Herman a fost în cârca mea ca o afurisită de lipitoare doar pentru că nu ţi-ai dat osteneala să-i răspunzi la telefon? Mă tratează de parcă aş fi secretara lui sau aşa ceva. Da, ştiu că nu-i pasă nimănui, dar se întâmplă să fiu la Copenhaga la un seminar care, de fapt, e chiar interesant.

– Bine, dar ştii ce...

– Însă paturile de aici sunt ca dracu', şi pe lângă asta mă simt ca un porc umflat şi asudat.

– Înţeleg, dar...

– Şi nu-mi pasă că mi-au mai rămas două luni, sunt pe punctul să fac ceva ilegal dacă plozii ăia nu ţâşnesc afară curând! Alo? Fabian? Mai eşti acolo?

– A zis despre ce este vorba?

– Nu, şi nu ştiu. Evident, e ceva extrem de important. Dar cred că am o idee.

– Bine.

– Încearcă să răspunzi când te mai sună.

A auzit un „clic“ şi a rămas acolo, dând din cap. De asemenea, spera că sarcina ei o să se termine repede. După cincisprezece secunde, Malin i-a trimis un mesaj în care se scuza pentru tonul aspru şi promitea că o să fie din nou ea însăşi de cum se termină „sarcina de coşmar“.

Fabian s-a aşezat la volan şi s-a uitat la Matilda, care stătea pe bancheta din spate.

– Ce-ai zice să ne oprim la Ciao Ciao şi să luăm pizza?

Matilda a ridicat din umeri, dar a văzut-o că se luminează un pic la faţă, chiar dacă se străduia din răsputeri s-o ascundă. A pornit maşina şi a cotit pe Maria Prästgårdsgatan, în vreme ce încerca din nou să dea de Edelman.

– Bună, Herman, am văzut că m-ai sunat.

– Presupun că trebuie să-i mulţumesc lui Malin.

– Eram într-o şedinţă părinţi–dirigintă şi abia acum...

– Da, da, bine. Motivul pentru care am sunat este că am fost convocat la SePo la ora opt în seara asta şi vreau să vii cu mine.

– În seara asta? Îmi pare rău, dar sunt singur cu copiii. De ce e aşa de important ca eu...

– Cine e la conducere aici, tu sau eu?

– Nu asta am...

– Ascultă la mine. Persson şi Päivinen tocmai au găsit un nou indiciu în cazul Adam Fischer, iar Markus şi Inger sunt prinşi până peste cap cu identificarea reţelei lui Diego Arcas. Singurii care n-au nimic pe birou în acest moment sunteţi tu şi Malin. Şi, din câte ştiu eu, Malin e la Copenhaga.

– Bine, dar poţi să-mi spui ce s-a întâmplat?

– Presupun că asta urmează să ni se spună. Ne vedem în faţă la SePo la fără cinci. Salut.

Fabian şi-a scos căştile şi a cotit pe Nytorgsgatan. Nu era deloc prima oară când drumul lui se intersecta cu cei de la serviciile secrete suedeze. Dar nu mai fusese niciodată invitat la o întâlnire în afara orelor de program, probabil din cauză că se afla prea jos pe scara ierarhică. Pe de altă parte, Herman Edelman era tot timpul pe acolo şi nu pierdea nici o ocazie să sublinieze că e vital să stai cu spatele lipit de perete dacă vrei să scapi cu viaţă dintr-o întâlnire cu ei.

Iar acum voia ca Fabian să meargă cu el.

– Nu, e imposibil, Fabian. Îmi pare rău. Trebuie să te descurci altfel.

– Ce vrei să zici cu trebuie să te descurci altfel? a zis Fabian, privind crestele acoperişurilor încărcate de zăpadă, în veme ce o auzea pe Sonja trăgând încă un fum dătător de cancer şi apoi oftatul, când scotea fumul pe nări.

Era semn că e într-o dispoziţie cu adevărat proastă.

– Nu ştiu. Va trebui să găseşti ceva. N-am timp acum să vorbesc.

– Stai un pic, a zis Fabian şi a văzut în geam imaginea Matildei, care stătea în bucătărie şi asculta.

A luat telecomanda, a deschis televizorul şi a dat sonorul tare.

La opt zile după ce playboy-ul Adam Fischer a dispărut fără urmă, poliţia a anunţat că tratează cazul ca pe o răpire...

– Sonja, nu e hotărârea mea. N-am de ales.

– Şi crezi că eu am?

Îl avem cu noi în studio pe profesorul Gerhard Ringe...

– Trebuie să las din mână pensulele şi să-i spun lui Ewa, *sorry*, n-o să fie nici o expoziţie?

– Nu. Dar...

– Atunci, bine.

– Te rog, linişteşte-te.

Ce a făcut poliţia să dea această informaţie? Şi de ce n-am auzit nimic despre vreo răscumpărare?

– Sunt liniştită, a zis Sonja, fără să se străduiască deloc să ascundă faptul că a mai tras un fum. Doar că nu înţeleg de ce trebuie să fie aşa o mare problemă faptul că, de data asta, eu sunt cea care are de lucru.

– Bine, o să încerc să aranjez ceva. Ai idee când ajungi acasă?

– Da. Când termin. Şi, fă bine, nu mă întreba la ce oră, pentru că habar n-am. Nu ştiu decât că urăsc din ce în ce mai tare aceste tablouri, cu fiecare secundă care trece. Un nou pufăit şi un nou oftat. Îmi pare rău... Doar că sunt tare scârbită şi obosită de toate astea şi nu-mi doresc nimic mai mult decât să vomit peste ele.

– Iubito, o să fie bine. Te simţi aşa înainte de fiecare expoziţie, apoi ai brusc o epifanie şi totul se aşază cum trebuie.

– Mai vedem noi.

– O să găsesc eu ceva. Nu te mai gândi la asta.

– Bine.

– Te iubesc.

– Pe curând.

Fabian s-a aşezat alături de Matilda în bucătărie şi a scos din cutie pizza lui.

– Cum a fost pizza cu banane?

– Bună. Dar auzi?

– Da?

– Mami a zis şi ea că te iubeşte?

Fabian i-a întâlnit privirea şi s-a întrebat cum să răspundă.

– Nu, de fapt, n-a zis.

– Poate e din cauză că e aşa de stresată.

Fabian a încuviinţat şi a muşcat o bucată mare din pizza care se răcise de mult.

3

Nu era prima oară când Fabian mergea la SePo. Dar nu mai trecuse niciodată prin atâtea puncte de control şi nu mai ajunsese atât de adânc în clădire. Îşi pierduse cu totul simţul orientării. De-abia după multe lifturi şi coridoare fără ferestre, el şi Herman Edelman au fost conduşi într-o cameră mare luminată slab. Din câte îşi amintea Fabian, era prima oară când Edelman n-avea nimic de zis.

Chiar înainte să plece, Theodor se întorsese de la *floorball*[1] şi, după o negociere rapidă, fusese de acord să aibă grijă de Matilda. Cu toate că era o seară de miercuri obişnuită, Fabian a fost de acord ca ei să mănânce chipsuri, să bea sifon şi să se uite la video în camerele lor. Nu le ceruse în schimb decât să nu-i spună Sonjei, iar Matilda să nu deseneze asta la şcoală.

–Trebuie să fiţi Edelman şi Fabian Risk. O femeie a ieşit din întuneric şi a dat mâna cu ei. Bine aţi venit. Anders Furhage şi ceilalţi aşteaptă deja.

Femeia i-a condus mai departe pe coridor. După ce ochii lui Fabian s-au adaptat la lumina slabă, a observat câteva cuburi întunecate care păreau că plutesc cam

[1] Echivalentul hocheiului, dar se joacă în sală, nu pe gheaţă

la un metru deasupra podelei. Auzise despre camerele în care se putea vorbi fără să poată auzi cineva din afară și care, după cum se zvonea, împovăraseră bugetul SePo cu zeci de milioane, dar era prima oară când le vedea cu ochii lui. Totuși, Edelman nici n-a clipit. Doar și-a șters cu o batistă ochelarii mici și rotunzi și a mers mai departe. Fabian nu-l mai văzuse atât de serios și mohorât de când îi murise soția de cancer, cu zece ani în urmă.

– Vă rog să-mi dați telefoanele, a spus femeia și s-a oprit lângă o scară ce ducea la unul dintre cuburile ca niște colibe în care era deschisă o ușă groasă; după ce intrau, cubul avea să fie izolat deplin.

I-au înmânat telefoanele, au urcat treptele și au intrat în cub, care era vopsit în cafeniu și avea mochetă de un roșu-închis dintr-un capăt în celălalt. În jurul unei mese ovale din lemn de nuc pe care erau câteva pahare și sticle cu apă minerală stăteau trei bărbați în costum, fiecare cu cravată de altă culoare. Fabian l-a recunoscut imediat pe directorul general, Anders Furhage, care s-a ridicat să-i întâmpine în vreme ce ușa se închidea în urma lor.

– Vă mulțumesc că ați venit, deși v-am anunțat atât de târziu. Sunt sigur că înțelegeți că tot ce se va spune la această ședință este complet confidențial.

Fabian și Edelman au dat din cap și s-au așezat.

– Bun, hai să trecem la treabă, a zis Furhage, privindu-i în ochi pe amândoi. A apărut ceva, hai să-i zicem o situație, și s-ar putea dovedi că este, de fapt, o nonsituație. Un flecușteț.

Fabian i-a aruncat o privire lui Edelman, care părea la fel de nedumerit ca el.

– Melvin Stenberg este responsabil cu securitatea personală şi ne poate spune mai multe, a continuat Furhage, după care a făcut semn cu capul spre bărbatul cu cravată albastră.

– Astăzi, la 15.24, cam la o oră după ce s-a încheiat audierea din parlament, Carl-Eric Grimås a ieşit pe uşa din vest a clădirii parlamentului, unde îl aştepta o maşină. După spusele şoferului nostru, Grimås nu a apărut şi n-a mai fost văzut de atunci.

– Stai aşa, vrei să spui că a dispărut ministrul justiţiei? a zis Edelman.

Stenberg şi-a potrivit cravata şi a dat scurt din cap.

– Am căutat prin zonele din jurul clădirilor guvernamentale şi Rosenbad[1] şi am luat legătura cu familia şi şefa de cabinet de la Ministerul Justiţiei, a spus bărbatul cu cravată albastră. Dar în acest moment toată lumea e la fel de nedumerită.

Peste încăpere s-a lăsat tăcerea, în vreme ce toţi – chiar şi cei trei cu cravată – se pătrundeau de ideea că unul dintre miniştrii cei mai importanţi ai ţării, care era şi cel care răspundea la nivelul suprem de acţiunile lor, dispăruse fără să lase vreo urmă.

– Şi numiţi asta „flecuşteţ"?

Edelman a clătinat din cap.

– Herman, nu-i deloc ceea ce am spus eu. Furhage i-a zâmbit lui Edelman. Hai să nu căutăm nod în papură, dar, după cum vă daţi foarte bine seama, în acest moment nu ştim dacă...

– A dispărut, fir'ar să fie! Cât de mulţi politicieni trebuie să-şi sacrifice viaţa în ţara asta până să ne trezim? Vreau să zic, nu are Grimås pază personală douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru?

[1] Clădire din centrul oraşului, sediul guvernului

Furhage s-a răsucit spre bărbatul cu cravată verde, care şi-a dres glasul.

– Păi, totul ţine de resurse şi priorităţi. Am făcut o evaluare a riscului, care a arătat că nu exista nici un tipar de ameninţare iminentă câtă vreme se afla într-una dintre clădirile parlamentului.

„Păi, bine că măcar avem un cub în care putem să stăm şi să vorbim fără să ne audă nimeni din afară", şi-a zis Fabian, în vreme ce Furhage i-a făcut lui „cravată verde" semn că poate să apese pe butonul de pe panoul de control încastrat în masă.

Un ecran a coborât pe un perete.

– Această secvenţă a fost filmată de camerele care supraveghează uşa despre care vorbeam, a spus el, pornind proiectorul.

Clipul, care nu dura mai mult de un minut, îl arăta pe Carl-Eric Grimås mergând spre uşile duble din sticlă, cu o servietă în mâna stângă. După ce a ajuns, a trecut cardul de acces prin cititor, a deschis o uşă, apoi pe cealaltă, după care a dispărut în viscol.

Fabian i-a recunoscut hainele din imaginile din ziar: paltonul cu guler mare de blană şi o pălărie imposibil de confundat deveniseră semnul distinctiv al ministrului. Ora marcată în colţul din stânga sus arăta 15.24.

Proiectorul s-a oprit şi ecranul s-a strecurat fără zgomot înapoi în tavan.

– Şi una dintre maşinile voastre era afară, aşteptând să-l ia, a zis Fabian, căruia i se părea de neînţeles.

„Cravată verde" a încuviinţat.

– O să adaug că ningea de rupea pământul şi şoferul nu vedea bine toată uşa.

– Când a ajuns acolo?

– Dacă te referi la Grimås, la 11.43, pe uşa principală din vestul clădirii parlamentului, a zis „cravată

verde", părând mulţumit că a reuşit să ofere un răspuns rapid şi exact.

– La 11.38 a plecat din Rosenbad şi a mers cu pas vioi pe Strömgatan, dar, în loc să o ia pe podul Riks, a făcut un ocol pe podul Vasa spre Kanslikajen[1]. Cu paza personală, a zis „cravată albastră".

– Şi când a început audierea? La douăsprezece?

– Nu, nu înainte de douăsprezece şi jumătate, dar Grimås nu întârzie niciodată.

– Şi maşina care aştepta. La ce oră trebuia să fie acolo?

– La ora 15.00, a zis „cravată albastră" şi a luat o înghiţitură de apă.

– Aşadar, cu toate că se ştie că nu întârzie niciodată, n-a plecat de la parlament decât la 15.24.

Bărbaţii cu cravată s-au uitat unul la altul, iar Furhage şi-a dres glasul.

– Daţi-mi voie să lămuresc ceva. Nu sunteţi aici ca să preluaţi investigaţia. Dimpotrivă. Sunteţi aici doar ca să fiţi informaţi. Cu alte cuvinte, câtă vreme nu suntem siguri că s-a comis vreun delict, noi suntem cei care controlează investigaţia.

– Şi ce s-ar fi putut întâmpla, dacă nu un delict? a zis Edelman, trăgându-se de barbă.

– Chestia e că, atâta vreme cât nu există, de fapt, nimic care să arate că s-a întâmplat ceva rău, şi aşa cum... Scuză-mă, care e numele tău? s-a întors Furhage spre Fabian.

– Fabian Risk.

– Aha. Aşa cum sugerează Risk, există câteva întrebări fără răspuns. Întrebări la care ne străduim din răsputeri chiar acum să aflăm răspunsul. După

[1] Cheiul Cancelariei

părerea mea, n-are rost să ne repezim la o mulțime de concluzii. Dar, desigur, o să vă dăm informații de îndată ce le avem.

– Nu, zău? Știați de asta de la ora trei și jumătate și ne informați abia acum. Asta numiți voi „informații de îndată ce le avem"?

– Hai să-i zicem așa: pe moment nu avem nici vreun cadavru, nici vreo amenințare explicită. Nu există nimic care să sugereze că ar putea fi un act terorist sau ceva de soiul acesta. Pe de altă parte, există destui oameni care spun că de curând el părea stresat și cu gândurile în altă parte, lucru care sugerează că a dispărut de bunăvoie și vrea, pur și simplu, să fie lăsat în pace.

Edelman a fornăit.

– Ți-a trecut prin cap că s-ar putea ca așa-zisa ta „analiză a amenințării" să nu fie bună de nimic și poate că tot ce încerci să faci acum nu-i decât să câștigi timp ca echipa să șteargă toate urmele eșecului vostru?

– Herman, permite-mi să sugerez să rămânem în limitele decenței, a zis Furhage, evident netulburat de atacul lui Edelman. Nimeni de aici nu încearcă să șteargă nimic. N-am fi aici dacă așa ar sta lucrurile. Nu-i așa? Vrem exact același lucru ca și tine. Să aflăm ce s-a întâmplat. Și, sigur, e foarte posibil să fi făcut o eroare în analiza amenințării. Dar asta nu schimbă faptul că investigația rămâne la noi până ce vom putea să confirmăm că s-a comis cu adevărat un delict. Și vreau să subliniez că nu e vorba să vă țin pe dinafară, doar de beneficiul de a putea să lucrăm rapid. Și tu, și eu cunoaștem avantajele acestui lucru, Herman. În clipa în care îți pui în mișcare mașinăria, asta va fi pe prima pagină a tuturor ziarelor de scandal, și n-o

să putem face altceva decât să ţinem conferinţe de presă zile în şir.

– Şi dacă nu sunt de acord cu asta?

– O să fii. Şi, ca să te scutesc de dureri de cap inutile, am deja aprobarea lui Crimson.

Fabian s-a uitat la Edelman, care şedea tăcut, fără să facă nici cea mai mică mişcare. Preşul tocmai îi fusese tras de sub picioare şi o ştia. Fără ştirea lui, Furhage luase legătura cu comisarul poliţiei şi primise permisiunea să ţină Biroul Naţional departe de investigaţie. Foarte probabil, la ordinele lui Crimson erau informaţi acum. Fuseseră lucraţi pe la spate.

Însă şeful lui stătea acolo şi lăsa secundele să se scurgă fără să dezvăluie ce gândea. Şi-a luat cu o mână, calm, cutia cu ţigări rulate în foaie de tutun, în vreme ce scotea cu cealaltă din buzunar vechea lui brichetă Ronson şi, înainte să poată spune cineva vreun cuvânt, ţigara avea vârful de un roşu furios. Nici Furhage, nici celelalte „cravate“ n-au zis nimic şi de-abia după două fumuri lungi, Edelman a stins-o într-unul dintre pahare.

– Bine. Am terminat aici. Abia aştept să primesc informaţiile despre mersul anchetei.

– Desigur. Furhage i-a întins mâna. Eşti primul pe lista mea. Ştii asta.

Edelman n-a băgat în seamă mâna întinsă şi şi-a întors privirea spre Fabian, care s-a ridicat şi a părăsit cubul, reamintindu-şi să nu spună niciodată, cât o trăi el, „da“ dacă i s-ar propunere o funcţie de conducere.

Cât au mers spre ieşire prin labirintul de coridoare, Edelman a fost la fel de tăcut pe cât fusese la venire. N-aveai cum să ştii dacă era din cauză că îşi făcea griji că l-ar auzi cineva sau era, pur şi simplu, prea furios ca

să vorbească, iar Fabian a tăcut şi el, cu toate că întrebările i se buluceau în minte.

De-abia când au ajuns afară, în viscolul de pe Polhemsgatan, Edelman a propus să urce în maşina lui Fabian, cu toate că un taxi îl aştepta deja. Au traversat, şi Fabian a descuiat maşina, a intrat şi a pornit motorul ca să se încălzească. Edelman şedea pe locul pasagerului cu ochii aţintiţi în faţă, la parbrizul acoperit de zăpadă.

– Nu ştiu dacă eşti la curent, dar Grimås este... Edelman a tras aer în piept. Un vechi prieten la care încă ţin mult.

Fabian a încuviinţat din cap. Cu mult înainte ca Fabian să ajungă la Biroul Naţional de Investigaţii Criminalistice, Grimås fusese şeful lui Edelman, înainte să plece din poliţie şi să se dedice politicii. Toţi din sediu au observat colaborarea fructuoasă dintre cei doi, iar Edelman nu scăpa nici o ocazie să vorbească despre ce făcuseră pe vremuri el şi Grimås. Dar faptul că încă ţineau legătura l-a surprins.

– Ai vreo idee ce s-a putut întâmpla? a întrebat Fabian.

Edelman şi-a scuturat capul.

– Dar bănuiesc ce-i mai rău... Aşadar, e extrem de important să aflăm cât mai multe posibil înainte ca patrulele de curăţare ale SePo să ajungă prea departe.

– Crezi că e ceea ce ei...

– Nu cred nimic. Dar ultima persoană în care să am încredere e Furhage.

– Aşa că ar trebui să începem o investigaţie, cu toate că Bertil Crimson...

– Nu noi. Tu, l-a întrerupt Edelman, răsucindu-se spre Fabian. Ca să fie cu totul limpede. Nu există

nimeni în sediu care să aibă nici pe departe ceea ce trebuie. Ştim asta şi tu, şi eu.

– Dar cum aş putea să pornesc o investigaţie separată când Bertil Crimson a spus în mod explicit...

– Hai să nu-i zicem investigaţie. Ce vreau să spun e că... Dacă noi nu aflăm adevărul, cine o va face? SePo?

Fabian nu putea decât să încuviinţeze. Edelman avea dreptate, fără îndoială.

– Ai grijă să fii cât mai discret şi, până ce aflăm mai multe, nu raportezi nimănui altcuiva decât mie.

Edelman a ieşit din maşină şi a trântit portiera atât de tare, încât cea mai mare parte a zăpezii a căzut de pe geamuri. Fabian a dat drumul ştergătoarelor de parbriz, care au înlăturat ce mai rămăsese, şi a pornit pe stradă.

A încercat să se concentreze asupra traficului, dar gândurile îşi aveau viaţa lor. Era atât de preocupat încercând să înţeleagă ce se întâmplase, de fapt, încât a trebuit în cele din urmă să tragă într-o parcare de pe Norr Mälarstrand, să coboare geamul şi să respire adânc aerul rece al nopţii.

Nu numai că ministrul justiţiei a dispărut în împrejurări misterioase, dar Edelman l-a ales să desfăşoare o investigaţie secretă. Şi cu cât se gândea mai bine, cu atât îi era mai clar.

De unde ar trebui să înceapă.

Cu cine ar trebui să ia legătura.

4

Malin Rahnberg nu-şi dorea nimic mai mult pe lume decât o sticlă de Zinfandel roşu tare, care părea perechea ideală a cotletului de pe farfuria sa. Acasă, la Stockholm, n-avusese nici o problemă să se abţină de la alcool din momentul în care rămăsese însărcinată. Pofta dispăruse de la sine. Dar era cu totul altă poveste aici, în capitala daneză, unde a revenit în forţă. Sau poate că asta era din cauză că Dunja Hougaard – noua sa legătură de la Brigada Omucideri din Copenhaga – nu părea să aibă nici o problemă dacă dădea pe gât o sticlă de una singură.

S-au găsit una pe alta la doar câteva ore de la începerea conferinţei, la care se adunaseră investigatori din toată Europa pentru două zile de lucru intens la o reţea internaţională. Au hotărât pe loc ca fiecare să fie contactul celeilalte. A fost atât de plăcut, încât Malin a propus să meargă împreună la masă.

Şi acum erau la restaurantul Barock din Nyhavn, şi Malin începea să priceapă de ce copiii danezi erau ultimii din lume care învăţau să vorbească. După numai un pahar de vin, Dunja Hougaard părăsise adăpostul limbii engleze şi trecuse la daneză, care era din ce în ce mai greu de înţeles, pe măsură ce dădea pe gât mai

mult vin. La început, Malin o înterupea şi-i cerea să explice când era ceva ce nu înţelegea, dar curând s-a mulţumit să dea din cap şi să zâmbească, străduindu-se în principal să priceapă contextul.

În acest moment, nu mai reuşea să facă nici măcar asta. Era ca şi cum cuvintele Dunjei s-ar fi înghesuit toate într-o mocirlă lungă, de neînţeles, şi nu o dată s-a surprins pe sine însăşi gândindu-se la cu totul altceva. Cum ar fi cât de invidioasă e pe daneza care nu-i gravidă şi poate să bea cât vin pofteşte. Sau ce invidioasă e pe blugii de un roşu aprins şi pe trupul ei, unde totul stătea neclintit exact în locul care trebuie.

Malin nu putea suferi să se uite la ea însăşi. Trebuia să poarte haine de gravidă urâte şi şi-ar fi schimbat cât ai clipi din ochi corpul cu al oricui altcuiva. Pusese pe ea aproape douăzeci şi opt de kile şi mai avea încă două luni.

Două afurisite de luni de rahat în iad.

Cu toate că a încercat, nu se putea gândi la vreun loc de pe corpul său care să nu fie umflat, dureros sau, în general, inflamat şi asudat. Se simţea ca un mare câmp de mine lipicios plin de crampe şi junghiuri care riscau să devină ceva cu adevărat dureros. Să luăm, de exemplu, burta. Şi-o ungea în fiecare dimineaţă şi seară cu o cremă atât de scumpă, încât îl minţise pe Anders cât a costat-o, dar, oriunde îşi cobora ochii, pântecul îi era aşa de plin de vergeturi, că arăta de parcă ar fi trecut cineva cu maşina peste ea.

– Eşti sigură că nu vrei un pic de vin?[1]

Malin a tresărit.

– Pardon? N-am înţeles.

---

[1] În afară de câteva replici într-o suedeză stâlcită, Dunja vorbeşte cu interlocutorii suedezi în limba daneză.

– Un *piche* vin, a zis Dunja Hougaard, încercând să vorbească în suedeză, în vreme ce ridica sticla.

– Mulțumesc, e în ordine. Mi-am jurat să nu pun pe limbă strop de alcool cât sunt însărcinată.

– Bine. Dar de ce?

Dunja părea sincer nedumerită, și Malin s-a întrebat dacă nu cumva a nimerit pe altă planetă, și nu doar într-o țară vecină.

– Nu-i bine pentru făt. Alcoolul pătrunde în placentă și...

– Asta așa tipic la suedez.

– Poftim?

– Aveți multe reguli și interdicții și sunteți temători. Sincer. Ce rău poate să facă păhăruț de vin?

Malin a respirat adânc, ca să-și înfrâneze iritarea.

– Poate că asta n-a ajuns încă în Danemarca, dar chiar există multe studii care arată că, atunci când mama consumă alcool, fătul nu se dezvoltă prea bine și crește riscul de ADHD. Și apoi...

– Nu, nu-i deloc adevărat. Dunja a luat o înghițitură de vin și a întâlnit privirea lui Malin. Aici, la Danemarca, tocmai s-a încheiat un studiu pe mii copii de cinci ani, și doctorii n-au găsit vreo dovadă că există deosebiri între copiii a căror mamă a băut două pahare pe zi când era însărcinată și copiii a căror mamă n-a pus gura pe alcool.

– Da, sună ciudat. Pe de altă parte, se poate dovedi aproape orice prin acele studii. Ideea este că...

– Știi ce cred eu? Ha? a ridicat Dunja arătătorul. Cred că singurul risc dacă bei un păhăruț de vin pe zi este ca pruncii tăi să aibă o mamă fericită.

– Cum adică, fericită? Sunt fericită, nu?

Malin simțea cum iritarea câștigă bătălia și acum năvălește asupra ei.

– Bine, Malin. Trebuie să mă ierţi, pentru că sunt un pic beată. Dar zău că trebuie să-ţi spun.

– Zi. Te ascult, a zis Malin, dându-şi seama că, dintr-odată, pricepe fiecare cuvinţel.

Dunja s-a uitat drept în ochii lui Malin.

– Din păcate, nu arăţi prea fericită.

Malin n-a ştiut ce să spună sau cum să reacţioneze. Ar fi trebuit să se înfurie şi să plece, să-i spună nou-găsitei prietene daneze că se poate duce la dracu' cu rahatul ei care ridică în slăvi alcoolul şi să-şi găsească alt contact la Stockholm. Dacă ar fi simţit până şi în răsuflarea lui Anders ceva care să semene a critică, ar fi luat foarfeca de grădinărit şi i-ar fi tăiat nasul fără o secundă de şovăială.

Dar, din cine ştie ce motiv nedesluşit, nu se simţea nici un pic supărată. Ba dimpotrivă.

– Bine... Şi-a golit paharul cu apă minerală. Pune-mi atunci un pic de vin, la naiba.

A întins paharul gol şi Dunja i l-a umplut, râzând, în vreme ce-i făcea semn chelnerului să mai aducă o sticlă.

Au ridicat paharele şi le-au ciocnit. Malin a savurat gustul vinului şi a simţit cum i se răspândeşte prin trup un val de plăcere.

– Of, Dumnezeule, că bun mai e! A mai băut un pic. Dar e ceva cu totul pe dos aici. Da, nu doar la tine, ci la toţi danezii. Suedia nu are mai multe interdicţii decât Danemarca. Lucrurile stau taman invers. A mai luat o înghiţitură. Uite, de exemplu, nu puteţi locui în casele de vară cât de mult aţi vrea. Kan Jang, un supliment alimentar banal, e interzis, şi firmele nu pot fi deschise duminica. Asta da, ţară care te dădăceşte.

– Bine, bine. Pricep ce vrei să zici. Dar...

– Şi cea mai tare dintre toate. Ştiai că, prin lege, constructorii danezi sunt obligaţi să se dea cu balsam de buze şi loţiune de plajă de câte ori lucrează în exterior?

– Asta-i o glumă.

– Nu! E adevărat!

Au izbucnit în râs, şi Malin a ridicat din nou paharul.

– Noroc!

– Ştii ceva? Sunt foarte *misundelig* pe sarcina ta.

– *Misundlig*? Dacă asta înseamnă „invidioasă“, atunci sunt mai mult decât fericită să fac schimb cu tine.

– De ce? Nu-i absolut formidabil?

– Ce-o fi aşa de formidabil să umbli ca o raţă îndopată şi să te doară peste tot? Să nu mă înţelegi greşit. N-am nimic împotriva copiilor. Zău că nu. Şi gemenii mi se par mai degrabă un mare cadou. E mai bine să reduci cât mai mult posibil anii petrecuţi cu copii mici. Dar sarcina... Dacă e să fiu cu totul sinceră, o urăsc din ce în ce mai mult, pe zi ce trece.

– Nu, doar nu crezi cu adevărat asta?

– Ai spus-o chiar tu. Nu arăt prea fericită, şi care crezi că e cauza, dacă nu asta? Malin şi-a arătat cu o mână burta şi cu cealaltă a luat paharul cu vin. În primele săptămâni am glumit cu bărbatu' meu, Anders, că are de ales între graviditate, naştere sau îngrijire. Acum nu mai e o glumă. Dacă nu preia controlul curând, n-o să mai fie nici un copil de crescut. Aşa că ascultă-mi sfatul şi nu-ţi supune niciodată corpul superb, dacă-mi îngădui să spun asta, la graviditate.

– Nu, probabil nu foarte curând.

– Ce vrei să zici, eşti singură?

– Nu, dar eu şi iubitul meu *knalder* tare puţin.

– *Knalder?*

Malin a ilustrat mişcând un deget în spaţiul dintre degetul mare şi arătător.

Dunja a încuviinţat din cap.

– Am încercat să vorbim despre asta, chiar am plănuit s-o facem cel puţin o dată pe săptămână, dar n-a folosit la nimic.

– Îl iubeşti?

– Pe Carsten? Sigur că da. Ne căsătorim în vara asta şi avem de gând să ne mutăm în toamnă la Silkeborg.

– Silkeborg? Nu-i în Jutlanda? Nu te supăra, dar ce dracu' o să faci acolo?

– Carsten preia firma contabilă de la tatăl lui.

– Şi cu tine cum rămâne? Ai o carieră aici, nu-i aşa?

– Da, dar... Oricum, nu vreau să muncesc cu program complet când am copii mici.

– Dunja, acum ascultă-mă tu pe mine.

Malin a umplut amândouă paharele.

– Poate trebuie să ai grijă ca vinul să nu scape de sub control.

– Acum vorbesc eu, a zis Malin. N-am spus asta nimănui şi probabil că n-o s-o mai spun niciodată. Dar... Şi ascultă-mă bine. N-ar trebui să ai copii. În orice caz, nu cu Carsten ăsta, ori cum l-o mai fi chemând.

– Cum poţi să spui asta?

Dunja a lăsat din mână paharul.

– Dacă ai lângă tine în pat un corp ca al tău, trebuie să fii foarte ciudat ca să fie prea puţine „*knalderi*", dacă e s-o spun pe faţă.

– Pe faţă?

– Ascultă aici: Carsten ori e homosexual, ori nu te iubeşte. Şi întrebarea e dacă tu îl iubeşti pe el.

– Sigur că da, ne iubim. Ce naiba îţi dă dreptul să vii aici şi...

– Nu-ţi spun decât ce văd.

– Şi ce vezi?

– Văd o femeie care... care... Ei bine, cred că lucrurile vorbesc de la sine. Tot aranjamentul cu Carsten ăsta pare cu totul... Malin a tăcut şi şi-a dat seama, dintr-odată, cât de subţire e gheaţa pe care păşeşte. O, Doamne, scuză-mă. Cu siguranţă nu era prima dată când îşi dădea drumul la gură şi spunea exact ce gândeşte, dar era prima dată când o făcea cu o persoană pe care abia o cunoscuse. Te rog să mă ierţi... Îmi pare rău. Retrag totul. N-aveam intenţia să dau buzna aşa şi... Of, Doamne, ce prostie! Nu ştiu ce m-a apucat.

– Poate că a fost un pic prea mult dintr-un lucru bun?

– Probabil. Şi apoi, în momentul ăsta nu-i de glumă cu hormonii mei. Cel mai bun lucru pe care-l poţi face e să te ţii deoparte, chestie pe care mi-aş dori s-o pot face eu însămi.

Dunja a bufnit în râs şi a ridicat paharul.

5

Fabian a privit peste Riddarfjärden, pe melodia „Black Mirror“ a formației Arcade Fire. Strălucirea miilor de ferestre luminate de pe înălțimile din Södermalm se reflecta în apă. Era uimit de frumusețea priveliștii. Suprafața scotea aburi, deopotrivă ispititoare și înșelătoare, părând aproape caldă.

Un! Deux! Trois! Dis: Mirror Noir!

În realitate, peste câteva ore avea să se transforme în gheață.

A dat sunetul mai încet și a căutat numărul ei. N-a fost nevoie să sune decât de două ori.

– Hei, a trecut ceva vreme.

– Mda, cred că sunt vreo doi ani de când ai plecat. Îmi pare rău că sun cam târziu, a zis el, cu toate că vocea ei nu i se părea deloc obosită.

– Nici o problemă. Noaptea abia a început, și știi cum sunt eu.

– Poate că te-ai așezat la casa ta, ai o familie și te scoli devreme.

O auzea râzând. Pentru Niva Ekenhielm, nucleul familial era cam la fel de greu de imaginat ca viața pe lună. Fuseseră colegi timp de șase ani la Biroul Național de Investigații Criminalistice, unde ea lucra

ca investigator IT, sau poliţist ştiinţifico-fantastic, cum îi ziceau ei. Era mai degrabă regula decât excepţia ca Niva, în vreme ce toţi ceilalţi plecaseră, să lucreze în continuare, trudind până târziu în noapte, şi să plece acasă de-abia a doua zi dimineaţă, când oamenii începeau să se întoarcă la lucru.

Fabian îi ţinuse tovărăşie în mai multe rânduri, petrecând noaptea la sediu. De obicei s-a întâmplat pentru că era prins într-o investigaţie care nu-l lăsa să doarmă, dar uneori a fost doar ca să-şi poată face curăţenie pe birou.

De fiecare dată, Sonja a reacţionat cu o gelozie atât de puternică, încât a riscat să strice întreaga lor relaţie. Şi, într-un fel, el o înţelegea. Niva avea charismă şi arăta trăsnet. În plus, era ceva în purtarea ei. La început, el a presupus că e aşa cu toţi bărbaţii, dar curând şi-a dat seama că flirtează cu el. Cu toate că i-a dat de înţeles că nu-l interesează, ea şi-a continuat insinuările şi s-a străduit din ce în ce mai puţin să ascundă ce urmăreşte cu adevărat.

Dar de această dată el urmărea ceva.

– Fabian, ce pot să fac pentru tine? N-ai divorţat, nu?

– Nu, n-o să ne distrăm chiar atât de tare. Lui Fabian i-a părut imediat rău şi a încercat s-o dreagă râzând. Lăsând la o parte gluma, am nevoie de ajutorul tău într-un caz care trebuie să rămână în afara clădirii.

– Nu poate să aştepte până mâine?

– E de preferat să nu.

Şi-a aţintit privirea asupra Centrului de Conferinţe Münchenbryggeriet, pe partea cealaltă a Riddarfjärden, şi a început să numere ferestrele luminate. O auzea pe Niva umblând încolo şi încoace pe tocuri înalte pe o duşumea care scârţâia.

– Bine, spune-mi.

6

De când se ştia, lui Karen Neuman îi era frică de întuneric. Când era mică, locuia într-un orăşel de lângă Copenhaga şi credea că există monştri care se ascund sub pat sau după draperii, aşa că ţinea întotdeauna o lumină aprinsă când dormea. Părinţii credeau că e normal la vârsta aceea şi erau convinşi că o să-i treacă pe măsură ce creşte. Însă problema s-a înrăutăţit şi, când Karen a intrat în adolescenţă, suferea de insomnie atât de gravă, încât a trebuit să ia somnifere.

Acum nu mai credea în monştrii de sub pat, dar frica de întuneric continua să o ţină în gheare, şi nu s-ar fi descurcat fără pastile. Lucru care nu se ameliora acum, când iarna de-abia începuse şi se întuneca tot mai devreme cu fiecare zi.

Locuiau într-o casă veche, pe jumătate din lemn, care nu ajuta nici ea prea mult. Era adorabilă, aşezată pe coasta daneză, cu o privelişte remarcabilă peste Öresund[1]. În orice caz, asta spunea toată lumea. Însă Karen nu reuşise niciodată să se bucure cu adevărat de ea, deoarece, oricum ai fi dat-o, nu marea era cel mai apropiat vecin, ci întunericul.

[1] Strâmtoarea dintre Suedia şi Danemarca

Apăsarea din piept mai slăbise un pic cu timpul, datorită numeroaselor ore petrecute la terapie, ca să nu mai vorbim de mica avere pe care Aksel o plătise pentru luminile exterioare. Dar sentimentul era departe de a fi dispărut, chiar dacă reuşea acum să stea acasă singură când el lucra la show-ul de seară de la TV 2, trei nopţi pe săptămână. În acele seri, ea ţinea morţiş să fie aprinse toate luminile din casă, în ciuda protestelor lui Aksel legate de factura de electricitate.

Dar în această seară, apăsarea din piept era mai palpabilă. De cum a ajuns acasă de la şedinţa de yoga, puţin după ora nouă, a simţit că pluteşte ceva în aer. Mai întâi a observat maşina cu două locuri parcată un pic afară din drum, pe Gammel Strandvej. O maşină parcată nu era nimic neobişnuit. Dimpotrivă, era un lucru destul de obişnuit ca oamenii să-şi lase maşina ca să se plimbe pe ţărm, dar nu în lunile de iarnă. Şi cu siguranţă nu era normal ca o maşină cu plăci de înmatriculare suedeze să ajungă pe Tibberup, chiar dacă nu era decât la aproximativ un kilometru la nord de Muzeul de Artă Modernă Louisiana.

Şi totuşi, stătea acolo.

La câteva ore după ce se întunecase.

A încercat să se împotrivească tentaţiei de a ceda în faţa fricii, aşa cum stabilise împreună cu terapeutul, şi a continuat să meargă liniştită prin grădină spre casă. Însă atunci când luminile din grădină nu s-au aprins, deşi a sărit pe loc şi şi-a fluturat braţele în faţa senzorului de mişcare, s-a simţit cu totul pierdută şi inima i-a luat-o la trap. A fugit cât au ţinut-o picioarele spre uşă, a descuiat-o şi a deconectat alarma cu degetele tremurând.

Din fericire, luminile din casă funcţionau, şi le-a aprins pe toate cu telecomanda. S-a dus în bucătărie şi a fiert o cană mare cu apă în care a pus nişte lămâie,

un pic de sare de Himalaya şi miere, ca să-şi refacă echilibrul substanţelor după şedinţa de Bikram yoga. Şi-a spus că probabil a sărit o siguranţă şi a simţit cum se linişteşte.

„Sunt sigură că n-a fost nimic", a repetat cu voce tare în drum spre living. Şi-a luat tableta de pe măsuţa de cafea şi a derulat lista până la Lisa Nilsson, a cărei voce o liniştea întotdeauna. A apăsat pe tasta de pornire şi muzica s-a revărsat din difuzoarele ascunse în tavan. La început, Aksel s-a luptat mult până s-o facă să înţeleagă avantajele muzicii prin tehnologie multimedia în loc să pună un CD. Acum nu-şi mai putea imagina cum ar fi să nu ai libertatea de a lua cu tine muzica în orice cameră din casă cu un simplu clic.

S-a dus în baie şi a dat drumul apei fierbinţi, şi-a scos hainele de yoga, şi-a strâns părul şi s-a scufundat în jacuzzi, lăsând jeturile să-i maseze corpul. S-a destins şi a închis ochii. „Sunt sigură că n-a fost nimic", şi-a repetat şi apoi a cântat şi ea „Himlen runt hörnet" cu cel mai bun accent suedez de care era în stare.

Aksel o prevenise că s-ar putea să rămână peste noapte în apartamentul din Vesterbro şi să nu vină acasă decât ziua următoare, la micul dejun. În program erau invitaţi, care cu siguranţă ar fi dorit să bea ceva după emisiune. Dar ei nu îi era greu să-şi petreacă timpul acasă. După baie avea să pună salata de pui de ieri lângă nişte quinoa, să se aşeze în faţa televizorului şi să se răsfeţe urmărind cât de multe episoade din *Nebunii de pe Madison Avenue* putea, cu toate că Aksel se aştepta să se uite la emisiunea lui.

Dar, de îndată ce vocea Lisei Nilsson s-a stins, nesiguranţa a început să se furişeze înapoi. A auzit oare o uşă închizându-se pe hol? Nu putea să fie Aksel, nu-i aşa? Emisiunea nici nu începuse încă. Karen a apăsat

pe panoul de comandă din jacuzzi, ca jeturile să nu mai facă zgomot, şi a întins mâna peste margine ca să pună tableta pe pauză înainte să înceapă următorul cântec. Mâna era prea udă, şi curând Lisa pornise din nou, cu „Aldrig, aldrig, aldrig".

Gândurile se învârtejeau în capul lui Karen. Ar trebui oare să se încuie în baie, sau să se aventureze în casă şi să vadă dacă într-adevăr era cineva acolo? A ieşit din cadă şi şi-a uscat mâinile, ca să poată opri muzica. Tăcerea a căzut peste încăpere atât de brusc, încât a făcut-o să tresară. Întregul corp îi era acum încordat ca un arc şi se simţea iarăşi ca la cinci ani.

Un copil de cinci ani cu un monstru sub pat.

S-a furişat spre uşa băii şi şi-a lipit urechea de ea. Nu auzea decât propria răsuflare. A trebuit să-şi adune tot curajul ca să apese pe clanţă şi să deschidă un pic uşa. A scârţâit atât de tare, încât a simţit că sunetul o înjunghiat-o în pântec. Îl bătuse la cap pe Aksel de atâtea ori cu uşa aia, că devenise de-a dreptul o glumă.

Poate că nu era decât Aksel. La urma urmei, poate că emisiunea fusese anulată din cine ştie ce motiv. A scos capul pe uşă şi l-a strigat, dar n-a primit nici un răspuns. Şi de ce ar fi trebuit să primească? Doar era singură în casă.

Aşa să fie?

A strigat din nou, de data asta foarte tare, dar s-a ales cu aceeaşi tăcere sufocantă. Probabil că sunetul uşii fusese doar în capul ei. Tatăl ei zicea întotdeauna că avea o imaginaţie dezlănţuită.

Şi-a scuturat capul şi a hotărât să se întoarcă în cadă şi să încerce să se relaxeze, dar s-a răzgândit aproape imediat, s-a ridicat în picioare şi s-a şters. S-a uns cu grijă cu unt de corp, mai ales pe unde era cicatricea. Întotdeauna simţea o împunsătură de imoralitate când

stătea goală în faţa oglinzii, cu toate că trecuseră mai mult de zece ani.

Şi apoi, se părea că nervii nu aveau de gând să se mai vindece. Zona era amorţită, şi dacă îşi trecea degetele peste un loc, senzaţia apărea în cu totul altă parte. Dar nu se plângea. Totul pe lume avea un preţ.

Şi-a pus kimonoul de mătase, a ieşit din baie fluierând „Himlen runt hörnet“ şi a pornit spre bucătărie. Ca de obicei, pe hol era ca într-o gheţărie, şi şi-a reamintit să-l piseze pe Aksel până se învoieşte să extindă până acolo încălzirea de sub podea. Dar de data aceasta era mai frig decât ar fi fost normal. S-a oprit la jumătatea pasului şi s-a răsucit spre uşa de la intrare, care era crăpată. N-o închisese cum trebuie? Întotdeauna o încuia după ce intra, chiar şi în miezul zilei.

Fusese cu nervii în piuneze de cum venise acasă. Mai întâi maşina parcată, apoi luminile din grădină care nu funcţionau. „Am fost neglijentă, asta-i tot“, şi-a zis, închizând uşa. Ca să fie sigură, a verificat dacă e încuiată cu adevărat, apoi s-a dus în bucătărie, unde a pus pe farfurie salata de pui şi a scos o sticlă de apă carbogazoasă. A aşezat totul pe o tavă şi s-a dus în living. Atunci a început să sune telefonul.

A lăsat tava deoparte şi s-a dus să ia telefonul. În loc să răspundă, s-a uitat la aparat ca şi cum, prin simpla forţă mentală, ar fi putut să-l facă să nu mai sune. Însă el n-a vrut să se supună.

În cele din urmă şi-a luat inima în dinţi şi a ridicat receptorul.

– Da, alo?

– De ce n-ai răspuns?

– Aksel? Tu eşti?

– Da, cine credeai că e? Te-am sunat pe mobil de nu ştiu câte ori. Dar...

– Pe mobil?

De-abia atunci şi-a dat seama că n-are habar unde l-a pus.

– Voiam doar să mă asigur că n-ai nici o problemă dacă dorm în oraş.

– Chiar trebuie s-o faci?

– Dar, iubito... Ştii cum e. Unii invitaţi aproape că pretind să ieşim cu ei după show, şi Casper este unul dintre ei.

I s-a părut că a auzit un zgomot pe hol, dar de data asta nu era o uşă care se închidea. Părea foarte diferit, aproape ca şi cum s-ar fi rostogolit ceva. Sau era doar vântul care urla pe afară?

– Scuză-mă, n-am auzit. Ce ai zis?

– Nimic important. Du-te la culcare. Mâine vin acasă cu pâine proaspătă.

– Nu, chiar vreau să vii acasă... Te rog, poţi să vii acasă chiar acum?

– Acum? Cum ar fi posibil? Emisiunea începe peste opt minute.

– Ştiu, dar... Am impresia că e ceva... Sau cineva? Nu sunt sigură. Poţi să vii acasă, pur şi simplu? Haide, te implor!

– Iubito, nici nu mai ştiu de câte ori am trecut prin asta. Sigur, întunericul poate fi greu de îndurat. Cu toţii simţim asta. Dar nu sunt monştri sub pat, îţi jur. N-au fost niciodată şi nici nu vor fi. Bine? Iubito... Dacă deschizi televizorul, o să fie ca şi cum aş fi acasă.

– Bine.

– Trebuie să închid. Te iubesc, ne vedem mâine.

El a închis şi Karen a lăsat telefonul din mână oftând, s-a dus în hol şi s-a uitat în jur. Însă n-a văzut nimic diferit. Până ce s-a uitat spre podea. Folia de plastic fusese desfăşurată de la intrare prin tot holul şi mai departe, după colţ, pe coridor.

– Hei! a strigat, urmând folia de plastic după colţ şi pe coridor. Scuză-mă? Hei!

În casă era tăcere deplină, în afară de folia de plastic care foşnea sub picioarele ei. A fost surprinsă de faptul că n-a luat-o la goană în direcţia opusă. Era ca şi cum ceva dinăuntrul său obosise să se teamă. Era mai mult furioasă decât speriată. Orice soi de monstru o fi fost ăsta, ea avea de gând să se uite drept în ochii lui.

Îndrăzneşte să-ţi priveşti în ochi propria teamă, îi spunea întotdeauna terapeutul.

A urmat folia de protecţie până în dormitor. S-a oprit acolo şi a privit în jur. Fără nici un fel de precauţie. Plasticul pe care stătea continua peste mocheta întinsă de la un perete la celălalt şi urca până pe patul dublu.

– Hei, e cineva aici? Dacă da, ieşi la lumină! Ieşi, dacă îndrăzneşti! Vino şi priveşte-mă în ochi! A aşteptat, simţindu-şi picioarele tremurând. Ştiam eu! Când e vorba s-o faci, n-ai curajul!

A aşteptat, dar nu vedea nimic în afară de folia de pe pat şi de sub picioare. Apoi a auzit ceva. Un sâsâit, chiar în spatele său şi, când s-a răsucit şi a încercat să-şi dea seama de unde vine, a văzut cum se strecoară un fum alb printre stinghiile uşii dulapului. Nu i-a trecut prin cap să fugă. S-a dus într-acolo, de parcă n-ar fi avut de ales decât să afle ce e înăuntru.

În clipa în care a deschis uşa, şi-a dat seama că avusese dreptate tot timpul.

Toate simţurile sale. Intuiţia sa. Chiar şi cele mai rele presimţiri.

Totul fusese adevărat.

Cineva îmbrăcat în haine groase şi cizme, cu faţa ascunsă sub o mască de gaze, a ieşit din dulap.

– Cine ești și ce faci aici? Karen a izbucnit în plâns și a simțit că picioarele se îndoiesc sub ea. Răspunde-mi. Te rog, răspunde... Ce vrei? De ce ești aici?

Dar Karen n-a primit nici un răspuns.

Nu auzea decât șuieratul din masca de gaze.

Și lui Karen n-a mai trebuit niciodată să-i fie frică.

7

Fabian Risk avea amândouă mâinile pe volan pe când ieşea din oraş prin viscolul care tocmai pornise. Încerca să scape de senzaţia neplăcută că nu avea absolut nici o putere în privinţa posibilei anverguri a noii sale misiuni. De fapt, ar fi trebuit să refuze instrucţiunile lui Edelman şi să se ducă acasă la copii.

Dar nu putea întoarce spatele, pur şi simplu. Edelman îi dăduse sarcina anume lui, şi se cunoştea destul de bine ca să ştie că o va îndeplini, indiferent câte lumini de avertizare ar clipi. Ministrul justiţiei dispăruse în acea după-amiază şi, la fel ca Edelman, nu credea nici o clipă că ministrul hotărâse singur să dispară şi avea să iasă iar la iveală curând.

Era clar că se întâmplase ceva.

A sunat acasă, dar a dat de robot. A lăsat un mesaj pentru Matilda şi Theodor, spunând că o să ajungă un pic mai târziu decât crezuse şi că ei trebuie să meargă la culcare, lucru pe care presupunea că îl făcuseră deja. E trecut de unsprezece şi jumătate, şi-a zis, punând în CD-player *The Pearl* al lui Harold Budd şi Brian Eno.

The Pearl nu era nici pe departe albumul său preferat, dar era unul dintre primele CD-uri pe care le cumpărase, aşa că avea întotdeauna un loc în colecţia

sa – ca majoritatea proiectelor în care era implicat Brian Eno – şi se potrivea de minune cu dispoziţia sa din ziua aceea.

Sunetele solemne de pian umpleau maşina pe când trecea peste Podul Drottningholm şi făceau ca fulgii de afară să pară o scenă plăcută dintr-un teatru particular, nu furtuna care erau în realitate. Dacă acest viscol nu avea să se potolească în scurt timp, s-ar fi putut să nu mai reuşească să ajungă acasă.

A mers mai departe pe Ekerövägen spre Rörbyvägen, unde a virat la stânga şi a oprit după vreo cincizeci de metri în dreptul unei clădiri arătând a conac, cu câteva maşini parcate în preajmă. Una dintre maşini a clipit din faruri – o Mazda RX-8 roşie. A parcat şi a pornit grăbit spre ea prin zăpada care se învârtejea. Abia a apucat să se aşeze pe locul pasagerului, că Niva a demarat şi a pornit pe şosea, patinând.

– Afurisită de vreme de rahat! a zis ea, accelerând de parcă era sfârşitul lumii. Apropo, bună.

– Bună. Mişto maşină!

– Pe vremea asta pare mai degrabă Bambi pe gheaţă decât maşină. A ta ar fi fost mai bună, dar n-am vrut să atrag prea multă atenţie inutil asupra noastră.

– Dar eşti sigură că e în ordine cu toate astea?

– Păi...? Dacă n-aş fi fost, de ce aş fi acum aici în loc de Spy Bar[1], la căldură?

– Ca să mă vezi, fireşte, a zis Fabian, zâmbind.

Niva a izbucnit în râs, a virat la dreapta şi s-a oprit la o poartă cu o firmă mare:

Institutul de Informaţii Radio al Apărării Naţionale.

---

[1] Unul dintre cele mai celebre baruri de noapte din Stockholm

– Eşti haios, a zis, apăsând pe o mică telecomandă care a deschis poarta. Dar se întâmplă să am deja o întâlnire în seara asta, aşa că treaba nu poate să dureze toată noaptea, a zis, a parcat şi a ieşit din maşină înainte ca Fabian să aibă timp să-i răspundă.

S-au grăbit prin zăpadă spre uşa uneia dintre clădirile cu înfăţişare anonimă. De-abia acum a observat Fabian părul ei coafat, jacheta scurtă de blană, tocurile înalte şi fusta mini aurie, sclipitoare. Niva chiar avea de gând să iasă în oraş când terminau. Nu-şi mai amintea ultima oară când ieşise în oraş el însuşi. Mai ales într-o zi lucrătoare.

Niva şi-a trecut cartela prin cititor, a introdus un cod lung şi a deschis uşa. Fabian s-a uitat întrebător la placa pe care scria *Departamentul de Sprijin Operativ*, de pe uşa din faţa lor.

– Nu lucrezi la Dezvoltare Tehnologică?

– Da, a zis Niva, coborând grăbită o scară. Dar acum prefer acest traseu.

Lui Fabian îi era greu să ţină pasul cu ea, în ciuda tocurilor înalte, şi era uimit cât de mare era clădirea sub pământ faţă de partea de la suprafaţă. După câteva etaje, Niva şi-a scos din nou cartela, a deschis o uşă de fier groasă şi a dispărut în întuneric. Lui Fabian nu i-a rămas decât să se ţină după ţăcănitul tocurilor pe podeaua de ciment. Niva a aprins un şir de lămpi fluorescente, dezvăluind faptul că se aflau într-o galerie lungă de peste o sută de metri. După încă o uşă de fier grea şi un lift, au ajuns în fine la *Departamentul de Dezvoltare Tehnologică*.

Era departamentul cel mai respectat din IIRAN şi, în acelaşi timp, cel despre care marele public ştia cel mai puţin. Departamentul de Dezvoltare Tehnologică nu se confrunta cu aceleaşi restricţii ca

restul departamentelor din IIRAN şi putea, în esenţă, să-şi permită să tragă cu urechea la orice, câtă vreme se încadra în denumirea „dezvoltare tehnologică".

– Bun. Ministrul justiţiei, ziceai. Niva se aşezase deja la un birou din încăperea fără ferestre şi pornise unul dintre computerele mari care acopereau cea mai mare parte din câmpul lor vizual. Ai numărul lui de mobil?

– Nu de asta suntem aici? a zis Fabian, trăgându-şi un scaun alături.

Ea a ridicat din umeri.

– Tu eşti cel care m-a sunat. A tastat nişte comenzi şi a dat clicuri pe diferite servere, când ecranul mobilului ei s-a luminat. Bună... *Sorry*, dar trebuie să-mi ajut un vechi prieten cu ceva, aşa că o să întârzii un pic... Sigur... Da, promit... Bine... Pa.

A lăsat telefonul din mână şi a tastat *Carl-Eric Grimås* în fereastra de căutare care clipea.

– Era persoana cu care aveai întâlnire?

– Îhî...

– Era necăjit?

– Cine a zis că e un el?

– O, scuze. Eu...

Niva i-a oferit un surâs care putea foarte bine să însemne că îl ia peste picior. Ceea ce îi stă în fire, şi-a zis el şi s-a uitat la ecran, care acum era plin cu şiruri de nume.

– Unde eşti?

– În SePo şi departamentul lor de protecţie personală, a zis Niva, trăgând numărul de mobil secret al ministrului într-o fereastră de căutare de pe un monitor alăturat. Apoi a apăsat pe *caută poziţia*. Pe alt ecran, o hartă a Stockholmului a început să se mărească. După câteva minute, un punct care clipea a apărut în apă, lângă Kanslikajen.

– Este ultima poziţie a mobilului?

Niva a încuviinţat.

– La ora 15.26, azi.

La două minute după ce dispăruse pe uşa clădirii parlamentului, ceea ce însemna că trebuie să se fi dus drept acolo şi a aruncat telefonul, sau a sărit el însuşi. De ce să facă aşa ceva? Existau feluri mult mai uşoare de a te sinucide decât să sari în apa rece ca gheaţa în mijlocul după-amiezii. Sau s-a întâlnit cu cineva pe drum?

– Am putea să vedem dacă a avut convorbiri în jurul acelei ore?

Niva a încuviinţat din cap şi a adus pe unul dintre monitoare o listă cu activitatea de pe telefonul ministrului până la ora 15.26.

– Iată nişte convorbiri de dimineaţă, când era încă la Rosenbad.

– Poţi să vezi cu cine au fost?

– Da, dar, din câte îmi dau seama, nu e nimic care sare în ochi. A avut o convorbire scurtă cu Herman Edelman chiar înainte de ora nouă.

– Edelman? a repetat Fabian. Nu înţelegea de ce şeful nu-i spusese nimic de ea. Altcineva?

– Da, după treisprezece minute a sunat la Ambasada Israelului, dar a închis înainte să aibă cineva timp să răspundă, iar la nouă şi jumătate a vorbit cu un anume Melvin Stenberg de la protecţia personală din SePo.

– Sunt sigur că a fost despre hotărârea lui de a merge pe jos la clădirea parlamentului.

– Mai sunt nişte convorbiri cu alţi miniştri şi una cu şeful de cabinet de la minister. Dar nimic interesant.

– Sunt înregistrate undeva aceste convorbiri?

Niva a râs.

– Ai citit prea mult Orwell.

– Poate, dar vorbim despre ministrul justiției și îmi închipui că telefonul lui ar fi deosebit de interesant pentru voi, cei de aici.

– Fără îndoială. Dar până și noi avem limite. Însă pot să-ți printez o listă cu toate convorbirile ministrului, la ce oră și cu cine au fost. Deci, poate că am terminat în seara asta?

– Terminat? a zis Fabian, în vreme ce studia lista cu apelurile ministrului.

– Da. Ce ar zice Sonja dacă ne-am înzăpezi aici? Niva s-a ridicat și s-a dus la o imprimantă care a pornit, zumzăind. Nu așa o cheamă pe nevastă-ta?

– Da. Dar...

Fabian s-a oprit, dându-și seama că e pe cale să pice într-o capcană. Cu toate că avea pe cineva care o aștepta, era clar, cocheta cu el. Se părea că adulmecase criza conjugală și dintr-o clipă în alta avea să-și înfigă ghearele în el.

– Dar ce?

S-a apropiat de el zâmbind.

– Ce-i asta? Fabian s-a întors spre unul dintre ecrane și a arătat două puncte de pe listă. Amândouă apelurile sunt după 15.26.

– Da, dar nu au fost preluate.

– Deci, cineva a încercat să-l sune după ce telefonul a ajuns în apă... Putem vedea cine a fost?

Niva a oftat și s-a uitat la ceas. Zâmbetul îi dispăruse.

– De dragul meu.

– O să te coste. Să nu zici că nu ți-am spus. I-a aruncat o privire, s-a așezat pe scaun și a reînceput să tasteze. Din păcate, cel care a sunat la 15.28 are un număr secret.

– Deci, nu e ceva ce poți găsi?

– Aş putea, dar nu acum. Durează ceva mai mult.

– Bine. Şi celălalt, la 15.35?

– Numărul îi aparţine unui... Sten Gustavsson, iar el... Degetele Nivei dansau pe tastatură de parcă n-ar fi făcut niciodată altceva. Fabian şi-a dat seama cât de impresionat este încă de oamenii care puteau să tasteze fără să-şi ia privirea de la ecran. Lucrează ca şofer la Rosenbad.

– Aşa... Probabil că aştepta şi se întreba unde este Grimås, a zis Fabian. Şi, apropo, ce înseamnă asta?

A arătat un marcaj numerotat de pe listă, în dreptul apelului.

– Arată cât timp a fost conectată linia. Se pare că Sten Gustavsson a închis de îndată ce a intrat căsuţa vocală.

– Dar apelantul anonim n-a făcut-o, a zis Fabian, privind mai atent la listă. Douăzeci şi patru de secunde. Mai mult decât suficient timp ca să laşi un mesaj. Ce zici?

S-a răsucit spre Niva, care a ridicat din umeri fără să răspundă. Dar Fabian nu s-a dat bătut şi i-a susţinut privirea până ce tăcerea a devenit mult prea apăsătoare.

– Bine, a zis Niva, clătinând din cap. Dar apoi gata cu distracţia.

– Fără îndoială, a zis Fabian, luând lista de apeluri printată, în vreme ce Niva continua să lucreze.

După câteva minute a găsit mesajul.

Carl-Eric Grimås nu poate vorbi acum. Vă rog să lăsaţi un mesaj, sau, şi mai bine, trimiteţi un e-mail.

„Bună, eu sunt", a zis o voce de femeie. „Şi, da, ştiu că n-ar trebui să sun la acest număr. Dar l-am încercat de mai multe ori pe celălalt, şi nu răspunzi, şi poate nu crezi, dar am şi eu viaţa mea. Nu eşti singurul. E atât de enervant..."

S-a auzit un clic și mesajul s-a încheiat.
Niva s-a întors spre Fabian.
– Ai auzit ce am auzit eu?
Fabian a încuviințat.
Grimås mai avea un telefon.

8

Dunja Hougaard a înfruntat zăpada şi a pedalat pe Gothersgade. Dar apoi şi-a amintit ce s-a întâmplat cu trei ani înainte, când Carsten a mers cu bicicleta acasă după o noapte de beţie în Versterbro, şi a hotărât să coboare şi să meargă pe lângă bicicletă.

El apreciase greşit distanţa faţă de bordură pe H.C. Ørsteds Vej şi peste o fracţiune de secundă era cu faţa pe asfalt. Dar, în loc să aştepte ajutor, s-a ridicat şi a pedalat mai departe, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. De-abia dimineaţa a descoperit că şi-a rupt câţiva dinţi şi că unele părţi ale feţei arătau de parcă ar fi trecut prin maşina de tocat carne. De atunci n-a mai pus gura pe alcool.

Ceea ce nu era valabil şi pentru ea. Nici pentru noul său contact, Malin Rehnberg, că veni vorba. Seara a depăşit cu mult aşteptările, şi trecuse multă vreme de când n-a mai râs atâta.

Poliţista suedeză fusese la început exact atât de cuviincioasă şi de plicticoasă ca majoritatea suedezilor pe care îi întâlnise. Dar, după un pic de vin, aerul ei scorţos se transformase într-o purtare amuzantă şi fără ascunzişuri. Dunjei nu-i era greu să se imagineze ţinând

legătura în mod regulat şi, poate, chiar devenind bune prietene peste câţiva ani.

Şi totuşi, era ceva ce nu voia să-i dea pace. De fapt, ştia exact despre ce este vorba, ce anume o sâcâia. Dacă Malin se năpustise ca un buldozer, susţinând că n-o iubeşte Carsten, asta putea fi explicat prin faptul că era prima oară în şase luni când îşi permisese să bea un pic de vin.

Problema era că nu putea să nu se gândească la asta, cu toate că era sigură că ea şi Carsten erau făcuţi unul pentru celălalt. Sigur, aveau problemele lor. Dar cine nu are? Şi cât de des fac oamenii sex, de fapt? Nu se îndoise niciodată că ea şi Carsten vor fi împreună pe vecie.

În orice caz, nu până în această seară.

Acum nu mai ştia ce să creadă. Până şi cea mai mică şansă ca Malin să aibă dreptate era greu de digerat. Poate că exagera ea totul pentru că era încă beată, aşa că a încercat să-şi scoată asta din minte şi a mers mai departe pe lângă Nørreport[1], unde viscolul care se înteţea a bombardat-o cu fulgii lui uzi.

Când a intrat în apartamentul de pe Blågårdsgade, numărul 4, arăta ca monstrul zăpezilor din *Tintin în Tibet*. Conform obiceiului, hainele îi erau prea subţiri. Simţea cum cistita o pândeşte la cotitură.

În living era aprinsă lumina şi auzea una dintre piesele preferate ale lui Carsten. Era o chestie clasică pe care o auzise de cel puţin o mie de ori, dar nu-şi amintea niciodată numele. Aşadar, el era încă treaz, lucrând.

În mod normal, s-ar fi dus să-l salute şi să întrebe dacă a mai rămas ceai sau vrea să pună ea ceainicul

[1] Staţie de tren şi metrou din Copenhaga

pe foc. Dar nu în seara asta. Nu, în seara asta avea să fie ceva cu totul diferit. O să-i arate ea suedezei ăleia borţoase cât de îndrăgostiţi erau ea şi Carsten.

Prin urmare, s-a strecurat cât a putut de încet în baie şi a închis uşa fără s-o încuie, ca să n-o dea de gol sunetul zăvorului vechi.

A intrat sub duş şi a dat drumul la apă. După ce s-a săpunit şi s-a clătit, a luat crema şi aparatul de ras şi a început să-şi radă pubisul.

Se gândise de multe ori la asta, şi a citit că mulţi bărbaţi o preferă. Dar n-a îndrăznit niciodată să meargă până la capăt, şi în seara asta era hotărâtă, acum ori niciodată. După ce s-a ras şi s-a uscat, a stat în faţa oglinzii şi şi-a uns corpul cu crema cu aromă de măsline pe care i-o dăduse Carsten după ultimul lui drum la Stockholm.

Nu ştia dacă vina o poartă căldura din baie, gândurile rătăcitoare sau mâinile sale moi alunecându-i pe trup, dar era plină de dorinţă. Şi-a pus kimonoul şi s-a dus în living, unde Carsten şedea la birou cu ochii lipiţi de monitor.

Încă nu observase că e acolo, aşa că a folosit prilejul ca să-l studieze. Era chipeş, întotdeauna a fost. Arăta de parcă făcea exerciţii fizice, cu toate că nu călca vreodată printr-o sală de sport. Singurul lucru care nu-i plăcea era mustaţa pe care o avea încă de luna trecută. Nu-i stătea bine, şi era sigură că el e de acord cu ea, dar o păstra doar ca să-i facă în ciudă.

– Bună, iubitule, a zis, mergând spre el.

– Bună. Ai ajuns deja? a zis Carsten, fără să-şi ia ochii de la listele cu cotaţii la bursă.

– Îhî... Ştii ce am făcut mai devreme?

– Da, nu trebuia să cinezi cu poliţista aia suedeză? Unde aţi mers?

– Nu asta. Vreau să zic acum, de când am venit acasă. A aşteptat o reacţie, dar Carsten era prins cu nesfârşitele tabele cu cifre. Am făcut un duş şi sunt caldă şi curată. A început să-i maseze umerii. Aşa că îmi ziceam că am putea... Ştii tu, înainte să fim prea obosiţi.

– Este ceai, dacă vrei.

Carsten a făcut semn cu capul spre bucătărie.

– Nu, nu-mi trebuie, a zis şi s-a întrebat cum să continue. Nu putea să stea acolo la infinit, masându-l. Mai ai mult de lucru?

– Tokyo deschide curând şi încă n-am terminat cu cifrele de la Fed.

Dorinţa Dunjei se cam dusese pe apa sâmbetei şi nu-şi dorea nimic mai mult decât să se strecoare sub pătură cu o cană de ceai aburind şi să citească mai departe cartea lui Jussi Adler-Olsen, *Flaskpost från P*. Dar îşi jurase să facă tot ce-i stătea în puteri, aşa că a hotărât să se arunce cu capul înainte în prăpastie şi să spere că el va fi acolo ca s-o prindă.

– Asta-i bine. Crezi că avem o clipă în care să fim împreună?

I-a desfăcut primii nasturi ai cămăşii, şi-a strecurat mâna dedesubt şi a început să-i frământe pieptul.

Carsten s-a răsucit pe scaun.

– Ce ai de gând?

– A ce arată?

Şi-a dus mâinile mai jos şi a început să-i desfacă cureaua.

– Te rog, nu acum... I-a dat deoparte mâinile. Am multe de făcut şi, în plus, nu m-am bărbierit de curând.

– Cui îi pasă.

„Acum mă arunc", şi-a zis, şi a lăsat kimonoul să cadă pe podea.

Carsten s-a uitat la ea. Sau, mai degrabă, s-a holbat. Se simţea ca un model dintr-o fotografie a lui Helmut Newton, dar nu era sigură dacă asta era de bine sau de rău. Carsten părea că nu ştie ce să spună, dar, în cele din urmă, a ridicat ochii şi i-a întâlnit pe ai ei.

– Ştii foarte bine că asta creşte considerabil riscul de cistită.

Dunja ar fi vrut să dispară de acolo cât mai repede posibil şi să şteargă cu buretele tot episodul, dar picioarele nu voiau s-o asculte, aşa că a stat ţintuită, simţindu-se mai goală ca oricând, arătând precum cineva care încearcă să-şi recapete virginitatea. Apoi a ridicat kimonoul şi a şters-o de acolo.

– Iubito, iartă-mă. N-am vrut să... Carsten a mers după ea pe hol şi a încercat să deschidă uşa băii, pe care ea tocmai reuşise s-o încuie. Ascultă... Am spus asta doar din grijă pentru tine. Cred că eşti cu adevărat frumoasă. Dar...

– Carsten, e în ordine, a zis Dunja, ştergându-şi ochii. Oricum, sunt tare obosită.

Şi-a tras o pereche de pantaloni de pijama bărbăteşti cu dungi şi s-a aşezat pe toaletă.

– Te iubesc, să ştii.

– Şi eu te iubesc, a zis ea, dar nu se putea împiedica să-şi spună că suedeza gravidă o nimerise cum nu se putea mai bine.

9

A văzut bine, sau doar părea să fie?

Aksel Neuman s-a prins de volan cât a putut de bine şi a aruncat încă o privire în oglinda retrovizoare. La naiba. Văzuse bine. Maşina de poliţie era la numai douăzeci de metri în spatele lui. După ce băuse trei beri şi un pahar şi jumătate de gin tonic, s-a hotărât brusc să nu stea peste noapte în oraş, ci să meargă cu maşina acasă, în Tibberup, ca să-i facă o surpriză lui Karen. În acel moment crezuse că era o idee bună. Ea păruse scoasă din minţi de îngrijorare şi nu l-a lăsat inima s-o ştie singură toată noaptea. Şi cu noul său BMW X3, cu tracţiunea lui inteligentă pe patru roţi, drumul nu i-ar fi luat mai mult de o jumătate de oră.

Nu mai părea o idee bună. De ce n-o fi ales să doarmă în apartamentul din Vesterbro? Crizele de nelinişte ale lui Karen legate de întuneric începeau să devină mai curând regula decât excepţia. Dacă o ţinea tot aşa, avea să fie silit să renunţe la show-ul de seară.

S-a uitat din nou în oglindă şi a observat că maşina de poliţie păstrează aceeaşi distanţă. Dacă îl opreau acum, n-avea nici o şansă şi sută la sută avea să fie scandal. Vedea deja titlurile. „Celebră gazdă a unei emisiuni de televiziune conduce în stare de ebrietate – îşi

petrece noaptea în arest." Mass-media aveau să aştepte înainte să-i dea numele, răspândind diferite zvonuri despre cine ar putea fi, ca să stârnească interesul publicului. De-abia după câteva zile ar da drumul bombei, împreună cu o grămadă de amănunte picante despre cum a făcut pe el şi a avut nevoie de ajutor ca să iasă din maşină.

Cum naiba putea să fie aşa de al dracului de prost? Îşi jurase că ultima dată e ultima. Poate că merita să meargă la închisoare şi să i se ridice permisul de conducere. Putea fi exact lucrul de care avea nevoie. Numai că nu chiar acum.

Era esenţial să nu conducă prea încet. Asta era, de obicei, cea mai mare greşeală pe care o făceau cei care conduceau după ce băuseră. Să compensezi excesiv şi să rămâi mult sub limita de viteză ca să eviţi un accident era cel mai sigur mod de a atrage atenţia poliţiei. Lucrul greu era să rămâi pe banda ta. La naiba, era încă beat, aproape mai beat acum decât atunci când urcase în maşină. A coborât geamul lateral, a respirat aerul îngheţat şi a încercat să se concentreze pe marcajele şoselei.

Uşurel acum. Nu mai era mult de mers. După un kilometru ajungea la Muzeul Louisiana, apoi nu mai trebuia decât să cotească spre apă după ce trecea de biserică, şi după o sută de metri era deja acasă.

Ca într-un film de doi bani, lumina albastră a apărut şi a pătruns în maşină. La dracu'... Avea să se înece ca ţiganul la mal. A încercat să vadă în oglinda retrovizoare cât e aproape e maşina de poliţie. Dar a fost orbit de lumina puternică. Nu-i rămânea decât să oprească şi să încerce să dea cu gura ca să scape. Chestie la care, ce-i drept, se pricepea. Dar maşina de poliţie a trecut rapid pe lângă el şi a dispărut în întuneric.

„Daaa!“ Aksel a bătut cu degetele în volan şi a scos un urlet de bucurie. A scăpat ca prin urechile acului, şi şi-a jurat că asta este ultima oară. Absolut ultima oară.

A trecut de biserica Humlebæk, a încetinit şi a virat la dreapta pe Gammel Strandvej. Curând avea să se vadă casa, şi ritmul inimii a început în fine să reflecte faptul că primejdia a dispărut. A trecut de un Porsche argintiu parcat alături de drum şi după cincizeci de metri a cotit pe alee şi a parcat lângă maşina lui Karen.

Din cine ştie ce motiv, proiectoarele nu s-au aprins. Când a coborât din maşină şi-a dat seama că toate luminile din grădină erau stinse, deşi Karen ţinea întotdeauna luminile aprinse când era singură acasă.

A mers mai departe spre casă pe aleea pietruită, prin zăpadă. A trebuit să se sprijine de zid ca să nu se dezechilibreze când a băgat cheia în broască. Dar n-a putut s-o răsucească, uşa era deja descuiată. Asta nu-i stătea deloc în fire lui Karen. Mai întâi luminile din grădină, şi acum uşa. Nu mai pricepea nimic.

Ea păruse, fără îndoială, mai îngrijorată decât de obicei, şi a mers până la a încerca să-l facă să anuleze emisiunea. Dar nu-şi dăduse seama cu adevărat în acel moment. Nu era în stare să priceapă nimic în minutele dinainte de aprinderea luminii roşii. În clipele acelea, toată atenţia sa era îndreptată spre emisiunea care urma să înceapă.

A intrat în hol şi s-a întrebat de câte ori încercase să-i explice acest proces lui Karen, subliniind faptul că n-avea nimic de-a face cu iubirea pentru ea. Totul se petrecea în subconştientul său. Putea să vină sfârşitul lumii în afara studioului, şi el nu şi-ar fi dat seama de asta decât după show.

Dar ea nu-l credea şi susţinea întotdeauna că această obişnuinţă este dovada narcisismului lui şi că, dacă

se gândea bine, nu exista loc pentru ea în viaţa lui. A încercat în repetate rânduri s-o convingă că nu e adevărat. De exemplu, cât de mult a ajutat-o când a fost bolnavă, şi nu în ultimul rând cu bani. Dacă asta nu era o dovadă suficientă, atunci ce era? Şi-a descălţat pantofii şi aproape că şi-a pierdut echilibrul.

Întrebarea era dacă avea să se mai trezească vreodată din beţie. Pe moment simţea că nivelul alcoolului din sânge continuă să crească. S-a uitat în living şi a văzut că ea nu mai e pe acolo, ceea ce însemna că reuşise să se liniştească şi se dusese în cele din urmă la culcare. Dar apoi a auzit că se deschide şi se închide uşa dormitorului aflat mai încolo, pe hol, şi şi-a zis că ea e *pe cale* să meargă la culcare. Cel puţin ştie că el e acum acasă. Foarte bine.

A fluierat pe drum spre baie. După ce a ajuns acolo, s-a dezbrăcat, lăsându-şi hainele într-un morman pe podea, apoi a intrat sub duş şi a lăsat să curgă peste el şuvoiul de apă fierbinte. A reglat duşul la varianta ploaie de vară blândă şi şi-a amintit cât de mult îi place noul duş, care putea să creeze totul, de la ploaia torenţială până la ceaţa groasă.

Când a terminat de clătit săpunul de pe corp, s-a şters, şi-a supt abdomenul şi s-a cercetat în oglindă şi din faţă, şi dintr-o parte. Era în formă bună şi nu-i era greu să se lase pe podea şi să execute rapid peste treizeci de flotări. A ieşit din baie, s-a dus în dormitor şi şi-a băgat capul în întuneric.

– Hei? Pot să intru?

A aşteptat un răspuns, dar nu s-a auzit nimic.

„Aha, deci ăsta e jocul pe care o să-l jucăm în seara asta“, şi-a zis şi a mers mai departe prin întuneric. Jocul fără cuvinte, în care limbajul trupului şi dorinţa fizică erau singurul vocabular. De obicei, ea ţinea

o lampă aprinsă până venea el să să se întindă alături. Dar acum era întuneric, așa că a trebuit să pipăie cu mâinile marginea patului ca să nimerească. S-a strecurat sub pătură pe partea lui și s-a întins pe spate. Era încă beat și nu putea decât să spere că ea n-o să observe. În orice caz, era rândul ei să ia inițiativa, și-a zis, și a încercat să dea impresia că e pe cale să adoarmă.

În afară de zumzetul slab al sistemului de ventilație nu auzea nimic, doar propria răsuflare. Karen aproape că nu scotea nici un zgomot. El avea tendința să sforăie noaptea, și Karen îl amenințase în mod regulat că o să aibă dormitoare separate dacă nu începe să folosească dispozitivul antisforăit. Încălcase această promisiune aproape în fiecare noapte, a recunoscut în sinea lui, în vreme ce trăgea automat pătura deoparte. Erecția care zvâcnea era acum dezvelită cu totul și era ațintită spre buric.

Dar n-a obținut nici o reacție din partea lui Karen. Doar nu putea să fie chiar așa de supărată că n-a anulat emisiunea, n-a sărit în mașină și n-a venit acasă numai pentru că ea se temea un pic de întuneric, nu? Nu, probabil că el era cel nerăbdător și prea dornic. Și-a făcut mâinile căuș în dreptul gurii și a suflat, dar nu și-a putut da seama dacă duhnește sau nu a băutură.

După încă un minut nesfârșit, s-a răsucit spre ea și a lăsat o mână să-și găsească drumul pe sub pătură și a constatat că ea era culcată pe spate. A mers mai departe cu mâna și i-a atins ușor un sfârc. Asta o excita întotdeauna. Dar de data asta n-a avut nici o reacție. Nici măcar după ce el a început să-și folosească limba.

A tras deoparte pătura, s-a aplecat peste ea și a desenat cu limba, cu grijă, cercuri ușoare în jurul sfârcului și peste vârf. Nici de data asta n-a primit nici un răspuns, și s-a întrebat cu ce greșește. El începea

întotdeauna preludiul în acest fel. A hotărât să se concentreze pe zonele de mai jos, chiar dacă ştia că ei ar putea să-i piară cheful imediat dacă se arăta prea îndrăzneţ. Dar avea de ales? Aproape că îl silea.

Şi-a dus mâna de pe sân în jos, de-a lungul coastelor şi a pântecelui, unde a simţit ceva lipicios care l-a făcut să se retragă instinctiv şi să se ridice în şezut. Ce mama naibii mai e şi asta, s-a întrebat şi a aprins veioza de pe noptieră.

Primul său gând a fost că ceea ce vedea nu exista, de fapt, cu adevărat. Că adormise deja şi nu era decât un vis îngrozitor care îi sporea vinovăţia că o lăsase singură. Dar apoi şocul l-a izbit cu aşa putere, încât i s-a tăiat răsuflarea şi a trebuit să iasă din cameră ca să poată trage aer în piept.

10

Fabian a închis radioul şi a cotit pe Bergsgatan. Ştirile de dimineaţă nu suflau nici un cuvânt despre dispariţia ministrului justiţiei, în schimb dedicau cea mai mare parte a emisiunii unei dezbateri pline de ranchiună despre necesitatea ca femeile gravide şi copiii să fie vaccinaţi împotriva gripei porcine, precum şi răpirii playboy-ului Adam Fischer.

Spera ca Niva să-l contacteze curând. Pe drum spre casă de la IIRAN îi promisese să găsească numărul secret de mobil al ministrului şi încercase să-l convingă să bea împreună ceva, deoarece persoana cu care avusese întâlnire a renunţat, până la urmă. *Măcar atâta poţi să faci*, a insistat ea.

Dar teama de lucrul la care spera că va duce băutura l-a făcut să refuze invitaţia şi să dea vina pe copiii săi, care erau singuri acasă. *Atunci o s-o facem data viitoare*, i-a şoptit ea la ureche, şi el s-a auzit promiţând că face cinste.

Fabian a lăsat în jos geamul, a apăsat cardul de plastic pe cititor şi a condus maşina în garajul din sediul poliţiei. Sperase să ajungă acolo primul şi să aibă timp să cerceteze toate indiciile existente înainte să

se arate Malin şi ceilalţi. Însă dimineaţa lui devenise un exemplu de manual despre cum să nu începi ziua.

Sonja îşi petrecuse noaptea la atelier. Matilda şi Theodor nu păreau să fi dormit deloc şi era aproape imposibil să-i urneşti din pat. Din patul lui, mai exact. Când reuşise în sfârşit să ajungă acasă, pe la douăsprezece şi jumătate, erau amândoi încovrigaţi sub pătură.

La început, Fabian nu şi-a crezut ochilor. Matilda şi Theodor nu se jucau niciodată împreună. Diferenţa de vârstă era prea mare şi singurul lor interes comun era să se calce reciproc pe nervi. Sonja credea că se vor bucura mai mult de relaţia lor de frate şi soră când vor fi mai mari, dar Fabian nu era aşa de sigur. Dimpotrivă, credea că majoritatea semnelor arătau că vor avea acelaşi tip de relaţie nonexistentă ca aceea dintre el şi fratele său mai mare.

Totul a devenit limpede când a văzut coperta filmului clasic *Coşmar pe Elm Street* zăcând pe videoplayer. Când s-au trezit, erau iar în vechile roluri şi s-au certat pe aproape orice, de la cine are dreptul la ultimul pachet de praf de ciocolată O'boy până la cât se cuvine să stai închis în baie.

Acum era deja opt şi jumătate şi vedea că maşina lui Malin Rehnberg era la locul ei, cu toate că ea venise cu avionul de la Copenhaga în dimineaţa aceea.

– Anders... Dar, Anders, te rog să mă asculţi, a zis Malin la telefon pe când îşi dădea ochii peste cap în direcţia lui Fabian, care îşi punea paltonul în cuier. Dacă e să avem cea mai mică şansă să isprăvim în secolul ăsta trebuie să aducem constructori adevăraţi. În cazul în care n-ai observat, sunt, de fapt, cu burta la gură... Nu, acum eu sunt cea care vorbeşte. A tăcut şi a dat pe gât paharul cu coca-cola. Crezi că am destulă energie

ca să-mi petrec tot weekendul în patru labe punând gresie în baie? Ce? Nu, nu-s supărată. Sunt gravidă!

Malin a trântit telefonul aşa de tare, încât Fabian a avut impresia că n-o să reziste.

– Uneori, dar numai uneori, voi, bărbaţii, aveţi creierul pus în funcţiune. Cum ar fi la doi ani o dată sau cam aşa ceva. Şi-a scuturat capul, şi-a mai turnat în pahar coca-cola şi l-a golit dintr-o înghiţitură. După câteva secunde a luat din nou receptorul şi a format numărul. Bună, tot eu sunt... Auzi, îmi pare rău... N-am vrut să... Pur şi simplu n-am putere să mai fac renovări... Şi eu te iubesc... Pupici... A închis şi s-a întors spre Fabian. Tocmai voiam să te sun ca să-mi spui despre întâlnirea de ieri de la SePo.

– Totul e în ordine? a zis Fabian, aşezându-se la biroul aflat vizavi de ea.

Malin arăta ca şi cum n-ar fi ştiut de unde să înceapă.

– Orice aţi face tu şi Sonja. Orice aţi face, jură-mi că n-o să cumperi vreodată o casă care are nevoie de renovare. Jură. Şi când zic niciodată, vreau să zic niciodată să nu vă treacă prin cap aşa ceva. Niciodată să nu vă uitaţi la liste. Niciodată să nu puneţi piciorul într-un cartier cu case pentru o singură familie, chiar dacă cel mai bun prieten al vostru tocmai s-a mutat acolo. Bine? Rămâneţi în oraş. Pentru numele lui Dumnezeu, rămâneţi între hotarele oraşului, dacă vreţi să supravieţuiţi.

– Bine. Jur, a zis Fabian, pornindu-şi computerul.

– Şi peste toate, am prima mahmureală de când ăştia doi au intrat în scenă. Malin a arătat spre burtă şi şi-a umplut iar paharul. Dar hai să uităm de asta acum şi spune-mi despre şedinţă.

– Mahmureală? a zis Fabian, întrebându-se cum ar putea să îndrume cu dibăcie discuţia departe de şedinţă. Mahmureală ca în „Am băut alcool cu toate că sunt aproape de termenul sarcinii cu gemeni“?

Malin i-a aruncat lui Fabian o privire obosită.

– Ştii cum sunt danezii.

– Păi, nu, nu cred că ştiu. Ce-ar fi să-mi spui tu. Şi ai găsit o persoană de contact?

– Da, şi a fost extrem de simpatică. Vreau să subliniez că n-am băut mai mult de un pahar şi jumătate de vin, cel mult două.

– Şi cât de mare era paharul?

– N-am putea, te rog, să lăsăm baltă asta şi să vorbim mai bine despre şedinţa ta? Vreau să ştiu totul.

– Bună dimineaţa. Totul a mers bine la Copenhaga?

S-au răsucit spre Herman Edelman, care era în cadrul uşii, cu o cană de cafea aburindă în mână şi ziarele de dimineaţă sub braţ.

– Da, de fapt a fost foarte interesant, a zis Malin. Am de gând să vă povestesc totul la şedinţa de la ora nouă. Şi, că veni vorba de şedinţe, aş vrea să ştiu ce...

– Exact, a zis Edelman, întorcându-se spre Fabian. Ai câteva minute?

– Desigur.

Fabian s-a ridicat în picioare.

– Mergem în biroul meu.

– E timp de o cană cu ceai? a zis Malin, ridicându-se şi ea.

– Cu siguranţă. Şedinţa începe abia peste douăzeci de minute, a zis Edelman. Şi suntem cu toţii nerăbdători să aflăm mai multe despre minunata Copenhaga.

Fabian a simţit cum privirea lui Malin îi pârjoleşte ceafa pe tot coridorul.

*

Întotdeauna, de cum păşea în biroul ticsit al lui Edelman, Fabian avea impresia că se întoarce în timp cu treizeci de ani. În toţi anii de şefie, Edelman refuzase cu încăpăţânare orice ofertă de renovare, până când au ajuns să vorbească despre importanţa conservării biroului în forma lui originală pentru generaţiile viitoare.

Fabian bănuia că Edelman nu voia, de fapt, decât să-şi păstreze frigiderul huruitor care era întotdeauna plin cu Kalles kaviar[1], ceapă roşie şi bere rece. Vechiul televizor şi videoplayerul poate că nu erau folosite atât de des, dar, câtă vreme el avea pe etajeră o colecţie de filme clasice, era evident că n-are de gând să se descotorosească nici de ele.

Ba chiar se împotrivise să fie zugrăviţi pereţii care păreau îngălbeniţi de nicotină, pentru că se temea că vor descoperi că el sfidează interzicerea fumatului.

– Ia loc, te rog.

Edelman s-a aşezat pe fotoliul de lângă fereastră şi a început să-şi umple pipa.

Fabian a mutat o pernă şi câteva bibliorafturi de pe canapeaua de piele roasă şi s-a aşezat.

– Bun, n-avem decât câteva minute. Ultimul lucru pe care l-am auzit este că SePo a găsit acum mobilul, a zis Edelman, îndreptând flacăra brichetei în jos ca să atingă pipa.

– La Riddarfjärden, lângă Kanslikajen? a zis Fabian.

– Da. De unde ştii?

– Noi am făcut aseară o localizare şi a fost indicată ca ultima poziţie cunoscută a telefonului. În plus, am

[1] Marcă suedeză de pastă tartinabilă pe bază de icre de morun

descoperit că mai are un mobil, dar cu număr secret. Dacă totul merge conform planului, vom avea astăzi poziția lui.

Edelman a căzut pe gânduri și a sorbit din cafea.

– Zici *noi*? Presupun că persoana cealaltă nu sunt eu.

– Este o fostă colegă care nu mai are nici o legătură cu cei de aici. M-am gândit că e mai bine decât să-l pun la curent pe Novak.

– Fostă colegă. Edelman a pufăit din pipă, scoțând norișori de fum. Vrei să zici Niva. Și eu care credeam că m-am făcut perfect înțeles când am zis că nu mai trebuie să fie implicat nimeni altcineva.

– Nu trebuie să-ți faci griji din pricina ei. Înțelege exact de ce...

– Lasă-mă pe mine să hotărăsc pentru ce anume trebuie să-mi fac griji.

Fabian era pe cale să încuviințeze, dar s-a abținut. Dacă accepta acum mustrarea, risca să-și piardă toată libertatea în această investigație. În mod normal putea, în esență, să-și desfășoare ancheta în orice fel voia, numai că ăsta nu era nicidecum un caz normal, și era limpede că Edelman credea că poate să-l controleze ca pe o marionetă.

– Ai vorbit cu Grimås cu câteva ore înainte ca el să dispară, a zis și s-a gândit că acum ori e laie, ori bălaie. Despre ce ați vorbit?

Era clar că Edelman nu era pregătit pentru această întrebare. Dar și-a revenit rapid și a mai tras un fum.

– Nimic important. Dacă ar fi fost, ți-aș fi spus-o ieri, desigur.

– Dar acum eu sunt cel care conduce investigația, așa că lasă-mă pe mine să hotărăsc ce e important.

Edelman a zâmbit, apoi a râs.

– Asta-i de milioane, Fabian. Asta-i de milioane. Am vorbit despre audierea spre care se îndrepta. Şi, dacă îmi amintesc bine, a fost despre o propunere de amendament la o lege.

– Ai găsit ceva care ar putea să aibă de-a face cu dispariţia lui?

Edelman a clătinat din cap şi a râs din nou.

– Nu, dar promit să-ţi dau de ştire dacă-mi vine în minte ceva. Şi, că veni vorba de convorbiri telefonice. Edelman s-a ridicat, s-a dus la birou şi s-a întors cu un telefon vechi Nokia 6310i şi un încărcător. De acum încolo vreau să-l foloseşti pe ăsta când mă suni. Găseşti numărul la Judiska Teatern[1].

Fabian s-a uitat la telefonul care arăta demodat, cu toate că nu trecuse mai mult de un an de când avusese şi el unul la fel.

– Bine, cred că am terminat pentru moment. Doar dacă nu vrei să continui interogatoriul?

– Încă ceva. Ca să evităm orice neînţelegere, a zis Fabian, ignorând ironia.

– Da?

– Mi-ai dat o misiune care contrazice în mod explicit instrucţiunile comisarului poliţiei.

– Aşa e. Dar ştii la fel de bine ca mine că...

– Herman, nu-i nevoie să te dezvinovăţeşti. Nu cred că e un lucru rău. Dimpotrivă, consider că e datoria noastră să aflăm ce s-a întâmplat. Dar eu sunt pe cale să dau cu piciorul într-un cuib de viespi, nu tu.

– E adevărat. Aşa că lucrul cel mai bun pe care îl poţi face e să nu calci greşit.

– Şi exact asta fac. Şi am de gând să urmăresc unele indicii. Vreau doar ca tu să fii conştient de situaţie.

---

[1] Teatrul Evreiesc

Fabian era hotărât să nu-l slăbească din ochi pe Edelman până nu obţine ceea ce vrea.

Au stat un timp aşa, în vreme ce tăcerea devenea tot mai apăsătoare. Dar, în cele din urmă, a apărut, sub forma unei încuviinţări abia perceptibile.

– E deja şi două minute, a zis Edelman, ridicându-se şi pornind spre uşă. N-are rost să-i facem pe ceilalţi să aştepte.

Fabian a încuviinţat din cap, s-a ridicat şi a oftat de uşurare în sinea sa. Câştigase, şi acum putea să lucreze fără să-l ţină nimeni în frâu.

11

Sofie Leander a deschis ochii şi a trebuit să-i mijească din pricina lămpii care strălucea chiar deasupra ei. Oricum, nu putea face mai mult decât să deschidă şi să închidă ochii. Era legată atât de strâns cu curele, de la labele picioarelor până la şolduri, antebraţe şi piept, încât era amorţită în mai multe locuri. Cureaua din jurul gâtului nu era la fel de strânsă, dar o împiedica să-şi ridice capul mai mult de un milimetru, sau cam aşa ceva.

Într-un fel, simţea că o merită. Încercările sale de a schimba realitatea erau un păcat atât de mare, încât pedeapsa era inevitabilă. Ce-şi închipuia că o să se întâmple? Că exista o prescriere pentru ce făcuse fiindcă trecuseră atâţia ani de atunci fără urmări?

Era adevărat, ascundea în ea o îngrijorare sâcâitoare că adevărul o s-o prindă din urmă la un moment dat. Dar nu se aşteptase la aşa ceva. Nici în cele mai negre coşmaruri nu se apropiase măcar de locul în care se afla acum. Să zacă legată pe o masă acoperită cu folie de plastic. O gaură pentru excreţii. O lampă care strălucea orbitor. Măsuţa de oţel inoxidabil de lângă ea era încă lustruită şi acoperită cu instrumente şi aparatura era încă închisă, dar nu era nevoie decât

de o răsucire a comutatorului ca să-şi înceapă lucrul. O pungă de perfuzie şi un tub de alimentare îi erau fixate pe gură. Totul sugera că nu este vorba de *dacă*, ci de *când* o să se întâmple.

A încercat să numere zilele, dar lumina puternică, neîntreruptă, pe lângă programul neregulat de somn, făcea ca acest lucru să fie, practic, imposibil. Ar fi zis trei sau patru zile, timp în care probabil că poliţiştii înaintaseră foarte mult. Fără îndoială, soţul său luase deja legătura cu ei în aceeaşi seară şi le dăduse toate informaţiile trebuincioase pentru a-i da de urmă cât mai repede posibil.

Întrebarea era dacă ei vor ajunge sau nu acolo la timp.

Auzea zumzăitul tubului de alimentare pornind sub masă şi curând gura avea să-i fie umplută cu acel terci vâscos cu gust de căpşune obţinut din chimicale. Simplul miros o făcea să-i vină să verse. O dată a încercat să vadă ce se întâmplă dacă încearcă să-l scuipe, dar banda izolatoare de pe gură era prea strânsă, şi efortul aproape că o făcuse să se înece. De atunci se silea să ia înghiţituri mici şi repezi din fluidul vâscos şi încerca să se gândească la altceva, ca să nu vomite.

De data asta procesul a fost mai dificil decât de obicei, şi s-a pomenit că numără înghiţiturile. De obicei erau între treizeci şi patruzeci. Dar acum ajunsese la douăzeci şi două şi nu-şi putea imagina că ar suporta o înghiţitură peste patruzeci.

Douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase, douăzeci... Ce era asta? A pierdut şirul şi a ciulit urechile. S-au auzit paşi, sau nu era decât imaginaţia ei? Terciul i-a umplut gura, şi a scăpat de el printr-o înghiţitură mare, care putea stârni vomitatul. Dacă mintea nu-i juca feste,

era prima dată de când se afla acolo când auzea pe altcineva, în afară de propriile sunete.

După ce tubul de alimentare s-a oprit, în cele din urmă, şi terciul artificial a început să i se umfle în stomac, a hotărât că e, fără îndoială, cineva care umblă de cealaltă parte a peretelui metalic. Paşii păreau îndepărtaţi, dar se apropiau.

S-a gândit că poate îi venea cineva în ajutor. Doar că nu era o echipă mare de poliţişti cu armele scoase şi cu sirene pe fundal. Părea o singură persoană care se îndrepta spre ea. Venise vremea? Poate că era sfârşitul pe care se străduise din răsputeri să-l suprime în mintea ei, dar, de fapt, îl bănuia de câteva zile încoace. A auzit paşii răsunând mai tare şi şi-a dat seama că, spre deosebire de ce crezuse mai devreme, nu era deloc pregătită. Panica i s-a răspândit prin trup ca focul într-o pădure. Dacă ar fi putut, ar fi strigat cât o ţinea gura.

Nu aşa avusese de gând să reacţioneze. A izbucnit în lacrimi, pe tăcute, şi şi-a imaginat cum îi străpunge scalpelul pielea. Curând avea să pornească motorul electric care ridica uşa de tip rulou a încăperii ei şi adevărul pe care îl măturase sub covor atât de mult timp avea să-i râdă în faţă.

Dar motorul electric n-a pornit, iar paşii, în loc să se oprească, au mers mai departe. Era altcineva. A încercat să fluiere şi să scoată un sunet, orice sunet, însă era imposibil, şi tot ce a putut să facă a fost să zacă acolo şi să asculte cum paşii se pierd în depărtare.

Se părea că încă nu venise vremea ei.

12

Având în vedere ce se întâmplase şi, mai presus de toate, *cui* i se întâmplase, Dunja Hougaard n-ar fi trebuit să se mire deloc de circul mediatic care pusese stăpânire pe acea zonă. *Berlingske*, *Politiken* şi *Ekstra Bladet*, toate ziarele principale daneze erau acolo, iar DR şi TV 2 transmiteau în direct. Ca să spunem adevărul, ea nu se aşteptase la nimic. Avea destul de furcă să facă, pur şi simplu, să treacă dimineaţa.

A coborât din maşină la o oră după Jan Hesk şi ceilalţi din echipă. Şi-a stăpânit un sughiţ care i-a umplut gura de acreală şi, pe când îşi croia drum prin hoarda de reporteri, şi-a jurat că e ultima oară. Absolut ultima oară. Nu era nimic mai rău decât o mahmureală. Sau o *prăbuşire*, care ar putea fi o descriere mai potrivită a stării ei de acum.

De fapt, n-o deranjau durerile de cap, pe care câteva pastile le puteau alina întotdeauna. Nu, greaţa era ceea ce o făcea să-i piară cheful de viaţă. Stomacul i se întorcea pe dos şi refuza să ţină în el ceva, terorizându-i restul corpului. În două rânduri a trebuit să tragă pe marginea drumului, şi a dat afară cea mai mare parte din micul dejun pe care se silise să-l înghită în faţa lui Carsten, ca el să nu ştie cum se simte ea cu adevărat.

– Iată-te. Unde te-ai ascuns? a întrebat-o Jan Hesk de cum a păşit în casă.

– Au fost câteva obstacole pe drum încoace, a zis ea, observând că Hesk, care fusese întotdeauna suplu, lăsa acum să se vadă pe sub cămaşă un pic de burtă.

– Înţeleg. Ce fel de...

– Crede-mă. Nu vrei să ştii. Aş fi mai interesată să aflu ce aţi făcut aici, a zis ea, trăgându-şi peste pantofi o pereche de învelitori de plastic.

– Păi, presupun că e o chestiune standard. Avem câteva semne de întrebare, dar nici unul căruia să nu-i dăm de cap până la urmă. Presupunând că vom putea să lucrăm nestingheriţi. Hesk a condus-o prin casă. Cea mai mare problemă în acest moment este să ţinem în frâu mass-media. Vezi şi tu. Naiba să mă ia dacă nu-s mai rău ca ţânţarii din casa mea de la ţară, din Suedia.

Dunja s-a uitat în jur în timp ce mergea şi şi-a dat seama imediat că salariul ei n-ar fi fost niciodată de ajuns ca să-şi poată permite ceva apropiat măcar de această casă, chiar dacă ar fi devenit şefa Brigăzii Omucideri.

– Vreau să zic, tipul a fost la *Let's Dance*[1]... Când se întâmpla asta? Acum trei sau patru ani. Şi nici măcar nu ştia să danseze.

– Dar aţi găsit ceva?

– E mai bine să vezi cu ochii tăi.

Hesk s-a oprit în dreptul dormitorului şi a lăsat-o pe Dunja să intre prima.

Ea s-a oprit brusc după primul pas şi s-a holbat la patul dublu din mijlocul camerei. Ultima oară când o

---

[1] *Să dansăm*, emisiune TV, versiunea suedeză a emisiunii TV americane *Dancing with the Stars*

văzuse pe Karen Neuman fusese într-o revistă de cancanuri din sala de aşteptare a dentistului. Erau fotografii cu ea şi Aksel la premiera nu ştiu cărui film, şi a fost uimită de faptul că arătau foarte îndrăgostiţi, chiar dacă erau căsătoriţi de mai bine de douăzeci de ani.

Acum ea zăcea singură în pat, goală şi scăldată în propriul sânge, care se scursese din vagin şi din rănile de pe piept. Când s-a apropiat a văzut că rănile sunt atât de adânci, încât trebuie să fi fost făcute cu altceva decât un cuţit obişnuit, ceva mai mare şi mai greu, care putea să pătrundă prin toate straturile pielii, şi pe alocuri prin cartilaje şi oase.

– Nu, nu întoarce capul. Uită-te mai departe. În mod previzibil, era Oscar Pedersen, legistul, care a ieşit din baia alăturată, îmbrăcat în halat alb. Oamenii sunt creaturi supuse obişnuinţei şi, adesea, nici măcar nu ne dăm seama ce anume ne deranjează. La fel se întâmplă şi cu corpurile omeneşti maltratate, te asigur. Sunt de acord că arată excitant.

Pedersen era la fel de încântat ca un puşti în Legoland. Atâta doar că în faţa lui se afla o femeie goală, ciopârţită, şi-a zis Dunja.

– Ai reuşit să identifici arma crimei?

– Cu siguranţă n-a fost un cuţit. Pedersen a venit lângă ea. Dacă e să pariez pe salariul meu, aş zice un topor. Şi nu vorbesc de versiunea de jucărie. A măsurat cu mâinile. Vorbim de o forţă reală, care poate să taie lemnul dintr-o lovitură. Vezi şi tu că o parte din cuşca toracică a fost sfărâmată cu totul, ca să nu mai vorbim de organele interne.

A desfăcut una dintre rănile de pe abdomen ca vadă mai bine înăuntru.

– Cred că am văzut destul, a zis ea, simţind că restul micului dejun porneşte în sus.

– Nu, vino şi uită-te înăuntru.

Hesk n-avea s-o salveze. Era lângă dulap, întors cu spatele. Şi cu nici un chip nu voia să-i facă legistului o scenă, aşa că s-a aplecat şi s-a uitat la măruntaiele ciopârţite. O duhoare dulceagă, grea, a izbit-o şi a silit-o să-şi ţină respiraţia.

– Vezi? E mutilată complet. Ca şi cum cineva ar fi dat-o printr-o maşină de tocat.

Dunja a încuviinţat din cap şi s-a mai uitat un pic înainte să-şi îndrepte spatele şi să-i întâlnească privirea.

– Şi sângele scurs din burtă?

– Încă n-am ajuns acolo, dar, dacă ar fi să ghicesc, probabil că el s-a distrat un pic cu ea înainte s-o ia razna cu totul.

– Şi la cine te referi când zici *el*?

Pedersen s-a uitat la Hesk, care li se alăturase.

– Cele mai multe indicii sugerează că este Aksel Neuman, a zis Hesk.

– Aksel? Vrei să zici, soţul ei? a întrebat Dunja. Hesk a încuviinţat din cap. Eşti sigur? Nu-mi pot închipui că şi-ar supune vreodată soţia la aşa ceva.

A arătat cu capul spre baia de sânge din pat şi a simţit că e pe cale să-şi recapete energia.

– Şi pe ce te bazezi? Adică, eşti aici de cât timp, un minut întreg, poate. Pe bârfele din *SE og HØR*[1]?

Dunja era pe cale să spună ceva, dar s-a abţinut. Era investigaţia lui Hesk, nu a ei. Oficial, aveau aceeaşi funcţie, însă el avea mai mulţi ani de experienţă, ceea ce însemna că o anchetă atât de importantă şi de complicată ateriza automat pe biroul lui. Sarcina ei era să-l asiste şi să-şi ofere gândurile şi ideile. Nu ca

[1] Revistă de scandal daneză

să preia conducerea. În plus, el o nimerise la fix în privința revistelor de scandal.

– Bine, uite cum arată lucrurile în acest moment. Hesk s-a așezat în mijlocul camerei. Rapoartele spun că Neuman a fost văzut la Karriere Bar aici, în Copenhaga, cu Casper Christensen, unul dintre invitații la talk-show-ul de aseară. După spusele asociaților lui de la TV 2, trebuia să-și petreacă noaptea în apartamentul din Vesterbro. Dar a hotărât să meargă acasă cu mașina. Richter a luat mulaje după urme clare ale mașinii lui BMW X3.

– Vorbiți despre mine? a zis tehnicianul criminalist Kjeld Richter, intrând în cameră.

– Explic doar că indiciile arată că Aksel Neuman a fost aici și apoi a plecat cu mașina.

Richter a încuviințat și și-a scărpinat gânditor barba țepoasă care, alături de favoriți și sprâncene, avea mare nevoie de un drum la frizer.

– Dar iată că am găsit urmele unei a treia mașini.

– Cum adică, a treia mașină?

– În afară de mașina lui Aksel și cea a lui Karen a mai fost aici una cândva, după miezul nopții.

– Și de unde știm că a fost după miezul nopții? a întrebat Hesk.

– Nu era zăpadă proaspătă în urme și, conform rapoartelor meteorologilor, ninsoarea s-a oprit pe la miezul nopții.

– Deci, a fost implicată o a treia persoană, a zis Dunja, și Richter a încuviințat din cap.

– Asta îmi întărește teoria, a zis Hesk. Femeia aduce pe cineva acasă, crezând că bărbatul ei o să-și petreacă noaptea în oraș. Dar soțiorul vine acasă și-i prinde în flagrant. Se sparge buba și el dă fuga afară să ia un topor. Între timp, Don Juanul profită de ocazie ca

să-și ia tălpășița. O să avem un martor de îndată ce punem mâna pe el.

Dunja a ridicat din umeri.

– Cum? Tot nu crezi că e el?

Acum Hesk părea enervat de-a binelea.

Dunja nu știa ce să zică. Poate era sau poate nu era bârfă. Era cu totul convinsă că n-a fost Aksel Neuman.

– Bine, poți să-mi dai un singur motiv pentru care nu este...

– Scuze, sună telefonul, l-a întrerupt Dunja, privind ecranul. Uf, e Sleizner. Probabil că e mai bine să răspund... Da, sunt Dunja Hougaard.

– Acum chiar că sunt un pic atins în amorul propriu. Chiar n-ai numărul meu în agenda telefonului? a întrebat Sleizner, cu o voce prefăcut jalnică.

– Sigur că am văzut că ești tu, a zis Dunja, în vreme ce se chinuia să priceapă de ce o suna pe ea și nu pe Hesk. Dar întotdeauna răspund așa în timpul programului.

– Înțeleg. Atunci presupun că trebuie să am grijă să te sun un pic mai des după program. Hi-hi-hi...

Dunja a răspuns privirii perplexe a lui Hesk azvârlindu-și în lături o mână.

– Dar nu despre asta e vorba. Cei de la presă sunt grămadă pe mine ca lipitorile.

– La fel e și aici. Dacă întrebarea ta e legată de investigații, cred că e mai bine să vorbești cu Jan.

– Dacă aș fi vrut, l-aș fi sunat pe el. Uite cum stă treaba: am convocat o conferință de presă peste o oră și trebuie să le ofer ceva.

– Da? Dar...

– Orice, cât de mic. Ca să se potolească o vreme.

– E prea devreme. Încă nu avem un scenariu clar, și Richter are nevoie de mai mult...

– Dunja, se pare că ne abatem de la drum. Trebuie să aveţi ceva! Păi, ce aţi făcut în toate orele astea?

– Există indicii că se poate să fie implicată cumva o a treia persoană. Dar nu ştim în ce fel sau ce rol se poate să fi jucat.

– Aşadar, ar putea să fie un iubit sau făptaşul?

– Sau ambele, a zis Dunja, simţind că păşeşte pe o gheaţă atât de subţire, încât ar fi o mică minune dacă nu s-ar sparge. Dar deocamdată nu sunt decât teorii dezlânate. În locul tău aş fi foarte atent ce...

– Dar, după cum s-a nimerit, nu eşti în locul meu. Spune-le celorlalţi că o să facem o şedinţă de cum vă întoarceţi. Pe curând.

Şi a închis.

– Scuză-mă, dar ce dracu' a mai fost şi asta? a zis Hesk. De ce te sună pe tine când eu sunt cel care conduce investigaţia?

– Exact asta mă întreb şi eu. N-am nici cea mai mică idee.

– Eşti sigură de asta?

– Ce încerci să insinuezi? Că am avut o întâlnire secretă cu Sleizner ca să preiau investigaţia?

Hesk şi-a desfăcut braţele.

– Nu eu sunt cel care a ajuns aici cu o oră întreagă după toţi ceilalţi.

Dunja a simţit că trebuie să stea jos.

Greaţa se întorsese.

13

Fabian Risk avea o listă lungă de lucruri pe care voia să le cerceteze. Voia să ia legătura cu cel care răspundea de securitate în clădirea parlamentului şi să ceară o copie a casetei de supraveghere pe care o văzuse la SePo. Voia să studieze amănunţit convorbirile telefonice ale lui Carl-Eric Grimås în ultimele ore înainte să dispară şi voia să-l întâlneasc pe şoferul care aştepta în maşină. Dar nu putea face nimic din toate astea. Doar să se poarte ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume şi să stea împreună cu ceilalţi la masă în sala de şedinţe fără ferestre.

Toţi, cu cănile de cafea în mâini, şi-au tras un scaun care, după ani întregi, devenise „al lor" şi s-au aşezat. Cândva, cu câţiva ani înainte, Fabian hotărâse să se aşeze pe scaunul unuia dintre colegi, doar ca să-i vadă reacţia. Dar apoi respinsese la iuţeală ideea ca fiind mult prea riscantă şi se ridicase înainte să fie prea târziu.

Termosul a făcut turul mesei, plin cu cafea care stătuse pe fierbător atât de mult, încât părea mai degrabă acid tanic decât cafea, şi, ca întotdeauna, cutia de metal cu fursecuri s-a oprit la Markus Höglund, care a ţinut să le ia pe cele preferate şi care, a observat Fabian, erau din ce în ce mai numeroase. Nu pricepea

unde mai încăpeau toate. Cu siguranţă nu i se aşezau pe talie. Markus nu împlinise încă treizeci şi cinci de ani, dar asta nu putea fi singura explicaţie. În cazul lui Fabian, schimbarea metabolismului se produsese la treizeci şi cinci de ani, şi fiecare calorie în plus a rămas de atunci lipită de el.

Carl-Eric Grimås însuşi fusese cel care a introdus obiceiul cutiei de metal cu fursecuri, pe când lucra la Birou, şi tradiţia supravieţuise. Ca un gândac de bucătărie care se încăpăţâna să nu moară. Edelman n-a luat niciodată vreun fursec şi, cu câţiva ani în urmă, făcuse un efort eroic să pună capăt tradiţiei, dar s-a izbit de o împotrivire atât de hotărâtă, încât a reluat-o pe dată. Fabian nu se alăturase protestelor şi era sigur că fursecurile pline de unt şi presărate cu zahăr pudră nu-i plăceau cu adevărat nimănui. Mă rog, în afară de Höglund.

– Avem destule de discutat, aşa că am face bine să începem, a zis Edelman, răsucindu-se spre Malin Rehnberg. Malin, ai fost la Copenhaga şi, din câte am înţeles, a fost un mare succes.

Malin a încuviinţat din cap, în vreme ce-şi golea paharul cu coca-cola.

– Cu siguranţă. Le-aş recomanda tuturor să profite de ocazie data viitoare şi să meargă. Cred că vorbeau de Berlin, la primăvară.

– Berlin sună grozav, a zis Tomas Persson, trecându-şi palma peste părul tuns milităreşte. Ce zici, Jarmo?

– Ştii ce cred eu despre călătorii, a bombănit Jarmo Päivinen cu accentul lui inconfundabil finlandezo-suedez.

– În orice caz, acum am un contact bun la Copenhaga. Ea e exact în aceeaşi poziţie ca...

– Malin, sunt sigur că ai câteva experienţe interesante pe care vrei să ni le împărtăşeşti. Dar m-am gândit că acesta ar putea fi ultimul punct al şedinţei, dacă ne permite timpul, a întrerupt-o Edelman, zâmbindu-i.

– Sigur.

Malin a luat un fursec şi a încercat să prindă privirea lui Fabian, care se străduia să ascundă faptul că mobilul tocmai începuse să-i vibreze în buzunar.

A trebuit să aştepte până la începerea şedinţei ca să-l scoată pe sub masă şi să citească SMS-ul.

Sună cât de repede poţi. Niva

Nu era nici o şansă să poată pleca imediat, pentru că toată lumea, nu numai Malin, avea să se întrebe ce se petrecea. Dar, fără discuţie, nu putea să aştepte până se termina şedinţa.

– Şi încă nu avem veşti despre Diego Arcas? a întrebat Edelman.

– Nu, ce pot să fac? Câtă vreme Inger e în concediu medical, sunt singur, a zis Markus Höglund, luând o gură de cafea ca să facă să-i alunece pe gât un fursec.

– Ce ar trebui să faci? *Sorry*, dar nu pot să stau aici şi să-mi ţin gura, a zis Tomas Persson, punându-şi sub buza de sus un pic de *snus*[1]. Mackan, poţi să-mi spui de ce pari să nu faci altceva decât să stai aici şi să consumi zahăr? Trebuie să existe câteva lucruri de care te poţi ocupa de unul singur.

Höglund şi-a dat ochii peste cap, căutând zadarnic sprijinul celorlalţi.

– Crezi ce pofteşti. Însă numai pentru că Inger e mai multă vreme acasă, având grijă de copiii ei, decât e pe aici nu înseamnă că eu n-am făcut nimic. Pe lângă

[1] Praf de tutun umezit, care se aşază între gingie şi buză

Black Cat de pe Hantverkargatan, unde le expune pe cele mai multe dintre fetele lui, am reuşit, cu ajutorul lui Inger, să localizez şapte apartamente în tot oraşul în care petrecerile au loc aproape zi şi noapte. Şi, da, am putea să luăm apartamentele la rând, dar ar fi mai bine să desfăşurăm o acţiune sincronizată, şi asta n-am de gând să fac fără Inger.

– *All right. Whatever*[1], a zis Tomas Persson, ridicând din umeri. Cred doar că...

– Aş zice să ne oprim aici, l-a întrerupt Edelman. Ne întâlnim luni şi vedem ce facem.

Höglund a încuviinţat din cap şi a mai înfulecat un fursec, în vreme ce-l fulgera cu privirea pe Tomas.

– Sau eu şi Fabian am putea să dăm o mână de ajutor, a zis Malin, întorcându-se spre Fabian. Nu-i aşa? În acest moment nu avem nimic în lucru.

– De ce nu? a zis Fabian, cu toate că vedea în ochii ei că nu face altceva decât să-l tachineze.

– Cum spuneam, o să aşteptăm până după weekend, a zis Edelman, răsucindu-se spre Jarmo Päivinen şi Tomas Persson. Din câte am auzit, aveţi ceva veşti despre maşina lui Adam Fischer. Să le auzim.

Jarmo a încuviinţat din cap, şi-a coborât pe nas ochelarii de citit şi a răsfoit hârtiile din faţa sa.

– Vrei să le spui tu sau să o fac eu? a întrebat Tomas, bătând darabana cu degetele pe masă.

– Şezi blând... Jarmo a căutat mai departe şi Fabian a fost şocat să vadă cât de bătrân arăta, cu toate că nu avea decât cinci sau şase ani mai mult ca el. Cu patru ani în urmă, soţia l-a părăsit, luând cu ea copiii, şi se părea că sigurătatea îl macină pe dinăuntru.

---

[1] Bine. Cum zici tu.

După cum sunt sigur că aţi auzit cu toţii la ştiri, a continuat Jarmo, am reuşit să stabilim că este vorba despre o răpire.

– Lucru pe care l-am bănuit de la bun început, a zis Tomas.

– Este ultima dată când l-am văzut pe Fischer.

Jarmo le-a dat câteva fotografii ale lui Adam Fischer în SUV-ul lui, făcute de o cameră de supraveghere.

– Până ieri, a zis Tomas, arătând peste măsură de mulţumit, pe când îşi flexa bicepşii tatuaţi. Pentru că atunci am dat de o urmă al naibii de bună.

– Poate că ar fi mai bine să vorbeşti tu, a zis Jarmo, întorcându-se către colegul său mai tânăr.

– Nu, nu, e în ordine. Spune tu.

– Sigur?

– Da, zi mai departe, a spus Tomas, coborându-şi privirea asupra mesei.

– Locuieşte într-un cuib de celibatar în Mosebacke[1], şi nu pricep cum de nu ne-am gândit mai devreme la asta. Am luat legătura cu parcările din jur. În cele din urmă, am dat de o urmă în parcarea Slussen.

– Era acolo maşina lui? a zis Malin.

– Nu, dar am găsit caseta asta de supraveghere. Tomas le-a arătat un DVD şi s-a ridicat în picioare. Sunteţi gata?

S-a dus la televizorul vechi, a pus DVD-ul în cititor şi a încercat să-l pornească cu telecomanda.

– Telecomanda nu funcţionează, a zis Höglund. Trebuie să foloseşti butoanele televizorului. Stai aşa, îţi arăt eu.

S-a ridicat şi a pornit spre Tomas.

---

[1] Zonă din Stockholm în care au loc foarte multe evenimente culturale

– Nu, e în ordine. Mă ocup eu, a zis Tomas, pipăind după butonul potrivit.

Pe când aşteptau, telefonul lui Fabian i-a vibrat din nou în mână.

Intru curând într-o şedinţă şi apoi cade cortina pentru restul zilei. N

Fabian nu mai putea să aştepte şi s-a ridicat.

– Îmi pare rău, dar trebuie să plec.

– Bine. Nici o problemă, a zis Edelman.

– Cum adică, „nici o problemă"? a zis Malin. Ce e aşa de important încât trebuie să pleci în toiul unei şedinţe, când n-ai nici o investigaţie în desfăşurare?

– E de la şcoala Matildei. Vor să-i sun cât de repede posibil.

– E în ordine. Sper că nu-i nimic grav.

– Da, sperăm cu adevărat că nu, a zis Malin, clătinând din cap spre Fabian, pe când el ieşea din încăpere cu spatele.

– Bine, atunci fă-o tu! a zis Tomas şi s-a dat deoparte, lăsându-l pe Höglund să apese de câteva ori pe unul dintre butoane, după care televizorul a pornit.

14

Fabian se privea în oglinda de deasupra chiuvetei când telefonul a început din nou să sune. Până atunci cearcănele nu reveniseră. Însă era o chestiune de zile până ce tensiunea acestei noi investigaţii avea să le aducă înapoi şi să-l facă să arate cu cel puţin zece ani mai bătrân. Şi-a smuls câteva fire din nas şi şi-a dat seama că perciunele din stânga e mai lung decât cel din dreapta.

– În sfârşit.

– Bănuim că SePo ne ascultă, aşa că de acum înainte foloseşte acest număr, a zis Fabian. Ai găsit ceva?

– Ia uite, doar ţac-pac şi gata, mersi madam. Nici un preludiu.

– Scuze, dar cred că o să facem asta altă dată. În acest moment...

– Doar să spui când şi unde. Şi, în cazul în care ai uitat, îmi datorezi o băutură.

– Nu, nu, sigur că n-am uitat. Ce crezi despre mine?

– Nimic. În orice caz, nu până acum. Aş zice că după asta probabil creştem nota la cel puţin o cină.

– Poate că da. Dar încă nu ştiu ce ai găsit.

– Nu, va trebui să mergi la risc şi să speri că va fi bine.

– Cu alte cuvinte, n-am de ales?

– Fabian... Întotdeauna ai de ales.

Cocheta cu el, şi ar fi trebuit să-şi dea seama că o să pornească pe această cale.

– Tăcerea implică un consimţământ. Deci, ce alegi?

– Merg la risc.

– Bine. N-a fost chiar atât de greu, nu-i aşa? Şi sunt convinsă că o să fii mulţumit. Femeia care a lăsat mesajul în căsuţa vocală a lui Grimås se numeşte Sylvia Bredenhielm şi cam după un minut a sunat la numărul cu cartelă preplătită 073 785 66 29.

– Şi acesta este numărul secret de mobil al lui Grimås?

– Ai nimerit-o.

– Ai şi lista cu acele apeluri?

– Da, însă nu-s decât ei doi sunându-se unul pe altul, aşa că, în afară de cazul în care te gândeşti la o carieră în ziarele de scandal, nu mi-aş pierde timpul cu asta. Acum uite-ţi răsplata. Eşti pregătit să notezi?

Fabian a luat un pix şi şi-a suflecat mâneca hainei.

– Gata.

– 59.311129, 18.078073.

Fabian a scris combinaţia de cifre pe partea dinăuntru a antebraţului.

– Ce e asta?

– Cea mai recentă poziţie a mobilului, plus sau minus zece–cincisprezece metri.

– E încă deschis?

– Nu, a dispărut ieri la ora 16.04, adică la aproape patruzeci de minute după primul.

– Uimitor, Niva! Mi-ai fost cu adevărat de mare ajutor. O să te caut.

– Ştiu.

Fabian a încheiat convorbirea, s-a spălat şi a ieşit din toaletă. În sfârşit, avea ceva de care să se agaţe.

Fără să se aşeze la biroul său, a deschis computerul şi a dat clic pe Google Maps, unde a introdus coordonatele scrise pe antebraţ. A apărut harta oraşului Stockholm cu un punct roşu arătând un loc din Södermalm. A mărit până la nivelul străzii şi a descoperit că locul este pe Östgötagatan, numărul 46.

La început nu înţelesese rostul vederii la nivelul străzii pe Google Maps. Trebuie să fi fost nevoie de enorm de multă muncă pentru a fotografia fiecare colţ de stradă din Stockholm, primul oraş din Suedia care a primit acest serviciu. Însă atunci când a ajuns, în cele din urmă, să stăpânească comenzile şi a vizualizat clădirea de la colţul străzii Östgötagatan cu Blekingegatan, le-a adresat mulţumiri din toată inima. Clădirea era acoperită cu schele şi părea complet nelocuită.

Imaginea fusese luată probabil în toamnă, şi nu exista nici o garanţie că acea clădire era încă în renovare. Dacă era, sau, şi mai bine, dacă renovarea se oprise pentru că aşteptau să se reducă criza finaciară, ar fi locul perfect în care să ţii ascunsă o victimă.

Şi-a curăţat istoricul căutărilor, a închis computerul şi s-a ciocnit de Malin Rehnberg.

– Măi să fie, că grăbit mai eşti! Şi nici măcar n-ai ceva pe birou. Cel puţin, nu ceva de care să ştiu eu.

– Malin... Îmi pare rău, dar n-am timp pentru asta.

A încercat s-o ocolească, însă ea nu l-a lăsat să plece.

– Ghinionul tău. Pentru că n-am de gând să renunţ până nu-mi spui ce mama dracului se întâmplă.

Prin mintea lui Fabian au plutit diferite scenarii, până ce şi-a dat seama că n-o să poată ajunge prea departe minţind.

– Hai cu mine.

15

În această dimineață, ca în toate celelalte, Ossian Kremph şedea la fereastra din colț, își bea cafeaua de la sfârşitul dimineții şi rezolva un sudoku, ascultând rapoartele despre trafic de la Radio Stockholm. N-ar fi putut spune de ce, dar de când se ştia îi plăcuse să asculte informațiile despre trafic şi despre vreme, mai ales lungile buletine meteorologice maritime în care se descriau amănunțit direcția şi forța vântului în toate colțişoarele coastei suedeze.

Însă această dimineață era altfel. Cu toate că ascultase întregul buletin meteorologic maritim, era departe de a se simți liniştit. Îngrijorarea se furişase în el pe nesimțite şi dintr-odată era foarte limpede. A încercat s-o ignore şi a continuat să se ocupe de enigma numerică japoneză, dar nu izbutea să scrie nici măcar o cifră. Mintea îi umbla aiurea şi nu-şi putea opri gândurile.

Trudea de atâția ani să-şi controleze gândurile. Acum erau ațâțate, concentrându-se pe o mulțime de lucruri nepermise. A dat radioul mai tare şi a trecut la un nivel de sudoku mai scăzut. Dar nu i-a fost de nici un folos, aşa că în cele din urmă a fost silit să închidă radioul şi să lase creionul din mână.

Şi-a dat seama că această schimbare a început cu câteva săptămâni în urmă. Poate chiar mai devreme. Cu cât se gândea mai mult, cu atât îi era mai clar că nimic nu mai era la fel în ultima vreme. Era într-o dispoziţie neobişnuit de proastă, dar acesta nu era singurul lucru nelalocul lui. De exemplu, purta o cămaşă albastră, cu toate că era joi, când el se îmbrăca întotdeauna în verde. Şi ce s-a întâmplat în timpul plimbării în jurul hotelului Årstaviken de duminica trecută? Chiar o făcuse? Nu-şi putea aminti.

Nu era singurul lucru pe care nu şi-l putea aminti. Toată săptămâna trecută nu era, în esenţă, decât o uriaşă gaură neagră. În afară de câteva frânturi răzleţe. Şi ieri-dimineaţă a rămas în pat prea mult timp şi nu s-a putut înfrâna să se gândească la tot ce-şi jurase că nu-l va mai preocupa.

Nu-şi amintea nimic din restul zilei.

Îşi luase toate medicamentele, era sigur de asta. În fiecare zi, dimineaţa, după-masa şi seara înghiţea pastilele cu un pahar de apă călduţă şi le simţea coborându-i pe gât. Aşa că nu asta era problema, cu siguranţă. Sau poate că da? Şi dacă doar s-a gândit că ia pastilele, dar n-a făcut-o. Sau poate că doza era mult prea mică? Ce spusese doctorul? Trebuia să o crească sau să o reducă? Şi ce era mirosul acela? Nu uitase să scoată gunoiul marţi, nu-i aşa?

Lui Ossian Kremph aproape că i se învârtea capul de atâtea întrebări şi simţea că trebuie să se întindă şi să se odihnească. Dar nici asta n-a fost de folos. Mai ales când cuplul acela se plimba în sus şi în jos pe stradă. Nimeni nu face asta, şi-a zis, şi s-a dus să-şi ia binoclul. Treci pe undeva în drum spre destinaţie. Nu te plimbi în jurul aceluiaşi loc, cum făceau cei

doi. Înainte și înapoi, de colo colo, ca și cum ar fi căutat ceva.

Nu l-a recunoscut pe nici unul. Dar, după ce i-a urmărit o vreme, a putut să-și dea seama care era mașina lor și o simplă căutare pe internet i-a spus că-i aparține unui anume Fabian Risk, care lucra ca investigator la Biroul Național de Investigații Criminalistice din Stockholm. Femeia gravidă era, cu siguranță, o colegă, alta dintre supușii lui Herman Edelman.

Într-un fel, nu era deloc surprins. Știa că în cele din urmă se vor târî afară din vizuinile lor și își vor arăta mutrele scârboase. Doar că nu se așteptase ca asta să se întâmple atât de repede. Dar acum iată-i aici. Porci ăia de caralii.

Întrebarea era cum de se întâmplase. De cum a fost eliberat, a făcut tot posibilul să nu iasă în evidență. Nu numai că și-a luat numele de familie al mamei sale dinainte de căsătorie, dar nici măcar nu l-a pus pe ușa apartamentului pe care l-a închiriat la mâna a doua sau la a treia. A scăzut fierbințeala cât de mult a putut și a așteptat, sperând că într-o bună zi o să scape cu totul de fostul său sine, așa cum îi promisese terapeutul.

Dar n-a mers. Cu toate că a făcut exact ceea ce i s-a spus și a executat toate exercițiile, focul ardea în el. A făcut ceea ce aștepta de la el terapeutul. Dar în adâncul său, după un an sau doi de tratrament, își dăduse deja seama că n-o să dispară niciodată. Orice ar fi făcut, avea să fie întotdeauna acolo.

Foamea.

S-a mai uitat o dată prin binoclu și i-a văzut pe cei doi polițiști că dispar sub schele. Chiar era cu putință să-l fi găsit? Și cine le-a dat dreptul să-l persecute? Să bată

la uşă şi să dea buzna înăuntru. Să-l împingă pe podea, să-i pună cătuşe şi să-i scotocească prin casă?

Poate că gândurile sale erau interzise şi scăpate din frâu. Poate că el şi terapeutul munciseră din greu ani întregi să le potolească, fără succes. Ştia că era mai bine pentru comunitate ca el să nu le aibă. Dar nu-i mai păsa. În sfârşit, era sincer. Pentru prima oară după mulţi ani, le păstra în cele mai mici amănunte. Se desfăta cu fiecare dintre gândurile sale interzise.

Dacă rahaţii ăia scârboşi veneau să-i bată la uşă, avea să fie pregătit.

Avea să-şi înfigă dinţii în ei şi să-i facă bucăţi-bucăţele.

Oricum, nu mai avea nimic de pierdut.

16

De s-ar sfârşi odată ziua asta, şi-a spus Dunja Hougaard, închipuindu-şi că se strecoară sub pătură şi adoarme înainte să ajungă Carsten acasă. Dar ziua de-abia începuse şi, cu toate că băuse cel puţin doi litri de apă şi luase câteva linguri de săruri pentru rehidratare, continua să se simtă dărâmată.

Şi-a turnat o cană de cafea fără lapte şi s-a aşezat la locul său de la masa de şedinţe, vizavi de Jan Hesk, care părea în continuare convins că ea îl lucrase pe la spate şi avea o înţelegere cu Kim Sleizner. Kjeld Richter s-a aşezat la un capăt şi a încercat să găsească un lucru pe care să-şi fixeze privirea. Nici unul dintre ei n-a spus nimic, ceea ce făcea tăcerea din ce în ce mai stânjenitoare.

În cele din urmă s-a deschis uşa şi Sleizner a intrat, aruncând o privire rapidă prin încăpere. Avea cămaşă cu butoni şi cravată şi încă i se vedea machiajul de la conferinţa de presă. Dunja nu cunoştea nici un alt bărbat din sediul poliţiei care să se machieze înainte de o conferinţă de presă. Însă, ce-i drept, Sleizner iubea conferinţele de presă mai mult ca oricine şi le convoca tot timpul. Nimeni nu se pricepea mai bine ca el să stea în faţa camerelor de filmat, făcând din rahat bici.

– A văzut vreunul dintre voi conferința de presă?

S-a dus la aparatul Nexpresso.

Hesk, Richter și Dunja au clătinat din cap.

– Nu mă-ntrebați cum, dar am reușit să-i conving pe toți că știm cu ce mama dracului avem de-a face. Așa că acum depinde de voi toți să vă asigurați că n-am promis prea mult.

A împins capsula cu cafea și a lăsat aparatul să facă restul.

Și nu plătește niciodată pentru asta, a remarcat Dunja, cu toate că el era primul care se plângea dacă nu mai rămăseseră bani în fondul pentru cafea. Ea nu folosea niciodată aparatul, nu numai ca să evite predicile lui Sleizner, ci și pentru că nu considera că acea cafea are gust așa de bun cum credeau ceilalți. Pentru ea era un mister faptul că aproape întreaga lume occidentală adoptase ideea că trebuie să-ți cumperi cafeaua de la un magazin la modă și să plătești de trei ori mai mult decât ar trebui. Nu voia nici măcar să se gândească la impactul pe care toate astea îl aveau asupra mediului.

– Bine, hai să vedem ce aveți. Pe ce scenariu lucrați?

Hesk și-a dres glasul și s-a ridicat în picioare.

– După cum spuneam, încă ne aflăm în prima fază a investigației și avem o droaie de întrebări fără răspuns, dar, pe baza indiciilor pe care le-au găsit Kjeld și oamenii lui, acum este absolut clar că e implicată o a treia persoană.

Hesk ținea să stea în picioare de câte ori Sleizner se afla în încăpere, și Dunja nu reușea să înțeleagă de ce.

Dacă exista cineva care să-l disprețuiască pe Sleizner și tot ce reprezenta el, acela era Jan Hesk. Totuși, probabil că era pur și simplu deștept și făceea ceea ce trebuie ca să-și propulseze cariera.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât gudurarea permanentă a lui Hesk pe lângă cei aflaţi cu câteva trepte mai sus decât el o irita. Dacă Sleizner şi-ar fi deschis şliţul, cu siguranţă Hesk n-ar fi şovăit, dacă ar fi câştigat ceva din asta...

– A fost cu mintea în altă parte toată ziua...

Dunjei i-au trebuit câteva secunde ca să-şi dea seama că Hesk se referă la ea.

– Scuze, dar ce...

– Deci, aşa vezi şi tu lucrurile? a întrebat Sleizner, întorcându-se spre ea.

– Scenariul, a precizat Richter. Ştii tu. Neuman vine acasă de la emisiunea lui de televiziune, dă de soţie în pat cu Domnul Mare Sculă şi o ia razna cu toporul.

– Scuză-mă dacă par un pic absentă. Dar... a zis Dunja, care nu ştia cum să procedeze fără să-l calce pe bătături pe Hesk.

– Dar ce? a zis Hesk.

– Nu ştiu. Oricum ai da-o, mi-e greu să-mi închipui că Aksel Neuman ar face ceva măcar pe departe asemănător cu asta.

A luat una dintre fotografiile care înfăţişau trupul violat al lui Karen Neuman şi s-a uitat la ea.

– Am contactat personalul de la Karriere Bar şi, evident, s-au băut destule pahare de gin tonic, a zis Hesk.

– Şi apoi, s-a întâmplat în mai multe rânduri ca el să fi dat de pământ cu cineva la bar, a zis Richter.

– Da. Şi totuşi... Dunja şi-a frământat mintea cum să continue. Poate că sună banal, însă Aksel şi Karen erau, de fapt, unul dintre acele cupluri care, după atâţia ani, păreau să fie cu adevărat îndrăgostite.

– Dunja... Suntem poliţişti care investighează o crimă. Nu scenariştii unei noi telenovele, a zis Hesk, dându-şi ochii peste cap.

– Dar asta-i o idee bună, a zis Richter, luându-şi mobilul care suna. Sunt multe răsturnări de situaţie aici. Da, sunt Richter...

S-a ridicat şi a ieşit din cameră.

– Tot ce pot să spun e că nu cred că-i el, a zis Dunja.

– Îi pasă cuiva de ce *crezi* tu? a zis Hesk. Şi, dacă-i nevinovat, aşa cum susţii tu, de ce a dispărut?

– Nu ştiu. Să sperăm că are un răspuns convingător atunci când dăm de el. Dar, dacă s-a întors acasă mai devreme decât prevăzuse, poate că făptaşul era încă în casă şi el a pornit în urmărire. Asta i s-ar potrivi mai bine, mai ales dacă era băut.

– Exact. Asta se înscrie pe direcţia pe care o sugera Kjeld, a zis Sleizner, dând din cap.

– Şi mai e un lucru despre care mă întrebam...

– Ce-ar fi să discutăm asta după aceea, în pauza de cafea? a întrerupt-o Hesk. Dacă e să-l prindem înainte să ajungă prea departe, trebuie să...

– Te rog să o laşi să termine de vorbit.

Sleizner i-a făcut semn lui Hesk să se aşeze.

Chiar dacă simţea că Hesk e pe cale să explodeze pe dinăuntru, Dunjei nu-i rămânea decât să continue.

– Jan, nu înţeleg de ce eşti aşa de supărat pe mine.

– Nu?

– Nu, tot ce încerc eu e să fac investigaţia să avanseze. Şi, sigur, s-ar putea să mă înşel cu totul, însă am senzaţia că e ceva care nu se potriveşte. Să luăm doar arma crimei, care, după spusele lui Pedersen, probabil că e un topor mare. Din câte am văzut eu, nu erau în casă lemne sau vreun şemineu, ceea ce sugerează că n-ar trebui să fie acolo vreun topor. De unde a apărut? Îl avea Aksel cu el în maşină pentru cazul în care trebuie să omoare pe cineva?

Hesk s-a gândit la asta şi a ridicat din umeri.

– Deci, ce vrei să spui, de fapt? a întrebat Sleizner, fără să se uite spre Hesk.

Dunja a ridicat una dintre fotografii, în care se vedea Karen Neuman pe patul plin de sânge.

– Uitaţi-vă numai cât sânge e aici. Şi totuşi, nu era nici o urmă de sânge pe podea sau în hol. Ceea ce sugerează că făptaşul era bine pregătit şi a aşternut folie de plastic, sau altceva de soiul ăsta. A lăsat fotografia să cadă deasupra teancului. Cel care a făcut asta a mai omorât şi înainte.

– Asta, fără discuţie, sună mai logic, a zis Sleizner, tocmai când se întorcea Richter.

– Analiza celei de-a treia urme de roţi e gata, a zis, aşezându-se la locul său. Şi există un detaliu foarte interesant. A făcut o pauză de efect care a fost prea scurtă ca să observe cineva. Totul arată că avem de-a face cu o maşină sport cu anvelope cu nituri.

– Anvelope cu nituri? a zis Dunja. Cine mai conduce cu anvelope cu nituri în ziua de azi?

– Tocmai asta mă întrebam şi eu.

– Suedezii. Sunt înnebuniţi după anvelope cu nituri, a zis Hesk. Când mergem în Småland ca să petrecem Crăciunul, orice Nea Caisă are anvelope cu nituri la Volvo-ul lui.

– Aşadar, avem de-a face cu un făptaş suedez, a zis Sleizner. Stăm din ce în ce mai bine.

– Eu continui să înclin spre Aksel Neuman, dar nici n-aş vrea să nesocotesc vreo posibilitate. Din acest motiv, cred că ar trebui să-l dăm în urmărire în vreme ce mergem pe linia indiciului suedez, a zis Hesk.

Dunja a încuviinţat, văzând cu uşurare că lui Hesk începe să-i revină culoarea normală a feţei.

– Îi putem întreba pe cei de la Scandlines dacă au avut la bord aseară o maşină cu două locuri cu plăci

de înmatriculare suedeze. Dacă este un făptaş suedez, probabil că a luat feribotul spre Helsingborg.

– Bine gândit, Dunja, a zis Sleizner, ridicându-se. Încă ceva. De acum încolo îi veţi da raportul Dunjei, care acum răspunde de investigaţie şi îmi raportează direct mie. Aveţi întrebări?

Nimeni n-a zis nimic şi Sleizner a plecat imediat.

Neliniştea s-a lăsat ca o ceaţă groasă, lipicioasă. Dunja simţea cum i se măreşte nodul din gât, îngreunându-i respiraţia. În plus, greaţa era pe cale să-i arunce afară puţinul pe care-l mâncase la prânz. Nu ştia unde să se uite sau ce să zică. Îşi dorea cu disperare să i se deschidă pământul sub picioare şi s-o înghită.

Dar tot ce putea să facă era să rămână pe scaun, în vreme ce gândurile îi galopau ca şi cum nişte reporteri i-ar fi azvârlit în faţă întrebări. Era vina ei? Sărise calul şi ocupase prea mult spaţiu, insistând să-şi impună părerile? Sau acesta fusese de la bun început planul lui Sleizner? De aceea o sunase pe ea şi nu pe Hesk la locul faptei? Şi, în acest caz, de ce? Ce voia el, de fapt? Pentru că trebuia să fie ceva.

Pentru asta putea să bage mâna-n foc.

– Bine, a zis Richter, răsuflând adânc şi spărgând tăcerea. E cineva care pricepe ce-a fost asta?

– Habar n-am. Nu pricep absolut nimic, a zis Dunja, răsucindu-se spre Hesk şi observând abia acum că tremura de furie.

Hesk putea să se înfurie foarte tare, cu siguranţă. Îi spusese el însuşi că arunca lucruri pe jos şi dădea cu piciorul în pereţi până îi găurea în anii cei mai grei, când copiii lui erau mici. Însă nu-l mai văzuse niciodată atât de mânios.

– Jan, trebuie să mă crezi. Înţeleg la fel de puţin ca tine. E investigaţia ta şi eu, eu...

Hesk a întrerupt-o cu un fornăit şi a ţintuit-o cu privirea.

– Nu-i nevoie să stai aici şi să încerci să...

– Nu încerc nimic. Nu spun decât că...

– Tacă-ţi fleanca, boarfa dracului! S-a ridicat aşa de brusc, încât i s-a răsturnat scaunul. Crezi că nu pricep ce ţi-ai pus în cap? Ha?

Dunja ar fi vrut să se ridice în picioare. Să-i arate că nu există nimic de care să se ruşineze. Ar fi vrut să-şi lase scaunul să se răstoarne, să ridice un arătător ameninţător şi să-i spună că n-are decât să se ducă la dracu' dacă nu vrea s-o asculte. Dar n-ar fi ţinut-o picioarele şi, din cine ştie ce motiv, forţa de gravitaţie părea extrem de puternică acolo unde şedea ea.

– Înţeleg că eşti supărat. Dar nu putem încerca să vorbim despre asta ca nişte adulţi? Dacă e să lucrăm împreună, va trebui să putem trece peste asta şi...

– Să trecem? Hesk a râs şi a înconjurat masa. Şi cum mama dracului o să întâmple asta? I s-a proţăpit în faţă şi a privit în jos spre ea. E clar că n-ai priceput nimic. Te fâţâi pe aici ca o târfă afurisită care nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase. Dar ascultă la mine, ăsta nu-i decât începutul micului tău infern. Aşa că dă-i înainte şi bucură-te, pentru că n-o să te mai simţi niciodată aşa de bine ca acum.

Hesk a ieşit din cameră.

Iar Dunja a rămas acolo, nefiind încă în stare să se ridice.

17

Deşi clădirea de la colţul lui Östgötagatan cu Blekingegatan era în inima uneia dintre cele mai populate zone din Stockholm, fusese abandonată la jumătatea renovării. Bucăţi sfâşiate din plasa de protecţie se legănau pe schele, ale căror ţevi de fier cu racorduri scârţâiau şi scrâşneau într-un vaier ameninţător. Nu era nici o primejdie să mergi pe trotuar, însă cei mai mulţi dintre trecători preferau să ocolească pe carosabil. Era un memento grăitor al perioadei de după criza financiară.

Fabian şi Malin au cercetat zona din jurul clădirii, dar n-au găsit mobilul secret al ministrului. Acum erau la intrarea clădirii de pe Östgötagatan, numărul 46. Aşa cum se aşteptau, era încuiată, dar, cu ajutorul unui drug de fier de pe schele, Fabian a spart unul dintre cele şase geamuri ale uşii, şi-a băgat braţul şi a răsucit încuietoarea pe dinăuntru. Intrarea era plină de resturi de la construcţie şi praf. Pe pereţi şi tavan atârnau coji de vopsea uscată. O duzină de WC-uri vechi erau înşirate lângă un perete, iar lângă altul erau căzi şi frigidere.

–Cam aşa arată şi casa noastră, a zis Malin, mergând pe lângă şirul de WC-uri, în vreme ce ceva întunecat

şi cu patru picioare o zbughea în susul scării. Dacă mă uit mai bine, aici e un picuţ mai curat.

– E perfect dacă vrei să fii lăsat în pace, a zis Fabian, urmând paşii imprimaţi în praf spre lift.

– Bine, cum vrei să facem? Am putea căuta pe aici zile întregi, sau chiar ani. Eşti sigur că ai cifrele corecte? Nu-i nevoie decât de o cifră greşită ca să aterizăm în Haparanda sau Kuala Lumpur.

– Sunt sigur. Totuşi, doar pentru că cifrele se potrivesc nu înseamnă că telefonul mai e aici.

Fabian a deschis uşa liftului şi s-a uitat înăuntru.

– Nici vorbă să pun piciorul acolo.

– Dar urmele de paşi duc în acea direcţie.

– Nu ale mele.

Malin a pornit în sus pe scări, unde praful de la construcţie aşternuse un covor gros peste piatră. Nu erau urme de pantofi. Însă urmele labelor de şobolani răsăreau în toate direcţiile.

De îndată ce oamenii se întorc cu spatele, natura ia totul în stăpânire, şi-a zis Fabian, urmând-o pe Malin în sus, etaj după etaj. N-au găsit urme de paşi omeneşti decât când au ajuns la etajul patru. Erau urme clare de bocanci între lift şi uşa unui apartament aflat la capăt, pe dreapta. Praful din dreptul celorlalte uşi era neatins.

Malin şi-a scos mobilul şi a făcut câteva fotografii de aproape ale urmelor de paşi, în vreme ce Fabian s-a dus la uşa apartamentului, pe care nu era scris nimic. A acoperit cu o mână vizorul, iar cu cealaltă a deschis cu grijă fanta pentru scrisori.

Era prea întuneric ca să vadă ceva şi nu auzea nici un sunet. I-a făcut semn lui Malin să vină la el şi să-şi ţină palma peste vizor, în vreme ce el lumina fanta cu ajutorul telefonului. În faţa uşii era un preş uzat, şi de perete era rezemată o rolă de folie de plastic.

– N-ar trebui să chemăm echipa specială de intervenţii şi să-i lăsăm pe ei să intre primii?

– Nu se poate. Nu câtă vreme în mod oficial SePo conduce investigaţia. Fabian a închis cu grijă fanta şi a pipăit clanţa. Însă uşa era încuiată, aşa că s-a dus la apartamentul vecin, care s-a dovedit că nu e încuiat. Aşteaptă aici.

– Şi eu trebuie să stau aici şi să...

Malin s-a întrerupt, oftând.

Arăta exact aşa cum te-ai aştepta să arate un apartament dezafectat. Murdar şi părăginit. În unele locuri podeaua era spartă şi din tavan spânzurau cabluri electrice dezgolite. Nu exista mobilă, în afară de o saltea care părea să fi fost folosită mult timp. Fabian s-a dus la singura fereastră din cameră, a deschis-o şi s-a căţărat pe schele.

Ar fi fost o exagerare să spui că suferă de ameţeală. Însă nu-i plăcuseră niciodată înălţimile şi încă nu făcuse călătoria cu balonul cu aer cald primită în dar de la colegi când împlinise patruzeci de ani. În primii doi ani l-au întrebat dacă are de gând să-şi folosească odată cadoul, iar el le dădea întotdeauna răspunsuri vagi, până ce şi-a dat seama că singurul mod de a-i face să renunţe la întrebări este să mintă, spunând că a fost o trăire uimitor de intensă. Le-a spus că şi-a luat cu el aparatul de fotografiat, dar a fost atât de absorbit de privelişte, încât a uitat cu desăvârşire să facă fotografii.

Acum nu avea de ales, trebuia să spere că schelăria îngheţată o să reziste. Nu-l ajuta cu nimic să se uite în jos. Era mai bine să privească drept înainte şi să aibă grijă să se ţină zdravăn de ceva cu cel puţin o mână, ca să nu alunece.

După trei ferestre, a ajuns în dreptul apartamentului încuiat. Storurile erau lăsate, aşa că n-a putut să privească înăuntru. S-a uitat în jur, căutând ceva care să-l ajute să intre, însă, negăsind nimic, s-a hotărât să încerce să dea cu piciorul în geam, care era mult mai solid decât crezuse. Dacă era cineva în apartament, avusese timp berechet să se pregătească, şi-a zis, pe când se strecura prin rama ferestrei sparte.

Ajuns pe podea, s-a uitat în jur şi a văzut că încăperea avea cam douăzeci de metri pătraţi. Spre deosebire de primul apartament, podeaua era destul de curată. Pe un perete era o chicinetă cu o plită, o chiuvetă şi un frigider, şi pe el stătea o păpuşă de porţelan cu păr lung şi buclat, cu rochie şi pălărie asortate, care se uita la el.

A mers în camera alăturată, care era atât de întunecată, încât ochii lui s-au trudit să se adapteze. A bâjbâit pe perete şi, în cele din urmă, a găsit comutatorul. Lumina a fost atât de puternică, încât a trebuit să-şi ferească privirea. După câteva clipe şi-a întors treptat ochii spre o masă acoperită cu folie de plastic, cu o gaură în mijloc şi nişte curele atârnând pe laturi.

18

Trecuse de-acum aproape o jumătate de oră de când Kjeld Richter îi urase Dunjei noroc şi o lăsase singură în sala de şedinţe. Dar ea era încă acolo, încercând să-şi adune destulă energie ca să intre în birou cu fruntea sus.

Greaţa îi trecuse în cele din urmă, înlocuită pe dată de o durere de cap sfredelitoare. Dacă nu înghiţea curând un lichid, capul avea să-i explodeze. Şi, ca şi cum asta n-ar fi fost destul, avea mare nevoie să meargă la toaletă.

S-a gândit la toate posibilităţile şi şi-a dat seama că, în afară de Sleizner, cu care n-ar fi vrut să aibă nimic de-a face, era complet singură. Hesk era un poliţist prea bun ca să lase investigaţia în voia sorţii, dar ea nu se îndoia nici o clipă că va face tot ce-i stă în puteri ca să-i pună beţe în roate.

Richter era singurul semn de întrebare. Nu-şi putuse da seama dacă acel „noroc“ era un sarcasm evident sau un semn de apreciere. Probabil că nici el n-avea habar pe ce poziţie se află şi, dacă Dunja îl cunoştea destul de bine, el ar alege calea care să creeze cele mai puţine probleme în pauza de cafea.

Era clar că va fi o luptă foarte grea. Nimeni nu se aştepta ca ea să fie în stare să se descurce singură. Probabil că nici măcar Sleizner. Dar să se dea bătută, pur şi simplu, nu era o opţiune. Nu exista o cale uşoară de ieşire. Singura ei alternativă era să-şi asume responsabilitatea, să termine investigaţia, să aresteze vinovatul şi să le arate tuturor că este o forţă de care trebuie să ţină seama.

Din păcate, nici măcar ea nu credea asta.

A luat un şerveţel roşu de pe fundul fructierei şi şi-a şters fruntea transpirată. Apoi a închis ochii şi a respirat adânc de câteva ori înainte să se sprijine cu mâinile de masă şi să se ridice în picioare, cu grijă.

Îi tremurau şi mâinile, şi picioarele, iar inima îi bubuia în piept. Însă trebuia să se înveţe cu asta. Era aproape sigur că Hesk are dreptate.

Acesta nu era decât începutul micului său infern.

19

După ce a descuiat uşa şi a lăsat-o pe Malin să intre în apartamentul dezafectat, Fabian s-a întors la masa dreptunghiulară din mijlocul celei mai mari dintre cele două camere. Era prinsă de podea cu fier cornier şi învelită cu folie de plastic transparentă, fixată dedesubt cu capsatorul. Sub orificiu era o pâlnie cu un furtun gros care intra într-un bidon. Însă bidonul era gol, iar pâlnia părea să fie curată, la fel ca folia şi curelele care atârnau. Fabian nu vedea urme de sânge sau de excremente.

Spre deosebire de restul încăperii, masa părea nouă şi imaculată. Capetele şuruburilor care fixau curelele străluceau, şi nu era nici un fir de praf pe lampa care atârna din tavan. Fie cineva curăţase totul foarte minuţios, fie masa nu fusese folosită niciodată.

S-a dus la fereastră, care era acoperită bine cu o placă de rigips. Oprea toată lumina şi nu permitea nimănui să se uite înăuntru. Mai era o rolă de folie de plastic într-un colţ, iar pe podea se aflau o şurubelniţă electrică şi un fierăstrău circular cu un prelungitor cu cablu lung.

Era limpede că apartamentul dezafectat fusese pregătit pentru ceva. Întrebarea era pentru ce anume?

Tortură? Chirurgie? Dezmembrare?

Sau să fi fost doar un decor macabru în care să țină pe cineva prizonier? Cine era în spatele acestor lucruri și cine ar fi trebuit să fie legat cu curelele? Dacă era destinat ministrului justiției, de ce nu era aici? Era evident că telefonul lui mobil secret se aflase în clădire. Dar unde se afla în acest moment? Și, mai presus de toate: unde se afla ministrul acum? Întrebările se buluceau și apoi se prăbușeau într-un morman inform.

Fabian a oftat.

– Malin, ce-ai zice să luăm prânzul devreme? Fac cinste.

Avea nevoie de o pauză ca să-și limpezească gândurile înainte să poată merge mai departe.

– Deja? a strigat Malin din hol. Nu putem să terminăm întâi aici?

– Bine.

Fabian s-a dus în încăperea de lângă chicinetă. Nu-i mai rămăsese decât asta de făcut înainte să-și încheie cercetarea.

La fel ca restul apartamentului, arăta destul de curată. Pe blatul de lucru erau un ceainic electric, un pahar cu fundul în sus și o cană de cafea. Cineva fusese acolo pentru câteva ore, cel mult o zi întreagă.

A deschis robinetul, care a șuierat un pic înainte să dea drumul unui șuvoi constant de apă curată. N-au ieșit cocoloașe cafenii. Aer, dar nu și rugină. Cineva trecuse pe acolo cu o săptămână-două mai devreme. Probabil ca să facă pregătirile. Dacă a fost cineva acolo în ultimele douăzeci și patru de ore, cu siguranță nu dăduse drumul la apă. A închis robinetul, a deschis frigiderul și, spre surprinderea sa, era pornit și în el se aflau câteva pâini de secară, un pachet cu lebărvurst

şi un borcan de sticlă cu cepe mici murate, marca Hayward's, aproape golit.

În congelator erau două pungi etanşe. A scos una dintre ele, a strâns-o în mână şi a şters gheaţa de deasupra. La început a crezut că e o tenie încolăcită. Nu mai văzuse niciodată vreuna, dar ştia că pot să ajungă până la douăzeci de metri. Apoi a văzut scris pe etichetă *maţe pentru cârnaţi* şi şi-a dat seama că sunt intestine de porc cu care să faci cârnaţi de casă. Cealaltă pungă părea să conţină organe de porc, sau poate de găină.

Fabian nu se dăduse niciodată în vânt după măruntaie, cu toate că avea o carte de bucate din anii '30 în care erau câteva reţete cu organe de animale. Printre care o delicatesă sud-americană, creier de vită la grătar. Dar cine mai mânca în ziua de azi aşa ceva? Şi, mai presus de toate, ce avea asta de-a face cu dispariţia ministrului justiţiei?

– Fabbe! Hai să vezi! l-a strigat Malin.

Fabian s-a întors în camera mai mare şi se îndrepta spre hol când a observat-o. N-o văzuse mai devreme, probabil pentru că stătuse cu spatele la ea, concentrându-se pe masa dreptunghiulară. Ar fi reacţionat, pentru că văzuse ceva asemănător pe frigiderul din camera cealaltă. Era altă păpuşă de porţelan cu bucle blonde şi ochi albaştri care se uitau drept la el de pe cutia de siguranţe.

A dat-o jos şi a cercetat-o. Nu-i plăcuseră niciodată păpuşile. Mai ales cele de porţelan. Cu toate că erau, în general, destul de mici, feţele lor erau supărător de realiste.

Când era mic, primise una de Crăciun de la bunica şi încă îl treceau fiorii când se gândea la păpuşa aşezată pe raft, alături de celelalte jucării, uitându-se ţintă la el toată noaptea. N-a trecut mult şi a început să aibă

coşmaruri şi să doarmă rău. A ascuns-o într-un bufet şi a acoperit-o cu o pătură. Ba chiar a aruncat-o o dată. Însă mama o tot punea la loc pe raft, subliniind mereu cât e de frumoasă şi ce mult a costat.

Într-o după-amiază, când era singur acasă, şi-a luat inima în dinţi, a vârât-o în rucsac şi s-a dus la fabrica de ciment de dincolo de Kojak – dealul înalt din Dalhem, la nord de Helsingborg. Ca de atâtea ori, s-a căţărat peste gardul cu multe pancarte cu *Interzisă intrarea persoanelor neautorizate* şi a aruncat păpuşa într-unul dintre marile tancuri de malaxare. A stat acolo o vreme, uitându-se cum păpuşa se scufundă încet în amestecul vâscos de ciment şi dispare. În orice caz, din viaţa sa. Poate că era încastrată într-un perete, pe undeva, uitându-se în continuare ţintă la cineva.

– Fabbe! Ce faci acolo?

A intrat în baie, unde Malin stătea în picioare în cadă, luminând cu lanterna o gaură din perete.

– Ia uită-te aici.

S-a tras deoparte şi i-a înmânat lanterna.

– Vezi?

Fabian a încuviinţat din cap. O pălărie cu boruri largi şi un palton negru cu guler de blană se înţepeniseră la vreun metru mai jos pe conducta îngustă pentru cabluri.

– Nu-s astea hainele lui Grimås?

– Sigur, dar...

– Dar ce?

– Nu pricep cum se îmbină toate astea. S-a răsucit spre Malin. Ca să fiu sincer, nu pricep nimic.

– Ce nu pricepi? Grimås a fost aici şi...

– Dar de ce? A venit de bunăvoie sau a fost adus de altcineva?

– Dacă n-ar fi fost masa de tortură de acolo, aş fi bănuit că a venit de bunăvoie. Poate că îl cunoaşte pe proprietarul clădirii şi ştia că se poate schimba aici fără să-l deranjeze nimeni, înainte de a merge altundeva.

– Dar...

– Acum înclin spre ideea că a fost adus de cineva.

– Bine, şi atunci de ce nu mai e nimeni aici?

– Cred că a fost adus aici şi dezbrăcat. Nu mă întreba de ce. Poate că aveau nevoie ca el să-şi schimbe hainele? Şi apoi, în toiul acţiunii, i-au găsit telefonul secret şi şi-au dat seama că în orice clipă putem veni noi, aşa că au şters-o cât de repede au putut şi... *voilà*.

– Aşadar, crezi că a plecat singur din clădirea parlamentului şi a fost răpit pe chei?

– Poate că i s-a dat un ultimatum înainte să plece. La urma urmei, era în întârziere cu douăzeci de minute. Nu ştiu. A oftat şi i-a întins lui Fabian un mop. Încerc şi eu să fac toate astea să se potrivească.

Fabian a luat mopul, l-a băgat în conductă şi a tras în sus hainele şi servieta ministrului, care se pusese de-a curmezişul.

Au ieşit amândoi din cadă. Fabian s-a ocupat de servietă, în vreme ce Malin cerceta hainele. În servietă erau o cutie de pastile mentolate pe jumătate goală, trei pixuri, o agendă Filofax şi un dosar cu un document care, după o examinare rapidă, părea să se refere la nişte rapoarte şi studii despre rezultatul schimbărilor legislative din anul precedent.

Agenda s-a dovedit a fi şi mai interesantă.

Cei mai mulţi oameni trecuseră la agendele electronice. Însă nu şi Grimås.

El era din vechea şcoală, toate adresele şi numerele de telefon erau scrise de mână şi puteau fi văzute fără parole. Paginile erau pline, de asemenea, de programări

ale şedinţelor şi însemnări, cum ar fi: *Când o să le dea prin cap celor din partidul verzilor că există cu adevărat un motiv pentru care trebuie să folosim deodorant?* [...] *Căţeaua aia socialistă încă n-are habar despre ce vorbeşte... Poate că-i bună la pat?* [...] *Nu uita să programezi o întâlnire la Ministerul de Interne?* Şi aşa mai departe.

Nu conţinutul a fost ceea ce i-a accelerat pulsul lui Fabian, ci scrisul de mână însuşi. Era un lucru neobişnuit. Fabian putea să numere pe degetele de la o mână de câte ori i se întâmplase. Dar răsplata era, de obicei, destul de mare ca să merite eforturile de a le obţine. Ca un gol frumuşel după mai multe meciuri prelungite. O piesă din puzzle imposibil de găsit era pe cale să-şi afle locul.

– Şi iată-l aici. Aşa cum am zis. Malin a ridicat mobilul. Alo? Pământul către Fabian?

Fabian a ridicat ochii şi i-a întâlnit pe ai ei.

– Ce e? Ai găsit ceva? a întrebat ea.

Fabian a încuviinţat.

– Nu cred că el a fost aici.

– Cine? Grimås? Sigur că a fost aici. Ia uite!

I-a fluturat prin faţă telefonul lui Grimås.

– Va trebui să revăd imaginea de ieri de la camera de supraveghere ca să fiu sigur de-a binelea.

– Stai aşa, nu pricep. Cum poţi...

Şi-a dat seama că n-are rost şi a renunţat.

Fabian plecase deja din baie şi se îndrepta spre ieşirea din apartament.

20

Sofie Leander şi-a dat seama că trebuie să fi dormit adânc de data asta. De obicei se trezea de îndată ce auzea paşi sau voci apropiindu-se. Fiecare muşchi din corp i se încorda până la limită şi îşi închipuia iar şi iar, cu amănunte înfiorătoare, ce avea să i se întâmple, ca o scenă dintr-un film de groază.

Însă de fiecare dată când paşii treceau de ea, ştia că mai are un pic de timp.

Până acum.

De data asta totul era diferit.

N-a fost trezită de paşi sau de o voce.

Au trezit-o motorului electric şi scârţâitul uşii şi, spre deosebire de alte dăţi, acum corpul îi era calm şi destins. Ca şi cum ar fi stat ca pe ghimpi atâta timp, că nu mai putea să se teamă.

Dar lui Sofie îi era frică.

O frică de moarte.

A auzit uşa rulou coborând din nou şi încuietorile de pe cadru închizându-se cu un clinchet. Apoi s-a auzit un clinchet pe masa de metal aflată chiar în spatele ei. Probabil sunt scalpelele şi cleştii, şi-a spus, încercând să împiedice să i se deruleze iar şi iar în minte scena în care ea era despicată.

A încercat să-şi mişte capul ca să vadă dacă era doctorul care o adusese aici, însă a renunţat când cureaua din jurul gâtului a pătruns prea adânc în rană. Nu mai conta. Aşteptarea se sfârşise şi era vremea să se termine.

Aparatele din jurul ei au fost pornite şi le-a auzit scoţând diferite sunete. Cureaua din jurul încheieturii stângi a fost slăbită şi a simţit foarfeca rece apăsându-i antebraţul, în vreme ce îi era tăiată mâneca bluzei. A simţit o înţepătură în scobitura cotului şi a început să-şi piardă cunoştinţa.

Aşteptarea a părut aproape o eternitate.

Sperase că o să poată spune ceva. Că o să i se scoată banda adezivă de pe gură, ca să poată cel puţin să spună cât regretă şi să încerce să explice că a fost conştientă tot timpul că a fost un lucru foarte rău, dar nu păruse că ar avea de ales. Îşi dorea ocazia să spună că, deşi îi este frică, îşi acceptă pedeapsa şi, într-un fel, i se pare cuvenită.

Dar n-a avut-o.

21

– Cinci minute, după care trebuie să plecați, a zis paznicul, dând dublu clic pe video. Bine?

Fabian și Malin au dat din cap și au așteptat ca bărbatul în uniformă să-i lase singuri, privind afară, unde o echipă de la SePo draga golful lângă Kanslikajen, căutând cadavrul lui Grimås.

Se aflau în camera mică a angajaților din spatele gheretei paznicilor din clădirea parlamentului. Fusese o luptă grea să primească accesul la clipul de supraveghere care îl arăta pe ministrul justiției plecând din clădire. Nu numai că cei de la SePo etichetaseră banda ca strict secretă, dar îl avertizaseră pe supervizorul securității că s-ar putea să vină cineva de la Biroul Național să pună întrebări.

Ceea ce nu luaseră în calcul era Malin, cu accesele ei de furie care, când nu obținea ce voia, erau suficiente ca să facă pe oricine să cedeze.

Fabian a pornit clipul, care arăta intrarea goală, cu ușile ei de siguranță duble. Aceeași secvență cu Carl-Eric Grimås intrând în cadru care îi fusese arătată în seara trecută. Ministrul a mers singur cu servieta în mâna stângă, și-a trecut cardul de acces prin cititor

cu dreapta, a deschis prima uşă, apoi pe a doua şi a dispărut în viscolul de afară.

Întocmai aşa cum bănuia Fabian, soluţia fusese chiar în faţa ochilor săi tot timpul. Pur şi simplu nu ştiuseră ce să caute. Doar un dreptaci şi-ar fi ţinut servieta în stânga şi ar fi mânuit cardul cu mâna cealaltă.

Aşadar, era dreptaci.

Însă înclinaţia scrisului din Filofax spunea cu totul altceva.

La fel ca soţia sa, Sonja, Carl-Eric Grimås era stângaci.

Fabian s-a întors către Malin.

– Observi ceva? Tipul ăsta e dreptaci.

– Deci, nu-i ministrul justiţiei, ci altcineva îmbrăcat ca el.

Fabian a încuviinţat din cap.

– Probabil făptaşul. A dat iar clipul de la început şi a trecut prin el cadru cu cadru. Uită-te cu atenţie, ştie exact unde e camera de supraveghere şi cum trebuie să se mişte ca să nu-şi arate faţa.

– Dar, chiar dacă ăsta-i făptaşul, unde-i ministrul?

Fabian s-a uitat drept în ochii lui Malin.

– Nu ştiu. Dar, dacă n-a părăsit clădirea prin vreuna dintre celelalte uşi, nu putem scoate din discuţie ideea că se află încă aici.

22

Nanna Madsen, 21 de ani, 5 decembrie 2005, tomberon din Herlev[1]

Sângerare masivă din muşcături adânci pe porţiuni mari de pe spate, piept şi organele genitale. Analiza urmelor de dinţi arată muşcături făcute atât de făptaş, cât şi de un câine, probabil doberman pinscher. N-au fost ridicate urme ale făptaşului.

Kimie Colding, 17 ani, 23 aprilie 2007, lacul Peblinge[2]

Răni în jurul organelor genitale în urma unei penetrări brutale. Toţi dinţii de sus şi de jos sparţi şi câteva fracturi deschise ale craniului indică lovire puternică a capului, probabil cu un ciocan. Apa din plămâni arată că era vie când a fost aruncată în lac. N-au fost ridicate urme ale făptaşului.

Mette Bruun, 37 de ani, 7 septembrie 2008, Amager Fælled[3]

Deschizătura anală şi intestinul gros mutilate, vătămări grave ale organelor genitale până în stomac. Produse,

---

[1] Comunitate rezidenţială aflată la circa 9 kilometri de Copenhaga

[2] Lac din Copenhaga

[3] Insulă pe care este situată o parte din Copenhaga

probabil, în urma penetrării cu o ramură groasă sau cu o bâtă cu țepi. N-au fost ridicate urme ale făptașului.

Dunja Hougaard a lăsat dosarul să cadă pe masă, s-a lăsat pe spate pe canapea și a închis ochii. Avea nevoie să facă o pauză de la imaginile trupurilor de femei străpunse care se rugau și implorau să li se facă dreptate, însă n-aveau să aibă parte de ea.

În schimb, în minte i-a apărut Kim Sleizner. Nici nu ajunsese bine la lucru că și-a făcut apariția ca să o salute și să-i ceară să treacă pe la biroul lui după program. A înțeles, în sfârșit. A scuturat-o un fior când și-a dat seama, în cele din urmă, ce urmărea el de fapt. Competența ei era ultimul lucru de care îi păsa lui.

Privind înapoi, nu reușea să priceapă cum de nu-și dăduse seama, având în vedere că era evident pentru toți ceilalți. Părea o glumă proastă, și singurul lucru pe care putea să-l facă era să le arate că se înșală cu toții.

Lucra acasă, în Blågårdsgade, pe canapea, cu toate că programul de lucru oficial se sfârșise. Luase cu ea cele mai dure cazuri de viol nerezolvate din ultimii ani. Mikael Rønning, de la serviciul IT, o ajutase să filtreze cazurile, chiar dacă nu avea autorizația poliției. Dar avea nevoie de un aliat, cineva care să nu aibă nici cea mai mică legătură cu departamentul ei.

Ca un tăuraș pe o pajiște, el s-a năpustit în cercetare cu toată energia. Dar starea de spirit i se tot înrăutățea, pe măsură ce imprimanta scotea caz după caz, fiecare mai urât decât cel dinainte și, în cele din urmă, a declarat că încrederea în omenire i-a fost secătuită.

Dunja n-a fost deloc surprinsă. De brutalitatea atacurilor sau de faptul că în aproape toate cazurile făptașul a fost un bărbat și victima o femeie. Nu, singurul lucru care a surprins-o a fost cât de multe anchete au

rămas nefinalizate şi cât de simplu părea să hotărăşti să tai resursele şi să laşi cazurile nerezolvate.

Lista cu anchetele asupra violurilor nerezolvate părea să se deruleze la infinit şi, cu toate că i-a cerut lui Rønning să nu le includă decât pe cele în care victima a murit, a luat cu ea acasă mai mult de o duzină de dosare din ultimii patru ani. Şi acestea numai de pe zona de coastă, de la Køge până la Helsingør.

Erau trei cazuri pe an în care femei nevinovate au fost silite să îndure o suferinţă atât de mare, încât moartea trebuie să le fi părut o salvare. Trei anchete care au fost stopate de fiecare dată, cu toate că făptaşul era încă în libertate. Pe an.

Dunja s-a uitat pe fereastră la norii de un cenuşiu întunecat care treceau pe cer. Păreau că se adună pentru altă furtună şi luau cu ei puţina lumină a zilei care mai rămăsese. Imaginile trupului hăcuit al lui Karen Neuman nu-i dădeau pace. Într-un fel, era aceeaşi violenţă dementă, dar, în acelaşi timp, calculată, ca în cazurile mai vechi şi, aşa cum spusese ea la şedinţă, asta nu era fapta unui începător. Oricine ar fi fost ucigaşul, o mai făcuse.

Karen Neuman nu era doar altă victimă întâmplătoare.

Dar, parcurgând dosarele, n-a putut să găsească o legătură cu vreuna dintre investigaţiile mai vechi. A încercat totul. Le-a sortat după diferite criterii, a citit de mai multe ori descrierile amănunţite ale rănilor şi a studiat cu lupa fiecare imagine a trupurilor torturate. Dar nu s-a arătat nici o posibilă legătură.

A putut să dea deoparte imediat şapte dintre cazuri. Patru dintre ele aveau atât de multe asemănări, încât formau un grup de sine stătător. A existat şi un posibil

suspect. Din păcate, a reuşit să se sinucidă înainte de a fi condamnat.

Alte trei dintre ele erau înrudite, fără îndoială. În acele cazuri, făptaşul luase ca trofeu o parte din scalpul fiecărei victime şi, conform raportului lui Oscar Pedersen, cantitatea mare de sânge scurs din scalpul tăiat arăta că toate victimele erau încă în viaţă când li s-a întâmplat asta. Şi oricine ar fi fost autorul acelor fapte bestiale, era încă în libertate.

Dar nu el era persoana pe care o căuta ea acum, chiar dacă îşi jurase că o să reînvie ancheta de îndată ce va avea timp şi o să-l prindă pe ticălos.

Cinci cazuri erau încă pe masă.

Cinci anchete care erau oficial deschise, însă în realitate se răciseră.

Toate dovedeau acea violenţă brutală, calculată, evidentă în ceea ce i se întâmplase lui Karen Neuman, care nu putea fi lucrarea unui începător. În acelaşi timp, cele cinci se deosebeau mult între ele. Nu părea să le lege nimic. Victimele nu numai că aveau vârste şi înfăţişări diferite, dar şi locurile faptelor erau la mare distanţă între ele. Iar făptaşul folosise metode diferite de ucidere.

Fiecare caz părea unic. Un făptaş care, într-o singură ocazie, nu s-a mai înfrânat, a violat şi a torturat victima până la moarte în cel mai hidos mod, ca apoi să-şi reia viaţa normală, fără să lase vreo urmă sau dovadă care să-l acuze. Era imposibil. Trebuia să fie pe undeva un numitor comun. Era sigură de asta.

Sunetul mobilului i-a întrerupt gândurile. Era Kjeld Richter, aşa că a încercat să-şi ia cel mai profesional ton posibil, cu toate că în realitate se simţea uşurată că o sună pe ea, şi nu pe Hesk. După spusele celor de la Scandlines, care deţineau feribotul pe ruta

Helsingør – Helsingborg, în seara trecută două maşini au forţat ieşirea pe o poartă pe când părăseau terminalul din port, lucru pe care Richter fusese trimis să-l cerceteze.

– Bună, Kjeld. Eşti tot la Helsingør?

– Dunja, îmi place de tine. Dar vreau să-ţi fie afurisit de limpede un lucru. Eşti într-o apă aşa de adâncă, încât rişti să te îneci. Şi când o să se întâmple asta, să nu te bazezi pe mine.

– Kjeld, ascultă-mă. Asta e ideea lui Sleizner. Înţeleg la fel de puţin ca...

– Nu mă amestec. Am de gând să-mi fac treaba, dar asta-i tot. Ca să ştii.

– Sigur. Te-am înţeles perfect, a zis Dunja, respirând adânc. Însă bănuiesc că nu m-ai sunat doar ca să-mi spui că eşti altă găină care cotcodăceşte prin curte, ci pentru că ai pentru mine şi nişte informaţii.

– Ăăă...? Ce?

– M-ai auzit, a zis Dunja, impresionată de felul în care reuşise să se impună. Deci? Ai găsit ceva? Dacă nu, vreau...

– I-am dat deja raportul lui Jan şi voiam doar să-ţi spun că acum mă duc acasă.

– Dar se presupunea că trebuie să-mi raportezi mie. Sleizner a spus asta cel mai clar posibil.

– Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să ajung în mijlocul unei afurisite de lupte pentru putere între...

– Kjeld, ai zis că o să-ţi faci treaba. Dacă ţi-o faci, toată lumea o să fie fericită.

La celălalt capăt s-a lăsat tăcerea, şi Dunja îşi dădea seama că Richter cântăreşte avantajele şi dezavantajele.

– Nu-mi amintesc care dintre voi a adus asta în discuţie, dar nu încape îndoială că maşina suedeză cu anvelope cu nituri şi BMW-ul lui Neuman au fost

în terminalul feribotului şi au forţat ieşirea din portul Helsingør.

Dunja s-a ridicat de pe canapea.

– Şi după aceea? Unde duc urmele?

– Spre Færgevej. Însă de atunci au trecut şi alte maşini, iar acum câtva timp a trecut plugul de zăpadă.

Dunja s-a dus la fereastră şi a văzut că începuse să ningă. De obicei îi plăcea zăpada, mai ales prima ninsoare din iarnă, care cuibărea totul într-o pătură albă, curată, şi îi făcea pe toţi să-şi încetinească un pic ritmul. Dar nu şi acum. Acum, viscolul nu însemna decât o luptă cu ceasul. Fiecare fulg în plus contribuia la îndepărtarea urmelor şi a posibilităţii de a afla ce s-a întâmplat în portul Helsingør.

– Ca să ştii şi tu, am ridicat toate urmele posibile şi acum trebuie să plec.

– Kjeld, stai. A început să ningă acolo unde eşti tu?

– Da, şi încă zdravăn, aşa că dacă nu plec curând n-o să ajung la timp să iau copiii.

– Dar vreau să stai şi...

– Ce vrei să zici cu „stai“? Joia e singura zi în care îi iau eu. Dacă n-o fac, Sofie n-o să vorbească cu mine tot weekendul.

– Cu atât mai rău. Vreau ca mai întâi să-ţi termini treaba.

– Am terminat, fir'ar să fie! Ce, eşti surdă?

– N-ai terminat până nu zic eu că da.

Richter a oftat adânc şi s-a potolit.

– Crezi că nu pricep ce gândeşti? Crezi că nu văd ce dracu' vrei să...

– Fir-ar să fie, cine conduce ancheta, tu ori eu? Fă cum îţi spun, până nu-i prea târziu!

N-a mai auzit decât tăcerea, şi Dunja şi-a dat seama că Richter era, probabil, la fel de şocat de izbucnirea

ei pe cât era ea însăşi. Nu se mai înfipsese vreodată aşa de tare în cineva, nici măcar când fusese foarte supărată pe Carsten.

– Înainte să te duci acasă, vreau să mergi mai departe spre nord pe Færgevej şi să vezi dacă poţi găsi urme care continuă pe marginea drumului sau dacă virează pe o stradă mai mică.

– Ce rost are? Ar fi putut să se ducă oriunde...

– Fă ce ţi-am zis şi gata, în loc să...

– De fapt, am început deja.

– Bine. Cât de departe ai ajuns?

S-a grăbit să se ducă la biroul aşezat sub rafturile cu cărţi, în colţ, şi-a deschis calculatorul şi a mărit imaginea portului Helsingør.

– Sunt la Stationspladsen, virez la dreapta pe Havnegade. Apoi o să merg spre nord, către bazinul portului.

– Bine, dar vezi unde se află toate clădirile de pe stânga, nu?

– Ce naiba crezi? E ca şi cum ai căuta acul în carul cu fân. Un ac făcut din fân. Sunt destule urme noi, pentru că zăpada se cerne ca din... Nu ştiu ca din ce. Dar...

– Unde eşti acum?

– Aproape am trecut de port. Curând ajung pe Nordre Strandvej.

– Întoarce şi mergi în direcţia cealaltă.

– Ha? De ce să fac asta? Singurul lucru acolo e digul.

– Fă cum zic înainte ca zăpada să acopere totul! Dacă mai tragi de timp, copiii tăi o să trebuiască să-şi petreacă noaptea la grădiniţă.

Dunja se aştepta la vreo formă de protest. Cu siguranţă arătase prin tonul său că glumeşte, însă toată lumea ştia că Kjeld Richter nu pricepe ironia şi n-are nici un strop de simţ al umorului. Ceilalţi din birou i-au zis Suedezul. Dar el n-a putut să râdă nici măcar

la asta. În schimb, s-a dus la directorul de personal, a făcut o plângere de hărţuire, şi toţi au fost convocaţi la o şedinţă urgentă.

– Kjeld, ultimul lucru pe care l-am spus a fost o glumă. Sigur că nu va trebui ca ei să...

– La naiba, cred că am găsit... Stai aşa.

– Ce e? Ce ai găsit? Kjeld, spune-mi. Unde eşti, exact?

– Vezi şinele care merg de-a lungul lui Havengade?

Dunja a mărit zona şinelor care treceau între şosea şi chei.

– Da, acolo eşti?

– Sunt chiar acolo unde poţi trece cu maşina peste şine ieşind de pe chei. A auzit cum se deschide portiera şi şuierul fioros al rafalelor de vânt. Iisuse Hristoase, ce vreme!

În ciuda vremii rele, Dunja ar fi vrut să fie acolo.

– Ai dat de urme?

– Nu poate fi altceva. E una cu nituri şi una fără... S-ar zice că au patinat pe chei şi...

– Ce? Ce e? Kjeld? Ai găsit ceva?

– Da. Bucăţi de plastic de la o lumină de poziţie. Dar, ce mama dracului...

Frustrarea îi dădea mâncărimi pe pielea capului, şi Dunja ar fi vrut să urle la el să-i descrie ce a văzut. Însă a reuşit să se stăpânească şi nici unul dintre ei n-a zis nimic timp de câteva secunde, care nu se mai terminau.

– Aşadar, se pare că Neuman a urmat maşina cu anvelope cu nituri pe chei şi a condus drept în... Stai un pic, o să... Da, la naiba! N-are cum să fi fost altfel.

– Ce s-a întâmplat? Kjeld? Alo?

– A ajuns în apă.

– Vrei să zici că maşina suedeză e pe fundul portului?

– Bag mâna-n foc.

– Asta înseamnă că și făptașul e acolo?

– Poate că da. Sau nu. Cine știe? Sunt aici niște urme de pași, dar a căzut deja prea multă zăpadă ca să văd dacă sunt de la o persoană sau de la mai multe.

– Bine, ridică oricât de multe poți și vorbim mâine.

A încheiat convorbirea și s-a întins la loc pe canapea ca să-și adune gândurile.

Dacă Richter citise corect urmele din zăpadă, Aksel Neuman îl urmărise pe făptaș după ce se întorsese acasă și își găsise soția ucisă în pat. Din câte puteau spune până acum, Neuman se ținuse după mașina suedeză până la terminalul feribotului din Helsingør, unde făptașul trebuie să-l fi observat, apoi începuse o cursă cu mașinile care se sfârșise brusc pe chei.

Dar unde se duseseră Aksel Neuman și BMW-ul lui, asta rămânea un semn de întrebare.

Poate că se ținea deoparte pentru că risca să fie acuzat de uciderea făptașului. De asemenea, făptașul ar fi putut să înoate afară din mașină. Sau poate că nici măcar nu era în mașină când a zburat peste bordură, ci se ascunsese pe undeva, îl învinsese pe Neuman și îi luase atât viața, cât și mașina.

Era un scenariu plauzibil. Dacă era sau nu destul de probabil, asta era altă întrebare și, dacă Dunjei i s-ar fi cerut să dea un răspuns, ar fi fost un „nu“ fără șovăială. Nu era nici măcar pe aproape de a fi probabil. Dar ceva îi spunea că ultimul lucru pe care se va axa investigația era ceea ce e probabil sau nu.

23

Parlamentul avea, de fapt, şapte clădiri diferite. Casele de Est şi de Vest ale parlamentului de pe Helgeandsholmen, şi clădirea parlamentului, Brandkontoret, Neptunus, Cephalus şi Mercurius din Oraşul Vechi. Toate clădirile erau legate prin coridoare subterane şi supravegheate de peste o sută de camere video, ceea ce era foarte mult de monitorizat pentru numai doi paznici aflaţi în centrul de securitate. Dacă ne gândim la metrii pătraţi ai clădirilor în combinaţie cu numărul de politicieni de rang înalt care intrau şi ieşeau zilnic, zona era, practic, nepăzită. Dacă ştiai unde sunt amplasate camerele, nu era greu să te faci invizibil.

După aproape două ore de privit diferite casete de supraveghere, Fabian, Malin şi unul dintre cei doi paznici din centrul pentru urgenţe au reuşit să-l identifice pe ministrul justiţiei pe când ieşea pe uşa numărul patru a sălii de şedinţe. În colţul din stânga, jos, apărea ora 14.42, când Grimås s-a oprit să-şi pună paltonul cu guler de blană înainte să-şi continue drumul spre scara rulantă.

– Vezi? Îşi ţine servieta în mâna dreaptă şi pălăria în stânga.

Fabian a arătat spre monitor, unde ministrul dispărea în josul scării rulante, iar Malin n-a putut decât să încuviinţeze.

Data următoare când ministrul a apărut pe camera video, mergea hotărât prin holul mare al Băncii Centrale Suedeze, care continuă să fie numit aşa, deşi Banca Centrală se mutase de mulţi ani în Brunkebergstorg[1]. Servieta era în continuare în mâna dreaptă şi cu stânga îşi punea pălăria.

– Şi ăsta e drumul cel mai drept ca să ajungi în clădirea parlamentului? a întrebat Malin, iar paznicul a încuviinţat.

– Oricum, pare pregătit să iasă, a zis Fabian, care a observat că nimic din limbajul corporal al ministrului nu părea să arate că nu ar fi o zi obişnuită.

Fabian a observat un comportament asemănător pe când îl urmăreau trecând prin „jgheab“, numele dat primei părţi a tunelului spre clădirile guvernamentale din Oraşul Vechi. Ministrul nu părea agitat sau şovăielnic când s-a uitat pe fereastră la Riddarfjärden, unde avea să fie găsit mai târziu primul lui mobil, sau când a salutat alţi membri ai parlamentului care treceau pe lângă el. Părea că nu are habar de ceea ce îl aştepta.

După câteva secunde s-a întâmplat.

Ora afişată în colţul din stânga, jos, era 14.45.

În holul subteran, chiar după „jgheab“, ministrul s-a oprit cu un picior în aer şi s-a răsucit, ca şi cum l-ar fi strigat cineva.

– Dă din nou imaginea şi măreşte-o, a zis Fabian.

Secvenţa s-a reluat, cu figura ministrului mărită. Chiar şi la o granulaţie mult mai mare, nu puteai să nu observi expresia uimită a lui Grimås.

---

[1] Piaţă din centrul Stockholmului

– Nu există alt unghi din care să vedem cine l-a strigat? a întrebat Malin.

– Nu avem camere decât la uşi. Politicienii nu sunt prea încântaţi să fie supravegheaţi. Dar daţi-mi voie să... Paznicul a manevrat prin mai multe unghiuri ale camerei. Aici. Iată-l aici, a zis, apăsând pe tasta de pornire.

Imaginea arăta un paznic cu mustaţă şi burdihan strigând şi făcându-i semn cu mâna ministrului, care mergea în direcţia opusă. Ministrul s-a răsucit şi s-a dus spre paznic, aplecându-se spre el ca să audă ce spune acesta, care era mai scund decât el cu un cap.

– Sunt şi microfoane acolo jos? a zis Fabian.

– Din păcate, nu.

Paznicul a mărit imaginea în care ministrul asculta cu atenţie.

– Îl recunoşti pe paznic? a zis Malin.

– Nu, dar se presupune că toţi trebuie să aibă pe uniformă un număr de identificare. Aici e ascuns de corpul ministrului.

Grimås a încuviinţat din cap iarăşi şi l-a urmat pe paznic în afara imaginii.

– Ştii unde s-au dus? a zis Fabian.

– Nu. Dar se pare că au mers drept înainte, către Brandkondoret sau Neptunus, în loc să cotească la dreapta spre clădirea parlamentului. Totuşi...

– Treci la altă cameră. Nu-i putem pierde.

– Fabian, asta nu e în direct, a zis Malin. Totul ar trebui să fie înregistrat, nu-i aşa?

S-a răsucit spre paznic, care a încuviinţat din cap zâmbind cu gura până la urechi.

Dar Fabian nu se simţea mai liniştit. Se întâmplase chiar atunci. Ministrul dispăruse chiar sub ochii lor.

– Nu înţeleg, a zis paznicul, cercetând diferite casete, unele dintre ele complet negre. S-ar zice că unele camere au fost... date cu spray colorat, sau aşa ceva? Se aude alarma de sabotaj dacă cineva taie cablurile.

– Bine, întoace-te la secvenţa în care au fost văzuţi pentru ultima oară şi apoi mergi repede înainte până la 15.20.

Paznicul a dat clic un pic mai departe şi, după vreo treizeci de secunde, ministrul a reintrat în cadru.

– Iată-l. Aproape că mă îngrijorasem un pic.

– Dacă este cu adevărat el, a zis Fabian.

24

Dunja a încercat să se gândească la altceva. Însă imaginile reveneau mereu. Toate trupurile de femei mutilate, care zăceau aruncate ca nişte gunoaie pe podeaua unui abator. Toate cu organele genitale sfârtecate, gâtul tăiat şi privirea fără viaţă. Analizase imaginile până la cel mai mic detaliu, în încercarea din ce în ce mai disperată de a găsi o legătură cu Karen Neuman.

După mult prea multe ore petrecute pe canapea, ajunsese într-un punct mort şi se hotărâse să se ducă la culcare. Pe de altă parte, creierul ei refuza odihna şi continua de unul singur să treacă în revistă faptele. Când l-a auzit pe Carsten întorcându-se de la cina de Crăciun, a stat complet nemişcată şi a sperat că, dacă se preface adormită, chiar o să reuşească asta.

Poate că ar fi trebuit să-i spună, în loc să mintă şi să se prefacă. Să-i spună că în minte n-avea decât imagini cu femei mai întâi violate şi apoi tăiate cu fierăstrăul, ciopârţite sau tăiate în bucăţele, şi nimic altceva.

În loc de asta, a continuat să se prefacă.

A continuat să lase terenul liber.

Lucru de care Carsten n-a întârziat să profite.

După ce el s-a hotărât, argumente ca oboseala şi durerea de cap n-aveau nici o şansă. Nu l-a oprit nici

lipsa dorinţei ei. Dimpotrivă, era convins că simpla frecare ceva mai tare a clitorisului va remedia totul. În cele din urmă, ea s-a dat bătută, sperând că creierul său va avea parte de o pauză foarte necesară.

Din nefericire, n-a mers.

Dar undeva, în adâncuri, chiar dorea. În orice caz, să se culce cu el. Din acest motiv l-a lăsat să o pătrundă într-un ritm la fel de monoton ca un metronom, ba chiar a gemut o dată sau de două ori când el i-a gâfâit în ureche şi a întrebat-o dacă îi place.

– Apropo, am uitat să-ţi spun ceva.

– De ce acum? Nu poate să aştepte? a zis Dunja, încercând să ignore imaginea a ceea ce îi poate face unei femei o bâtă cu ţepi.

– Nu, că altfel s-ar putea să uit. Trebuie să merg la Stockholm în acest weekend şi nu mă întorc acasă decât marţi. Vârful limbii lui i-a pătruns mai adânc în ureche şi Dunja s-a întrebat dacă îşi dă seama cât de tare i se aud vorbele. Cred că e un seminar despre un nou fel de a calcula clasificarea unei firme din punctul de vedere al creditului după fuzionare.

Dunja a încuviinţat din cap şi l-a lăsat să-şi vadă mai departe de împingeri. Oare chiar ar putea să existe cinci ucigaşi extrem de diferiţi? Şase, dacă-l punem la socoteală şi pe al lui Karen Neuman. Şase bărbaţi diferiţi care au atacat câte o victimă nevinovată cu o răutate atât de calculată, ca apoi să-şi reia viaţa obişnuită.

– Iartă-mă că n-am avut chef ieri. Promit să mă revanşez acum.

Dunja a încuviinţat şi a încercat să ignore faptul că devenise atât de uscată, încât începea să o usture. În schimb, s-a gândit la ce grozav era când făceau dragoste la începuturi. O făceau peste tot, de câteva ori pe zi. Totul se învârtea în jurul acuplării lor. Ea se

simţea tot timpul excitată, şi încercaseră toate poziţiile posibile şi imposibile.

Acum nici nu ştia cum să-i zică la ceea ce făceau. În orice caz, nu făceau dragoste. Auzise întotdeauna că actul dragostei devine cu atât mai profund şi mai intim cu cât oamenii sunt mai mult timp înpreună. În cazul lor, devenise mai sec şi mai monoton, până în punctul în care orice în afară de poziţia misionarului părea un delict.

Îşi dorea ca el să o surprindă din când în când cu ceva. Orice ar fi fost mai bun decât această izbire şi frecare monotonă. Măcar dacă el s-ar fi mişcat un pic mai neregulat, sau, şi mai bine, ar fi ieşit cu totul din ea şi ar fi început s-o lingă. De când nu mai făcuseră asta? Şi apoi ar putea s-o răsucească, aşezând-o în patru labe şi... Ia stai, ăsta e exact felul în care se potrivesc toate. Dintr-odată a văzut lucrurile atât de clar, încât nu putea pricepe cum de nu se gândise la asta mai devreme.

– Ce e?

Carsten s-a oprit la jumătatea mişcării.

– Nimic. Continuă.

Discrepanţele erau numitorul comun. Cum a putut să le scape asta tuturor, inclusiv ei? Era evident că e acelaşi făptaş. Pur şi simplu, nu voia să facă acelaşi lucru de două ori. Dacă era să ajungă la trăirea maximă, trebuia să folosească de fiecare dată o metodă şi mai sadică.

Dunja s-a prefăcut din nou. Că are şi ea orgasm. Peste două minute, Carsten s-a rostogolit pe partea lui de pat, mulţumit de prestaţie, şi ea putea, în sfârşit, să se dea jos din pat.

– Iubitule, mă întorc repede. Am doar ceva de făcut.

– Promit să nu plec nicăieri. De-abia am început aici, a zis Carsten, prinzându-şi mădularul obosit.

– Promit să mă întorc repede, a zis Dunja, pe când îşi lua kimonoul şi ieşea din cameră, ştiind foarte bine că el o să adoarmă mult înainte să termine ea.

25

– Brandkontoret şi Neptunus sunt cele mai mici clădiri, a zis paznicul voinic, gâfâind, pe când mergea grăbit prin pasajul subteran care trecea drept prin zidul oraşului vechi şi dădea instrucţiuni prin staţie celorlalţi paznici. Şi dacă a mers cu adevărat pe aici, ar trebui să-l găsim curând.

Fabian şi Malin îl urmau pe paznic spre ultimul loc în care ministrul şi paznicul misterios au fost înregistraţi de camerele video. Se zoreau printr-un labirint de pasaje, vechi arcade de pivniţă şi scări înguste care duceau în sus la cele două clădiri guvernamentale. Senzaţia că se apropie de ţintă era din ce în ce mai puternică. Paznicul a împărţit forţele în două şi au început să caute prin toate încăperile.

Dar, după aproape şase ore de căutare, nu făcuseră nici un progres. N-au reuşit să găsească nici măcar o urmă a ceea ce se petrecuse cu ministrul justiţiei. Energia lor era pe terminate, iar teoriile despre cele întâmplate se înmulţiseră. Poate că ministrul plecase, pur şi simplu, pe altă uşă îmbrăcat în hainele altcuiva? Sau poate că el era, la urma urmei, cel de pe caseta video?

Lui Fabian îi era din ce în ce mai greu să justifice continuarea căutării şi, după încă o oră, dat fiind că

se apropia miezul nopții, căutările au încetat. După spusele paznicului care răspundea de operațiune, era sigur că ministrul nu se află acolo. Trecuseră prin sită amândouă clădirile și pivnițele de două, chiar de trei ori, și nu exista nimic care să sugereze că el o să apară brusc la a patra căutare.

Fabian se pregătea să întrebe dacă ei chiar căutaseră peste tot, însă a fost oprit de Malin, care l-a tras deoparte.

– Fabian, știu că nu e stilul tău. Dar te-ai gândit cumva la posibilitatea să fie ceva în ceea ce spun ei? Poate, stai așa, că au chiar dreptate?

– Deci, nici tu nu crezi că e aici?

Malin a ridicat din umeri.

– N-am idee. E sigur că s-a petrecut ceva între ministru și paznicul acela. Dar asta nu înseamnă că e încă aici. Dacă paznicul n-a ieșit îmbrăcat în hainele lui Grimås, atunci Grimås însuși poate că s-a dus undeva îmbrăcat în hainele paznicului. Nu crezi? Acesta nu-i un lucru pe care să-l descoperim acum, indiferent câte casete de supraveghere vizionăm.

– Da. În primul rând, uniforma i-ar fi fost mult prea mică.

Malin a oftat și a clătinat din cap.

– Malin, sunt de acord cu tine. Dacă Grimås a fost implicat, am fi putut să ne oprim din căutare acum câteva ore. Dar n-a fost. Ai văzut cu ochii tăi că paznicul l-a strigat brusc, pe când el se îndrepta spre mașină. Până atunci n-avea idee despre ce îl așteaptă. În plus, nu există aici nici o ușă nepăzită, așa că, dacă a plecat dintr-una dintre clădiri, cu sau fără voie, faptul rămâne să fie confirmat.

– Și atunci, care este explicația ta?

Fabian a ridicat din umeri.

– Nu ştiu. Probabil că n-au căutat peste tot.

– Ba da, au făcut-o. Şi încă de trei ori.

Fabian n-a zis nimic. N-avea rost. Dacă nu era de acord cu sistarea căutării, îşi punea în cap şi SePo, şi pe comisarul poliţiei. Dar nu se putea descotorosi de senzaţia că e atât de aproape. N-avea îndoială că ministrul fusese victima unei crime. Şi, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât devenea mai semnificativ locul faptei. Ce ironie, ca ministrul justiţiei să fie cel mai puţin protejat în clădirile parlamentului. În cele câteva ore dintre momentul audierii şi plecarea din clădire, SePo făcuse greşeala fatală de a face economie la protecţia lui personală.

Un paznic l-a strigat pe ministru, l-a dus într-unul dintre punctele moarte ale camerelor de supraveghere şi s-a întors după mai puţin de o jumătate de oră îmbrăcat în hainele ministrului. Cel puţin asta era sigur. Ce s-a întâmplat după aceea era în continuare neclar.

Fie ministrul era încă într-una dintre clădirile parlamentului, fie cineva reuşise să-l scoată fără să fie văzut de nici una dintre camerele de supraveghere. Dar exista riscul să fie descoperit rapid. Prin urmare, era încă acolo.

Dar unde?

Trebuie să fie pe undeva un spaţiu pe care l-au trecut cu vederea, care nu era folosit niciodată.

– Păi, bine, cred că o să zicem mulţumesc şi să vă urăm noroc, a zis paznicul, conducându-i spre uşă.

Şi-au strâns mâinile.

– Se prea poate să luăm iar legătura cu voi, a zis Malin, mergând spre ieşire.

Dacă ar fi fost să se ascundă pe undeva la sediul poliţiei, Fabian ştia exact ce cameră ar fi ales, cea pe

care toate locurile de muncă importante erau obligate prin lege să o aibă, însă nu era folosită niciodată.

– Fabian? Trezeşte-te, plecăm, a zis Malin.

Fabian a încuviinţat din cap şi a urmat-o pe Malin afară, dar s-a oprit iar şi s-a întors spre paznic.

– Camera pentru odihnă. V-aţi uitat în camera pentru odihnă?

– Camera pentru odihnă? N-avem pe aici aşa ceva, a zis paznicul, scoţând un fornăit.

– Eşti absolut sigur?

– Cunosc fiecare ungher din clădirile astea. În ciuda a ceea ce spune lumea despre politicieni, ei nu trag câte un pui de somn.

– Bine, era doar o idee, a zis Fabian, întorcându-se spre ieşire.

– Ia stai un pic... În spatele proiectoarelor ălora de pe tavan din arcada de sub Brandkontoret... Paznicul s-a îngălbenit. Cum de nu m-am gândit la asta...?

– La ce? a întrebat Fabian, dar n-a primit nici un răspuns.

Paznicul plecase deja cu aşa viteză, încât Fabian şi Malin abia izbuteau să se ţină după el.

26

– Te ţii de glume! Ştii cât e ceasul? s-a auzit la telefon vocea lui Mikael Rønning.

– Da, ştiu. Şi nu, nu mă ţin de glume, a zis Dunja, încovrigându-se pe canapea cu telefonul în mână. Dar eşti singurul care mă poate ajuta. Unde eşti? Departe de birou?

– Nu, Ben a avut un impediment. Şi înţeleg prin asta impediment în ghilimele. Ştiu că avem o relaţie deschisă şi aşa mai departe. Dar... Trebuie să recunoşti că e de prost gust.

– Fără îndoială. Dar unde eşti?

– Sunt încă aici, jucând *Sims*.

– Cum, eşti la birou?

– Da, dar tocmai mă pregăteam să mă duc la Cosy Bar, şi ştii ce o să fac acolo?

– Nu, dar pot să-mi închipui. Mă poţi ajuta înainte să pleci să te răzbuni pe Ben? Apropo, chiar îl cheamă Ben?

– Da, dar cei mai mulţi îi zic *Big* Ben.

– Nu şi tu.

– În acel caz ar fi *Big-but-not-bigger-than-me*[1] Ben. Dar să uităm acum de afurisitul de poponar. La ce ai nevoie de ajutor?

---

[1] Mare, dar nu mai mare decât mine

– La cazurile pe care le-ai scos pentru mine. Cred că unele au acelaşi făptaş.

– Cum se poate? În afară de violenţa extremă nu au nimic în comun.

– Ştiu. Şi tocmai asta-i ideea. Se plictiseşte. Aşa încât, ca să aibă aceeaşi emoţie puternică, trebuie de fiecare dată să reinventeze roata. Mă urmăreşti?

– Şi ce vrei să fac eu pentru tine?

– O nouă căutare care să meargă mai departe în timp.

– Cât de departe?

– Zece sau cincisprezece ani. Şi nu trebuie să aibă ca rezultat moartea. Violul este suficient, sau chiar tentativa de viol. Trebuie să fi avut o primă încercare.

– O să fie o mulţime de cazuri.

– Te rog, doar fă cum îţi spun.

– *Your wish is my command.*[1]

– Scuze, nu aveam intenţia să...

– E în ordine. Însă dacă, Doamne fereşte, o să ajungem în pat tu şi cu mine, cum ar fi la o petrecere de Crăciun sau aşa ceva, eu o să fiu cel care ţine biciul. Ne-am înţeles?

– Sigur, promit, a zis Dunja, râzând. Sună-mă de îndată ce ai terminat. Nu pot să dorm.

– N-o să fie nevoie. Le-am scos acum.

– Bine, câte sunt?

– Aşa cum spuneam: al naibii de multe.

– Un număr cu trei cifre?

– *Oh, yeah*.

Dunja şi-a îndepărtat telefonul de gură, ca să nu-i poată auzi oftatul. Mikael Rønning avusese dreptate. Era dezgustător cât de frecvente ajunseseră să fie în Danemarca violul sau tentativa de viol. Aveau nevoie

[1] Dorinţa ta e poruncă pentru mine.

de ceva care să deosebească făptaşul de toţi ceilalţi. Un amănunt care să se preteze căutării şi, în acelaşi timp, să poată fi legat de unul dintre cele mai recente cazuri.

S-a ridicat în şezut pe canapea şi s-a uitat la cele cinci dosare aşezate unul lângă altul pe măsuţa de cafea. Nici nu mai ştia de câte ori făcuse asta.

– Alo? Mai eşti acolo?

– Hmm..., a zis ea, dându-şi seama în cele din urmă cât de obosită era, şi chiar ar fi trebuit să-l lase pe Rønning să meargă la Cosy Bar, iar ea să se întoarcă în pat. Carsten dormea de-acum, cu siguranţă. Dar era pe urmele a ceva care refuza să-i dea pace şi n-avea să poată pune geană pe geană până ce nu avansa un pic. Privirea i s-a lipit de ancheta în cazul lui Nanna Madsen, găsită într-un tomberon din Herlev cu sângerare masivă din muşcături adânci. Ascultă, ce-ar fi să incluzi în câmpul de căutare un câine?

– Un câine? Ce fel de câine?

– Încearcă doberman, doberman pinscher, câine de luptă sau, simplu, câine.

Dunja auzea zgomotul tastelor în vreme ce Rønning făcea noua căutare.

– Da, pot zice bingo. Pe 14 iunie 2004, o anume Maiken Brandt a făcut plângere pentru o tentativă de viol în care făptaşul, pe lângă alte lucruri odioase, se pare că a asmuţit asupra ei un câine agresiv. După mărturia ei, era un doberman pinscher.

– L-a putut identifica?

– Da, îl văzuse prin zonă de mai multe ori şi l-a identificat. Chiar a depus mărturie la tribunal împotriva lui.

– Şi?

– Numele lui este Benny Willumsen, în vârstă de treizeci şi şase de ani. A fost condamnat la doi ani, dar eliberat după unul.

– Poţi să vezi când a fost eliberat?

Dunja a luat dosarul lui Nanna Madsen. Fusese ucisă pe 5 decembrie 2005.

– 17 iulie 2005.

– După o jumătate de an.

– Şi până atunci?

– Vreau să faci aceeaşi căutare ca înainte, dar concentrează-te doar pe zilele dintre 17 iulie şi 5 decembrie 2005.

– Sunt trei incidente. Pe 15 august, 23 octombrie şi 4 noiembrie, şi ultimele două au fost violuri depline. Însă toate trei dosarele au fost închise din lipsa probelor.

– Iar pe 5 decembrie merge şi mai departe şi îşi ucide victima. El e. Trebuie să fie el. Fă o căutare şi vezi unde locuieşte.

– Am făcut-o deja, dar nu pare să fie înregistrat nicăieri în Danemarca.

– Ai încercat să cauţi alt Willumsen? Poate părinţii, sau alte rude?

– Nu avea nici un frate şi amândoi părinţii sunt decedaţi. Poate că s-a mutat în altă ţară.

– Chiar aşa... Nu m-am gândit la asta. Ar trebui să încerci în Suedia.

Dunja i-a auzit degetele repezindu-se din nou la taste. Însă, din cine ştie ce motiv, se simţea deja liniştită. Când Rønning a început iar să vorbească, n-a fost deloc surprinsă.

– Uite-l pe tipul tău. Konsultgatan, numărul 29, în Malmö. La doi paşi de aici.

27

– Hei, mai încet, nu uita că sunt gravidă, a zis Malin, care reuşea cu greu să ţină pasul cu Fabian şi cu paznicul care, în ciuda dimensiunilor, gonea prin pasajele subterane ca un copoi nerăbdător. După ce au trecut de uşile închise ale câtorva toalete, au luat-o la stânga, au urmat o ramificaţie a coridorului care era o fundătură, paznicul s-a oprit, în sfârşit, şi-a tras sufletul şi a arătat spre zeci de proiectoare vechi îngrămădite unul peste altul, ca un monument în cinstea progresului tehnologiei.

– În spatele ălora trebuie să fie o uşă.

Fabian şi paznicul au mutat proiectoarele unul câte unul, dar curând şi-au dat seama că unele sunt plasate strategic, aşa încât puteau fi rostogolite cu uşurinţă, dezvăluind o trecere îngustă care ducea la o uşă închisă cu o placă pe care era imaginea unui pat.

Camera obligatorie pentru odihnă pe care n-o folosea nimeni. Nu până acum, în orice caz, şi-a zis Fabian, apăsând pe clanţă.

În afară de mirosul metalic al sângelui, nu exista nimic surprinzător în cameră, în care se aflau doar o banchetă, o măsuţă şi un lampadar. Ministrul justiţiei zăcea cu faţa în sus pe banchetă, cu ochii închişi,

acoperit cu o pătură. Însă, în ciuda mirosului, nu era sânge nicăieri, a observat Fabian, în vreme ce își deschidea telefonul și îndrepta lumina spre carpeta de culoare neutră care acoperea în întregime podeaua.

– E viu? a întrebat Malin, înghesuindu-se în spatele lui Fabian.

Fabian a pipăit cu degetele carotida ministrului și a clătinat din cap. Cadavrul era rece, iar *rigor mortis* dispăruse aproape cu totul, sugerând că murise de vreo douăzeci și patru de ore.

– Simți mirosul pe care îl simt eu?

Malin a închis ușa, ca să nu intre paznicul.

Fabian a încuviințat din cap. Bănuielile i s-au confirmat când a dat deoparte pătura de pe trupul gol. Întregul abdomen era o mare gaură.

– Sfinte Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

Malin s-a dus alături de Fabian, care îndreptase lumina spre deschizătura destul de mare, de unde fusese scos totul.

– A fost golit de toate organele interne, a zis Fabian. Intestinele, ficatul, rinichii... Din cât văd, au dispărut toate.

– Dar, nu pricep. Pentru asta ar fi fost nevoie de o planificare incredibilă. Știi despre ce e vorba?

Fabian n-a răspuns, cu toate că tocmai își dăduse seama care era în realitate conținutul pungilor din congelatorul apartamentului dezafectat.

– Mai întâi Palme, apoi Lindh și acum Grimås, a continuat Malin clătinând din cap. E o adevărată nebunie. Dacă asasinarea miniștrilor noștri continuă așa, n-o să ne mai rămână nici un politician.

– Te simți bine? a zis Fabian.

– Cum naiba aș putea să mă simt bine? Fabian, ministrul justiției suedez tocmai a fost omorât. Îți dai

seama ce urmează? O să avem în cârcă fiecare reporter din Suedia. Edelman n-o să mai poată face nimic altceva decât să organizeze conferinţe de presă în care n-o să poată spune mai mult decât că urmărim câteva direcţii paralele. Dar, dar... A oftat din greu, cu mâinile odihnindu-i-se pe burta ţuguiată. Cel puţin putem să ne bucurăm că, neîndoielnic, a fost săvârşită o crimă şi, de acum încolo, investigaţia este în mod oficial în ograda noastră.

Fabian a încuviinţat, chiar dacă nu auzise nici un cuvânt. Era precupat cu totul de legătura dintre corpul tăiat din faţa sa şi conţinutul pe care-l găsise în congelatorul din apartamentul dezafectat. Se îndoia că pungile acelea erau umplute cu maţe pentru cârnaţi şi bucăţele fragede de la un porc.

– Ce crezi?

Fabian a ridicat mâna ca s-o facă să tacă şi a îndreptat lumina spre faţa ministrului. Dacă teoria sa era corectă, ceea ce plutea în borcanul de sticlă Hayward's nu erau cepe murate.

Însă numai după ce s-a aplecat a putut să vadă.

Pleoapele scufundate.

– Ce e? Ai găsit ceva? a zis Malin.

Fabian a încuviinţat, a prins o pleoapă cu o pensetă şi a ridicat-o.

Şi, la fel ca abdomenul, orbita era goală.

28

Când Benny Willumsen s-a trezit, n-avea nici o idee unde se află. Lumina lămpii aflate exact deasupra lui făcea să-i fie greu să vadă ceva. De-abia după ce a reuşit să slăbească banda adezivă întinsă peste fălci şi frunte şi-a putut întoarce capul ca să priceapă unde se află. Era legat, gol puşcă, pe propria masă de bucătărie.

Fotografia mult iubitei sale Jessie a împrăştiat orice îndoială. O înrămase şi o atârnase pe perete în ziua în care murise. Curând aveau să se împlinească şaptesprezece luni, şi fiecare zi părea o bătălie epuizantă. Se gândise să-şi ia alt câine, dar hotărâse că n-ar fi acelaşi lucru.

Încet, şovăielnic, memoria a început în cele din urmă să-i revină. Îşi făcuse plimbarea de seară obişnuită şi, cu toate că ninsese mult, a ales traseul lung, care dura aproape două ore. Se simţea liniştit, fără cea mai mică grijă.

Era cu totul altfel decât se simţise după cucerirea dintr-una dintre casele de pe plaja Fortuna din Rydebäck, cu doi ani înainte. Săvârşise păcatul de moarte de a trece cu vederea un amănunt nesemnificativ şi nu mai dormise o săptămână întreagă, până ce poliţia din Helsingborg îi dăduse, în sfârşit, de urmă şi îl arestase.

Dacă nu l-ar fi acuzat, pe nedrept, şi de uciderea femeii prinse cu şuruburi care ajunsese pe insula Ven, era aproape sigur că ar fi fost condamnat. Acum, că era în libertate, şi-a jurat că n-o să-i mai scape niciodată un amănunt, oricât de mărunt şi neimportant ar fi putut să pară.

Şi nici n-o mai făcuse, până acum.

După ce s-a întors de la plimbare, s-a relaxat, dedicând restul serii exerciţiilor fizice. Flotări la paralele şi la podea, întinderea braţelor, flexii cu gantere şi exerciţii cu haltere. A făcut totul de trei ori, a ajuns la limita rezistenţei şi pieptul îi bubuia când a terminat.

Apoi s-a întâmplat.

A auzit cum e pus ceva prin fanta din uşă şi cade pe podea, dar până să ajungă în bucătărie ca să vadă ce e, camera era deja plină de fum.

A încercat să iasă, dar n-a putut să se târască sau să se tragă în faţă. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era că intra cineva pe uşa din faţă, venea la el şi se apleca.

Cineva cu haine întunecate, groase, având pe faţă o mască de gaze.

Şi acum zăcea aici, legat cu bandă adezivă pe propria masă de bucătărie, fără să aibă habar ce-l aşteaptă. Avea nişte bănuieli. Eliminase pe loc ipoteza poliţiei ca fiind cu totul neverosimilă. Şi în cele câteva minute de când se trezise şi-a trecut în revistă amănunţit toate vechile cuceriri.

La început, a fost convins că era unul dintre primele sale eşecuri. Una dintre femeile care erau încă vii şi acum voia să se răzbune. Dar, gândindu-se mai bine, a hotărât că nici una dintre ele nu avea în ea ce trebuie ca să-l supună acestei manipulări. S-a gândit dacă nu cumva este una dintre rudele victimei din Rydebäck, însă în cele din urmă a respins şi acea idee.

A auzit pe cineva ridicându-se de pe canapeaua din living. Nu era singur. A încercat să-şi răsucească gâtul ca să vadă cine intră în bucătărie, dar n-a putut, şi acel cineva s-a oprit în spatele lui şi l-a legat la ochi.

Acum începe, şi-a zis. Orice urma să i se întâmple. Era pe cale să înceapă.

29

Fabian,

Nu ştiu când o să ajungi acasă, sau dacă mai ajungi pe acasă. Nu vreau să mă amestec în ce ai tu de gând, dar mi-aş dori cu adevărat să telefonezi, de dragul copiilor. Mai ales al Matildei, nu-i iese din minte gândul că o să ne despărţim. Ce i-ai spus? M-a întrebat dacă ne-am despărţit deja şi n-am ştiut ce să-i spun.

Aşa să fie?

Cu Theodor e cu totul altă poveste. N-am habar ce face serile, dar sunt sigură că nu-i nimic de bine. Indiferent cum arată viitorul nostru, asta e ceva de care trebuie să ne ocupăm. Împreună.

E de mâncare în frigider, dacă ţi-e foame.

Sonja

P.S. O să fiu la atelier tot weekendul.

A renunţat, şi-a zis Fabian, a luat biletul scris de mână de pe masa din bucătărie şi l-a ascuns în bufet, printre flacoanele cu pilule. Putea să-i înţeleagă punctul de vedere. În plus, era pregătit să fie de acord că e, probabil, hotărârea corectă. Dar, oricât de corectă părea în acel moment, el nu se putea hotărî să ia măsuri

pentru despărţire. Nu şi-ar ierta-o niciodată dacă s-ar dovedi după aceea că a fost o hotărâre greşită. Poate că treceau doar printr-o perioadă grea neobişnuit de lungă, din care se trudeau să iasă.

A luat vasul cu mâncare din frigider şi a scos capacul. Pilaf cu ciuperci. Era unul dintre felurile sale preferate şi nimeni nu făcea pilaf la fel de bun ca Sonja. A luat o furculiţă şi a început să-l mănânce rece, direct din vas, de teamă ca zgomotul cuptorului cu microunde să nu-i trezească pe ceilalţi. S-a hotărât să nu lase totul să se termine înainte de a face împreună o ultimă încercare să-şi salveze căsnicia.

Când a terminat, a pus vasul în maşina de spălat vase plină până la refuz, a stins lumina şi s-a dus în baie, unde a făcut duş, s-a spălat pe dinţi şi a început obişnuita curăţare cu aţa dentară. În ultima vreme dentistul se luase de el tare, ameninţându-l că o să-şi piardă dinţii dacă nu începe curând să folosească aţa dentară. Dacă se gândea cât de tare îi sângerau gingiile, ameninţările astea nu erau deloc vorbe-n vânt.

În dormitor, Sonja dormea deja. Nu exista nimic pe lume care să semene cu sunetele somnului ei. Respiraţia grea, neregulată, era presărată cu mici sforăieli. Erau atât de aparte, încât nici măcar ea nu era în stare să le imite dacă încerca să se prefacă adormită.

A pus ceasul să sune la ora şapte şi s-a strecurat sub pătură. Fiecare părticică din el avea nevoie disperată de câteva ore de odihnă, în vreme ce criminalista lor, Hillevi Stubbs, trecea prin sită camera pentru odihnă din clădirea parlamentului şi apartamentul dezafectat, în căutare de probe, iar echipa de legişti examina cadavrul lui Grimås. În plus, lui Malin îi venise al doilea val de energie şi se întorsese în clădirea parlamentului

ca să analizeze mai amănunţit casetele video, să încerce să identifice paznicul care îl strigase pe Grimås.

Ar fi vrut să vină şi el, însă a refuzat-o, dându-şi seama că e ultimul moment de linişte dinaintea furtunii şi, probabil, ultima lui şansă să apuce un pic de somn. În următoarele treizeci de minute, ştirea despre moartea ministrului avea să fie dată publicităţii şi, chiar dacă Edelman avea să treacă sub tăcere cele mai macabre detalii, mass-media aveau în mod inevitabil să afle, adulmecând tot mai multe de la titlu la titlu, unul mai fioros decât altul.

Dar în acest moment nimic din toate astea n-avea importanţă. Nu putea să-şi scoată din minte biletul Sonjei şi posibilitatea ca ea să fi aruncat prosopul. Toţi acei ani minunaţi petrecuţi împreună ar putea acum să dispară în tăcere, ca nisipul dintr-o clepsidră?

Asta nu era cu putinţă. În nici un caz. Cel puţin, ar putea să vorbească unul cu altul. Sonja propusese de mai multe ori să facă terapie şi examinase opţiunile. Dar el se opusese fiecărei propuneri şi credea că ea exagerează problemele. Credea că sunt în stare să se aşeze şi să vorbească despre problemele lor singuri, fără cine ştie ce străin ahtiat după bani care să se uite la ei.

Dar adevărul era că n-avea curajul.

S-a rostogolit pe partea Sonjei şi s-a cuibărit sub pătura ei. Era caldă şi părul îi mirosea un pic a vopsele de ulei, cu toate că tocmai făcuse duş. Dormea prea adânc ca să-i observe prezenţa şi n-a reacţionat nici când el i-a rostit numele. Dar poate că ascultă în subconştient, şi-a zis, aplecându-se spre ea.

– Sonja, te iubesc. Ca să ştii şi tu, te iubesc mai mult ca orice pe lume, a şoptit. Şi îţi jur că n-am renunţat, nici pe departe. Mă auzi? Dacă vrei să facem terapie, atunci hai s-o facem. Bine?

– Mmm...

Era imposibil să-ţi dai seama dacă era un răspuns sau un simplu sunet.

– Sonja, te iubesc, a mai şoptit o dată. Fabian te iubeşte.

– Şi eu te iubesc... a zis ea într-o şoaptă atât de uşoară, încât aproape că nu s-a auzit.

Dar pentru Fabian a fost mai mult decât destul.

30

Benny Willumsen nu ştia cum ar trebui să reacţioneze. Gândurile şi emoţiile i se învârtejeau în toate direcţiile. Pe de o parte, simţea cum îi creşte neliniştea gândindu-se la ceea ce îl aştepta. Durerea probabilă. Era ciudat că una dintre victimele sale precedente, sau eşecuri, cum prefera să le considere, hotărâse să-şi facă singură dreptate. Însă nu era pregătit să arunce prosopul. Se gândea la tot ce ar fi vrut să facă. Toate ideile care îi veniseră, însă, nu mai putea să le realizeze acum.

Şi totuşi, nu putea să nu se bucure de mâinile care treceau peste pielea lui dezgolită, făcându-l să se cutremure de plăcere la fiecare atingere uşoară ca un fulg. Îi alunecau blând peste pieptul care era încă dur şi încordat după ultima serie de exerciţii fizice, şi apoi mai departe, peste muşchii abdominali frumos reliefaţi – marea lui mândrie.

Cu toate că sărise de patruzeci de ani, era în cea mai bună formă de când se ştia. Corpul său ajunsese aproape de perfecţiune. Nu numai că avea muşchi, dar era perfect proporţionat şi foarte flexibil, mulţumită câtorva ani de yoga. În plus, grăsimea de sub piele dispăruse, aşa încât toate venele şi tendoanele îi erau

la vedere. Dacă era un moment în care ar trebui să fie privit şi atins de o persoană străină, acesta era.

Nu se mai aflase niciodată într-o situaţie asemănătoare – gol şi imobilizat pe propria masă, legat la ochi – şi nici în fanteziile cele mai dezlănţuite n-ar fi bănuit că asta i-ar putea provoca plăcere. Dar aşa era. Cu toate că era speriat, era silit să admită că nesiguranţa îl excita. Faptul că era neputincios contrasta, fireşte, cu toate momentele în care el fusese partea activă, cel care plănuia, acţiona şi executa.

Nu că nu i-ar fi plăcut să fie la conducere. Adora să fie. Îi plăcea să ţină cârma singur. Faptul că ai putere asupra vieţii altcuiva este o senzaţie care depăşeşte aproape orice, chiar şi faptul că vezi spaima din ochii lor când îşi dau seama că sunt cu totul în puterea ta. Exista posibilitatea de desfătare în fiecare fază a procesului şi, dacă te pripeai, era un mare risc să-ţi scape micile nuanţe, cum ar fi momentul în care spaima se transforma în teroare, de îndată ce înţelegeau nu numai că el deţine puterea, ci şi că are de gând să şi-o folosească.

Fiecare fază stârnea acum o nouă senzaţie şi, după ce o trăiseră, nu-şi mai puteau recăpăta inocenţa. În clipa în care teroarea îşi înfigea ghearele în ele, spaima era epuizată definitiv şi nu mai mai avea nici o importanţă cât de mult se străduia el. De-a lungul anilor, devenise din ce în ce mai priceput să stoarcă din ele fiecare strop de frică, menţinându-le într-o anumită fază cât de mult timp dorea, înainte să le ducă mai departe pe calea pe care îşi ducea toate cuceririle.

În primii ani, ceea ce căuta era teroarea, însă acum speranţa devenise aşteptarea sa favorită. Întotdeauna se ivea după teroare şi le făcea privirile să se lumineze din nou. Uneori avea parte de un zâmbet sau chiar un

râs aproape firesc. În acel moment, nimic nu-i plăcea mai mult decât să le amăgească, făcându-le să creadă că sunt în siguranță, și să le lase speranța să crească atât de mult, încât o credeau deplin și îi plăcea să le convingă că, dacă ascultă de el și nu se împotrivesc, totul va fi în ordine.

Atunci, și numai atunci, aveau să rămână în viață.

Cu cât putea prelungi mai mult starea asta, cu atât îi era mai mare răsplata. Adora să le vadă cum își dau seama că n-are rost să se mai agațe de speranță. Oricât l-ar fi implorat, nu exista decât un fel în care se putea sfârși. Continuau să respire și inimile continuau să le pompeze sângele, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Dar ochii lor știau adevărul. Știau exact ce le așteaptă.

Nimic nu era mai frumos decât clipa în care privirea se înmuia și se resemna.

Mâinile grijulii i-au atins ușor pubisul și au pornit în jos, pe picioare. Pentru prima oară nu putea să facă altceva decât să aștepte și să primească. Cu toate că știa cum se va sfârși, nu se putea abține să se bucure de ultimele sale clipe.

Respirația i-a devenit mai profundă și membrul i s-a trezit și el la viață. Putea simți șuvoiul de sânge, care îl făcea mai mare și mai dur, când mâinile ușoare s-au apropiat.

La început crezuse că sunt mâini de femeie. Însă acum nu mai era sigur. Spre deosebire de atâția oameni, niciodată nu l-a frământat gândul dacă nu cumva este homosexual. Ori bisexual, în fond. Toată viața fusese sigur că e hetero și că i-ar dispărea excitația de îndată ce l-ar atinge un bărbat.

Dar se pare că trupul său nu avea preferințe, pentru că acum membrul îi era în plină erecție și așa de umflat, plin până la refuz de sânge, încât îl simțea

mişcându-se odată cu pulsul. Era sigur că persoana care se juca cu el era impresionată. Cu lungimea de douăzeci şi nouă de centimetri şi circumferința de optsprezece şi jumătate, era mai mare decât majoritatea.

Atunci l-a atins, în sfârşit. Cu mângâieri uşoare, aproape imperceptibile, de la bază, pe partea de dedesubt, până în vârf. Nu era sigur, dar i se părea că vârful unei limbi se joacă în jurul glandului care pulsa.

Nu ştia la ce se aşteptase cu adevărat. Dar cu siguranță nu crezuse că va fi lăsat în viață atâta timp. Nu putea decât să spună „mulțumesc" şi să se bucure de asta, cât mai ținea. În orice clipă putea să se termine. Simțea cum trupul i se pregăteşte să moară. O tăietură bine țintită cu satârul ascuțit pe care îl ținea în bucătărie, şi sângele avea să i se scurgă de tot în cincisprezece minute.

În orice moment.

În schimb, mâinile au apucat baza tare ca piatra şi i-au mişcat membrul, astfel încât să fie ațintit drept în sus, şi o gură caldă, umedă, a cuprins glandul, continuându-şi drumul în jos. Încă nu-şi dădea seama dacă e bărbat sau femeie, dar cu cât mâna şi gura îşi continuau lucrarea în perfectă armonie, cu atât îi păsa lui mai puțin.

În mod normal, se masturba cel puțin de două ori pe săptămână, pentru că asta îl ajuta să rămână cât de cât liniştit. Dar în ultimele săptămâni nu o făcuse şi se concentrase pe exercițiile fizice, lăsând presiunea să se acumuleze. Dacă ejacula acum, avea să fie ca un glonț devastator.

Doar să nu se termine acum. Nu înainte să ajungă la orgasm. Putea să facă ce vrea cu el după aceea. Absolut orice. Câtă vreme va putea să...

A simţit cum i se contractează testiculele şi mădularul tare ca piatra se pregăteşte. După prima ţâşnitură, membrul a continuat să azvârle sperma albă ca şi cum n-avea să mai termine vreodată.

De-abia după ce s-a golit cu totul, mâinile şi-au desfăcut încleştarea, iar el s-a putut destinde, lăsându-şi trupul să se îngreuneze. Era pe cale să aţipească şi simţea că se scufundă prin masă în jos, tot mai adânc, spre beznă.

Orice o fi să fie.

El era gata să-şi primească pedeapsa.

31

Nu era decât şase fără unsprezece minute dimineaţa când Fabian şi Malin au păşit în holul slab luminat al clădirii de pe Hornsgatan, numărul 107, în Stockholm. Într-un fel, era amplasarea ideală din Södermalm, la o aruncătură de băţ de spaţiul verde Årstaviken. Însă, dacă te luai după cum arăta de aproape, putea fi în orice suburbie prăpădită, şi-a zis Fabian.

Malin îl sunase cu douăzeci de minute mai devreme ca să-i spună că reuşise să descifreze ecusonul paznicului pe una dintre casetele de supraveghere din clădirea parlamentului. Paznicul care plecase cu ministrul se numea Joakim Holmberg, avea treizeci şi şapte de ani, locuia singur şi lucra de cinci ani în corpul de pază.

– Etajul cinci, a zis Malin, deschizând uşa liftului.

– Hai pe scări, a zis Fabian, dând să pornească.

– Ţie ţi-e uşor să vorbeşti. Nu cari după tine o întreagă familie, a zis Malin, grăbindu-se în urma lui. I-am cerut lui Wojtan să-l cerceteze, şi vrei să ştii ce a găsit?

Wojtek Novak o înlocuise pe Niva Ekenhielm când ea plecase, cu doi ani în urmă. Refuzase să fie numit „poliţist ştiinţifico-fantastic“ şi ţinea morţiş să i se adreseze cu „investigator criminalist utilizator de tehnologie informaţională“ şi, ca urmare, cei mai mulţi

îi ziceau Wojtan sau Ciber-Wojtan. După un an în care s-a deprins cu mersul lucrurilor, nu mai exista nici o îndoială că este o achiziţie valoroasă, chiar dacă n-avea să ajungă niciodată nici măcar pe aproape de nivelul Nivei.

– Desigur. S-auzim, a zis Fabian, pierzând bătălia cu căscatul.

– Cum ziceam, are treizeci şi şapte de ani şi a locuit cu mama lui până ce ea a murit de cancer mamar, acum doi ani şi jumătate. Confortabil, nu? Şi nu mă refer la cancerul mamar. Acum a preluat contractul de închiriere.

Un singuratic care nu se urnise de acasă. N-are cum să fie mai rău, şi-a zis Fabian şi a aşteptat-o pe Malin, care începea să se înroşească la faţă de la oboseala urcării scărilor.

– Altceva?

– *Oh, yes*. De-abia am început. Pe Facebook îi plac atât Sverigedemokraterna[1], cât şi *Politiskt inkorrekt*[2]. Şi în fiecare săptămână, pe Flashback[3], contribuie la diferite teme despre arme.

– Nu şi alte tipuri de teme?

Fabian a pornit pe ultimul şir de trepte.

– Cum ar fi?

– Vânătoare, dezmembrare, anatomia umană şi aşa mai departe.

– Nu ştiu. Dacă da, foloseşte un pseudonim. Dar ascultă aici: din 1997 până în 2000 a dat în fiecare an examen la Academia de Poliţie şi a picat, cu explicaţia... A urcat ultima treaptă, şi-a scos telefonul şi a citit cu

---

[1] Partidul Democrat Suedez, de extremă dreaptă

[2] Unul dintre cele mai populare bloguri politice germane anti-jihad

[3] Cel mai mare forum de discuţii din Scandinavia

voce tare: „Candidatul suferă de fobii sociale atât de puternice, încât considerăm că profesiunea de polițist este complet nepotrivită".

– Dar postul de paznic la clădirile parlamentului nu a fost, evident, o problemă.

– Poate că așa a ajuns să-i fie frică de întuneric. Stai așa, de aici începe să fie cu adevărat interesant. Știi cine era rectorul Academiei de Poliție în acea vreme?

Fabian s-a gândit, dar, în cele din urmă, a făcut semn că nu.

– Carl-Eric Grimås.

– Zău?

Malin a încuviințat cap.

– Și crezi că ar putea fi un motiv, a zis Fabian, ținându-i deschisă ușa balconului comun.

– De ce nu? În 1995 a părăsit funcția de șef al Biroului Național și a fost rectorul Academiei de Poliție timp de câțiva ani, până să intre în politică.

– Dar asta a fost acum aproape zece ani, a zis Fabian. Pare cam mult timp ca să păstrezi ranchiuna.

– Ei și? Poate că nu și-a putut pune în aplicare planul decât după ce a murit mama lui.

Au mers mai departe pe balconul comun, din care puteai privi direct în bucătăriile locatarilor. Primele două apartamente erau goale. În al treilea cinci oameni jucau cărți. A patrulea îi aparținea lui Joakim Holmberg și luminile erau stinse.

Fabian și-a făcut palmele căuș în jurul feței și s-a uitat în bucătărie, care nu părea să fi fost curățată de la moartea mămicii lui. Blatul de lucru era plin de farfurii cu resturi întărite, iar podeaua era acoperită de cutii de pizza și pungi de la McDonald's vechi. Însă elementul cel mai șocant erau cutiile de coca-cola îngrămădite cu sutele, alcătuind turnuri înalte.

– La naiba, e deschis, a zis Malin, şi Fabian s-a răsucit spre ea. Ce zici? Intrăm sau aşteptăm echipa de intervenţie rapidă?

Fabian a încuviinţat din cap şi a intrat cu atenţie în hol. În spatele lui, Malin şi-a scos pistolul, a încărcat un glonţ pe ţeavă, a intrat după el şi a închis uşa. Aerul era dens şi înăbuşitor şi singurul sunet care se auzea era circulaţia de pe Hornsgatan.

– Nu-i cam ciudat să-ţi laşi uşa descuiată? a şoptit Malin. Chiar şi când eşti acasă încui uşa, mai ales când ai un balcon comun.

Fabian i-a făcut semn să tacă şi a deschis cu piciorul una dintre uşile de pe hol.

– Crezi că nu este acasă?

Fabian a ridicat din umeri şi s-a uitat în dormitor, care părea să aibă aceeaşi nevoie de igienizare ca bucătăria. Patul era nefăcut şi pe podea zăceau mormane de haine murdare. Alte vrafuri de cutii de coca-cola acopereau porţiuni mari ale unui perete.

– Asta da, dependenţă, a zis Malin, intrând şi ea.

Fabian a mers mai departe pe hol, care dădea într-o cameră mai mare. Spre deosebire de bucătărie şi dormitor, era beznă. Însă, după ce a reuşit să dea de comutator, şi-a dat seama că această încăpere era cheia pentru descifrarea lui Joakim Holmberg. Îşi pusese aici sufletul şi construise o lume în care evita confruntarea cu alţi oameni. O lume care se învârtea în jurul lui.

La fel ca apartamentul dezafectat de pe Östgötagatan, ferestrele erau acoperite şi nu putea pătrunde mai multă lumină nici măcar într-o zi însorită de vară. Toată lumina venea de la spoturile de pe tavan, care erau îndreptate spre o duzină de manechine, fiecare cu alt fel de veşminte, printre care o sutană de călugăr

cu glugă, bikini, uniforma unei asistente medicale şi echipament sado-maso.

Unele dintre ele şedeau pe canapeaua de piele, ca şi cum ar fi vorbit între ele, şi aveau pahare cu vin puse pe măsuţa de cafea din sticlă fumurie din faţa lor. Altele stăteau în picioare sau erau culcate pe podea, în diferite poziţii obscene.

În mijlocul camerei se afla un fotoliu rotativ, cu suporturi pentru căni, aşezat pe un mic postament, în faţa unei etajere pe care erau un televizor cu ecran mare, PlayStation, Xbox, calculator şi un sistem de sonorizare de ambianţă. Lângă fotoliu, pe o măsuţă rotundă, erau o cutie cu şerveţele şi un tub de cremă emolientă.

Fabian s-a apropiat de fotoliu, a urcat pe podium şi s-a aşezat, descoperind imediat că toate manechinele erau întoarse spre el într-un fel sau altul, ca şi cum ar fi fost centrul petrecerii şi, în mod firesc, ţinta atenţiei tuturor.

Era clar că lui Joakim Holmberg îi plăcea să fie singur, ca să se poată preface că el e centrul atenţiei. Era expert în arme, simpatizant al extremei drepte şi, deloc surprinzător, nu fusese acceptat la Academia de Poliţie.

Fabian a trecut totul în revistă în minte. Simţea că lipseşte încă elementul-cheie care ar face totul să se potrivească.

S-a ridicat de pe fotoliu, a ocolit unul dintre manechinele trântite pe podea şi a intrat în baie, unde a aprins lumina.

Faianţa, care fusese cândva albă, acum înclina mai degrabă spre galben. La fel şi porţelanul chiuvetei şi toaleta. Pe un raft se afla o cutie cu pudră de talc, alături de un teanc ordonat de scutece pentru adulţi. Apa

trasă undeva, departe, i-a întrerupt gândurile despre un articol pe care îl citise despre căminele pentru îngrijirea adulţilor din Anglia, în care bărbaţii vârstnici foloseau scutece şi biberoane. În momentul următor a auzit sunetul apei prin conducte.

Tocmai voia să deschidă uşa cu oglindă a dulăpiorului, ca să vadă dacă există medicamente. Însă a observat, reflectat în oglindă, un genunchi care ieşea peste marginea căzii, de sub perdeaua de duş întinsă. De ce avea un manechin în cadă? Stai un pic... Fabian s-a răsucit şi a tras perdeaua.

Bărbatul era îmbrăcat doar în chiloţi şi maiou. Mâinile îi erau prinse laolaltă cu bandă groasă, avea ochii închişi şi gura căscată larg. La gât avea o zgardă cu nituri care era ascunsă vederii în partea din spate. Fabian îl văzuse doar pe o casetă de supraveghere cu granulaţie mare. Însă trupul scund şi rotofei şi faţa mustăcioasă nu puteau să-i aparţină decât lui Joakim Holmberg.

Să se fi sinucis? Fabian i-a apăsat cu atenţie degetele pe carotidă, sub ureche. Avea puls, şi dintr-odată s-a smucit în faţă, şocat, încercând să se ridice în şezut, însă zgarda l-a tras înapoi.

32

– Nu ştiu, a zis Joakim Holmberg, scărpinându-şi pielea jupuită din jurul gâtului, unde fusese zgarda.

– Nu ştii, adică nu-ţi aminteşti, sau chiar nu ştii? Sau n-ai chef să răspunzi? a zis Fabian, care şedea în faţa lui, alături de Malin, simţind mâncărimi peste tot de enervare.

– Nu ştiu.

Holmberg a terminat o cutie de coca-cola şi a pus-o pe masă, lângă celelalte cutii golite.

Şedeau de mai mult de două ore închişi în camera de interogatoriu, luptându-se cu Holmberg, al cărui răspuns la aproape fiecare întrebare era „Nu ştiu“. Camera era sufocantă, şi aerul pe care îl respirau fusese reciclat de atâtea ori, încât Fabian nici măcar nu voia să se gândească la asta.

Nu îmbunătăţea situaţia nici faptul că nu dormise mai mult de trei ore şi încă mai aştepta un telefon de la Sonja. Probabil că se înfuriase groaznic când îşi dăduse seama că el plecase deja şi probabil avea să lipsească tot weekendul. Nu ştia ce avea să creadă ea despre explicaţia pe care o scrisese şi o lăsase pe noptieră.

– Nu pari să ştii mare lucru, a zis Fabian, încercând să ignore faptul că Holmberg, fără să-şi dea seama, îşi

băgase arătătorul într-o nară. Ştii ceva, cât de cât? Cum te cheamă. Asta ştii?

Joakim Holmberg se uita ţintă la masă, scoţând la iveală un muc întărit şi ţinându-l între degetul mare şi arătător.

– Unde pot să arunc asta?

Fabian a schimbat o privire cu Malin, care arăta la fel de dezgustată ca el de bărbatul aflat de partea cealaltă a mesei.

– Nu ştiu. Îţi sună cunoscut?

S-a ridicat şi a început să se plimbe prin camera care devenea din ce în ce mai sufocantă.

– Nu ştiu. Nu ştiu. Nu ştiu. Dar deosebirea între tine şi mine sau, mai exact, una dintre milioanele de deosebiri este că eu spun adevărul. Pentru că n-am nici o afurisită de idee ce fac oamenii ca tine cu mormanele tale dezgustătoare de muci, şi sunt sigur că nici nu vreau să ştiu. S-a oprit în spatele lui Holmberg şi s-a aplecat spre spătarul scaunului acestuia. Malin, tu ce zici? Avem vreo idee?

Malin a ridicat din umeri şi a clătinat din cap, fără să-şi schimbe expresia.

Fabian îşi dădea seama că ea nu-i cântă în strună. Era pe cale, cu siguranţă, să sară peste cal. Dar se săturase. Nu mai putea să rabde.

– Îl aveam în clasă pe tipul ăsta, sărit de pe fix, a continuat. Probabil că ţi-ar plăcea de el. Obişnuia să-i mănânce. Şi nu doar pe ai săi, ci şi pe ai altora. Zicea că au gust bun. Aşa că poate e ceva în asta? Ce spui?

Joakim Holmberg nu l-a băgat în seamă pe Fabian şi a şters mucul pe una dintre cutiile de coca-cola goale, apoi a întins mâna după alta.

– Nu, ia-ți adio de la asta. Gata cu coca-cola. Fabian a luat cutia. Nu până ce nu ne spui ce mama dracului s-a întâmplat.

– V-am spus. Ședeam pe tronul meu...

– Vrei să zici fotoliu.

– Da, și atunci...

– Te masturbai. Măcar atâta am priceput.

– Nu, aveam de gând s-o fac, dar n-am ajuns până acolo.

– Da, cum zici tu...

– Fabian, putem vorbi un pic? Malin i-a făcut semn s-o urmeze afară și a închis ușa după ei. Ce dracu-i cu tine? Ce faci?

Fabian s-a uitat la televizorul prins de tavan, care arăta în direct conferința de presă a poliției. Herman Edelman ședea la stânga comisarului poliției, Bertil Crimson, în spatele unui mănunchi de microfoane. Anders Furhage de la SePo ședea la dreapta lui, explicând că nu putea fi exclusă posibilitatea ca moartea ministrului să fie un act terorist. Fusese întărită securitatea personală a majorității politicienilor, și nivelul de amenințare al țării crescuse de la doi la trei pe scala de la unu la cinci.

– Fabian? S-a întâmplat ceva?

Malin a încercat să-i prindă privirea.

Primul lui impuls a fost să facă pe prostul. Dar își dădea seama din vocea ei și din privirea pe care i-a aruncat-o că n-o să se lase. Nu până ce el nu cedează și îi mărturisește.

– Nu știu... Îmi pare rău. Eu... A închis ochii și a început să-și maseze tâmplele. În acest moment eu și Sonja trecem printr-o perioadă cam zbuciumată și, ca să fiu sincer, nu știu cum se va sfârși. Și noaptea trecută... n-am reușit să închid ochii.

– Crezi că eu am reuşit?

Fabian s-a simţit ca şi cum cineva îi deşertase în cap o găleată cu apă rece.

– Pe lângă faptul că am stat trează toată noaptea trudindu-mă să-l identific pe diliul de-aici, pacostele astea două au avut grijă ca singurul somn de care am avut parte de câteva săptămâni încoace să fie când clipesc un pic mai lent. Dar asta nu-mi dă dreptul să mă năpustesc aici şi să mă port ca un rahat.

– Nu, ai deplină dreptate, a zis Fabian, care nu putea decât să fie de acord. Dar pur şi simplu nu pot să-l înghit. E ceva, nu ştiu ce, în întreaga lui...

– Da, e un sărit de pe fix jegos care face lucruri ciudate despre care ai prefera să n-auzi. Dar nu-i ucigaş. Nu e cel care a scobit abdomenul ministrului. Nici măcar nu-i el pe caseta de supraveghere.

– Ştiu. Dar de ce tăinuieşte informaţii şi refuză să vorbească?

– N-o face. Tu eşti cel care nu ascultă.

– Să ascult ce? Singurul lucru pe care-l spune e că nu ştie nimic. Iar şi iar şi iar...

– În plus, pui întrebările greşite. Preiau eu conducerea.

S-au întors în camera de interogatoriu, unde Holmberg stătea având din nou degetul în nas.

– Bine, Joakim, hai s-o luăm de la început, a zis Malin, închizând uşa după Fabian. Tocmai te aşezaseşi pe tron şi te pregăteai să te distrezi cu pic cu tine. A deschis o cutie de coca-cola şi i-a dat-o. Dar apoi s-a întâmplat ceva.

Holmberg a dat pe gât mai mult de jumătate de cutie, a scos un râgâit zdravăn şi a încuviinţat din cap.

– Dar nu ştiu ce, a zis, apoi s-a oprit. Malin n-a făcut nimic care să spargă tăcerea din încăpere. Mi s-a părut că aud ceva în hol, dar nu eram sigur, a continuat el.

Tocmai dădusem drumul sunetului de ambianță și pusesem un film.

– Așa că ai oprit filmul?

– Da, și m-am dus să văd ce e.

– Și ce ai găsit?

– Nu știu.

Holmberg a golit cutia și a început s-o strivească în mână.

Tăcerea a umplut din nou camera, în vreme ce Fabian schimba o privire cu Malin. Ea putea întotdeauna să citească în el ca într-o carte deschisă, și i-a făcut semn să stea liniștit și să aștepte. Însă după câteva minute el știa că tăcerea a început s-o calce pe nervi și pe ea.

– Era, cum să zic, numai alb.

Propoziția s-a ivit din senin, și atât Fabian, cât și Malin arătau ca și cum nu erau siguri că auziseră bine.

– Ce vrei să spui cu „alb"?

Malin și-a tras scaunul mai aproape de el.

– Ce știu eu? Alb.

– Și apoi?

– Da, apoi m-am trezit legat în cadă, cu o zgardă.

– Deci, nu-ți amintești deloc cum ai ajuns acolo?

Holmberg și-a scuturat capul.

– Dar totul era alb. Ai auzit ceva?

– Nu știu. Păi, de fapt, da. Suna așa ca... așa ca... Darth Vader.

Holmberg a râs și a întins mâna după altă coca-cola.

– Darth Vader? Vrei să zici Darth Vader din *Star Wars?*

Holmberg a încuviințat, a deschis cutia și a băut.

– Era cam așa.

A demonstrat acoperindu-și cu o mână gura și nasul și respirând exagerat de tare. Ca și cum ar fi avut mască de gaze.

Malin s-a răsucit spre Fabian.

– Te gândești la ce mă gândesc eu?

Fabian nu pricepea despre ce vorbește ea, și peste o clipă Malin ieșea din camera de interogatoriu.

Imaginea de pe monitorul lui Malin era împărțită în patru pătrate egale. Cele două cadre de sus arătau diferite unghiuri ale unor mașini care se apropiau de o barieră în dungi verzi ca menta, care se ridica după ce șoferul scotea o mână și lua un tichet din aparat. Cele două cadre de jos arătau mașini care ieșeau într-un flux continuu.

– Ce-i asta? a zis Fabian peste umărul lui Malin.

– Asta ai ratat din pricină că te-ai grăbit așa de tare ieri să pleci de la ședința de dimineață.

Fabian s-a gândit la ședință și și-a amintit că Tomas Persson și Jarmo Päivinen vorbeau despre descoperirea importantă în ancheta legată de Adam Fischer, care după opt zile fusese etichetată drept răpire.

– E parcarea din Slussen?

– Ai nimerit-o, a zis Malin, dând din cap. Adam Fischer, care locuiește în Mosenbacke, a închiriat un spațiu de parcare acolo.

– Și ce are de-a face asta cu Carl-Eric Grimås?

– Așteaptă un pic, o să vezi, a zis Malin, încercând să dea de momentul dorit pe axa temporală din partea de jos a ecranului. Aici. Uite-l aici. A pus imaginea pe pauză. Vezi?

Fabian a încuviințat și s-a uitat la placa de înmatriculare a SUV-ului în pătratul din stânga sus, și la Adam Fischer stând la volan, singur, în cel din dreapta.

– Bine, asta-i ultima oară când a fost văzut înainte să dispară. Dar tot nu pricep legătura...

– Vezi că are o expresie cu totul liniştită? l-a întrerupt Malin, arătând spre ecran. Întocmai ca Grimås. N-are nici cea mai mică idee despre ce urmează, a continuat, deplasând înainte marcajul timpului. Peste un pic mai mult de unsprezece minute, SUV-ul lui a plecat din garaj. Şi iată ce voiam să-ţi arăt.

A oprit cadrul tocmai când bariera s-a ridicat şi maşina era pe cale să iasă.

Cele două pătrate de jos arătau SUV-ul ieşind din garaj. Dar nu mai era Adam Fischer cel care stătea în spatele volanului, ci altcineva.

Cineva cu haine întunecate, groase şi o mască de gaze pe faţă.

33

Zăpada se cernuse toată noaptea, îngropând mari părţi din Copenhaga. Redactorii de ştiri vorbeau despre un vânt care bătea recordul şi oamenii erau avertizaţi să nu iasă decât dacă era absolut necesar. Primul gând al Dunjei Hougaard când s-a trezit pe canapea şi s-a uitat pe fereastră a fost să lucreze de acasă, dar când Carsten a strigat-o din dormitor, spunând că ar trebui să reia lucrurile de unde rămăseseră, s-a hotărât să meargă cu maşina la secţie.

După o oră, când a ieşit din clădirea de pe Blågårdsgade, numărul 4, şi-a dat seama că rapoartele subestimaseră mult situaţia. Bicicleta nu i se mai vedea de sub mormanul de zăpadă şi i-ar fi trebuit să sape o oră ca să-şi scoată la lumină maşina. S-a hotărât să meargă pe jos până acolo, ceea ce părea să fie singurul mod de a ajunge oriunde. Tot transportul public se oprise. Nici măcar metroul nu circula.

Dar starea de urgenţă a binedispus-o pe Dunja. Străzile de obicei aglomerate erau, de data asta, fără maşini. Trecătorii, care coborâseră de pe trotuare, nu se sinchiseau de semafoare, şi s-ar fi zis că luaseră din nou în stăpânire oraşul şi n-aveau de gând să-l mai dea înapoi.

Traversa lacul Peblinge, care îngheţase complet, când responsabilul cu securitatea de la Scandlines a sunat-o ca să-i confirme că BMW-ul lui Aksel Neuman a ajuns la Helsingborg cu feribotul care a plecat din portul Helsingør la ora 01.00 în noaptea de miercuri. Din păcate, nu au înregistrat decât plăcile de înmatriculare şi n-au folosit camerele de securitate, aşa încât nu putea să confirme dacă la volan se afla Aksel Neuman, Benny Willumsen sau oricine altcineva.

A încercat să ia legătura cu Brigada Omucideri din Helsingborg pe când trecea de Rådhuspladsen, pe bulevardul H.C. Andersen. Însă Astrid Tuvesson, şefa Biroului, îşi luase deja zilele libere de Crăciun, aşa că a fost transferată la Sverker Holm, care, fireşte, n-a răspuns. Nu munceşte nimeni de partea suedeză? s-a întrebat şi i-a lăsat un mesaj vocal, în care se prezenta şi îi spunea că are nevoie de ajutor ca să localizeze un BMW X3 cu plăci de înmatriculare daneze.

Când a ajuns, în fine, la secţie, nici Jan Hesk, nici Kjeld Richter nu erau acolo. Nu ştia dacă asta e din cauza vremii necruţătoare sau se dăduseră bolnavi în semn de protest. Şi, cu toate că o parte din ea ar fi vrut să sune şi să le ceară scutirea medicală, şi-a zis că e plăcut să poată lucra în pace.

De-abia a reuşit să-şi pună cana cu cafea pe birou, să aprindă lumina şi să deschidă computerul, că mobilul a început să sune.

– Da, sunt Dunja Hougaard.

– Da, bună, sunt Klippan. Se pare că ai nevoie de o mână de ajutor.

– Pardon? Lucrezi la poliţia din Helsingborg?

– Chiar aşa. Sverker Holm mi-e numele. Tocmai am primit mesajul tău.

– Telefonul meu era legat de un BMW danez...

– Da, am auzit asta în mesaj, l-am căutat deja şi ţi-am găsit o fotografie.

– Chiar? Se vede cine conduce?

– Din păcate, nu. E de la o cameră de trafic de pe E6 spre sud şi nu apar feţele.

– La ce oră a fost făcută fotografia?

– Miercuri noaptea, la 01.33.

01.33, a repetat în gând Dunja. Se potrivea cu feribotul care plecase din portul Helsingør la ora unu şi ajunsese la Helsingborg după douăzeci de minute. Dacă maşina a luat-o pe E6 spre sud era, după toate probabilităţile, în drum spre Malmö şi poate că până la casa suspectului ei, Benny Willumsen, de pe Konsultgatan, numărul 29.

– Mulţumesc mult. Era exact ceea ce îmi trebuia.

– Scuză-mă, mai e ceva, din pură curiozitate.

– Da?

– Presupun că e vorba de uciderea foarte brutală a lui Karen Neuman, la Tibberup.

– Da, aşa e. Dar, din păcate, trebuie să...

– N-ai cum să n-o vezi în ziare, şi am lucrat şi noi, acum ceva mai mult de doi ani, la un caz asemănător aici, la Rydebäck, în care a apărut aceeaşi brutalitate dezgustătoare.

– Îţi vine să te întrebi de unde vine tot răul ăsta. Mi-a făcut plăcere să vorbim. Weekend plăcut!

– S-a dovedit că făptaşul din Rydebäck era, de fapt, un danez...

Dunja, care se pregătea să închidă, a dus iar telefonul la ureche.

– ... care, de fapt, locuieşte aici, în Suedia. La Malmö, mai exact, a continuat Klippan.

– Îl cheamă Benny Willumsen?

– Aşa îl cheamă.

– Dar cum de mai e în libertate? L-ați arestat măcar?

– Da, l-am arestat, și dosarul a ajuns până la tribunal. Am avut martori, dovezi circumstanțiale, tot tacâmul. Dosarul a fost respins când a fost acuzat de uciderea brutală a unei femei care a fost găsită după ce corpul i-a plutit până pe țărmul insulei Ven. Nu știu dacă a apărut ceva despre asta în ziarele daneze.

– Cu siguranță. Dar de ce a fost respins dosarul?

– Chestia e că a avut un alibi beton, așa că totul s-a prăbușit ca un castel din cărți de joc. Eu n-am crezut cu adevărat că a săvârșit acel omor. Însă n-am căzut de acord între noi aici, la secție. N-am să uit niciodată clipa în care a fost anunțat verdictul și el a fost pus în libertate. A fost ca o palmă peste față.

– Și ai lucrat la asta?

– Da, împreună cu restul echipei. E cea mai mare investigație pe care am făcut-o aici. Așadar, ceea ce încerc să spun este că, dacă e ceva ce pot face ca să vă ajut, orice, nu trebuie decât să zici.

– Mi-ar fi cu adevărat de ajutor dacă ai putea să-mi trimiți tot materialul pe care îl ai despre acest caz.

– Sigur. Nici o problemă, și nu uita, e de-ajuns să-mi dai telefon.

– Bine, o mie de mulțumiri.

Dunja a încheiat convorbirea, s-a lăsat pe spate și și-a ridicat picioarele pe birou.

Avea acum și mai multă muniție în sprijinul teoriei că Benny Willumsen era în spatele uciderii lui Karen Neuman. Din nefericire, îi lipsea exact ceea ce aveau colegii suedezi. Dovezi destul de solide ca să-l lege de caz. Dovezile circumstanțiale, martorii și orice asemănări cu cazuri precedente n-ar fi fost suficiente pentru o condamnare.

Şi-a ridicat cana de cafea ca să ia o înghiţitură când o mână i s-a încleştat pe umăr.

– Şi iată-te aici, muncind singurică.

S-a smucit în faţă şi a reuşit să-şi verse pe blugi cea mai mare parte din cafea.

– Vai de mine! Sper că nu-i vina mea.

– Nu. Doar că nu te-am auzit când ai intrat.

S-a răsucit spre Kim Sleizner, care stătea chiar în spatele ei, zâmbind.

– N-ai trecut ieri prin biroul meu.

34

– Serios, chiar crezi că ar putea fi vreo legătură între uciderea ministrului justiţiei şi răpirea lui Adam Fischer?

Herman Edelman şi-a pus câţiva stropi de frişcă în cafea.

– Da, a zis Malin, aruncându-i o ocheadă lui Fabian, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că e alături de ea. Exact asta cred.

– Bine, Malin. Dar, în primul rând...

– Cine e cel care ne spune întotdeauna ce important e să ai mintea deschisă şi să gândeşti neconvenţional? l-a întrerupt Malin, încrucişându-şi braţele peste burta ţuguiată.

– De acord, însă în acest caz nu-s aşa de sigur. Poate că sunt orb, dar, sincer, nu văd nimic care să lege aceste două cazuri.

Edelman şi-a pus în gură un cub de zahăr şi a ridicat cana.

– Păi, dacă m-ai lăsa să termin ce am de spus, poate că ţi-ai recăpăta văzul şi ai vedea nu numai o legătură, ci şi că, de fapt, pare să fie acelaşi făptaş.

Edelman a lăsat iar cana din mână, cu cubul de zahăr încă între dinţi. Are noroc că-i gravidă, şi-a zis Fabian.

Nici lui, nici vreunuia dintre ceilalţi nu i-ar fi fost trecut cu vederea acel ton, şi mai ales după o conferinţă de presă care, în nouă cazuri din zece, îl făcea pe Edelman extrem de iritabil.

– Tu ce crezi, Fabian?

Malin s-a întors spre el cu o privire care sugera că însăşi supraveţuirea lui depindea de faptul că e de acord.

Fabian a încuviinţat din cap, cu toate că, în realitate, nu ştia ce să creadă. După cum spunea Malin, existau cu siguranţă unele lucruri care sugerau că au de-a face cu acelaşi făptaş. Însă nu pricepea cum anume şi, într-un fel, se simţea la fel de orb ca Edelman. A încercat să ia legătura cu Hillevi Stubbs ca să vadă dacă a descoperit vreun indiciu care le-ar putea întări teoria. Dar ea avea telefonul închis, lucru pe care îl făcea adesea când se petreceau prea multe lucruri.

– Iată o imagine de la o cameră de supraveghere a parcării din Slussen, a continuat Malin, ridicând o fotografie cu răpitorul ieşind din parcare în maşina lui Adam Fischer, cu masca de gaze pe faţă. Probabil că Fischer e în maşină, drogat, ceea ce explică masca de gaze.

– N-ar fi posibil ca el doar să nu vrea să fie identificat? a întrebat Tomas Persson.

– Ăăă... Da, dar...?

Malin s-a răsucit spre Fabian şi i-a aruncat o privire rugătoare, îndemnându-l să intervină.

– Sigur, s-ar putea, a zis Fabian. Dar există moduri mult mai simple de a te deghiza decât să-ţi pui o mască de gaze.

– Chestia e că exact acelaşi lucru i s-a întâmplat lui Joakim Holmberg, unul dintre paznicii din clădirile parlamentului, în propria locuinţă. Malin a ridicat o fotografie a paznicului şi a fixat-o pe tablă. Marţi seara

a auzit un sunet în hol. S-a dus să cerceteze şi n-a văzut decât alb.

– Cum adică, alb? a zis Jarmo Päivinen.

– Fum alb, a zis Fabian. Teoria noastră este că făptaşul a dat drumul unui soi de fiolă cu gaz prin fanta din uşă şi, dacă te uiţi mai atent la imaginea din parcarea din Slussen, poţi vedea că sunt urme de fum şi în maşină.

– Şi ultimul lucru pe care l-a auzit Holmberg, înainte să se trezească în propria cadă, deposedat de uniformă şi de cartela de acces, a fost cineva care respira printr-o mască de gaze, a zis Malin.

– N-aş vrea să fiu cel care strică petrecerea, a zis Tomas Persson, lăsând din mână paharul cu un cocktail de proteine. Dar, ca să fie clar. Tipul vostru n-a văzut nimic, doar a *auzit* ceva care i-a amintit de o mască de gaze. Ceva care ar fi putut să fie doar aerul trecând prin fanta din uşă sau ţiuitul din urechi.

– Adevărat, a zis Malin. Însă...

– Stai, că n-am terminat. Doar pentru că există o mască de gaze sau alte asemănări nu înseamnă că e acelaşi făptaş. Ar putea să fie doar o coincidenţă.

Malin a oftat şi şi-a dat ochii peste cap. Fabian îşi dădea seama că ea face tot ce poate ca să rămână calmă.

– Sigur, s-ar putea să fie o coincidenţă nefericită. Dar hai s-o cercetăm mai întâi, până să ne apucăm să strigăm prea tare.

– Aşadar, ce propui?

Edelman a mai dat pe gât nişte cafea.

– Să combinăm investigaţiile în una singură condusă de mine şi de Fabian.

– Hei, nu te supăra, a zis Tomas, ridicând o mână. Asta a fost o glumă? Jarmo, ai auzit un singur argument pentru ca ei să ne preia investigaţia?

Jarmo Päivinen a clătinat din cap.

– Arăt eu ca şi cum aş glumi?

– Măi să fie, da' tipa-i foc şi pară azi!

Tomas a rânjit, umflându-şi muşchii de pe piept, care se vedeau clar sub tricoul prea strâmt.

– Îţi fac hatârul să trec asta cu vederea. Herman, tu vorbeşti întotdeauna de importanţa polenizării încrucişate a investigaţiilor.

– Fără îndoială. Dar în acest caz va trebui să fiu de acord cu Tomas. Un sunet care aminteşte de cineva care respiră printr-o mască de gaze nu e ceva despre care să merite să le scrii celor de acasă. În afară de asta, mai e ceva care să sugereze că aceste două cazuri sunt înrudite? a zis Edelman.

– În prezent, nu cunoaştem aşa ceva, a zis Fabian.

– Ce avem de pierdut dacă încercăm? a zis Malin, întorcându-se spre Tomas şi Jarmo. Şi, dacă e să spunem lucrurilor pe nume, investigaţia voastră nu-i chiar în plin avânt.

– Ascultă, noi am...

– Văzut maşina pe o casetă de supraveghere. Ştiu, Tomas. Dar la ce a dus asta? În afară de imaginea făptaşului cu mască de gaze? De ce nu încerci să emiţi nişte idei şi să vezi ce se potriveşte? Cum ar fi, motivul făptaşului. La urma urmei, familia Fischer a oferit o recompensă şi el n-a luat-o. Poate că are cu totul altceva în minte.

– Cum ar fi? a întrebat Jarmo.

– Nu ştiu. Malin a ridicat din umeri, luând un fursec. Grimås şi-a pierdut amândoi ochii şi toate organele interne.

– Poate că i s-o fi făcut foame? a zis Tomas, râzând.

Malin şi-a dat ochii peste cap şi i-a aruncat lui Fabian o privire, semnalându-i să preia discuţia. Dar

el era prea ocupat să înţeleagă semnificaţia vorbelor pe care tocmai le rostise Tomas.

Deodată s-a deschis uşa şi a intrat Hillevi Stubbs, ducând într-o mână o cutie metalică. Avea părul strâns într-un coc mic în creştet. Dădea impresia că e cu cel puţin zece centimetri mai înaltă decât acel un metru cincizeci înscris pe paşaportul ei, după cum se zvonea. În plus, avea nările umflate, ceea ce însemna că e într-o dispoziţie extrem de proastă şi că cel mai bine e să te ţii cât mai departe posibil de bătaia puştii.

– Va trebui să mă scuzaţi, dar n-am la dispoziţie toată ziua. Hillevi a pus cutia pe masă. Şi, ca să fiu sinceră, nu pricep ce faceţi.

Fabian a văzut că Malin e la fel de nedumerită ca el.

– Da, cu voi doi vorbesc, a continuat ea. Cum a rămas cu „găsim un loc al faptei, apoi investigăm şi apoi trecem la alt loc al faptei“? Cum puteţi să găsiţi cam în acelaşi timp trei locuri ale faptei? Credeţi că mă pot clona?

– Hillevi, a zis Edelman. Înţeleg dacă e prea mult. Dar...

– „Prea mult“ nu-i nici începutul. După-masa asta era singura mea şansă să fac cumpărături de Crăciun, şi credeţi că nepoţii mei vor accepta ca explicaţie pentru lipsa cadourilor de anul ăsta un ministru golit de maţe?

– Dacă vrei, pot să cer nişte oameni de la Stockholm...

– Vrei să zici Petréan şi tipii lui. Mulţumesc, dar mă lipsesc bucuroasă. Cu omul ăla la locul faptei poţi să uiţi de încheierea investigaţiei înainte de Crăciun.

– Bine, nici noi n-avem tot timpul din lume. Aşadar, n-ai putea oare să rămâi la lucrurile esenţiale? Ca, de exemplu, de ce eşti aici. Ai găsit ceva? a întrebat Malin, al cărei ton iritat se potrivea cu al lui Hillevi.

Fabian era sigur că Hillevi l-ar fi sfâşiat de viu dacă s-ar fi apropiat măcar de soiul acesta de comportare.

Ea şi-a întors privirea spre Malin.

– Sigur.

A deschis încuietorile cutiei, a ridicat capacul, şi-a pus o pereche de mănuşi albe şi a scos un săculeţ de pânză negru, l-a pus pe masă, a desfăcut nodul şi a scos un borcan de sticlă.

– Asta era în frigiderul din apartamentul dezafectat din Östgötagatan.

– Ce vrei să spui cu „apartamentul dezafectat"? a zis Jarmo.

– Ultima locaţie cunoscută a celui de-al doilea mobil al lui Carl-Eric Grimås, a spus Malin, arătând o fotografie a mesei acoperite cu folie de plastic. După cum vedeţi, e limpede că e pregătită pentru...

– Poate că vă puteţi ocupa de asta după ce termin eu, a întrerupt-o Hillevi cu un zâmbet îngheţat. Mulţumesc, drăguţ din partea voastră. M-am gândit că asta ar putea fi interesant.

Fabian l-a recunoscut imediat ca fiind borcanul Hayward's. Şi, întocmai aşa cum bănuia de când îl găsiseră pe ministru, nici vorbă să conţină ceapă murată, în lichidul întunecat pluteau patru ochi.

– Asta trebuie să fie trimisă cât mai curând lui Aziza Thåström de la laboratorul de medicină legală. Dar nu va fi o surpriză pentru nimeni dacă se dovedeşte că doi dintre ei îi aparţin ministrului justiţiei, a continuat Hillevi.

– Şi ceilalţi doi? a zis Malin.

– Aici intraţi în scenă voi doi. S-ar putea să fiţi de folos, până la urmă.

Fabian se întreba de ce se ostenise Malin să întrebe. Nu-şi dădea seama dacă era cu adevărat curioasă sau

voia doar să fie amabilă. El n-avea nici o îndoială de unde veneau ochii.

– Pot să mă uit? a zis Tomas.

– Uită-te, dar nu pune mâna.

Hillevi a pus borcanul în fața lui Tomas, iar el s-a aplecat și a cercetat cei patru ochi care pluteau, cu nervii optici atârnând ca niște cozi. La doi dintre ei irisul era albastru, la al treilea era verde iar la al patrulea căprui.

Tomas s-a ridicat, s-a întors spre Jarmo cu o expresie încordată și a încuviințat din cap.

– Ești sigur? a întrebat Jarmo.

Tomas a încuviințat iar din cap.

– Unul e verde și celălalt căprui, trebuie să fie ai lui Adam Fischer.

35

Gluma lui Tomas Persson, că făptaşului i s-o fi făcut foame, fusese ceea ce i-a dat ideea. Într-un fel, ar fi fost mai uşor să facă o cercetare pe computer. Însă Fabian nu voia să spună nimănui până ce nu era sigur. Teoria era încă prea fragilă şi, cu siguranţă, ar fi fost respinsă pe loc, dată fiind starea de spirit a grupului acum, când cele două investigaţii fuseseră reunite. A ieşit primul din sala de şedinţe şi a coborât la arhiva aflată la parterul sediului poliţiei. A căutat, printre pereţii culisanţi, al doilea trimestru al anului 1993.

Pe atunci avea douăzeci şi şapte de ani şi era în ultimul an la Academia de Poliţie. Vara venise devreme şi cei mai mulţi din anul lui abia aşteptau o vacanţă frumoasă înainte să înceapă lucrul. Dar nu şi Fabian. Nu se putea gândi decât la investigaţia crimelor care apăreau în toate ziarele de scandal şi avea parte aproape zilnic de editoriale. Era, cumva, o anomalie ca un ucigaş în serie să facă ravagii prin Stockholm. Era genul de caz despre care doar citeşti, nu se întâmplă niciodată de-a binelea. Mai ales nu într-o ţară ca Suedia.

Dar îşi amintea şi acum cum făcuse vâlvă în toată ţara. În primul rând din cauza naturii extrem de brutale a crimelor şi a suferinţelor îndurate de victime,

dar şi din cauza sentinţei, pentru că făptaşul fusese condamnat la închiderea într-un azil de nebuni în loc de închisoare pe viaţă.

Nu-şi putea aminti numele agresorului, doar că era ceva neobişnuit. Pe de altă parte, îşi amintea că au fost găsite şapte victime, toate ţinute închise în diferite locuri timp de câteva săptămâni până să fie supuse la...

A dat de dosarele pe care le căuta. L-a tras afară pe primul dintre cele cinci mape voluminoase. Iat-o acolo. Investigaţia la care şi-ar fi dorit să lucreze.

După ce l-a deschis şi a văzut numele tipărit, totul i-a revenit în minte ca un şuvoi, de parcă ar fi fost ieri. Fotografiile date publicităţii de către poliţie, cu diferite victime cărora le fuseseră scoşi ochii. Spaima că oricine ar putea să fie următoarea victimă. Titlurile de pe prima pagină care se întreceau între ele să dezvăluie toate amănuntele despre Ossian Kremph – primul canibal adevărat al Suediei.

– Bun, uite cum văd eu lucrurile, a zis Tomas, mergând alături de Malin pe coridor.

– A văzut cineva încotro a luat-o Fabian? a întrebat Malin, şi Jarmo a ridicat din umeri. Dar nu-i nici aici, a continuat ea, intrând în biroul lor.

– Poate că-i doar la toaletă, a zis Jarmo.

– Scuză-mă, dar mă pregăteam să spun ceva, a zis Tomas.

– Spune mai departe.

Malin şi-a pus geanta pe birou şi a început să scotocească prin ea.

– Aşadar, eu şi Jarmo am lucrat la asta de mai bine de...

– Dar nu-ţi fie cu supărare... Nu suport să te aud văicărindu-te. În plus, mă simt al naibii de rău şi curând

o să vomit dacă nu găsesc... Cine mi-a luat... A, stai aşa, aici sunt. A sfâşiat un pachet de Mariekex[1] şi a vârât în gură doi biscuiţi deodată, a mestecat şi a înghiţit cât de repede a putut, după care s-a aşezat pe scaun şi a răsuflat. La naiba, a fost cât pe-aci.

– Ai terminat? a întrebat Tomas, îndreptându-se spre Malin, care a încuviinţat şi şi-a mai îndesat doi biscuiţi în gură. Bine. Atunci poate vrei să-mi explici ce înţelegi prin „văicăreală". Fir'ar să fie, trebuie să hotărâm cum o să...

– Nu, singurul lucru pe care trebuie să-l facem e să ne punem pe treabă, a zis Malin, înghiţind. Şi dacă nu eşti în stare să faci asta, îţi propun să te duci să stai bosumflat altundeva.

Tomas era pe cale să se ia la harţă, însă Jarmo i-a aruncat o privire care l-a potolit şi l-a făcut să-şi încleşteze dinţii.

– Aşa să fie. Şi atunci ce naiba mai aşteptăm?

– Bine! Excelent! O să fie grozav, vă jur. Malin s-a ridicat în picioare. Propun să începem prin a vedea dacă Adam Fischer şi Carl-Eric Grimås au ceva în comun. Din această legătură ar putea să se ivească un motiv.

Jarmo a încuviinţat din cap, în vreme ce Tomas a rămas nemişcat şi n-a spus nimic.

– Ştim destul de multe despre ministrul justiţiei, a continuat Malin. Dar ce ştim despre Adam Fischer? Şi de ce mi se pare că l-am văzut prin revistele de cancanuri?

– Adam Fischer are treizeci şi trei de ani, e fiul unui diplomat şi scopul vieţii sale pare să fie să nu se maturizeze niciodată, a zis Jarmo. Îi place să risipească banii lui tăticu', conduce maşini scumpe şi merge la

---

[1] Biscuiţi dulci marca „Marie" (María, Mariebon, Marietta)

premiere. Nu-i nevoie de mai mult ca să ajungi în revistele de cancanuri.

– Şi tatăl lui. Îl cunoaşte cineva?

– Da, eu şi Jarmo, în orice caz, a zis Tomas. Îl cheamă Rafael Fischer şi a fost ambasadorul Israelului aici, la Stockholm, în cea mai mare parte a anilor '90.

– Ambasadorul Israelului? a repetat Malin.

– Uite-l, a zis Jarmo, arătând o fotografie alb-negru de pe tablă.

Fotografia părea să fie făcută la o sărbătoare şi înfăţişa un bărbat mai în vârstă, cu părul alb ca de vată, într-un costum închis la culoare şi aşezat la o masă împodobită împreună cu alţi doi bărbaţi.

– Bărbatul mai tânăr din stânga. E Adam? a zis Malin.

– Da. Şi credem că fotografia a fost făcută la nunta surorii lui. Mai ştii când a fost asta?

Jarmo s-a răsucit spre Tomas.

– August 1998, a zis Tomas. Bătrânul a murit după trei luni.

– Dar de ce Adam e cel care ţine bastonul, şi nu el? a întrebat Malin. Şi nu-i aşa că arată un pic palid şi costeliv?

Jarmo a dat jos fotografia ca să se uite mai bine. Într-adevăr, Adam era aşezat, având în mână un baston şi arătând foarte firav.

– Ai perfectă dreptate. Noi am presupus că doar luase bastonul tatălui.

– Ia să văd.

Tomas a înşfăcat fotografia.

– Cine-i tipul din partea cealaltă?

Malin a arătat spre bărbatul aşezat la dreapta ambasadorului, care se înclina spre el ca şi cum era pe cale să-i spună ceva confidenţial.

– Bună întrebare, a zis Jarmo. Am încercat să aflăm, însă n-am reuşit.

– Uite-l iar, dar cu ambasadorul actual.

Tomas a arătat o fotografie color a aceluiaşi bărbat, mai bătrân cu vreo zece ani, care cobora dintr-o maşină împreună cu ambasadorul actual şi alt bărbat.

– Şi cine e al treilea tip? a zis Malin.

– Ambasadorul Israelului la Copenhaga, a zis Jarmo.

– Aşadar, îi cunoaşte pe toţi. Aţi luat legătura cu oamenii de la ambasadă, ca să-i întrebaţi?

Jarmo şi Tomas şi-au scuturat capetele.

– Cred că o să începem prin a... Ai apărut. Unde ai stat ascuns? l-a întrebat Malin pe Fabian, care intra în birou având în braţe dosarele din arhivă.

– Am fost în arhivă să investighez un suspect.

Fabian a lăsat să cadă pe biroul său teancul de dosare.

Tomas a luat unul şi l-a deschis.

– Ossian Kremph? Cine naiba-i ăsta?

– E ciudat că întrebi, pentru că tocmai tu m-ai făcut să mă gândesc la el.

– Nu el a fost canibalul acela? a zis Jarmo, şi Fabian a încuviinţat. A fost înainte să vin în această brigadă. Dar eram pe o maşină de patrulare şi s-a vorbit mult despre asta.

– Are cineva chef să-mi spună şi mie despre ce vorbiţi acolo voi doi? a zis Malin.

– Asta, a zis Tomas, desfăcând o foaie dublă cu fotografii ale victimelor mutilate, cu ochii scoşi.

– Drăguţ, a zis Malin. De ce tocmai ochii?

– Nu sunt sigur, a zis Fabian. Dar, din câte îmi amintesc, susţinea că nu face decât să asculte vocile care îi poruncesc să adune diverse „suflete alese“.

– A, nu, nu alt ţicnit. Şi acum e în libertate, nu?

– A ieşit de trei ani şi patru luni.

– Aşadar, l-au declarat sănătos, a zis Malin, clătinând din cap. De parcă nişte medicamente și un pic de terapie ar putea fi de ajutor cuiva în stare de astfel de crime.

– De parcă ar fi, a zis Tomas. Restul lumii medicale acceptă ideea că partea inferioară a corpului paralizată va rămâne întotdeauna paralizată. Însă psihologia e diferită. Oricine se poate însănătoşi cu un pic de tratament, indiferent cât de handicapat ar fi.

Malin s-a uitat la Tomas surprinsă.

– Te-ai gândit singur la asta sau ai citit un ziar pentru prima dată în viaţă?

Tomas i-a răspuns cu un zâmbet şi a întins mâna spre pachetul de Mariekex.

– Serveşte-te. Oricum, mi-a pierit pofta de mâncare, a zis Malin, răsfoind mai departe dosarele vechi. Este vreo legătură între victime, sau au fost alese la întâmplare?

– Din câte îmi amintesc, victimele au fost atât bărbaţi, cât şi femei. Şi, stai un pic, n-a fost una dintre ele un fel de celebritate? a zis Jarmo.

– Te gândeşti la vocea de la radio care citea buletinele meteorologice maritime, a zis Fabian.

– Da, exact. Iar Fischer şi Grimås sunt pe jumătate celebri.

– Poate că alege persoanele care îl calcă pe coadă, a zis Tomas.

– În orice caz, e sigur că putem identifica o persoană care aproape cu siguranţă l-a călcat pe coadă, a zis Malin, ridicând privirea de pe un dosar. Ştiţi cine a fost în fruntea acestei investigaţii?

Ceilalţi au clătinat capetele.

– Carl-Eric Grimås.

36

Dunja Hougaard stătea pe scaunul din fața biroului lui Kim Sleizner, încercând să pară cât mai mică posibil, cu toate că ar fi trebuit să stea mândră, în largul ei, cu picioarele întinse, cum ar fi făcut, cu siguranță, Jan Hesk dacă ar fi fost în locul ei. În ciuda tuturor așteptărilor, izbutise în mai puțin de o zi să identifice un suspect principal solid. Și trei dosare mai vechi aveau să fie închise, în sfârșit. Patru, dacă puneai la socoteală și cazul din Suedia.

Dar simplul gând de a fi singură într-o încăpere cu Sleizner era suficient ca s-o facă să-și dorească să sară de pe scaun și s-o ia la goană. S-a silit să respire liniștit, și-a lăsat ochii în jos și s-a uitat la pata de cafea uscată de pe blugii săi, care o făcea să pară că a făcut pipi pe ea.

Era atâta liniște, încât putea să audă aerul intrând și ieșind prin nările lui congestionate, pe partea cealaltă a biroului, în vreme ce frunzărea dosarele vechi și schița raportului ei. Se întreba dacă el trage de timp doar ca să-i prelungească tortura. N-a ridicat privirea decât când a auzit că se închide mapa cu documente și a văzut că el zâmbește.

– Ştiam eu că eşti omul potrivit pentru treaba asta, a zis, scoţându-şi ochelarii de citit. Şi, ca să ştii şi tu, am avut o presimţire bună în privinţa ta de cum te-am văzut.

Dunja n-a ştiut ce să spună, aşa că a scos un râs prefăcut.

– Nu-i nimic de râs. E adevărul curat. Aşadar, bucură-te de asta cât durează. Mâine s-ar putea să se termine. Nu, glumesc. Acum, lăsând gluma la o parte. A ridicat dosarul. Asta e de-a dreptul strălucit. Nu ştiu cum ai făcut legătura. Dar e aceeaşi porcărie. Important este ca acest Benny Willumsen să fie băgat la puşcărie pe viaţă. E întotdeauna amuzant să le dai peste nas ticăloşilor ălora de suedezi. Ai-ai-ai, Dunja... O să mă hrănesc din asta multă vreme.

Dunja s-a silit să zâmbească şi a încuviinţat.

– Întâi şi întâi, aş vrea să organizez o conferinţă de presă, în care am de gând să te las să te bucuri de toată atenţia pe care o meriţi.

– Conferinţă de presă? Când ai de gând să o ţii? Vreau să zic, n-ar trebui să-l arestăm...

– Linişteşte-te, sigur că o să fie arestat înainte să dăm vreo informaţie. Dar, după cum ştii, îmi place să ajung primul, şi vreau să fii sigură că n-am de gând să las pe nimeni altcineva să se împăuneze cu munca ta. Mă înţelegi?

Dunja a încuviinţat din cap.

Sleizner a oftat.

– Arăţi de parcă ţi-ai pierdut cel mai bun prieten, şi toată vina o port eu.

– Nu, numai că eu cred că au mai rămas lucruri de făcut până să putem anunţa victoria. Ca şi colegii suedezi, n-avem destule dovezi ca să fie condamnat.

Prin urmare, ar trebui să recuperăm cât mai repede posibil maşina din portul Helsingør.

– Ai perfectă dreptate. Însă totul trebuie să fie făcut în ordinea corectă. Fireşte, va trebui să-l arestăm înainte să mai sufere cineva din pricina inventivităţii lui. Cu un pic de noroc, vom găsi destule dovezi în apartamentul lui ca să nu ne împovărăm bugetul cu dragarea. Trebuie să ştii că scotocirea unui port pe vremea asta de iarnă nu-i o operaţiune prea ieftină.

– E adevărat, dar cred că n-ai citit în întregime dosarul suedezilor. N-au găsit nimic folositor în...

Sleizner a întrerupt-o râzând şi clătinând din cap.

– Am citit destul ca să ştiu că am mai multă experienţă decât tine cu genul ăsta de lucruri. Dunja, o să iasă bine. Dacă nu găsim nimic în apartament, o să scoatem cu siguranţă maşina. S-a ridicat, a înconjurat biroul şi s-a proţăpit în spatele ei. Sper că înţelegi ce trambulină o să fie asta pentru cariera ta viitoare. Îţi jur, nici n-o să-ţi dai seama când o să ajungi să stai pe scaunul meu.

S-a simţit ca şi cum ar fi străpuns-o un vătrai îngheţat. Aşa să fie când te violează cineva? Gândul i-a venit din senin şi a dispărut la fel de repede. În orice caz, exact asta a gândit în clipa în care mâinile lui i s-au aşezat pe umeri.

– Dar, Dunja... nu poţi să stai tot timpul aşa de crispată. Eşti tare ca piatra. A început să-i frământe umerii cu mişcări calme, blânde. Încearcă să te destinzi. Nu vreau să mă laud, dar, dacă e un lucru la care mă pricep, acela e masajul. I-a prins umerii şi i-a tras înapoi, făcându-i pieptul să se bombeze. Ar trebui să te gândeşti un pic mai mult la ţinuta ta. Nu arată profesional să stai la o conferinţă de presă arătând ca un sac de cartofi şi, dacă n-ai deja dureri de gât, o să le ai

în viitor. I-a tras scaunul într-o parte şi s-a apucat să-i maseze ceafa. La mine au apărut din senin de cum am început lucrul aici şi, dacă Henrik Hammerstein n-ar fi insistat să merg la o şedinţă de masaj, cu siguranţă că azi aş fi într-un fotoliu rulant. De atunci încoace m-am dus de două ori pe săptămână şi n-am mai avut nici cea mai mică problemă.

Degetele lui s-au furişat în sus şi au început să o maseze pe cap şi în spatele urechilor.

– A, am uitat să-ţi spun. Am aranjat ca tu să stai la masa conducerii la petrecerea de Crăciun. Nu numai că suntem serviţi, aşa că nu trebuie să ne înghesuim printre ceilalţi, dar avem tărie la discreţie. Mişto, nu? O să avem ocazia să ne cunoaştem un pic mai bine.

Dunja nu-i mai asculta vorbele. Galopul inimii îneca toate celelalte sunete. Nu-şi dorea nimic mai mult pe lume decât să se ridice, să se răsucească şi să-l plesnească peste faţă din toate puterile. Însă trupul îi era paralizat. Nu era în stare nici măcar să-i spună să-şi ia mâinile de pe ea. Tot ce putea să facă era să stea acolo şi să-şi simtă fiecare muşchi din corp încordându-se din ce în ce mai mult.

37

Fabian Risk a bâjbâit cu o mână pe perete, în vreme ce auzea apelul în cască. Era întuneric beznă şi nu vedea nimic, până ce a reuşit să dea de comutator şi a aprins lumina. S-a întrebat ce ar face dacă ea n-ar răspunde. Dacă n-ar mai răspunde niciodată.

Oricum, poate că ar fi cel mai bine aşa.

– Tocmai începusem să mă întreb ce s-a întâmplat cu tine. Vocea Nivei avea un ton glumeţ, care sugera că totul e doar un joc. M-am gândit că poate ai încasat o săpuneală acasă şi te-ai târât înapoi în cochilie.

– Ai timp?

– Depinde.

– Am nevoie de ajutor ca să găsesc adresa unui anume Ossian Kremph.

– Cum ziceam. Depinde.

– Chestia e că e un fost puşcăriaş care nu locuieşte la adresa înregistrată şi credem că a subînchiriat o locuinţă pe undeva. Fabian a aşteptat o reacţie, dar degeaba. Niva? Eşti acolo? a continuat, prefăcându-se că nu i-a auzit răsuflarea.

Înţelegea exact despre ce era vorba şi nu se putea împiedica să-şi spună că ea avea dreptate. Făcuse o promisiune şi trebuia să o îndeplinească. La urma

urmei, n-ar trebui să pară altceva decât întâlnirea cu o fostă colegă.

– Bine, ce zici de mâine-seară?

Tăcerea care a urmat a fost destul de lungă ca să-l facă să regrete.

– Ne vedem la nouă la Lydmar. Ai codul lui personal? i-a răspuns, în cele din urmă.

Fabian a citit din însemnările pe care le făcuse.

– 540613-5532, şi i-a auzit degetele pornind să apeste pe taste.

– E înregistrat la Norsborg.

– Da, însă, cum ziceam, avem informaţia că a subînchiriat o locuinţă altundeva.

– Ia să vedem ce bancă are... E Nordea şi are un card de credit obişnuit legat de contul personal.

– Lucrează, altfel de unde îi vin banii?

– Nu, nu lucrează. Are diferite subvenţii şi, probabil, chiria pentru locuinţa din Norsborg.

– Are şi alte conturi?

– Cu siguranţă. Dar cardul acesta de debit are destule tranzacţii ca să meargă.

Fabian îi auzea degetele bătând din nou pe tastatură.

S-a aşezat pe toaletă şi s-a întrebat ce ar trebui să-i spună Sonjei. Dacă ar trebui să-i spună ceva. Poate că nici măcar nu se aşteaptă ca el să vină acasă, şi ar presupune că lucrează toată noaptea. Trebuia să fi auzit la ştiri ce s-a întâmplat, şi probabil că se aştepta să fie destule nopţi în care să lucreze până târziu. De aceea n-a reacţionat când a încercat să-i explice?

– Bun, foloseşte în mod regulat trei bancomate. Unul în centrul comercial Ringen din Skanstull, unul de lângă magazinul Konsum de pe Gotlandsgatan şi ultimul la agenţia Nordea de pe Bondegatan. Presupun

că locuieşte undeva între Ringvägen şi Bondegatan, în jurul lui Götgatan.

– Ar putea fi câteva mii de apartamente. Dacă închiriază la a doua mână, sau poate la a treia, numele lui s-ar putea nici să nu fie pe uşă.

– Mă întreb despre perioada din puşcărie. Poate că a întâlnit pe cineva acolo? a întrebat Niva, şi Fabian o auzea deja pornind noi căutări.

– Dar a fost închis într-un azil de nebuni. Aşadar, cât de mulţi...

– Ştiu, însă în 1996 e limpede că a fost considerat destul de sănătos ca să fie mutat la Kumla, unde a executat ultimii zece ani cu medicamente şi şedinţe regulate de terapie.

– Da, şi acum pare să fie aşa de sănătos, că a pornit-o cu sorcova, a zis Fabian care, la fel ca restul echipei, nu pricepea cum poţi declara sănătos pe cineva care şi-a mutilat victimele, le-a torturat şi le-a scos ochii. Cum rămâne cu puşcăriaşii? Ai găsit vreo potrivire?

– Nu s-ar zice. În orice caz, nu printre puşcăriaşii cu care a petrecut şase luni sau mai mult. Unul dintre ei e înregistrat pe Lindvallsgatan, în Hornstull, şi altul pe Tantogatan, dar nici unul în această arie de trei cvartale.

– Şi dacă ai încerca să reduci jumătatea de an la un sfert?

– *As we speak*[1]... Însă deodată apar o mulţime de nume pe care să le trec în revistă.

– Încearcă mai bine cu terapeutul, a zis Fabian.

– Terapeutul?

– Da, trebuie să se fi văzut cu unul cam o dată pe zi.

Fabian o auzea pe Niva lucrând la calculator.

---

[1] [Tocmai fac asta] în timp ce vorbim

– Din păcate, locuieşte în Gamla Enskede, de fapt, pe aceeaşi stradă cu colega ta Malin Rehnberg. Poate că îl cunoaşte şi se duce la el în sandale Crocs ca să-i ceară zahăr împrumut şi să discute despre nivelurile zgomotului şi nevoia de mai multe limitatoare de viteză.

– Nu cred că sandalele Crocs sunt tocmai stilul ei, a zis Fabian, şi a simţit cum amărăciunea Nivei că e încă nemăritată se scurge din telefon ca o mâzgă galbenă, vâscoasă.

– Am auzit că e borţoasă.

– În plus, cu gemeni.

– Ce drăgălaş!

– Nu şi dacă o întrebi pe ea. În acest moment pare pregătită să îi ofere aceluia care licitează suma cea mai mică.

– Fiica...

– Nu ştiu dacă au aflat deja sexul... Stai, de fapt sunt doi băieţi.

– Nu a lui Malin. A terapeutului.

Fabian n-a înţeles ce voia să spună ea.

– Fata lui. E înregistrată cu un apartament pe Blekingegatan, numărul 67 B, dar e la studii la Lund. Poate că e pură speculaţie, însă merită să încerci.

– Cu siguranţă. Minunat. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

– Ba ştii. Ne vedem mâine-seară.

S-a auzit un clic, iar Fabian s-a ridicat de pe WC şi şi-a pus telefonul la loc în buzunar. Nu era sigur că terapeutul încălcase vreo lege dacă şi-a lăsat fiica să-i închirieze apartamentul pacientului lui. Poate că s-a abătut de la regulamentul profesional. Dar, indiferent de rezultat, era clar că el trecuse de nişte hotare etice.

– Fabian, ce făceai acolo?

Malin a venit drept la el de cum a descuiat uşa toaletei şi a deschis-o.

Întrebarea era pur retorică, fără îndoială că ea îşi dăduse seama deja. Un talent pe care îl avea dintotdeauna în ceea ce-l privea. *Eşti la fel de previzibil cum e Donald Duck în Ajunul Crăciunului*, îi plăcea să zică tot timpul de când lucrau împreună, nu reuşise să ascundă nimic de ea. Totuşi, s-a apărat ca un catâr.

– Ce, nu mai poate omu' să meargă la WC?

Ea a fornăit şi şi-a vârât capul în încăpere.

– Văd că ai început să laşi jos capacul WC-ului. Şi nici măcar nu te-ai ostenit să uzi chiuveta. E vorba de Niva?

Fabian a oftat şi era pe punctul de a mărturisi, însă n-a izbutit nicicum să spună ceva.

– Fabian, ştiu exact ce gândeşti. Dar te asigur că tipa e piază rea. Niva Ekenhielm e o catastrofă vie care umblă pe două piciore slăbănoage şi îşi înfige colţii în oricine nu e îndestulat pe frontul de acasă.

Fabian a încercat să-şi ia cel mai inexpresiv aer posibil.

– Şi nu-mi sta acolo arătând ca un tont. Ştii exact despre ce vorbesc.

– Nu, chiar nu ştiu.

Fabian nu putea să creadă ce penibil suna. Din fericire, n-a trebuit să se scufunde şi mai mult în umilinţă, pentru că li s-au alăturat Tomas şi Jarmo.

– Aici eraţi. Veniţi cu noi? a întrebat Tomas, care îşi pusese pe umăr tocul pistolului.

– Unde vă duceţi? a întrebat Malin.

– Ciber-Wojtan nu poate să dea de altă adresă, aşa că ne-am gândit să mergem la apartamentul din Norsborg, unde a fost înregistrat ultima dată, a zis Jarmo, îmbrăcându-şi jacheta de piele. Cu un pic de noroc, o să găsim un indiciu.

– Hai mai bine să mergem aici. Fabian şi-a deschis carnetul. Am mai multă încredere în adresa asta.

– Ia să văd. Malin a înhăţat carnetul. Cum ai pus mâna pe asta? Mai bine zis, cum a găsit Niva asta?

– Niva? Tomas s-a răsucit spre Fabian. Niva Ekenhielm?

– E pură speculaţie. Dar există câţiva factori care arată că Ossian Kremph subînchiriază un apartament de la fiica terapeutului lui care, apropo, locuieşte pe strada ta din Enskede, a zis Fabian, simţind că a pus din nou barca pe linia de plutire.

Dar Malin n-a auzit ce zice. Se uita ţintă la adresă.

– Blekingegatan, numărul 67B. Poate că mă înşel, dar nu este acesta... A ridicat privirea şi a întâlnit-o pe a lor. Nu e acelaşi cvartal în care e apartamentul dezafectat de pe Östgötagatan?

38

Asta era exact ceea ce o avertizase tatăl său, şi-a zis Katja Skov, care habar n-avea unde se află sau cum de ajunsese acolo. El cheltuise sute de mii pe diferite sisteme de siguranţă şi îi spusese că în nici un caz nu trebuie să iasă din casa din Snekkersten fără să fi planificat totul împreună cu bodyguarzii. În ultimii ani, el vorbise aproape numai despre faptul că ţintele mai uşoare devin din ce în ce mai obişnuite, în vreme ce jafurile tradiţionale sunt mai greu de dus la bun sfârşit.

Dar acum era în realitate. Trăia cel mai urât coşmar al tatălui său.

Fusese răpită. Luată într-un film prost despre care ştiai că are un final fericit. Atâta doar că ăsta nu era film.

A încercat să-şi dea seama de cât timp se afla acolo, dar a renunţat. Având în vedere cât băuse cu o zi înainte, simţul timpului era ultimul lucru pe care să se poată baza. În plus, era întuneric. Atât de întuneric, încât nu vedea la câţiva centimetri în faţa ei, chiar dacă ochii ar fi trebuit de multă vreme să i se adapteze.

Era într-un spaţiu mic. A încercat să-şi scarpine nasul, dar n-a reuşit. Era înfăşurată în ceva dur, poate un covor, auzea un foşnet şi în jur mirosea a plastic. Cu siguranţă ar fi trebuit să fie speriată, însă n-avea

puterea să-i pese cu adevărat. Fără îndoială, totul avea să se termine cu bine.

A închis ochii, încercând să se concentreze pe ceea ce se întâmplase. Dar n-a trecut mult şi totul a început să se învârtă, instalându-se senzaţia de lipsă a greutăţii. Încă era plină de droguri şi, dacă nu revenea curând cu picioarele pe pământ, n-avea să se poată orienta în spaţiu.

A presupus că ei încearcă să o sperie şi vor ca ea să bubuie cu pumnii şi să strige cât o ţine gura. Dar n-avea de gând să le ofere asta. Nu, avea să fie aşa de tăcută şi de liniştită, încât în cele din urmă ei vor fi cei care îşi vor face griji. Şi când vor veni, în sfârşit, să o scoată la lumină, o să se prefacă moartă, întocmai aşa cum trebuie să faci dacă nimereşti în bârlogul unui urs.

Nu-şi închipuia cum vor reacţiona când vor descoperi că planul lor de a se alege cu milioane nu mai avea acum nici o valoare.

S-a gândit la petrecere. Se presupunea că va fi o reuniune liniştită, dar degenerase într-o orgie dezmăţată, cu tipi care trăgeau pe nas toate proviziile ei şi şi-o puneau prin toate ungherele. Dar aşa mergeau întotdeauna lucrurile. Cele mai distractive şi reuşite petreceri erau cele neplanficate.

Şi când Niels a propus să meargă la Helsingør şi să facă tururile ca nişte suedezi adevăraţi... De fapt, n-a fost Niels, ci tipa aia pe care o adusese cineva cu el. N-a putut să zică nu. Simplul fapt că a plecat fără să-i spună tatălui sau vreunuia dintre paznici a făcut-o să ţopăie de bucurie.

Grupul era alcătuit din cei mai buni prieteni ai săi şi alţi câţiva pe care nu ştia cum îi cheamă. Au plecat din casă pe fereastra de la baie şi au reuşit să treacă peste zid folosind creanga unui copac.

Taxiurile i-au aşteptat pe Strandvejen şi, până să se dezmeticească, erau pe feribotul suedez în drum spre Helsingborg.

Toţi au fost de acord să petreacă pe tot drumul şi să se ţină mereu departe de viaţa plicticoasă de zi cu zi. Adică felul său de a trăi cam în toţi ultimii zece ani din viaţă.

Tatăl său făcuse tot ce i-a stat în puteri ca s-o facă să se potolească şi să înceapă să se îngrijească de sine. Şi Dumnezeu ştia că ea a încercat totul, de la angajarea la una dintre multele lui companii până la terapie, activitate fizică şi medicamente. Dar nimic n-a putut să-i alunge sentimentul că n-are nimic de pierdut. Că totul se poate sfârşi în orice clipă. Oricum ai fi privit lucrurile, trăia mai mult decât se aşteptase, aşa că de ce să nu profite cât îi stă în puteri? Să sugi măduva fiecărei zile ca şi cum ar fi fost ultima. Cum ar veni, *carpe* în mă-sa *diem*.

Desigur, nu asta îşi închipuise tatăl său când i s-a pus ei diagnosticul şi a început să tragă toate sforile posibile. Nu, dacă era după el, ea ar fi avut o carieră înfloritoare şi ar fi muncit cel puţin şaizeci de ore pe săptămână. Dar ce rost avea? Aveau deja mai mulţi bani decât ar fi putut să cheltuiască.

Nu că nu i-ar fi înţeles dezamăgirea. Mai ales în primii ani. Dar acum trecuseră mai mult de zece ani şi dezamăgirea lui continua să le coloreze întreaga relaţie. El încerca în cea mai mare parte s-o ascundă, însă amărăciunea îi licărea aproape întotdeauna în ochi şi, citind printre rândurile lucrurilor pe care i le spunea ei, s-ar fi zis că uneori îi părea rău că o ajutase.

A simţit o vibraţie şi a auzit că porneşte un motor. Nu-şi dădea seama dacă începuse să-i fie frică doar pentru că şi-a dat seama că se află într-un portbagaj

sau pentru că se mişcau. Dar acum era speriată. Ba nu, era îngrozită. De-abia acum i-a dat prin cap că e adevărat. Că nu e doar o glumă proastă. Groaza i-a fulgerat prin trup ca o descărcare de înaltă tensiune. Toţi muşchii i s-au încordat ca într-un spasm şi a strigat cât a putut de tare.

Însă covorul era un amortizor atât de eficient, încât curând s-a dat bătută. Simţea că încep să meargă încet înainte. Au trecut peste câteva denivelări, după care suprafaţa a devenit netedă. Coborau de pe feribot, nu putea fi altceva, şi-a zis. Dar nu ştia în care ţară. Şi nici ce o aşteaptă.

Pentru prima oară după foarte mult timp, şi-a dat seama cât de mult avea de pierdut.

39

Fabian nu pricepea cum de ceilalţi puteau să pară atât de siguri pe ei când au sunat la uşa apartamentului şi au stat acolo cu pistoalele scoase. De parcă ar fi ştiut exact ce îi aşteaptă pe partea cealaltă. Sau poate că doar aveau mai multă încredere că armele lor îi vor proteja. Chiar nu ştia la ce să se aştepte. Dacă o să nimerească într-o ceaţă albă, o să fie anesteziaţi, şi Ossian Kremph o să le scoată ochii.

Sau poate că se va dovedi că nu era acasă.

Sau nici măcar nu locuia acolo.

După ce a sunat la uşă de câteva ori, fără să răspundă nimeni, Tomas a insistat să descuie cu şperaclul. După o jumătate de oră au fost siliţi să cheme un lăcătuş profesionist, care a descuiat uşa în zece minute. Adică mult mai mult timp decât cele treizeci de secunde cât ar fi trebuit să-i ia în mod normal. În cele din urmă, au intrat şi au descoperit toate încuietorile suplimentare pe dinăuntru.

Un nou SMS l-a împiedicat pe Fabian să intre împreună cu ceilalţi. Era de la Sonja, care îi scria că nu ştie la ce oră ajunge acasă de la atelier în seara aceea. Prin urmare, a aranjat cu vecina lor adolescentă, care putea s-o ia pe Matilda de la şcoală şi să aibă grijă de

ea până la şase şi jumătate, când programase să meargă la film. Fabian i-a răspuns că o să aibă grijă să ajungă acasă înainte de acea oră şi i-a urat succes la pictat.

N-a fost nevoie să facă mai mult de un pas în hol ca să vadă că pura speculaţie a Nivei se dovedea adevărată, împotriva tuturor aşteptărilor. N-avea cum să fie sănătoasă la cap persoana care locuia în acel apartament.

– Fir-aş al naibii! a zis Tomas, băgându-şi pistolul în toc.

– Şi eu, care credeam că e harababură la mine acasă, a zis Malin, uitându-se prin living, care era plin cu atâtea fleacuri şi gunoaie, încât i-ar fi trebuit o veşnicie lui Hillevi Stubbs şi echipei ei ca să le examineze pe toate.

– Cam aşa arată acasă la Jarmo de la divorţ încoace. Cu toate că tu ai un teanc mai mare de reviste porno, a zis Tomas, rânjind şi bătând cu palma teancul înalt de doi metri de jurnale gratuite.

– Ţine-ţi fleanca şi fă mai bine ceva folositor, a mormăit Jarmo, continuându-şi drumul spre dormitor.

– Propun să ne împărţim şi să căutăm fiecare în câte o cameră, a continuat Tomas, luând unul dintre ziarele din teanc.

– Nu asta facem deja? a zis Malin, începând să scotocească prin nişte saci de gunoi negri.

– Măi, da' sensibilă mai suntem azi! a zis Tomas. Cel puţin, nu încape îndoială că am venit la locul potrivit. A ridicat un ziar, în care ochii tuturor persoanelor de pe pagină erau decupaţi cu atenţie. Ia uitaţi-vă aici. A lucrat cu un scalpel pe fiecare afurisită de pagină a acestui ziar.

A răsfoit publicaţiile şi, peste tot unde ar fi trebuit să fie ochi, nu erau decât găuri.

Încercând să acopere glasurile celorlalţi şi să lase apartamentul să vorbească singur, Fabian şi-a conectat căştile la iPod şi a pus *No Balance Palace* al celor de la Kashmir.

Era un apartament pe colţ, care dădea atât în Blekingegatan, cât şi în Östgötagatan, şi o masă de bucătărie era aşezată la fereastră în colţul rotunjit aflat în partea cea mai îndepărtată de el. S-a tot întrebat, dar n-a reuşit să-şi dea seama unde mai văzuse un apartament pe colţ a cărui fereastră era aşezată la fel ca aici – în colţ.

S-a răsucit şi a observat tapetul învechit şi vopseaua de pe tavan care se cojea. Clădirea lui Kremph avea nevoie de o renovare majoră. Poate că acesta era motivul pentru care îşi permitea să închirieze. Umpluse fiecare raft şi bufet cu diferite obiecte. În întregul apartament nu exista nici un loc liber şi, la fel ca Malin şi ceilalţi, Fabian şi-a zis că e mai mare mizerie decât într-un depozit de tomberoane care dau pe dinafară.

De-abia acum îşi dădea seama că nu era chiar atâta mizerie. Da, unele lucruri fuseseră aruncate neglijent pe jos. Însă cele mai multe dintre ele erau în teancuri ordonate, adunate frumos şi aparent catalogate cu mare grijă.

Ossian Kremph era, evident, un colecţionar.

Fabian s-a dus în camera aflată cel mai departe de intrare şi s-a uitat în jur. Părea să fie folosită drept cameră de lucru şi avea pe un perete un birou de lemn, vechi, cu un scaun în faţă şi, spre deosebire de restul apartamentului, tăblia biroului era complet goală.

S-a aşezat pe scaunul de birou, care a scârţâit când s-a lăsat pe spate. Biroul avea trei sertare orizontale

aflate imediat sub tăblie. Nu aveau mânere, doar găuri pentru chei. Însă nu erau încuiate, şi le-a putut deschide împingându-le pe dedesubt.

În sertarul din dreapta se aflau foarfeci, un scalpel şi o rolă de bandă adezivă. În cel din mijloc era un album plin cu fotografii ale lui Carl-Eric Grimås şi Adam Fischer decupate din ziare. Fotografiile, făcute în diferite momente şi locuri, aveau în comun un singur lucru – le lipseau ochii.

La fel ca în ziare, fiecare ochi fusese tăiat cu precizie şi nu mai rămăsese din el decât o gaură. Fabian a fost izbit de gândul că ochii au foarte multă personalitate şi, fără ei, Grimås şi Fischer păreau mai degrabă zombi decât ei înşişi.

Şi în sertarul din dreapta erau fotografii. Însă nu erau lipite frumos într-un album sau decupate din ziare. Părea că Kremph însuşi ţinuse aparatul de fotografiat. Erau peste treizeci de fotografii, toate făcute de la o anumită distanţă, din interiorul unui autobuz. Se vedeau diferiţi pasageri citind, discutând cu cel de alături sau privind pe fereastră, visători. Şi, din cât vedea Fabian, nici unul dintre subiecţi nu apărea în mai mult de o fotografie. În afară de o femeie, care era în absolut toate.

O femeie cu ochii decupaţi.

Să mai fie o victimă? De aceea nu era acasă Kremph?

A pus fotografiile pe birou ca să le studieze mai amănunţit, dar a fost întrerupt de voci care strigau şi se auzeau peste „The Cynic" al lui David Bowie. Şi-a scos căştile din urechi şi s-a grăbit să li se alăture celorlalţi, care stăteau cu pistoalele scoase, strigând deodată.

– Pe burtă! a zbierat Tomas, care ţinea pistolul cu amândouă mâinile. Jos, am zis!

Lui Fabian aproape că nu-i vedea să-şi creadă ochilor. În cameră, printre teancurile de ziare, stătea Ossian Kremph ca o statuie, cu o sacoşă de cumpărături într-o mână. Era aproape ca şi cum s-ar fi materializat din aer şi arăta la fel de surprins ca poliţia.

– Dar, nu-i corect. Nu puteţi să... a zis, scuturându-şi capul.

– Ba să crezi dracului că putem! a zis Tomas. Culcă-te, la naiba!

– Nu, nu-i drept. Nu-i drept...

– Probabil că e mai bine să faci cum zicem noi, a spus Jarmo, care îşi scosese şi el pistolul.

Fabian a remarcat cât de mic era Kremph şi cât de neobişnuit de slab părea în comparaţie cu caseta de supraveghere, în care avea barbă şi era în uniformă de gardian, cu un pântec rotofei. Oare ascunsese sub haine toate instrumentele de care ar fi putut să aibă nevoie?

– Nu... Nu-i bine. Nu-i bine deloc. Kremph îşi scutura capul din ce în ce mai tare. Trebuie să plecaţi! Ieşiţi de aici!

– Ţine-ţi gura şi întinde-te pe jos! a zis Tomas.

– Ossian, ascultă-mă, a zis Malin, cu pistolul într-o mână şi legitimaţia în cealaltă. Suntem poliţişti şi cred că ştii de ce suntem aici. Cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci acum e să stai liniştit şi să faci exact ce spunem noi.

Ossian Kremph s-a destins un pic şi a încuviinţat din cap.

– Aşa. Foarte bine. Acum ridică-ţi mâinile deasupra capului şi îngenunchează încet.

Kremph şi-a ridicat mâinile şi a început să se lase în jos. Dar apoi, dintr-odată, s-a răsucit şi a dispărut pe hol.

– Stai! au strigat deodată Tomas şi Jarmo.

Însă Kremph ieşise deja din apartament şi era pe scări, după cum se auzea.

– Ce dracu' facem? Ne scapă, fir'ar să fie! a strigat Tomas în vreme ce ieşea.

Ossian Kremph a ieşit în goană pe Blekingegatan şi a fugit cât îl ţineau picioarele spre Götgatan. Ştia că poate să fugă mai iute ca majoritatea oamenilor. Întotdeauna putuse şi, orice ar fi, n-o să se lase arestat. Nu din nou. Trebuia doar să ajungă la metrou ca să fie în siguranţă. Acolo îşi avea căile sale şi putea cu uşurinţă să le scape de sub nas. Poliţai afurisiţi!

Cum a putut să fie aşa de naiv? Nu-i stătea deloc în fire. Şi doar îi văzuse rătăcind pe stradă cu numai câteva zile înainte. Îşi jurase că o să fie pregătit dacă vin să-i sune la uşă. Şi uite că a intrat drept în capcana lor.

Dar nu mai avea mult de mers. Mai trebuia doar să traverseze Götgatan şi să pătrundă în lumea subterană. Ştia exact cum să-şi croiască drum prin gura de metrou în cel mai eficient mod posibil, ceea ce însemna că trebuia să-ţi faci loc pe lângă toţi ticăloşii ăia care nu ştiau că trebuie să stai pe partea dreaptă.

Auzea în spate strigătele poliţiştilor, somându-l să se oprească şi să ridice mâinile deasupra capului. Dar n-aveau decât să strige până nu mai puteau. Se săturase să se supună ordinelor. Se săturase să fie băiat bun.

După ce a ajuns pe peron, a sărit iute pe şine şi a continuat să alerge direct în întuneric. Curând avea să-şi atingă ţinta. Un loc în care n-aveau să-l găsească niciodată. Avusese noroc. Nu era nici un tren în staţie şi totul era liniştit pe şine. A auzit în spate ceva care suna ca explozia unui cauciuc de maşină. Dar cum să fie acolo maşini? Nu şi-a dat seama ce este decât când

piciorul stâng i s-a îndoit sub el, a căzut pe burtă şi s-a lovit cu capul de şină.

Sunetul a fost ceea ce l-a făcut să-şi revină şi să-şi dea seama ce avea să se întâmple. Vibraţia caracteristică a şinei arăta că se apropie un tren.

40

Dunja a încercat să înghită nodul din gât în vreme ce se uita la reporterii şi la fotografii care se aşezau în faţa ei. Dar n-a izbutit. Cu cât se îndesea mulţimea, cu atât se simţea mai stingherită.

N-a fost surprinsă că era mult interes faţă de conferinţa de presă. Îl ştia pe Aksel Neuman încă de când îşi lansase emisiunea de la radio *Stemmer i natten*[1]. Însă a devenit vedetă naţională după apariţia în *Let's Dance* şi apoi a primit propriul talk-show. Totuşi, nu se aşteptase ca interesul să fie atât de mare, încât să fie nevoiţi să mute conferinţa de presă în holul mare, ca să poată încăpea toată lumea. Şi iată că un şuvoi continua să se scurgă înăuntru, şi nu era sigur că va fi loc pentru toţi.

Dacă ar fi fost după ea, ar fi preferat să participe la operaţiunea din apartamentul lui Benny Willumsen din Malmö. Dar Sleizner insistase să rămână alături de el şi subliniase importanţa pe care o avea pentru cariera ei să fie văzută din când în când de mass-media, nu doar să muncească în culise. Având în vedere ce bine îi mersese lui, cu toate că nu făcuse niciodată cu adevărat muncă de poliţist, ştia cu siguranţă ce

[1] *Voci în noapte*

spunea, şi-a zis, simţind cum broboane de transpiraţie îi răsar pe buza de sus.

Era vina rochiei. Era mult prea călduroasă, dintr-un material care nu lăsa aerul să circule, şi o făcea să se simtă ca un cârnat bine îndesat. Carsten i-o dăruise de Crăciun anul trecut, dar era cu două numere mai mică, aşa cum erau toate hainele pe care i le dăruia. Era sigură că de atunci slăbise vreo trei kile, însă nu părea să conteze.

S-a uitat la Sleizner, care i-a zâmbit, în vreme ce scotea o batistă şi îşi tampona buza de sus. Ea spera că propria transpiraţie nu se vede şi se temea că o să-şi strice machiajul dacă încearcă s-o şteargă. Afurisitele de broboane de sudoare care ţin să apară când ţi-e lumea mai dragă, a înjurat în sinea ei, tamponându-se cu batista cât putea de uşor.

– Te simţi bine? a întrebat-o Sleizner, şi ea i-a răspuns cu cel mai convingător zâmbet de care a fost în stare. Dar era limpede că nu era destul de convingătoare, pentru că s-a aplecat spre ea, i-a pus cealaltă mână pe coapsă şi i-a şoptit la ureche: Destinde-te şi lasă-mă să cârmesc barca până ajungem în port. Şi după ce ajungem acolo, îţi promit să te tratez cu ceva prima-ntâi.

Ea a încuviinţat iar din cap. Mai ales pentru că nu ştia cum să reacţioneze. De fapt, ştia, şi adevărul era că nu voia să-l înfrunte.

– Doresc să încep prin a vă ura tuturor bun venit! Sleizner şi-a luat mâna de pe coapsa ei şi s-a uitat peste adunare. Mă numesc Kim Sleizner şi, pentru aceia dintre voi care nu mă cunoaşteţi, sunt şeful Brigăzii Omucideri de aici, din Copenhaga. Lângă mine se află Dunja Hougaard, o figură nouă pentru cei mai mulţi dintre voi. E prima dată când mi se alătură pe scenă, aşa că sper să fiţi îngăduitori cu ea.

S-au auzit râsete pe ici, pe colo, şi Dunja a zâmbit cât de frumos a putut.

– Dunja răspunde de anchetarea uciderii lui Karen Neuman. A ajuns la câteva concluzii interesante, ca să nu zicem mai mult. Nu numai că am reuşit să identificăm un suspect principal, dar se pare că vom reuşi să soluţionăm cinci cazuri de omucidere mai vechi. Cazuri care nu ne-au dat pace timp de câţiva ani. Şi, în plus..., a continuat, ridicând un deget, se pare că vom putea să-i ajutăm pe colegii suedezi acolo unde s-au împotmolit. Dar o să-i dau cuvântul Dunjei. S-a răsucit spre ea. Eşti invitata mea.

– Mulţumesc. Ăăă... Da, aşa cum spunea Kim Sleizner, avem de-a face cu un făptaş care este activ de ambele părţi ale graniţei, a spus Dunja, simţind cum i se scurge transpiraţia pe spate. Suspectul nostru principal, care este încă în libertate, se numeşte...

– Mai aproape de microfon! Nu te auzim! a strigat cineva.

– Scuze. Dunja s-a aplecat spre microfon. E mai bine?

– Da, dar ar fi şi mai bine dacă l-ai deschide, a zis Sleizner, stârnind din nou câteva chicoteli.

Dunja s-a silit să râdă, în vreme ce bâjbâia cu mâinile tremurând după micul buton de pe microfon. Râsul i s-a poticnit în gât ca un ghem lipicios care a făcut-o să-i vină să verse şi să strige ca s-o audă toţi că Kim Sleizner e un porc şovin şi sexist, că se pot duce cu toţii la dracu' şi, dintr-odată, a simţit că plesneşte ceva în ea.

N-a durut-o deloc. Dimpotrivă, a liniştit-o. Iar când a ridicat ochii şi s-a uitat la mulţimea care râdea, a trebuit să-şi înăbuşe râsul când i-a dat prin cap că vocile

lor surde sună ca o cireadă de vaci în călduri. Degetele nu i-au mai tremurat şi a deschis calmă microfonul.

– Acum e mai bine? Mă aude toată lumea? Unu-doi, unu-doi, a zis, luând microfonul de pe stativ ca să-l poată ţine în mână. Şi tu, Kim?

Sleizner a încuviinţat din cap, cu toate că nu arăta nici pe departe amuzat.

– Minunat! Dar acum gata cu distracţia, a continuat ea, apăsând pe telecomandă ca să arate un portret al lui Benny Willumsen. Acesta este Benny Willumsen. Este cetăţean danez, însă locuieşte la Malmö. Acum vreo doi ani, poliţia suedeză l-a arestat pentru această crimă.

A apăsat din nou butonul şi în spatele ei a fost proiectată o imagine a locului faptei din Rydebäck.

O femeie zăcând fără viaţă pe o plajă cu nisip. Un cearşaf alb, pătat în câteva locuri cu roşu de sângele scurs din rănile adânci, acoperea cadavrul.

– Fără să intru în detaliile specifice, putem confirma că există câteva asemănări izbitoare între acest caz şi ancheta din Tibberup legată de Karen Neuman, chiar dacă în cea din urmă a mers cu un pas mai departe şi...

Dunja s-a întrerupt şi s-a uitat la telefonul care vibra pe masă în faţa ei. Era Sverker Holm de la poliţia din Helsingborg. Sau „Klippan“, cum i se spunea.

N-ar fi trebuit să-şi scoată telefonul. Şi cu atât mai puţin să-l deschidă, chiar dacă era pus pe silenţios. Şi ştia că în nici un caz n-ar trebui să răspundă. Cu toate acestea, l-a ridicat.

– Dunja, poate că ar trebui să laşi asta acum, a şuierat Sleizner cu o expresie iritată, iar Dunja a respins apelul şi a lăsat jos telefonul.

– Scuze. Unde rămăsesem?

– Legătura cu cazul lui Karen Neuman din Tibberup.

– Corect.

Telefonul a vibrat din nou. De data asta era un SMS. *Willumsen a lovit din nou, sună cât de repede poţi.*

– Dunja… Ce faci?

Acum Sleizner arăta stresat de-a binelea.

Dunja a citit şi recitit mesajul şi a înfruntat privirea nedumerită a lui Sleizner.

– A lovit din nou. Va trebui să preiei lucrurile de aici. Am de lucru.

S-a ridicat şi a coborât de pe scenă.

– Înţeleg, a zis Sleizner, desfăcându-şi braţele. Din păcate, se pare că va trebui să mă suportaţi din nou pe mine. Unde eram?

Dunja a format numărul lui Klippan şi a plecat din încăpere.

– Bună, Dunja.

Îl auzea pe Klippan că porneşte motorul unei maşini.

– Aţi găsit o nouă victimă?

– Nu, încă nu.

– E suedeză de data asta?

Şi-a continuat drumul spre lifturi şi a trecut pe lângă un televizor pe care se desfăşura conferinţa de presă, fără sunet.

– Nu, e daneză. O chemă Katja Skov. Poate că ai auzit de tatăl ei, Ib Skov?

– Da, e unul dintre cei mai mari oameni de afaceri de la noi. Dunja a încercat să dea tare televizorul. Încă nu sunt sigură că înţeleg ce se petrece, a continuat, nereuşind să găsească butonul care trebuia şi renunţând frustrată la încercarea de a auzi raportul de la televizor.

– Din câte am înţeles, a avut un soi de petrecere acasă la ea, în Snekkersten. Dimineaţa devreme, ea şi câţiva prieteni au luat un taxi până la Helsingør, unde s-au urcat pe feribot şi şi-au continuat petrecerea. Ştii

tu, băutură şi călătorii dintr-o parte în cealaltă de oricâte ori cu un singur bilet.

– Credeam că suedezii sunt singurii care fac asta.

– Aşa credeam şi eu. Dar e evident că au făcut-o şi ei. S-a băut mult, şi deodată şi-au dat seama că a dispărut Katja Skov.

– Şi eşti sigur că nu-i doar leşinată într-o barcă de salvare ori ceva de genul ăsta?

– Personalul a scotocit de două ori întregul feribot. De cum am auzit de asta, am luat legătura cu tipul de la Scandlines... cum ziceai că-l cheamă?

– Da, ştiu despre cine vorbeşti.

– I-am cerut să verifice casetele de supraveghere şi, aşa cum bănuiam, el a fost din nou acolo, cu aceeaşi maşină.

– Vrei să zici BMW-ul lui Aksel Neuman cu plăcile de înmatriculare sedeze?

– Exact. Mi s-a spus că a coborât de pe feribot la Helsingborg astăzi, la douăsprezece şi douăzeci şi două de minute.

Dunja s-a uitat la ceas. Nu trecuseră mai mult de două ore de atunci. O veşnicie în aceste împrejurări, însă mult mai bine decât nimic.

– Klippan, ce-ai zice să vin în Suedia şi să lucrăm la asta împreună?

– Asta voiam să-ţi propun. Sună-mă de îndată ce ştii la ce oră ajungi la Helsingborg şi vine cineva să te ia de la gară.

Au încheiat convorbirea. Dunja a respirat adânc de câteva ori, încercând să-şi potolească bătăile inimii. Însă n-avea rost. Adrenalina se revărsa în ea ca şi cum s-ar fi aruncat într-o prăpastie cu o bandă groasă de cauciuc în jurul gleznelor.

S-a uitat la televizor şi l-a văzut pe Sleizner încheind conferinţa de presă şi părăsind scena. Având în vedere cât de mult îi plăcea lui să fie în centrul atenţiei, părea neobişnuit de încordat. Ceea ce nu putea să însemne decât un lucru, că era furios.

Într-un fel, îl înţelegea.

Chiar foarte bine.

Dar puţin îi păsa.

41

– Bună, Matilda. Care-i treaba? a întrebat Fabian mergând pe coridor spre sala de şedinţe.

– Când vii acasă? Am sunat-o pe mami de o grămadă de ori, însă nu răspunde.

– E la atelier şi sunt sigur că şi-a închis telefonul. Nu e cu tine Rebecka?

– Mda, dar nu-mi place prea mult de ea. Tot timpul e pe balcon vorbind la telefon şi fumând. Vreau să vii acasă acum.

– Dar, puiule, ştii că nu se poate chiar acum. Nu-i decât ora unu şi jumătate şi mai am de lucru câteva ore. Dar după ce termin promit să vin direct acasă, ca să ne putem uita la televizor şi să avem o seară de vineri tihnită. Îţi place cum sună asta?

N-a fost nici un răspuns, însă a auzit-o pe bonă că o întreabă pe Matilda dacă vrea să joace „Den Försvunna diamanten“[1].

– Bine, tati, ne vedem mai încolo.

Fabian a auzit un clic înainte să apuce să răspundă, aşa că şi-a pus telefonul în buzunar şi a mers mai departe spre sala de şedinţe.

---

[1] „Diamantul pierdut“, joc de societate suedez clasic

Tomas, Jarmo şi Malin aşteptau deja, şi nu mai lipsea decât Herman Edelman. Dispoziţia în jurul mesei era aproape euforică. Într-un termos era cafea proaspătă, şi o cutie de metal cu fursecuri aştepta să fie deschisă şi dată din mână în mână. Toţi aveau să-şi permită una sau două bombe calorice în plus. Dar nu încă.

Conform tradiţiei, Edelman avea să-şi facă apariţia cu o tavă plină de mâncare şi o să-i laude pe toţi pentru că munca lor a făcut să mai fie prins un făptaş. Apoi avea să-i ofere fiecăruia un păhărel şi să-i lase să se înfrupte din bucatele lui, pe care cu timpul toţi ajunseseră să le îndrăgească – Finn Crisp[1] cu Kalles kaviar şi ceapă roşie tăiată fin.

– Mai trebuie şi să-l felicităm pe Tomas că a nimerit în plin cu acea primă împuşcătură cu arma lui cu şase gloanţe, a zis Jarmo, imitând cu degetele un pistol mic.

– Trebuie să recunoaşteţi că a fost o treabă bună. La urma urmei, a fost la vreo cincisprezece metri într-un întuneric ca smoala, a zis Tomas.

– Norocul, a zis Jarmo, sorbind din cafea.

– Norocul? Aş putea s-o fac din nou legat la ochi.

– Atunci ai fi şi mai norocos. În plus, ai uitat să tragi un foc de avertisment.

– Crezi că am vrut să-i dau ocazia să se predea? Trebuia să-l dobor pe ticălosul ăla. Şi bang... drept în coapsă! E mai mult decât ai făcut în întreaga ta carieră.

Tomas l-a bătut pe umăr pe Jarmo.

– Doar n-aţi început fără mine, nu-i aşa?

Toţi s-au răsucit spre Edelman, care a intrat şi a pus în mijlocul mesei o tavă vârfuită cu mâncare, şi au început să aplaude. Au fost distribuite păhărelele,

---

[1] Marcă finlandeză de pâine crocantă

şi sticla aburită de O.P. Anderson[1] a trecut din mână în mână.

– Şi eu ce beau? a întrebat Malin.

– Apă cu lămâie sau bere cu puţin alcool, a zis Edelman, pe când deşuruba căpăcelul de plastic roşu de pe tubul cu caviar şi găurea folia de protecţie cu vârful în formă de stea. Sau poţi să tragi şi tu o duşcă şi să te faci că eşti din nou în Danemarca.

Au râs cu toţii şi şi-au luat tartine cu Finn Crisp şi caviar, pe care le-au tăvălit prin ceapa tocată mărunt. Fabian a luat o înghiţitură, savurând gustul puternic de ceapă îmbinat cu sărătura caviarului şi pâinea tare. Era foarte bun, şi acum nu pricepea de ce fusese atât de sceptic la început.

După ce au luat cu toţii câteva înghiţituri, Edelman şi-a şters barba şi a ridicat paharul.

– Vreau să profit de ocazie ca să vă felicit pentru munca minunată. Nu numai că l-am arestat pe făptaş. Dar aţi făcut-o în timp record, scutindu-mă de o droaie de conferinţe de presă!

Au dat pe gât băutura, şi Edelman le-a pasat sticla pentru încă un rând.

– Ca să ştiţi şi voi, Ossian Kremph a fost primul meu gând când am auzit ce i s-a întâmplat lui Grimås.

Fabian şi ceilalţi s-au uitat unul la altul.

– Da, e adevărat. Însă n-am zis nimic, a continuat Edelman, în timp ce-şi făcea altă tartină. Pentru că am fost convins că nu poate fi cu adevărat el. Am crezut că o să fie ţinut pe vecie departe de lume. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap că s-ar fi putut să-şi execute sentinţa şi să fie în libertate. Ossian Kremph nu era

---

[1] Veche marcă suedeză de băutură distilată din cereale sau cartofi, aromată cu chimen, anason şi fenicul

doar un făptaş neobişnuit de isteţ, chibzuit. Era, fără umbră de îndoială, cel mai crud agresor pe care l-am întâlnit în toţi anii petrecuţi aici. Atât de crud, încât fără şovăială i-a scos ochii propriului avocat când şi-a dat seama încotro se îndreaptă lucrurile. Şi i-au dat drumul după numai treisprezece ani. Edelman a clătinat din cap şi a golit paharul dintr-o sorbitură. Totuşi, mai sunt nişte lucruri rămase în suspensie şi, înainte să ne luăm zilele libere de Crăciun şi să le cumpărăm nevestelor lenjerie, trebuie să le punem la punct.

– La ce lucruri te referi? a zis Malin.

– Încă nu ştim ce a făcut cu Fischer, a zis Jarmo.

– De exemplu, a zis Edelman.

– Apoi o avem pe femeia asta, a zis Fabian, scoţând câteva fotografii ale femeii din autobuz, căreia îi fuseseră decupaţi ochii.

– Cine este?

Edelman a luat una dintre ele şi a privit-o.

– Încă nu ştim. Dar aceste fotografii erau în apartamentul lui, pe lângă nişte imagini asemănătoare ale lui Grimås şi Fischer.

– Aşa că s-ar mai putea să existe o victimă închisă pe undeva?

Edelman a clătinat din cap şi a oftat.

– Sau poate că o să trăiască fericită, neştiind că era următoarea la rând.

– Când o să-l putem interoga? a întrebat Malin, ungându-şi încă un Finn Crisp.

– Tocmai am luat legătura cu Spitalul Söder din Stockholm, a zis Edelman. Tocmai îl cos.

– Aşa că ar trebui să putem merge acolo cam într-o oră.

– Exact la asta voiam să ajung. E clar că nu e stabil mintal după cele întâmplate.

– Că înainte era, nu? a zis Tomas râzând.

– Terapeutul lui pare să creadă asta și acum a interzis vizitele.

– Ce vrei să spui cu „a interzis vizitele"? a zis Jarmo. Nu poate să obstrucționeze ancheta, nu?

– Din nefericire, tocmai că poate, câtă vreme este vorba despre sănătatea suspectului. Și nu trebuie să uităm asta. Oricât de siguri am fi de vinovăția lui, în momentul de față nu este altceva decât un suspect.

– Deci, când îl putem vedea? a repetat Fabian, cu toate că simțea deja că va dura o vreme.

– Au promis că iau legătura cu noi după weekend, dar au spus că ar trebui să ne pregătim să așteptăm cel puțin o săptămână.

– O săptămână? a zis Tomas, golind ce mai rămăsese din tărie. La naiba, l-am împușcat în picior, nu în gură.

– Întrebarea este dacă e măcar posibil să avem un interogatoriu cum se cuvine, a zis Malin.

O săptămână, poate chiar două. Nu se poate, și-a zis Fabian. Fischer ar fi cu siguranță mort până atunci. Ca și femeia din autobuz.

– Bun, și ce facem acum? În afară de a sta aici cu brațele încrucișate, a zis Tomas.

– Evident, nimeni n-o să stea cu brațele încrucișate, a zis Edelman. De exemplu, Hillevi se ocupă deja de apartamentul lui și s-ar putea să găsească un indiciu care să ne facă să înaintăm.

– Bine, atunci va trebui doar să ținem pumnii strânși, a zis Tomas, tăvălind încă un Finn Crisp cu caviar prin farfuria cu ceapă roșie.

– Nu cred că putem merge mai departe în acest moment. Edelman s-a ridicat. Mâncați liniștiți. Eu am de pregătit o conferință de presă. Să sperăm că va fi ultima legată de acest caz.

A ieşit din încăpere.

S-a lăsat tăcerea, şi voioşia de mai devreme se stinsese.

– Bine, în afară de cazul în care se întâmplă ceva, ne vedem luni, a zis Fabian, împingându-şi scaunul în spate.

– Sigur. Weekend plăcut! a zis Jarmo.

– Şi ţie.

Fabian a ieşit şi a auzit-o pe Malin grăbindu-se să-l ajungă.

– Cum, dintr-odată te gândeşti doar să te duci acasă?

– Da, dar nu la a mea, mă îndrept spre strada ta.

– Cum? Nu pricep...

– Şi vii cu mine ca să-i facem o vizită unuia dintre vecinii tăi.

42

Era o cursă contracronometru. Avansul de mai mult de două ore al lui Willumsen trebuia să fie eliminat cu orice preţ. Minut cu minut. Secundă cu secundă. Din păcate, irosise o mulţime de timp valoros scoţându-şi rochia. Fermoarul fustei se înţepenise şi, după ce a tras de el uşurel în sus şi în jos, Dunja l-a smucit, enervată la culme, aşa încât s-a rupt şi a aterizat în coşul de gunoi. A avut nevoie de două pachete de şerveţele ca să-şi şteargă transpiraţia de pe corp.

Din fericire, ultimii din secţie plecaseră deja acasă, aşa că s-a putut schimba chiar în dreptul biroului său. În clipa în care şi-a tras blugii şi tricoul polo, s-a simţit din nou ea însăşi. A strâns dosarele anchetelor vechi şi şi-a închis calculatorul.

– Iată unde te ascundeai.

Dunja s-a răsucit şi l-a văzut pe Sleizner venind spre ea.

– Ce s-a întâmplat acolo? Şi-a azvârlit braţele în aer. Trebuie să fi fost ceva nemaipomenit de important pentru tine ca să pleci aşa, în toiul unei conferinţe de presă.

Ea a încuviinţat din cap şi şi-a pus dosarele în geantă.

– Era poliția din Helsingborg. Willumsen a lovit din nou. A răpit o tânără de pe feribotul spre Suedia, așa că trebuie să ajung acolo cât mai repede posibil. Te sun și îți explic mai multe când o să fiu în tren.

Și-a atârnat geanta pe umăr și s-a răsucit să plece.

– Ușurel. Sleizner a prins-o de braț, făcând geanta să alunece pe podea. Ia s-o luăm mai încet.

– Kim, îmi pare rău, dar chiar n-am timp să...

Strânsoarea de pe brațul ei a devenit mai puternică, în vreme ce el îi apăsa pe buze arătătorul celeilalte mâini.

– Acum mă asculți tu pe mine. S-a înțeles?

Dunja a încuviințat și Sleizner a slăbit strânsoarea de pe braț.

– Ai vreo idee la ce m-ai expus acolo? A început să se plimbe în jurul ei. Ți-am dat o investigație pentru care unii din clădirea asta și-ar tăia mâna dreaptă. Te-am lăsat să stai pe scenă lângă mine. Ți-am așternut la picioare un afurisit de covor roșu lat, lung și abia țesut! Și cu ce mă aleg în schimb? Ia zi?

Sleizner era proțăpit în spatele ei, cu fața atât de aproape, că îi simțea respirația pe lobul urechii. Mirosea a încăpățânare și a răceală, și a trebuit să se rețină cu toată puterea să nu se aplece în partea cealaltă. Nu era prima izbucnire a lui Sleizner. Dimpotrivă, era un lucru normal să-i muștruluiască pe toți angajații. Dar asta era prima dată că se pomenea ea însăși în bătaia puștii. S-a întâmplat cu Hesk și cu toți ceilalți. Au rămas calmi și au răbdat, pur și simplu, până ce el s-a potolit.

– Da, o să-ți spun, a zis Sleizner dându-i ocol și oprindu-se în fața ei.

Numai că ea n-avea timp. Fiecare secundă care trecea sporea avansul lui Willumsen.

– O afurisită de tiflă drept în fața aparatelor de filmat! Și-a ridicat degetul mijlociu, atingându-i nasul. Am rămas acolo ca un tâmpit și n-aveam habar...

– Kim, trebuie să mă scuzi. Dunja i-a îndepărtat mâna de fața ei. Dar chiar n-am timp pentru asta acum.

– Timp? Ai timp cât îți spun eu că ai. Și în acest moment o să stai aici și o să mă asculți. Nu, zău, ai crezut pur și simplu că acum poți să pleci?

Dunja a încuviințat din cap și Sleizner a părut șocat.

– Îmi pare rău dacă a ajuns să fie un pic ridicol acolo. Sincer îmi pare. Dar m-ai numit în fruntea acestei investigații și este exact ceea ce am de gând să fac.

Și-a luat geanta de jos și a pornit spre ieșire.

– Dunja, așteaptă...

Ea s-a răsucit și l-a văzut îndreptându-se spre ea.

– Da?

El a scos un oftat prelung și adânc.

– Îmi pare rău... Nu așa aveam de gând să meargă lucrurile. S-a oprit din nou în fața ei și a privit-o drept în ochi. M-am simțit acolo ca și cum m-ai fi lăsat în fundul gol. Știu că nu faci decât să încerci să-ți asumi responsablitatea pentru această investigație, dar a fost o mică greșeală. Până și tu trebuie să fii de acord cu asta. Nu-i așa?

Dunja a încuviințat din cap.

– Da, și îmi pare cu adevărat rău. Dar trebuie să...

– Și mie. Prin urmare, îmi pare rău... Și ne înțelegeam atât de bine. Nu? I-a luat mâinile într-ale lui. Sunt gata să șterg totul cu buretele și s-o luăm de la zero. Ce zici?

– În ordine, a zis Dunja și a încercat din nou să plece.

Avea nevoie să plece de acolo. Însă Sleizner continua să-i țină mâinile și să se uite în ochii ei.

– Sigur?
Ea a încuviinţat iar din cap şi el a zâmbit.
– Bine. Atunci ştim cum stau lucrurile între noi.
I-a sărutat mâna şi a lăsat-o să plece.

43

Vecinul lui Malin a deschis uşa de-abia după ce au sunat a treia oară, uitându-se întrebător de la ea la Fabian şi înapoi. Era îmbrăcat cu pantaloni bej din catifea reiată, cămaşă albă şi vestă de piele şi, cu ochelarii lui cu lentile mici şi rotunde şi părul încărunţit, lung până la umăr, arăta mai degrabă a lăutar din pădurile din nordul Suediei decât a psihanalist care se ocupa de unii dintre cei mai violenţi criminali din ţară.

– Bună, ce mai faci? Malin a dat mâna cu bărbatul care părea din ce în ce mai nelămurit, dacă era posibil. Nu mă recunoşti? Ne-am întâlnit la un grătar toamna trecută. Soţul meu a ars toţi hotdogii, aşa că a trebuit să comandăm pizza. Locuiesc la câteva case mai sus, pe stradă.

– Scuze, dar am un client în cabinet şi...

– Nici o problemă, terminăm cât ai bate din palme. Putem să intrăm?

– Ăăă, nu. Nu e momentul...

– Grozav! N-aş refuza un scaun pe care să mă aşez. Când eşti atât de gravidă, anumite poziţii te sleiesc cu totul de puteri. Apropo, el e colegul meu Fabian Risk de la Biroul Naţional de Investigaţii Criminalistice. Malin

şi-a rostogolit ochii spre Fabian, pe când se strecura în hol şi se aşeza pe un scaun. Ah... tocmai ce îmi trebuia.

– Scuze, dar despre ce este vorba?

– Ossian Kremph. Numele îţi sună cunoscut?

– Deci, voi sunteţi cei care l-aţi urmărit până pe şinele metroului şi l-aţi împuşcat.

– Nu, a fost alt poliţist. Dar trebuie să-l vedem. Cât mai curând posibil.

– Exclus. Terapeutul şi-a scuturat capul. N-aţi făcut deja destul rău? Ossian şi-a executat sentinţa şi merită să trăiască în pace. Nu-mi amintesc nici unul dintre pacienţii mei care să se fi străduit la fel de mult ca el să se schimbe. Apoi veniţi voi şi-i întoarceţi întreaga viaţă cu susul în jos.

– De ce eşti îngrijorat? a zis Fabian. Că n-o să-ţi mai trimită chiria?

Terapeutul s-a răsucit spre Fabian, ridicând din umeri.

– Am pentru asta permisiunea asociaţiei şi declar venitul, pentru taxe, dacă la asta te referi. Nu e nimic ilegal în...

– Cine vorbea despre ilegalităţi? Mă gândesc mai degrabă la etica profesională care spune că nu trebuie să treci hotarul şi să te implici prea mult în viaţa pacienţilor.

– Ai făcut-o? a zis Malin.

– Poftim?

– Ai trecut hotarul?

– Nu cu adevărat. Terapeutul şi-a potrivit ochelarii cu mâna care îi tremura. Pe de altă parte, am revenit la căsuţa de pornire în privinţa reabilitării lui. Şi nu-i vina nimănui în afară de voi.

– Îmi pare rău să aud asta. Dar uiţi un amănunt.

Malin i-a arătat câteva dintre fotografiile lui Carl-Eric Grimås şi ale orbitelor lui goale.

– N-a făcut el asta. Nu-i cu putinţă.

Terapeutul le-a înapoiat fotografiile cu un fornăit şi şi-a dat după ureche câteva bucle cenuşii.

– Şi de ce e aşa de improbabil?

– Crezi că nu-mi dau seama ce gândiţi voi despre munca mea? Că nu-i decât un hobby costisitor pentru oamenii care îşi plâng de milă şi nu mai ştiu ce să facă cu banii. Sau, în cazul lui Ossian, cu banii contribuabililor. Dar vă asigur că e o ştiinţă, şi încă una destul de exactă. Eu şi Ossian am reuşit să ajungem până la miezul fiinţei lui şi să găsim rădăcina bolii.

– Şi care era?

– Îţi lipsesc uneltele potrivite ca să te apropii măcar de înţelegere. Şi, cu medicamentele pe care le ia acum, sunt cu totul convins că e nevinovat. Îşi dă seama de consecinţele acţiunilor sale.

Şi-a încrucişat braţele pe piept.

– Şi ce se întâmplă dacă nu-şi ia medicamentele? a zis Fabian. Dacă doar zice că-şi ia medicamentele, dar în realitate n-a făcut-o de câteva luni?

– E o întrebare ipotetică. Ossian nu m-ar minţi niciodată.

– Nu?

– Uită-te la astea. Malin s-a ridiat de pe scaun şi i-a arătat imaginile victimelor din investigaţia din urmă cu şaisprezece ani. Vezi asemănări?

Terapeutul s-a hotărât cu greu să coboare privirea.

– Bănuim că mai are două victime ascunse undeva, a zis Fabian. Adam Fischer, despre care cu siguranţă ai auzit la ştiri, şi femeia aceasta.

I-a arătat una dintre fotografiile femeii din autobuz cu ochii decupaţi.

– O, Dumnezeule mare...

Terapeutul şi-a acoperit gura cu mâna.

– O recunoşti?

El a clătinat capul.

– Nu, dar este exact ceea ce făcea când era bolnav. Nu se putea stăpâni. În momentele cele mai rele, putea să decupeze ochii din toate paginile ziarului.

Terapeutul s-a aşezat pe un scaun, şi dintr-odată faţa îi era foarte palidă.

– Să-ţi aduc un pahar cu apă? a zis Malin.

Terapeutul a încuviinţat în tăcere şi şi-a luat capul în mâini.

44

Dunja Hougaard era pentru prima oară în Helsingborg. Vorbise de mai multe ori cu Carsten să meargă acolo. Numai că nu o făcuseră şi, cumva, dorinţa de a merge în Suedia nu se împlinise niciodată. O dată s-a dus până la Malmö, după ce coroana suedeză a scăzut la paritate, şi nici vorbă că au pus mâna pe câteva chilipiruri. Însă profitul s-a dus pe apa sâmbetei în clipa în care la masă au comandat şi o sticlă de vin.

Dar acum, că era aici, a văzut că oraşul este mai impunător şi mai frumos decât Helsingør. Cine ştie de ce, îşi închipuise că Helsingborg este un oraş industrial murdar, fără viaţă. Cam ca în Europa de Est. Ce-i drept, nu fusese vreodată nici în Europa de Est, aşa că ar fi trebuit, de fapt, să-şi dea seama că nu făcuse nici o verificare, convinsă că scara rulantă o s-o ducă până la sala sosirilor din Knutpunkten[1].

Luase legătura cu Klippan în clipa în care feribotul a plecat din Helsingør şi acum îl vedea stând acolo cu o pancartă pe care era scris greşit numele ei de familie. Era scund şi cu trupul în formă de pară, arătând cu totul altfel decât îşi închipuise ea când au vorbit la telefon.

---

[1] Gara Centrală din Helsingborg

– Hei, sunt Dunja, a zis şi i-a făcut semn cu mâna.

– Aha, da... a mormăit el şi a pornit spre ieşire.

Dunja s-a luat repede după el.

– Pe drum încoace am dat o tură pe feribot şi nu erau decât aparate de fotografiat pe puntea maşinilor.

El a mormăit ceva, a descuiat maşina cu telecomanda şi a deschis portbagajul. Dunja şi-a aşezat valiza, în vreme ce se întreba de ce colegul său suedez e aşa de schimbat. Apoi s-a aşezat pe locul pasagerului şi şi-a pus centura de siguranţă.

– Scuze, s-a întâmplat ceva? a zis şi a aşteptat răspunsul.

– *Sorry, I don't understand Danish*[1], a zis el şi a demarat.

– *Yes, you do. You understood me just fine when we talked over the phone*[2].

– *No, I don't*[3].

Dunja nu mai ştia ce să creadă. Glumea cu ea? A izbucnit în râs, însă a încetat de cum şi-a dat seama că se uită la ea de parcă ar avea o boală infecţioasă. Să fi spus ea ceva aiurea? Sau poate Klippan avea vreo formă de tulburare de personalitate schizofrenică? Nu pricepea nimic şi s-a hotărât să nu mai scoată nici o vorbă. Când, după şapte minute, au intrat în sfârşit în parcarea secţiei de poliţie din nordul Helsingborgului, a deschis portiera şi a ieşit din maşină înainte să fi oprit de tot.

– Mă gândeam că trebuie să fi ajuns, a auzit o voce strigând dinspre intrare.

---

[1] Îmi pare rău, nu înţeleg daneza.

[2] Ba da. M-ai înţeles foarte bine când am vorbit la telefon.

[3] Ba nu.

Dunja s-a răsucit şi a văzut un bărbat înalt şi mătăhălos care stătea acolo şi îi făcea semn să se apropie. I-a făcut şi ea semn, cu toate că nu-l cunoştea. Apoi şi-a luat valiza din portbagaj, a pornit spre intrare şi a dat mâna cu bărbatul.

– Hei! El i-a luat valiza. Dă-mi voie s-o duc eu.

– Dar...? Tu eşti Klippan?

– Sper că da. Doar dacă nu vorbeşti de Klippan[1] de lângă Kvidinge, a zis el, râzând, şi a invitat-o să intre în secţia de poliţie.

– Nu te supăra, dar sunt un pic nedumerită. Nu tu erai cel care trebuia să mă întâmpine?

– Ba da, însă am fi fost fotografiaţi de toate camerele radar din Skåne, aşa că l-am trimis pe Hugo Elvin. Poate că ar fi trebuit să te sun şi să-ţi spun. Dar ştii cum e în toiul unei anchete. Uiţi de toate celelalte. Sper că n-a fost nici o problemă.

Şi-a scos cardul, a tastat codul şi a deschis uşa.

– Nu, nu. A fost cam... surprinzător.

– N-a fost morocănos?

– Nu, nu... A fost destul de bine.

– Ce bine. Ştii, de multe ori întâlnirea cu el e un pic aparte. Însă de-abia l-ai cunoscut, aşa că a fost cel mai amabil posibil.

– Nu, cu siguranţă nu l-am cunoscut.

– Nici eu, dacă e să fiu sincer, a zis Klippan şi a izbucnit în râs.

---

[1] Numele unui deal

45

Bărbatul zăcea pe masă în fața sa. Gol și legat. Fusese hrănit printr-un tub timp de zece zile, ca să le lase timp toxinelor să iasă din trup. Corpul lui era curat, ras și dezinfectat, și în locul unde ar fi trebuit să fie ochii se căscau două găuri însângerate. Anestezicul a funcționat așa cum trebuie, și bărbatul doar a tras brusc aer în piept și a gemut un pic când i-a scos ochii, pe care i-a pus apoi într-un fluid vâscos. Dar acum respirația îi revenise la normal.

Bărbatul era pregătit să-și ofere trupul pentru satisfacerea dorințelor lui. Dar avea să-l țină în viață și să prelungească totul cât mai mult posibil. De-abia atunci când va veni timpul ca organele interne să fie preparate avea să fie lichidat, iar părțile principale aveau să fie tăiate și puse în tigaie.

Până atunci avea să se mulțumească cu câte o înghițitură din diferite părți ale corpului. Era ca și cum ai combina aperitivele cu preludiul, lucru pe care ajunsese de curând să-l aprecieze mai mult. Acum putea să facă asta să dureze zile întregi. Simpla pătrundere prin carne până la os a cuțitului bine ascuțit îl făcea să se cutremure de plăcere, și chiar s-a întâmplat să ejaculeze înainte să apuce să guste.

În mod normal, ar fi tăiat bucățelele cu cuțitașul. Însă mersese cu un pic mai departe și pusese să-i fie ascuțiți dinții. A fost dureros, și a trebuit să se ducă până în Polonia ca să găsească un dentist care să fie de acord cu procedura. Dar continua să-și spună că meritase cu vârf și-ndesat.

Și-a scos protezele de sus și de jos și și-a pipăit șirul de dinți ascuțiți ca bricele, în vreme ce îi dădea târcoale bărbatului de pe masă. După două ocoluri, a ales coapsa stângă. S-a aplecat, a deschis gura și și-a lăsat dinții să pătrundă încet în carne. Sângele cald a țâșnit imediat, umplându-i gura și scurgându-i-se pe bărbie.

A mestecat carnea crudă, a înghițit și s-a aplecat să mai muște o dată când, brusc, mâna bărbatului a apărut din senin și l-a pocnit în față. Cum s-a putut întâmpla așa ceva? Bărbatul era legat și se uita drept la el, chiar dacă orbitele roșii erau goale. Bărbatul a murmurat ceva, și s-a aplecat spre el ca să audă mai bine.

– Se trezește... Acum se trezește...

Ossian Kremph s-a uitat în jur și și-a dat seama că mai erau trei oameni în cameră. Pe doi dintre ei îi mai văzuse în treacăt. Pe al treilea, cel cu ochelari mici și rotunzi și păr cărunt cârlionțat, îl cunoștea prea bine.

După câteva secunde și-a dat seama că visase, că se afla la Spitalul Söder și persoana legată de pat era el. Ca să se asigure, și-a trecut limba peste dinți și și-a dat seama că nu erau deloc ascuțiți. O parte din el a scos un oftat de ușurare, însă altă parte din el, în adâncuri, era dezamăgită.

– Ossian... a zis tipul cu păr cărunt. Sunt aici niște oameni care vor să stea de vorbă cu tine.

– Nu acum... Nu vreau... Nu pot... Trebuie să plecați...

A încercat să se îndepărteze de bărbatul care întotdeauna mirosea prea tare a apă de colonie, dar cătușele îl țineau legat strâns de pat.

– Cel mai bine e să răspunzi la întrebările lor.

Și de ce ar fi trebuit să facă asta? Nu voia.

– Plecați!

– Vedeți și voi. Exact la asta mă refeream, le-a spus celorlalți persoana pe care o ura cel mai tare.

– Ați putea să-i dați ceva care să-l liniștească, a zis femeia gravidă.

– Atunci ar adormi pe loc.

Celălalt bărbat s-a aplecat spre el.

– Bună, Ossian. Mă numesc Fabian Risk. Am doar trei întrebări pentru tine. A ridicat trei degete. Trei întrebări mici și simple, și apoi promitem să te lăsăm în pace.

– N-am făcut nimic. Voi sunteți cei care ați dat buzna fără nici un drept. Nu eu. Nu-i plăcea asta. Nu-i plăcea deloc. Spune-le să plece! a răcnit. Ieșiți!

– O s-o facem de îndată ce răspunzi la întrebările mele. Unu: ce ai făcut cu Adam Fischer?

Ossian și-a scuturat capul și a încercat să-și acopere ochii cu mâinile. Însă lanțurile cătușelor erau prea scurte.

– Ossian, răspunde, a zis cel care pretindea că e prietenul lui. Unde l-ai ascuns?

– V-am spus deja că nu puteți să fiți aici. Vreau să plecați imediat.

– Bine, trecem deocamdată la a doua întrebare, a continuat polițistul. Mai ai și alte victime? Cum ar fi femeia aceasta.

I-a arătat fotografia unei femei într-un autobuz, cu ochii decupați.

Ca nişte vulturi înfometaţi, smulgeau bucăţi din el cu întrebările.

– Fischer.

Dar nu putea să răspundă.

– Alte victime.

Voia să vorbească, dar nu putea rosti cuvintele.

– Şi ultima: unde le ţii ascunse?

A închis ochii şi şi-a scuturat capul cât de tare a putut, ca să-i facă să dispară. Dar n-au vrut. Ba chiar se tot apropiau, cu clonţurile lor care smulgeau bucăţi.

– Ossian, nu mă aflu aici ca să-ţi fac vreun rău, a minţit poliţistul. Nu vreau decât să înţeleg cum se potrivesc toate astea între ele.

– Să înţelegi? Nu şi-a putut înăbuşi râsul. Asta-i bună. Chiar că-i bună. Cine nu vrea asta? Eu, în orice caz, vreau.

– Scuze, dar ce vrei să zici?

– Ce vreau să zic? De unde să ştiu? Nu ştiu nimic. Nici măcar n-am un radio. Cu toate că n-am făcut nimic, ei zic mereu nu, nu, nu...

– Ossian, încearcă să asculţi acum ce zic poliţiştii.

– Cum pot să ascult buletinul meteorologic maritim fără un radio? Ha? Cum s-o fac? E imposibil. Dar acum e vremea să plecaţi. Vizitele nu sunt bune.

– Fabian, putem vorbi afară? a auzit cum zice umflata şi cu coada ochiului i-a văzut cum trec de o femeie de serviciu, pe când plecau.

În sfârşit.

– N-are nici un rost, a zis Malin, începând să-şi maseze şoldurile.

– Deci, trebuie să renunţăm şi gata?

Fabian a luat un termos cu cafea de pe căruciorul cu mâncare şi a umplut o ceaşcă.

– I s-a pus diagnosticul de tulburare de identitate disociativă gravă. Aşadar, există cu adevărat riscul să nu-şi amintească nimic din ce a făcut.

Fabian a încuviinţat din cap. Malin avea dreptate, probabil. Dar nu putea fi vorba să aştepte până ce el se însănătoşeşte. Trebuia s-o ia pe altă cale.

– Acum mă credeţi?

Terapeutul a închis în urma sa uşa cabinetului.

– Desigur. V-am crezut de la început, a zis Malin.

– Sper că vă daţi seama cât de mult îi va afecta încrederea în mine. Mi-au trebuit ani întregi ca să creez relaţia asta şi acum s-a dus pe apa sâmbetei.

– Ne dăm seama de asta şi ne pare foarte rău, a zis Malin. Dar, după cum sunt sigură că înţelegi, n-avem încotro, trebuie să încercăm tot ce este posibil...

– Trebuie să-i arătăm locul faptei, a întrerupt-o Fabian, răsucindu-se spre terapeut. Preferabil cât mai curând posibil.

– Scuze, dar... Nu înţeleg.

– Trebuie să-l ducem la unul dintre locurile faptei şi să vedem dacă asta îi stimulează amintirile.

Terapeutul i-a aruncat lui Fabian o privire întrebătoare.

– Scuze, dar am fost oare în aceeaşi încăpere? N-ai văzut în ce stare proastă este?

– Da, dar se presupune că asta nu-i nimic în comparaţie cu starea proastă în care sunt victimele lui chiar în acest moment. Va trebui să mă scuzi dacă simpatia mea nu se îndreaptă spre tine sau spre pacientul tău.

– Mă doare fix în cot de simpatiile tale. Orice vizită la locul faptei iese din discuţie.

– Cred că ar trebui să vorbeşti un pic mai încet, a zis Malin, aşezându-se în faţa lui Fabian. Indiferent ce se întâmplă, e sigur că Kremph o să fie condamnat.

Nu încercăm decât să facem tot ce ne stă în puteri ca să salvăm alte victime şi să găsim răspunsul la nişte întrebări din investigaţie. Oricum, poţi să te gândeşti la asta.

Terapeutul a încuviinţat din cap, însă n-a zis nimic. Apoi s-a răsucit şi s-a întors în camera lui Kremph.

46

Mirosul îi amintea Dunjei de vechiul atelier auto al bunicului său, din Kolding. Pe când părinţii săi erau încă împreună, se duceau de patru ori pe an. După divorţ au ajuns să meargă mai des, un weekend pe lună. De câte ori mergeau acolo, ea se furişa în garaj după orele de lucru, se culca pe podeaua de ciment murdară, printre unelte, închidea ochii şi savura acel miros special. Era unul dintre lucrurile ei preferate, şi chiar şi acum încă se mai pomenea că respiră mai adânc de cum ajunge într-un garaj sau la o benzinărie.

Dar azi nu era la Kolding, ci la Helsingborg, încercând să localizeze şi să aresteze un criminal în serie. S-a uitat în jur şi a observat că laboratorul de investigaţii tehnice al poliţiei din Helsingborg arată cu totul altfel faţă de biroul lui Kjeld Richter din Copenhaga. Era exact opusul unui decor alb şi aseptic. Podeaua şi pereţii erau din ciment şi pe tavan erau lămpi fluorescente, luminând mai multe staţii de lucru.

Şi-a scos telefonul şi a văzut că e ora cinci fără cinci. Benny Willumsen, probabil cu Katja Skov legată în portbagaj, avea acum un avans de patru ore şi jumătate – o eternitate, după părerea sa, şi n-avea să-i fie greu să se ascundă departe de aria lor de căutare.

Presupunând că păstrează ritmul. Pe de altă parte, dacă era convins că poliția îi scotocește apartamentul în căutarea unor probe inexistente, exista șansa să încetinească.

Ceea ce însemna că avantajul lui temporal putea să ajungă la zero.

S-a întors spre Klippan.

– N-ar trebui să plecăm? Cred că e...

Klippan i-a făcut semn să tacă.

– Nu-i place să fie deranjat când e așa de concentrat, a șoptit, închizând cu mare grijă ușa în urma ei.

– Nu contează. Oricum nu iese nimic din asta, a zis o voce din încăpere.

De-abia acum și-a dat seama că în încăpere era un bărbat în halat alb, uitându-se la un calculator mare. Bărbatul s-a răsucit spre ei și și-a lăsat bărbia în piept, ca să privească pe deasupra ochelarilor de citit.

– Ea e Dunja Hougaard. Cea despre care ți-am vorbit, a zis Klippan, înaintând. De la poliția din Copenhaga.

– Da, n-am Alzheimer, a zis bărbatul, răsucindu-se la loc spre monitor, care era plin de coloane lungi de litere și cifre în diferite combinații.

– În orice caz, acesta este tehnicianul nostru legist, Ingvar Molander, și pot depune mărturie că, în mod normal, e într-o dispoziție mult mai bună.

– Aveți probleme? a întrebat Dunja, apropiindu-se de Molander.

– Dacă definești o problemă ca un făptaș care a dispărut ca prin minune, răspunsul este, fără nici o îndoială, da. Molander a dat drumul casetei de supraveghere pe care se vedea BMW-ul lui Aksel Neuman, cu geamurile fumurii, plecând de pe feribot. După cum vedeți, a coborât de pe feribot la Helsingborg azi, la ora 12.22 p.m. Ar fi trebuit să apară pe una dintre

camerele radarului din afara oraşului. Dar nici vorbă de aşa ceva, au trecut mai mult de patru ore şi încă n-a apărut pe nici o cameră de supraveghere din toată provincia Skåne.

– Cred că nu înţeleg prea bine, a zis Dunja. Vrei să spui camera care fotografiază?

Molander a încuviinţat.

– Dar, dacă nu conducea repede?

Molander a schimbat o privire cu Klippan.

– Nu ştiu cât de avansată e această tehnologie în Danemarca, însă noi testăm la Malmö RAPI. Şi nu mă întreba cum, dar Astrid Tuvesson a reuşit să obţină aprobarea să le folosim datele în acest caz, a zis Klippan.

– Au fost la fel de dezamăgiţi ca noi când Willumsen a fost eliberat, a zis Molander.

– Da, dar totuşi. Ea trebuie să fi tras nişte sfori care vin de foarte sus. Vreau să zic, e o chestie destul de controversată.

– Ce e RAPI?

– Recunoaşterea Automată a Plăcii de Înmatriculare, a zis Molander. Camerele radarului sunt conectate direct la un server care înregistrează în direct toate maşinile care trec, indiferent de viteza lor.

– În Suedia chiar vi se permite să faceţi asta?

– Încă nu. Se estimează că toate clauzele vor fi stabilite de-abia peste doi ani. Aşadar, nu e ceva ce putem folosi ca probă, a zis Klippan.

– Oricum, nu contează, pentru că n-am dat de el, a zis Molander, oftând.

– Poate că e un virus în sistem? a sugerat Klippan.

– Nu, mai degrabă el a ales cu bună ştiinţă drumurile laterale, pe care nu există camere şi de aceea

tocmai adun date de la toate garajele şi benzinăriile monitorizate. Cu un pic de noroc...

– Sau poate că a schimbat o literă sau o cifră de pe placa de înmatriculare, a zis Dunja, punându-şi paltonul şi fularul pe un scaun gol.

– De fapt, nu-i o idee rea, a zis Klippan, dând din cap energic. În principiu, probabil că e destul să pui o bucăţică de izolirband. Ce crezi? s-a răsucit el spre Molander. Însă întrebarea a rămas fără răspuns, căci Molander era deja prins cu căutarea altor numere de înmatriculare.

Între timp, Dunja a dat cu ochii de o mapă cu titlul „Cazul din Ven – august 2007".

– Ce-i asta?

– Asta-i ceea ce îţi spuneam la telefon. E întregul motiv pentru care Willumsen este încă în libertate. Nu l-am inclus în e-mailul pe care ţi l-am trimis deoarece sunt sigur că nu el e făptaşul. Dar Ingvar a insistat să-ţi faci singură o părere, a zis Klippan.

– Desigur, eu cred că a fost el, a zis Molander, oftând. Cine altcineva ar fi putut să fie?

– Asta-i o întrebare bună. În orice caz, cred că nu e Willumsen. Alibiul lui era beton. Dar n-are rost să continuăm acum dezbaterea, a zis Klippan, răsucindu-se spre Dunja. După cum vezi, nu suntem de aceeaşi părere.

– Care i-a fost alibiul?

– Era la o sală de sport din centrul oraşului Malmö. Lucra la aparate de aproape opt ore.

– Opt ore?

– Da, evident e împătimit de exerciţiile fizice şi puternic ca un... Nu ştiu ce. Nu-i o persoană cu care să vrei să dai nas în nas pe o străduţă întunecoasă.

Dunja a deschis mapa şi a răsfoit paginile anchetei vechi de doi ani şi jumătate, cu fotografii ale unei femei goale care ieşise la ţărm pe ţărmul nordic al insulei Ven, în patru labe, aşezată pe un palet.

– Nu înţeleg. E prinsă de palet?

– Da, a fost fixată pe el cu şuruburi groase de cinci milimetri. Klippan a arătat cu mâinile mărimea şuruburilor. Trebuie să fi fost îngrozitor. Ştii, Ingvar o cunoştea.

– Nu chiar. Depinde ce înţelegi prin „a cunoaşte“, a zis Molander de la calculator.

– Mă rog, locuiau în acelaşi cvartal. Apropo, ce mai face soţul ei? Mai locuieşte acolo?

– Nu, a vândut casa de un an şi jumătate.

– Nu a început să bea şi să-şi joace toţi banii la poker pe internet?

– Da, dar dacă e să am cea mai mică şansă să termin asta înainte de sărbători, va trebui să vă ţineţi...

– Sigur. *Sorry*, te lăsăm în pace. Klippan s-a întors spre Dunja. Întotdeauna e foarte supărăcios când se petrece ceva palpitant.

– Îmi poţi spune mai multe despre caz?

Klippan a încuviinţat şi a condus-o pe Dunja mai departe de Molander.

– E o poveste înspăimântătoare. O chema Inga Dahlberg şi ieşise la jogging în parcul Ramlösa când a fost atacată şi răpită. Din nefericire, n-au fost martori, dar am ridicat urme de sânge de pe pista de jogging şi, după cum vezi aici, a fost lovită în faţă cu ceva dur. A răsfoit dosarul până ce a dat de nişte fotografii cu faţa stâlcită a victimei. Probabil o lopată sau ceva asemănător. Am ridicat mai multe probe dintr-un loc izolat dintre copacii de pe malul râului Råån.

– Şi ce aţi găsit acolo?

– În principal, mai mult sânge. Dar şi costumul ei de jogging şi câteva dintre şuruburile acelea neobişnuit de lungi.

– Aşadar, acolo a dezbrăcat-o?

– Da, şi a fixat-o cu şuruburi pe palet, în patru labe. Trebuie să se fi trezit după lovitura cu lopata şi să fi crezut, cumva, că o să supravieţuiască dacă face ce zice el. El a folosit şaibe, aşa încât capul şuruburilor să nu-i treacă prin mâini şi fluierele picioarelor.

Klippan a tăcut şi a clătinat din cap.

– Ce s-a întâmplat apoi?

– A violat-o şi a aruncat-o în râu. După constatările medicului legist, avea plămânii plini de apă sărată, aşa că trebuie să fi supravieţuit în mod miraculos tot drumul până în strâmtoare înainte ca paletul să se răstoarne.

Din multe puncte de vedere, era o crimă tipică pentru Willumsen. Până aici, Dunja era de acord cu Molander. Dar, chiar şi fără alibiul beton, era gata să meargă pe mâna lui Klippan. Fără îndoială, Willumsen era un căutător de emoţii tari, care trebuia să meargă tot mai departe de fiecare dată. Însă ceea ce era aici era prea subtil şi sofisticat faţă de ceea ce făcuse cu doi ani şi jumătate înainte. Nu credea că ar fi putut să fie el.

Gândurile i-au fost întrerupte când i-a strigat Molander.

– L-ai găsit? a zis Klippan.

– Eşti mai al naibii de nerăbdător decât nepoţii mei în Ajunul Crăciunului. Ia uite aici.

Dunja s-a dus în spatele lui Molander, care le-a arătat nişte însemnări.

– Ăsta e numărul lui Aksel Neuman. A arătat spre AF 543 89. Dacă pornim de la teoria Dunjei că Willumsen a furat maşina de la Aksel şi a modificat

plăcile de înregistrare cu un pic de bandă izolieră, e uşor să faci din F un E şi din nouă un opt. Ceea ce ne-ar da trei numere noi. Le-a arătat AE 543 89, AF 543 88 şi AE 543 88. În plus, cinci poate deveni şase, ceea ce ne dă alte patru variante, a continuat, arătându-le alte patru numere. AF 643 89, AF 643 88, AE 643 89 şi AE 643 88.

– N-ar trebui să vedem dacă e vreo potrivire? a zis Klippan.

– Şi ce crezi că făceam eu? Iisuse...

– Cât va dura? s-a interesat Dunja, regretând întrebarea de cum a văzut mutra făcută de Molander.

– Nu ştiu cât de rapide sunt calculatoarele în Danemarca, dar...

– Stai un pic, ce-i asta? Klippan a arătat numărul de înregistrare de pe ecran AE 643 89 care clipea. E ceea ce cred eu că e?

Molander s-a uitat la numărul care clipea şi a încuviinţat. După câteva comenzi, a afişat o hartă cu câteva marcaje.

– Punctele alea. Arată drumul pe care a luat-o? a indicat Klippan spre ecran.

– Da. Dar n-ai putea, te rog, să nu mai atingi ecranul? a oftat Molander şi a dat deoparte mâna lui Klippan. După cum vezi aici, a mers pe drumul 17 dintre Landskrona şi Eslöv.

– Putem vedea la ce oră? a zis Dunja, simţind că începeau, în sfârşit, să reducă din avansul lui.

Molander a mărit harta şi a dat clic pe unul dintre marcaje.

– Pe la două fără un sfert, ceea ce se potriveşte dacă a coborât de pe feribot la unu şi douăzeci şi două de minute.

– S-ar zice că e pe drum spre Eslöv, a zis Klippan.

– Nu, atunci ar fi fost înregistrat de una sau mai multe camere. Aşadar, undeva între Teckomatorp şi Marieholm a virat pe un drum de ţară.

– Şi acolo nu există camere, a zis Klippan.

– Ai nimerit-o.

Dunja a studiat harta şi a observat că nu există decât un drum pe care Willumsen ar fi putut vira de pe drumul 17, care era drumul 108 şi ducea direct la Kävlinge.

– Poate că se îndreaptă spre Kävlinge?

– Da, s-ar putea, a zis Klippan. Propun să trimitem numărul maşinii la toate benzinăriile din Skåne. Există o şansă să fi oprit ca să facă plinul.

Molander a încuviinţat.

– Bine. Însă probabil că abia mâine o să primim un răspuns.

– Atunci aş zice să încheiem treaba pe ziua de azi. E deja cinci şi jumătate. Dunja, ţi-am reţinut o cameră la hotelul Mollberg şi te pot duce cu maşina până acolo, a zis Klippan.

– Nu, mulţumesc, pot să merg pe jos, am nevoie de un pic de aer curat.

– Bine, dar o să trec pe acolo să te iau ceva mai târziu, pentru că în seara asta vii să cinezi la mine acasă. I-am spus deja lui Berit să facă tocană de miel. Şi, îţi jur, nu există nimic mai bun pe lume.

Dunja a încuviinţat din cap, în vreme ce se întreba cum să scape de invitaţie. Ultimul lucru pentru care avea acum timp era să stea la taclale.

47

Sofie Leander era nedumerită. Ultimul lucru la care se aştepta când doctorul i-a înfipt acul în braţ a fost să se mai trezească. Fusese sigură ce o aşteaptă. Atât de sigură, încât se împăcase cu soarta.

Acum nu mai ştia ce să creadă.

Nu era sigură nici măcar că mai este în viaţă.

Era ca şi cum ar fi ajuns să trăiască un ciclu care se repeta, pentru că era în continuare legată pe masa acoperită cu folie de plastic, în mijlocul încăperii, privind drept în tavan, aşa cum fusese în ultimele patru zile.

Sau poate că nu făcuse deloc asta? Poate că aşa era când mureai. Amintirile se mai arătau o dată înainte să fie şterse şi să se scurgă în eternitate. Însă faptul că nu plutea spre tavan şi nu se vedea pe ea însăşi sugera că mai este în viaţă. În plus, durerea din rană era din ce în ce mai mare, ceea ce dovedea că anestezicul începea să-şi piardă efectul.

Dar de ce?

Care era rostul întregii planificări şi al muncii care trebuie să fi fost făcute, dacă ea nu se afla aici ca să moară? A încercat, dar nu s-a putut gândi la o explicaţie rezonabilă. În schimb, a trecut în revistă ceea ce se întâmplase, însă nu şi-a amintit decât că a auzit

cum se deschide uşa-rulou şi cum sunt aşezate instrumentele pe masa metalică. Apoi un ac i s-a înfipt în scobitura cotului şi şi-a pierdut cunoştinţa, convinsă că i-a venit vremea.

S-a gândit la soţul său şi s-a întrebat cât de departe a ajuns în căutarea ei. Era evident că luase de mult timp legătura cu cei de la poliţie, dar n-avea cum să ştie ce indicii au găsit ei. Trebuie să fi început prin a studia casetele de supraveghere de la Spitalul Söder şi au văzut că a fost scoasă din cabinet şi dusă în lift. Însă nu era deloc sigur ce informaţii au găsit după aceea.

Fără îndoială, poliţia dăduse fotografia ei ziarelor şi ceruse indicii de la publicul larg. Dar, dacă n-au primit nici un indiciu? Ce s-a întâmplat atunci? Cât de mult timp ar fi ea prioritatea absolută dacă nu făceau nici un progres? Poate că nici măcar nu mai apărea în titlurile de pe prima pagină. Poate că poliţia începuse deja să considere prioritare alte cazuri şi pe ea a pus-o în grămada din ce în ce mai mare de persoane a căror soartă a fost dată uitării.

Una dintre maşinăriile din spatele său a început să scoată un sunet. Nu se vedea, dar nu-i era deloc greu să-şi dea seama ce este. Era exact aceeaşi bolboroseală pe care trebuise s-o suporte de patru ori pe săptămână în toţi anii în care nu putea face nimic altceva decât să aştepte. Să aştepte şansa care s-ar fi putut să nu vină niciodată. Cât de mult ura acel sunet. Atât de mult, încât hotărâse în cele din urmă să nu mai aştepte şi să acţioneze.

Dar iată-l din nou.

Deosebirea era că acum habar n-avea ce anume aşteaptă.

48

Nu vedea decât găuri. Găuri în hârtie care priveau țintă la el. Fabian își pierduse controlul asupra propriei priviri și nu se putea uita decât la găurile decupate care arătau ca și cum ar fi fost făcute dintr-o materie neagră cu o forță gravitațională infinită. Acolo ar fi trebuit să fie ochi. Ochi care priveau, clipeau, se întrebau și reflectau personalitatea. Sufletul.

Acum nu mai era nimic.

Nu se putea elibera de senzația de neplăcere care i se furișa pe sub piele în vreme ce studia fotografiile făcute pe furiș în autobuz. Era aproape ca și cum ar fi simțit lama scalpelului cum pătrunde în canalul lacrimal, ajunge în spatele globului ocular, taie nervul optic și face ochiul să sară din orbită.

– Doamne, e greu să o vezi cum arată când ochii nu sunt acolo, a zis Malin, care era aplecată peste fotografiile răsfirate pe biroul lui Fabian. Pe lângă faptul că are părul castaniu și lung și pare să aibă vreo cincizeci de ani.

Fabian a încuviințat din cap și a luat o lupă care îl putea ajuta să se concentreze pe alte detalii decât ochii decupați. A observat o clamă de păr de un maro-roșiatic. Un copil care plângea. Arătătoarele unui ceas

aşezate la ora cinci şi un sfert. Faţade de clădiri de diferite culori. Un chioşc. Lanţul de aur de la gâtul ei, cu o hexagramă. Un iPod cu căşti albe.

– Oamenii poartă haine şi jachete, dar nu şi pălării. Aşadar, presupun că au fost făcute în toamna sau în primăvara asta, a zis Malin.

– De ce nu în toamna trecută?

– Stai, vrei să spui că...

S-a oprit şi şi-a cuprins burta cu mâinile.

– Ce e? S-a întâmplat ceva?

Malin şi-a scuturat capul cu ochii închişi şi a tras de câteva ori aer în piept, ca să se liniştească.

– Nu-i decât Karate Kid de acolo care nu se poate împiedica să-mi tragă şuturi sub coaste, cu toate că l-am ameninţat că-l dezmoştenesc. Ce-i acolo? Ai găsit ceva?

– Panourile publicitare de la chioşc. Fabian şi-a apropiat lupa de ochi şi a căutat din nou. „Carola îşi pierde vocea“ a fost titlul de pe prima pagină din *Expressen*.

– Şi în *Aftonbladet*?

– „Ordinul televiziunii suedeze către juriu o poate opri pe Carola.“

– Trebuie să fi fost înainte de finala la Melodifestivalen[1].

– Întrebarea este când. Ea a fost în finală aproape în fiecare an.

– Nu, nici vorbă. De fapt, n-a fost decât de patru ori. Cinci, dacă pui la socoteală 2005, când a cântat „Genom allt“[2].

---

[1] Concursul pentru stabilirea reprezentantului Suediei la Eurovision

[2] *Through It All*, gospel compus de americanul Andraé Crouch

– Hei? E clar că e 2006. Nu a început să ia cortizoni pentru că şi-a pierdut vocea în timpul repetiţiilor?

Fabian a clătinat din cap şi s-a întrebat cine era mai mare fan, el sau Malin.

– Nu era sigur nici măcar că va putea ajunge la sfârşitul competiţiei, a continuat Malin. Şi apoi, uite-o că iese învingătoare. Nici nu-ţi vine să crezi, când te gândeşti la asta. Nu-i aşa?

Fabian a încuviinţat şi s-a lăsat pe spătarul scaunului.

– Primăvara lui 2006. Asta înseamnă că fotografiile au fost făcute acum trei ani şi jumătate.

– Asta da, planificare meticuloasă. Pot să mă uit?

Fabian i-a dat una dintre fotografii.

– Nu asta e impresia pe care mi-o lasă Kremph. Dar ţie?

– Nu, însă, dacă e extrem de metodic, poate că o parte din planul lui e să lase o impresie falsă? a zis Malin, în vreme ce studia fotografia.

– Vrei să zici că doar se preface că e bolnav la cap?

Malin a ridicat din umeri.

– De ce nu? Şi chioşcul ăsta... A ridicat privirea şi a întâlnit-o pe a lui Fabian. Nu e pe Mariatorget?

Fabian a luat înapoi fotografia şi s-a uitat.

– Da, ai dreptate... Ce autobuze trec pe acolo?

– 43, de asta sunt sigură. Îl luam întotdeauna când eu şi Anders locuiam în Tanto... Şi-a prins din nou burta cu mâinile. O, acum au un afurisit de meci de kickboxing. S-a aşezat pe scaunul său şi a respirat adânc de câteva ori. Apropo, am spus vreodată cât de mult urăsc asta?

– Hmmm, a zis Fabian, ridicând privirea de pe lupă.

– Nu există nici o bucăţică din corpul meu căreia să-i placă să fiu gravidă. Îţi jur, până şi placenta ar

fi preferat să nu treacă prin asta, dacă s-ar fi putut. Şi-a deschis calculatorul şi a pus pe ecran o hartă cu traseele autobuzelor. Acum, hai să vedem... Chiar aşa. 43 şi 55. Plus câteva autobuze de noapte.

– Şi asta e cu siguranţă Norrmalmstorg, a zis Fabian, ridicând una dintre celelalte fotografii.

– În acest caz este 55, pentru că 43 merge mai departe spre nord pe Regeringsgatan.

– Şi unde merge 55 după aceea?

– Stureplan[1] şi apoi afară, spre Hjorthagen.

– În altă ordine de idei. Ai observat că vremea e diferită în câteva dintre fotografii?

– Vrei să zici că nu au fost făcute în aceeaşi zi?

Fabian a încuviinţat.

– Bun, aşadar, ea merge pe acelaşi drum în fiecare zi, spre locul de muncă, a continuat Malin. E indicată pe undeva ora?

– Da, la Mariatorget e cinci şi un sfert.

– Probabil că lucrează târziu. În afară de cazul în care e în drum spre casă.

– 55 nu porneşte din Sofia?

– Da, şi în acea zonă sunt aproape numai blocuri de locuinţe. Dacă presupunem că locuieşte acolo şi lucrează în centru...

– Vezi cât timp îţi ia să ajungi din Sofia pe Mariatorget cu autobuzul.

– Tocmai asta făceam, a zis Malin. Am găsit... Douăzeci şi şapte de minute până la Slussen, care este staţia următoare.

– Aşadar, pleacă din Sofia la patru fără un sfert?

– Păi, exact la patru patruzeci şi şapte.

– Ce oră e acum?

---

[1] Piaţă din centrul Stockholmului

Malin şi-a privit ceasul.
– Patru treizeci şi trei.
S-au uitat unul la altul şi au zbughit-o pe uşă.

49

Lui Hillevi Stubbs nu-i era aproape niciodată greu să interpreteze locul faptei sau locuința făptașului. În cea mai mare parte, locurile vorbeau de la sine și, de obicei, nu trecea mai mult de oră, sau cam așa ceva. Până ce ea își dădea seama ce se întâmplase și cine era implicat.

Însă apartamentul lui Ossian Kremph din Blekingegatan era diferit.

Da, îi vorbise. Numai că n-a înțeles ce spune. Sau poate că a înțeles. Uneori. Dar, oricât s-a străduit, n-a putut să facă lucrurile să se îmbine. Pentru că, de câte ori îi venea o idee, găsea ceva care o spulbera. Ca un săpun la duș care îți scapă din mână tocmai când l-ai prins.

În cele din urmă, le-a cerut asistenților săi să plece de acolo și să ia o pauză de cafea. Nu mai făcuse asta niciodată, și amândoi s-au uitat la ea de parcă tocmai aterizase în fața lor un OZN. Dar avea nevoie să fie singură și să-și lase gândurile să lucreze fără să fie deranjată, și de-abia când a auzit că se închide în urma lor ușa apartamentului a putut să se destindă și să înceapă să lucreze cu adevărat.

De când păşise în apartament, simţise că e ceva care nu se potriveşte. Numai că n-ar fi putut spune ce anume. Locul era aşa de înţesat cu gunoaie, că arăta ca un spaţiu de depozitare care nu fusese niciodată golit. În acelaşi timp, în unele locuri era destul de ordonat şi organizat cu pedanterie. Acolo locuia cineva cu o imensă nevoie de control. Care se lupta tot timpul cu haosul.

De exemplu, ziarele, în care fiecare ochi din fotografii fusese decupat cu grijă, erau în teancuri atât de înalte, încât pe alocuri aproape că ajungeau până la tavan. În dulap, cămăşile erau aranjate după culoare, şi cărţile erau aşezate în ordine alfabetică. Nu numai cărţile din bibliotecă, ci şi condimentele din bucătărie şi rândul de flacoane cu medicamente din baie. Şi totuşi, era un strat de haos peste toate. Haine fuseseră azvârlite neglijent ici şi colo. În bucătărie erau resturi de mâncare şi vase murdare. Sacii de gunoi negri, care duhneau, începeau să se scurgă pe podea.

Cele mai multe descoperiri le-au făcut în acest haos. O rolă din acelaşi tip de folie de plastic ca aceea de pe masa din apartamentul dezafectat. Scalpelul, care nici măcar nu fusese spălat, printre cuţitele din bucătărie. O butelie cu hexan care se poate să fi fost folosită ca să-l adoarmă pe Adam Fischer în maşina lui.

Aproape că părea că el nici măcar nu încercase să-şi ascundă urmele. Sau, poate, pur şi simplu nu prevăzuse că îi vor da de urmă atât de curând? Nimerise, de-a dreptul neglijent, direct în braţele lui Risk şi ale celorlalţi. În acelaşi timp, executarea crimelor fusese calculată atât de grijuliu.

Iată cum i se tot învârtejeau gândurile prin cap, şi cu cât încerca mai mult să înţeleagă, cu atât se simţea mai confuză.

Însă acum, că era în sfârşit singură, putea să se culce pe podea, să închidă ochii şi să afle cheia cu care toate astea s-ar fi potrivit între ele.

Când a deschis din nou ochii şi s-a uitat la ceas, a descoperit că dormise mai mult de optsprezece minute, lucru care putea să înviorezemult mai eficient decât toate cafelele din lume. S-a ridicat în şezut şi a aşteptat ca tensiunea să-i ajungă la normal înainte să se ridice în picioare şi să se uite prin apartament. N-a trecut mult până să-şi dea seama care este explicaţia evidentă pentru toate.

Casa lui Ossian Kremph îi oglindea schizofrenia. O parte din el avea nevoie de structură şi de ordine, iar cealaltă de haos. Şi până atunci nu găsiseră decât secretele părţii neglijente. Cu un pic de noroc, avea să le descopere acum pe cele ale pedantului.

N-avea să fie la fel de uşor. Omul pusese multă chibzuială şi energie în găsirea unor locuri în care nimănui în afară de el nu i-ar da prin cap să caute. Dar erau pe acolo, pe undeva, nu se îndoia nici o clipă. A început cu locurile cele mai evidente, cum ar fi în spatele cărţilor din bibliotecă sau sub tăblia biroului, în orificiul de ventilaţie din baie şi în coperţile albumelor în care erau lipite tăieturi din ziare. Dar n-a găsit nimic. Nici măcar în apa din rezervorul WC-ului.

De-abia după ce a deschis uşa debaralei a dat de primul indiciu. Pe partea de dedesubt a linoleumului, care nu era lipit de podea, era scris cu cerneală roşie decolorată: *Högdalen Coridorul D 6895*. Spre marea ei surprindere, a ştiut pe dată ce este. De mulţi ani avea şi ea aşa ceva. La început fusese o soluţie temporară, în urma divorţului de Gert-Ove. Însă în urmă cu câţiva ani acceptase, călcându-şi pe inimă, ideea că era un lucru pe care va fi silită să-l plătească scump în

fiecare lună din restul vieţii sale. Al ei, însă, nu era în Högdalen, ci în Solna.

A căutat informaţia pe telefon şi a găsit-o imediat. Nu numai că era *accesibil cu maşina* şi avea un *spaţiu mare de descărcare acoperit*. Mai avea şi *acces douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru*.

50

Dunja n-a avut nevoie de mai mult de cinci minute ca să-şi găsească drumul prin tunelurile pentru trecători şi pentru biciclete până la benzinăria Statoil, unde putea să închirieze o maşină. Nu avea GPS, aşa că şi-a cumpărat o hartă a drumurilor din Skånia, câteva tablete de ciocolată şi două sticle de *julmust*[1], despre care a aflat că e la fel de suedez ca *surströmming*[2], şi vânzările de coca-cola scădeau spectaculos în ţară în fiecare an în preajma Crăciunului.

Era deplin conştientă că e împotriva tuturor regulilor să se ducă acolo singură. Şi ştia că nu prea pot face mare lucru înainte ca Molander să primească informaţiile de la benzinării. Dar nu putea să stea, pur şi simplu, şi să aştepte în camera sa de hotel.

Klippan părea cu adevărat simpatic, şi cu siguranţă aşa era şi nevasta lui. Însă nu putea să-şi petreacă nişte ore cu ei în vreme ce avansul lui Willumsen creştea tot mai mult. În plus, nu-i plăcea carnea de miel. Oricât

---

[1] Băutură nealcoolică acidulată consumată în Suedia mai ales de Crăciun

[2] Specialitate culinară suedeză, hering din Marea Baltică lăsat să fermenteze timp de câteva luni

de bună ar fi zis cineva că este. Simplul miros în timp ce era gătită îi întorcea stomacul pe dos.

S-a gândit să-i propună lui Klippan să meargă împreună, dar a hotărât că dispuneau de mult prea puţine date ca el să-şi sacrifice seara de vineri. Dacă ar fi ştiut ce face acum, n-ar fi lăsat-o de capul ei. Din acest motiv, şedea acum la volan singură dând pe gât câteva înghiţituri din băutura răcoritoare greţos de dulce, mult prea lăudată, în vreme trecea de camera de supraveghere după Teckomatorp pe Drumul 17 spre Eslöv.

Acolo fusese văzut ultima oară Benny Willumsen, pe la două fără un sfert, în ziua aceea. Acum era şase şi un sfert, ceea ce însemna că avea un avans de patru ore şi jumătate faţă de ea. Şi, după spusele lui Molander, probabil cotise undeva, înainte de Marieholm, ca să se ferească de camerele de supraveghere.

Dar nu credea că el rămăsese pe drumurile de ţară ca să evite camerele radarului. Probabil că nici măcar nu ştia că ele pot să înregistreze în direct tot traficul. Pentru că atunci ar fi ales alt traseu chiar de la Helsingborg, nu de-abia după Teckomatorp. În plus, exista şansa să aibă ceva de făcut la Kävlinge şi, cu puţin noroc, avea să-şi petreacă noaptea prin acea zonă.

A virat la dreapta pe Drumul 108, singurul pe care ar fi putut s-o ia spre Kävlinge. A cercetat priveliştea deschisă din ambele părţi. Era întuneric şi nu vedea decât crânguri răzleţe şi câmpuri atât de îngheţate şi de înzăpezite, încât îi era imposibil să creadă că rapiţa avea să fie în floare după numai şase luni. Nu vedea nici o casă cu luminile aprinse sau vreun BMW abandonat, şi nu existau drumuri care să pară că duc la ceva ce merită să fie cercetat.

Cu cât conducea mai departe prin întuneric, cu atât își dădea seama mai bine că era doar speculație. Șansa de a alege corect șapte numere de loterie era, cu siguranță, mai mare decât posibilitatea de a găsi ceva interesant. Dar n-avea nimic de pierdut dacă încerca măcar.

A ajuns la un sens giratoriu unde a luat-o la stânga pe Drumul 104 spre Kävlinge. Nu știa dacă se află într-un sat sau într-un oraș mai mare. Nu știa sigur decât că, dacă Benny Willumsen chiar s-a oprit, atunci se află cu siguranță undeva înăuntru. Temperatura coborâse deja până la minus douăsprezece grade Celsius. În plus, Mikael Rønning nu găsise nimic înregistrat pe numele lui în afară de apartamentul din Malmö, așa încât fie împrumutase o casă de la un prieten, fie spărsese o casă de vară nelocuită. Sau poate...

Dunja a oprit mașina pe banda de refugiu și s-a uitat la clădirea industrială de pe partea cealaltă a drumului. Clipise ceva la una dintre ferestrele mici sau era doar reflectarea luminilor de pe stradă? Nu putea să fie sigură. Dar un banner mare, luminat, din mijlocul zidului dinspre drum anunța că sunt peste 780 de metri pătrați de închiriat. Doar două dintre cele cinci becuri funcționa, și arăta foarte uzat, așa că s-a gândit că spațiul fusese abandonat de multă vreme.

A hotărât să arunce o privire și a condus mai departe până ce a putut să vireze la stânga, la un magazin de anvelope. Un drum mai mic a dus-o prin spatele clădirii, și a intrat în parcarea goală din spatele construcției din plăci de metal cenușiu, cu ferestrele ei mici, cu gratii, aflate la distanțe de circa o sută de metri între ele.

A frânat şi a oprit motorul, cu ochii lipiţi de urmele de cauciucuri de pe zăpada din faţa sa. Duceau până la clădire şi dispăreau după colţ.

51

Cu toate că Fabian şi Malin au alergat pe coridor, au coborât pe scări până în garaj în loc să aştepte liftul, care avea obiceiul să nu se arate când aveai nevoie de el, apoi s-au aruncat în maşina lui Fabian şi au mers din Kungsholmen până pe Tengdahlsgatan, în Sofia, în mai puţin de paisprezece minute, tot au ratat autobuzul.

– Fir'ar să fie, ne-a văzut! Sunt sigură că ne-a văzut, a zis Malin, pe când îşi trăgea sufletul şi se uita la ceas. Şi apoi, nu-i decât 16.46. Ticălosul ăla a plecat mai devreme.

– Îl prindem la prima staţie, a zis Fabian, începând să fugă după autobuz.

– Ai căpiat? Peste cadavrul meu cel gravid, a strigat Malin după el, cam târziu.

Fabian dăduse deja colţul pe Tegelviksgatan şi fugea cât de repede putea fără să alunece pe zăpadă. Nimeni nu aştepta în următoarea staţie, ceea ce l-a silit să o ţină tot aşa pe Barnängsbryggatan, pe lângă lacul Hammarby. Acolo a reuşit să urce în autobuz şi să-l ţină pe loc pentru Malin, care arăta mai mult moartă decât vie când s-a lăsat, în sfârşit, să se prăbuşească pe unul dintre locurile pentru persoane cu handicap.

– Doamne, sunt terminată... Şi-a descheiat paltonul. Cred că tocmai am bătut recordul la trei sute de metri cu gemeni.

Fabian a încuviinţat din cap, cu toate că întreaga sa atenţie era îndreptată spre ceilalţi pasageri. Erau cinci, şi nici unul nu semăna nici pe departe cu femeia din fotografii. Doar câţiva pasageri au urcat în staţiile de după dig, de-a lungul canalului Hammarby.

Însă au ajuns la Skanstull, peste drum de Åhléns[1]. Acolo au năvălit pe toate uşile atâţia oameni, încât părea că autobuzul e luat cu asalt. Fabian şi Malin s-au despărţit, ca să nu le scape nimic, făcându-şi drum pe culoar înainte să ajungă la Gara de Sud şi să deschidă uşile. Câţiva pasageri au coborât, dar o nouă hoardă s-a îmbulzit înăuntru, şi dintr-odată nu te mai puteai mişca.

Fabian şi-a croit drum până la Malin.

– O să stăm aproape la fiecare coborâre. E singura soluţie. Dar n-a primit nici un răspuns, şi de-abia acum a observat că ea era foarte palidă şi avea faţa transpirată. Hei, ce-i cu tine? S-a întâmplat ceva?

A încercat să-i prindă privirea, iar ea l-a privit cu ochi sticloşi şi a făcut cu capul un semn abia perceptibil că nu.

– Ţi-e rău? Asta e? Te doare ceva?

Părea cu totul pierdută.

– Malin, poţi să-mi răspunzi? Malin? Hei!

Ea şi-a mişcat buzele, dar n-a ieşit nici un sunet.

Fabian s-a răsucit spre o femeie mai în vârstă care şedea.

– Nu vă supăraţi, aţi putea să-i daţi ei locul dumneavoastră?

---

[1] Mare lanţ suedez de magazine universale

Femeia, îmbrăcată cu haine de sport bej și cu încălțări de alergare, l-a privit de parcă acesta ar fi fost unul dintre cele mai tâmpite lucruri pe care le auzise vreodată.

– Auzi, am șaptezeci de ani și am muncit toată...

– Da, iar ea e foarte gravidă, a întrerupt-o Fabian. O pensionară arțăgoasă era ultima persoană cu care să aibă răbdare în acel moment. Așa că ridicați-vă imediat, la naiba...

Femeia a fornăit și s-a uitat în altă parte.

– Ridicați-vă, am zis.

Fabian a prins-o de braț ca s-o ridice.

– Stați, vă dau locul meu, a zis femeia așezată pe scaunul din fața lor, care purta peste palton un șal roșu înflorat. S-a ridicat și s-a înghesuit pe interval.

Fabian i-a mulțumit și a ajutat-o pe Malin să se așeze.

– Ar trebui să-ți fie rușine, a șuierat femeia în vârstă din spatele lor.

Fabian n-a băgat-o în seamă și și-a îndreptat atenția spre Malin.

– Acum stai liniștită și respiră.

I-a dat jos eșarfa și i-a pus-o în poală.

– Țara asta se duce de râpă din pricina unor oameni ca tine, a continuat femeia din spatele lor, pe când treceau de Mariatorget și își continuau drumul spre Slussen și Orașul Vechi, unde a coborât împreună cu alți câțiva pasageri.

– În sfârșit... a zis Malin, clătinând din cap. Ce baborniță îndrăcită...

Fabian a încuviințat și, spre marea sa ușurare, a văzut că începe să-i revină culoarea în obraji.

– Mi-aș dori să pot face în așa fel încât să aibă parte de servicii de transport pentru handicapați câte zile o mai avea.

Fabian a râs, dar, în același timp, l-a izbit faptul că era ceva cunoscut la femeia care le oferise locul. Poate că își schimbase coafura. Sau purta haine diferite acum, că era iarnă. S-a răsucit și s-a uitat în jur, însă n-o vedea pe nicăieri.

– Ce e? Ai găsit-o? a întrebat Malin.

Fabian a ridicat din umeri și a scos una dintre fotografiile din autobuz în care femeia se vedea mai clar. Atunci și-a dat seama ce anume observase.

Hexagrama.

Șalul înflorat era prins de palton cu o broșă având exact aceeași hexagramă pe care o purta la gât în câteva dintre fotografii. Nu putea să fie altcineva.

– Cred că e femeia cu șalul înflorat, a zis, uitându-se în jur după ea.

Autobuzul s-a oprit pe Kungsträdgården, unde câțiva pasageri au coborât și alții s-au năpustit înăuntru.

– Autobuzul din fața noastră are o problemă tehnică și a fost retras de pe traseu. Ca urmare, o să fie aglomerație. Vă cerem scuze pentru asta și vă mulțumim pentru înțelegere, a anunțat șoferul.

Fabian s-a străduit să ajungă la ușa din mijloc cât de repede a putut, însă n-a reușit decât după ce s-a închis și autobuzul a pornit mai departe. N-avea cum să știe dacă femeia coborâse sau era încă în autobuz. Era din nou atât de plin, încât nu-i vedea decât pe oamenii din jur, și dacă își croia drum cu forța înainte risca să declanșeze încăierarea pe care o simțea mocnind.

Cineva a început să se plângă că stă și așteaptă de o veșnicie și altcineva i s-a alăturat, zicând că nu e prima dată. Dar la Norrmalmstorg presiunea a scăzut destul de mult ca Fabian să se poată mișca din nou. Atunci a zărit-o. Chiar după ce autobuzul s-a oprit la

un stop. Îşi scosese şalul înflorat şi stătea în picioare lângă uşa din spate.

Brusc, ea s-a întors şi l-a privit. El n-a ştiut ce ar trebui să facă. Dacă îşi ferea privirea prea repede ar fi părut suspect. La fel de suspect ar fi părut şi să se uite în continuare la ea. A încercat să se uite dincolo de ea, în vreme ce îşi scotea telefonul şi o suna pe Malin.

– Ai găsit-o?

– Stă în picioare lângă uşa din spate.

– Doamne, ce bine. Deci, n-a pus mâna pe ea.

Malin avea dreptate, desigur. El fusese preocupat de întrebarea de ce se interesa de ea Kremph şi ce anume avea ea în comun cu Adam Fischer şi Carl-Eric Grimås.

Autobuzul s-a oprit la Stureplan. Uşile s-au deschis şi femeia a coborât.

– Trebuie să coborâm. S-a dat jos din autobuz. Fabian a sărit pe trotuar şi a urmărit cu privirea femeia care mergea repede spre adăpostul din ciment în formă de ciupercă. Malin, unde eşti? Nu putem să o pierdem.

– Stai liniştit, sunt pe drum, a zis Malin, alăturându-i-se. Doamne, sunt stoarsă de puteri...

Fabian a încuviinţat din cap, cu ochii la Ciupercă, unde femeia stătea acum împreună cu altă femeie şi, judecând după limbajul corporal, discutau despre ceva care le necăjea pe amândouă. Ea s-a răsucit şi din nou i-a prins privirea şi imediat după aceea s-a uitat la el şi cealaltă femeie.

– Cred că şi-a dat seama că o urmărim. Vino, hai să vorbim cu ele.

A încercat să plece.

– Stai, a zis Malin. Ca să fiu sinceră, nu cred că mai rezist.

– E vreo problemă? S-a răsucit spre ea. Pot să te ajut...

– Nu, e în ordine. Cred că o să iau un taxi până acasă şi o să zac un pic pe canapea.

– Eşti sigură?

– Da, sunt doar un pic... gravidă. Uită acum de mine şi treci la lucru.

A făcut semn unui taxi care a tras la trotuar.

Fabian a încuviinţat din cap şi s-a uitat după ea până a ajuns la taxi. Apoi s-a întors spre Ciupercă, însă a constatat că femeile dispăruseră.

A fugit până acolo ca să se asigure că nu sunt ascunse în spatele stâlpului din centru. Apoi s-a urcat pe zidul în formă de val din dreptul străzii Birger Jarlsgatan şi s-a uitat peste piaţă. Însă cele două femei nu se vedeau pe nicăieri.

Telefonul a început să sune şi a văzut că e Hillevi Stubbs.

– Auzi, pot să te sun eu mai târziu? Am treabă, a zis, în vreme ce sărea de pe zid şi alerga spre intrarea în Sturegallerian[1].

– Sigur că poţi. Dar, să ştii, n-o să-ţi răspund, a zis Hillevi, subliniind astfel că i se părea o idee tare proastă.

– Bine, despre ce este vorba?

Fabian s-a oprit, oftând.

– N-am timp acum să-ţi explic. E mai bine să ne întâlnim acolo.

– Şi unde este acel „acolo"?

Nu putea să nu se simtă iritat de faptul că Hillevi ţinea ca el să stea ca pe ghimpi.

– Shurgard, în Högdalen.

---

[1] Complex de magazine de lux, restaurante, cafenele etc. din piaţa Stureplan

52

Clădirea nu avea etaj, se întindea pe aproape 800 de metri pătrați și părea să fi fost construită în pripă, fără nici o considerație pentru împrejurimi. Dar de ce i-ar fi păsat de asta lui Benny Willumsen? Pentru el era mult mai important faptul că parcarea se afla în spatele clădirii și vizibilitatea dinspre drum era aproape zero, ceea ce o făcea refugiul ideal pentru oricine își dorea să nu fie deranjat.

Dunja Hougaard a înșfăcat geanta de pe scaunul pasagerului, și-a scos arma și a pus în ea un încărcător, conștientă că nu se află în Danemarca. Dar nu se punea problema să plece din mașină și să se țină prin zăpadă după urmele de cauciucuri până la clădire fără să fie înarmată.

Iarna încă nu se hotărâse dacă trebuie să topească zăpada sau s-o prefacă în gheață, ceea ce făcea imposibil să vadă dacă urmele sunt de la BMW-ul lui Aksel Neuman. Nu era sigură decât de faptul că merseseră într-o singură direcție. A mers mai departe în jurul clădirii, unde urmele continuau câțiva metri și apoi dispăreau sub o poartă de garaj coborâtă.

Nu existau ferestre pe care să se uite. Nici clanță sau mâner ca să deschidă poarta. Atunci a auzit un

sunet. Un huruit surd, ca şi cum motorul unui camion mergea în ralanti undeva, în apropiere. Şi-a lipit urechea de poarta garajului şi şi-a dat seama sunetul venea din clădire.

Cu toate acestea, nu s-a gândit nici o clipă să ia legătura cu Klippan. Urmele de cauciucuri de lângă o clădire industrială goală aflată în pustietate şi un huruit care ar fi putut să provină de la un sistem de ventilaţie nu erau destul ca să-i strice seara de vineri. Avea nevoie de mult mai multe dovezi ca să poată chema întăriri.

S-a dus din nou în spatele clădirii şi a găsit o uşă. Era încuiată. S-a dus la fereastra de alături, a aprins mica lanternă şi a privit înăuntru. Dincolo de draperiile trase nu se vedeau decât nişte mobilier de birou şi câteva cutii pentru mutări. Fereastra avea grilaj şi alarmă antifurt, chiar dacă, aproape sigur, nu funcţiona.

A pornit în direcţia opusă şi a ocolit clădirea până în partea din faţă, care dădea spre drumul aflat la vreo douăzeci de metri. Stratul de zăpadă era înalt şi, când a păşit pe crusta de gheaţă, piciorul i s-a scufundat câteva zeci de centimetri.

Ferestruica în care zărise licărirea era prea înaltă ca să poată vedea. Însă partea de sus a scării de incendiu atârna de pe streaşină la celălalt capăt al clădirii. În mod normal, ar fi fost imposibil de ajuns fără o scară de pompieri. Probabil pentru ca să nu se poată căţăra nimeni pe acoperiş.

În mod normal.

Acum, vântul îngrămădise un morman de zăpadă exact sub scara de incendiu, aşa că Dunja n-a trebuit decât să se caţăre în patru labe, cu cea mai mare grijă, ca să nu se prăbuşească prin crusta îngheţată. Când a ajuns în vârf, a putut să se agaţe de treapta de jos a scării.

A încercat să se tragă în sus, însă avea mult prea puţină forţă musculară ca să ajungă la capăt.

Nu era prima oară că jura să se apuce serios de exerciţii fizice şi îşi cumpărase costum de sport şi abonament pe un an la sala de sport, şi le-a folosit de două ori, poate de trei. Însă anul acesta avea să-şi pună în practică Hotărârea de Anul Nou. De data asta avea să fie prioritatea absolută.

A încercat să se răsucească, aşa încât să stea cu capul în jos, ca un copil pe barele de pe terenul de joacă, şi până la urmă a izbutit să-şi ridice picioarele până ce genunchii i s-au aşezat pe treapta de jos. După aceea n-a mai trebuit decât să se ghemuiască şi să apuce treapta următoare.

După ce a ajuns pe acoperiş era scăldată în sudoare, cu toate că frigul amarnic pătrundea până la os. Prietenii şi cunoştinţele care îşi petrecuseră concediul pe câmpiile din Skåne îi spuseseră că vântul de apus dinspre mare era mai rece şi mai aspru decât vântul dinspre coastă de pe partea daneză. Dar era pentru prima oară când îl simţea pe pielea ei şi, dacă n-ajungea curând la căldură, avea să îngheţe de tot şi să se sfărâme în mii de bucăţi.

A mers în patru labe pe scara orizontală spre creasta acoperişului, care se sfârşea după câţiva metri, şi a dat deoparte zăpada, descoperind un luminator. Cu câteva lovituri de picior bine ţintite, a reuşit să facă o gaură destul de mare ca să treacă prin ea.

Dar era atât de întuneric, încât nu putea să vadă ce se află în camera de sub ea atunci când s-a lăsat să cadă înăuntru.

53

Sofie Leander renunţase la încercările de a-şi închipui ce se întâmplă. O vreme i se păruse că a înţeles şi s-a gândit că tot ce i se întâmplase era, cumva, un lucru logic şi o consecinţă echitabilă a acţiunilor sale. Dar când s-a trezit şi şi-a dat seama că este încă ţinută în viaţă, nesiguranţa a revenit şi a pus stăpânire pe ea. Şi, contrar naturii omeneşti, nu se simţea nici uşurată, nici liniştită.

Renunţase de mult la speranţa că asta era ceva din care ar putea să scape cu viaţă. Şi apoi, în urmă cu câteva minute, a auzit cum se deschide o poartă mare undeva, în clădire. Nu era prima oară când auzea scârţâitul caracteristic care răzbea prin pereţii subţiri de metal. Întotdeauna inima îi bătea mai repede şi se străduia din răsputeri să atragă atenţia acelui om. Însă de fiecare dată el îşi vedea de ale lui şi, încetul cu încetul, dar sigur, ea dădea tot mai puţină atenţie acelui sunet.

De data asta n-a fost la fel, deşi a auzit acelaşi scârţâit pătrunzător. Celelalte sunete pe care le-a auzit au fost ceea ce i-a dat iarăşi speranţă. Nu una, ci mai multe maşini care au intrat şi au frânat, aşa încât cauciucurile au scârţâit pe podea. Portiere deschise şi

trântite la loc, voci puternice stârnind ecouri, piuitul și hârșâitul stațiilor de emisie-recepție.

Nu puteau fi decât polițiștii.

În sfârșit, au reușit s-o găsească. La urma urmei, n-a fost dată uitării. Oricum, nu crezuse nici o clipă cu adevărat așa ceva. Însă abia acum i-a dat prin minte că existau oameni care se ocupau anume de cazul ei, și poate chiar lucrau în schimburi ca s-o găsească. Și, dacă își cunoștea soțul, nu i-a slăbit nici o clipă până ce au început să facă progrese.

Din nou și-a imaginat propriul chip pe toate panourile publicitare și faptul că dispariția sa trebuie să fi fost subiectul principal de conversație în pauzele din jurul distribuitorului de apă în întreaga Suedie. Cine știe? Poate că în clipa asta reporterii se bulucesc afară, pândind momentul să se repeadă să-i ia interviu în vreme ce e dusă pe brancardă spre ambulanța care așteaptă.

Și-a lăsat gândurile să rătăcească, nestăvilite, cu toate că era deplin conștientă că nu sunt decât speculații inutile. În realitate, n-avea habar cât de mare era interesul stârnit de cazul său, sau dacă poliția hotărâse măcar să raporteze progresul făcut. De fapt, era mai plauzibil să nu fi făcut valuri, ca doctorul să nu afle cât de aproape erau de localizarea clădirii.

Nu, singurul lucru pe care îl știa cu siguranță era că sunt afară, pregătindu-se să intre în orice moment ca s-o salveze. A auzit lăzi grele puse pe podea și deschise. Unelte scoase și puse în priză. Totul o umplea de atâta căldură și energie, încât nu mai conta faptul că nu înțelegea de ce s-au întâmplat, de fapt, toate astea. Indiferent de motiv, poliția ajunsese acolo prima.

Spera că și soțul ei va fi acolo. Că el pusese să fie căutată, până ce au dat de ea, ca să poată sta acolo să

o întâmpine. La urma urmei, el era cel care se dusese la poliţie şi o salvase. Din nou. Inima a început să-i bată mai repede imediat ce el i-a pătruns în gânduri.

Ştia deja că ea îl iubeşte.

Dar ceea ce se întâmpla nu putea să însemne decât că el încă o mai iubeşte.

Se îndoise de asta, chiar se îndoise, însă acum era sigură.

Un flex a pornit afară, şi sunetul ascuţit, sinistru, i se părea o muzică.

Probabil că nu mai fusese niciodată atât de fericită.

54

Luminile albastre care clipeau se vedeau de departe în întuneric şi făceau ca instrucţiunile GPS-ului să fie inutile. Cer să li se dea atenţie, şi-a zis Fabian, pe când cotea de pe Huddingevägen şi mergea mai departe spre sud pe Magelungsvägen. Nu pricepea de ce atâţia poliţişti lăsau girofarul aprins după ce îşi parcaseră maşina.

A încercat din nou să sune acasă, dar nici de data asta n-au răspuns nici Matilda, nici Theodor. Theodor probabil că nu ajunsese încă acasă, pentru că nu era decât şapte fără douăzeci. Pe de altă parte, probabil că Matilda era supărată. Era sigur de asta. Şi o înţelegea perfect. Îi promisese că ajunge acasă cu răsfăţuri pentru seara de vineri cu mult înainte de ora la care trebuia să plece bona, şi uite că se afla departe, în sudul oraşului. Ar fi vrut să frâneze, să facă o întoarcere dintr-o mişcare şi să meargă acasă. Dar nu se putea. Nu după discuţia cu Hillevi.

A intrat în parcarea de lângă Shurgard şi a oprit lângă ambulanţă şi maşinile de poliţie. Câţiva dintre poliţiştii în uniformă începuseră să întindă banda în jurul zonei de la intrare şi alţii l-au îndrumat să parcheze lângă Aziza Thåström.

Era preferata lui dintre medicii legişti. Venise în Suedia în adolescenţă, ca refugiată. După vreun an, vorbea suedeza aproape fluent şi curând după aceea se căsătorise cu profesorul ei. Acum, la treizeci şi cinci de ani, era, fără îndoială, una dintre cei mai buni, cei mai căutaţi medici legişti din Stockholm. Orice o fi fost ceea ce a găsit Hillevi, Edelman considera că este prioritate absolută.

– Ai apărut. Unul dintre asistenţii lui Hillevi Stubbs a ieşit să-l întâmpine. Aproape că începusem să ne facem griji.

– Griji? Hillevi m-a sunat acum o jumătate de oră, a zis Fabian, urmându-l pe lângă echipa de intervenţie rapidă care îşi strângea lucrurile.

– Nu-i stilul tău să fii ultimul la petrecere. Şi ştii cum face Hillevi când dă de ceva.

Fabian ştia exact la ce se referă asistentul. Hillevi Stubbs era unul dintre oamenii cei mai lipsiţi de răbdare pe care îi cunoştea. După ce descoperea un indiciu şi hotăra cum să procedeze, i se părea că nimic nu se mişcă destul de repede.

– Şi ce anume a găsit?

– Probabil că ar trebui să vezi cu ochii tăi.

Asistentul a ridicat banda şi l-a condus pe Fabian prin uşile deschise ale garajului.

Hillevi stătea lângă duba ei aproape de intrarea în clădire, îmbrăcată în costum de protecţie albastru, cu gluga dată jos, uitându-se la imaginile din aparatul de fotografiat.

– Ai întârziat, a zis, fără să ridice ochii de pe ecran.

– Ce ai găsit?

– Pune-ţi astea.

A luat dintr-o cutie un costum de protecţie împăturit şi i l-a aruncat lui Fabian, care l-a îmbrăcat în viteză, apoi au intrat.

Spaţiul de depozitare era la vreo patruzeci de metri mai departe. O lumină intensă ieşea prin spaţiul tăiat în uşa-rulou şi mergea până departe pe podeaua de ciment din afară. Hillevi şi-a tras gluga pe cap şi a dispărut în lumina puternică. Fabian a urmat-o.

Aerul dinăuntru era cu câteva grade mai cald datorită proiectoarelor puternice şi, după ce ochii i s-au adaptat la lumină, şi-a dat seama că spaţiul de depozitare e mai mare decât se aşteptase, de aproape treizeci de metri pătraţi, probabil unul dintre cele mai mari din clădire. Însă Aziza şi Hillevi îi acopereau cea mai mare parte a câmpului vizual. Aşa că nu zărea decât două picioare goale la unul dintre capetele unei mese acoperite cu folie de plastic, care arăta ca aceea din apartamentul dezafectat. Se vedeau câteva dispozitive şi aparate de măsură cu cabluri şi tuburi care se încolăceau ca şerpii pe podea şi sub masă.

De-abia după ce a trecut pe lângă colegele sale şi s-a oprit de partea cealaltă a mesei a putut să vadă în întregime cadavrul gol, care era legat de masă cu nişte curele trecute prin găuri făcute în tăblie. Picioarele, pieptul, braţele şi gâtul – erau legate atât de strâns, încât în câteva locuri curelele roseseră pielea şi intraseră în carne. Şi, la fel ca în cazul ministrului justiţiei, în locul în care ar fi trebuit să fie ochii se căscau două găuri însângerate. Fabian a observat o substanţă ca un fel de terci roz care se scursese din gura astupată cu bandă izolatoare pe gât şi pe podea.

– Ce-i asta?

Fabian a arătat spre mâzga roz.

– Hrană, a zis Hillevi. După cum vezi, a fost hrănit prin acest furtun. A arătat tubul care dispărea în gura cadavrului. Încă n-am luat probe, dar bănuiesc că sunt acolo nişte laxative, ca să curețe corpul de toxine şi reziduuri. Nu e ceva neobişnuit în canibalism.

– Aşadar, a fost ținut în viață. Cât timp crezi? Când a murit?

Fabian nu se putea împiedica să să gândească la durerea pe care trebuie s-o fi suferit Adam Fischer înainte să-şi dea duhul, în cele din urmă.

– Trebuie să examinez corpul mai amănunțit ca să-ți pot da un răspuns exact, a zis Aziza. Dar, dacă ar fi să fac o estimare, aş spune că a murit acum vreo trei zile.

Prin urmare, zăcuse acolo, legat, de mai bine de o săptămână. Fără să ştie ce urmează să se întâmple. Dacă o să fie găsit sau nu. Dacă vor ajunge la timp. Dacă măcar îl caută. Fabian s-a întrebat cât timp şi-ar fi păstrat credința într-o situație asemănătoare. Cât timp i-ar fi trebuit până să înceapă să spere că va muri.

– Bănuiesc că moartea lui este legată de această incizie.

Aziza a arătat partea stângă a pieptului, unde era o gaură mare, la fel cu cea scobită în abdomenul lui Carl-Eric Grimås. Era rotundă şi părea că o maşină de ştanțat enormă îi decupase o parte din corp.

– De ce inima? s-a răsucit Fabian spre Hillevi şi Aziza.

– Trebuia să înceapă de undeva? a zis Hillevi, ridicând din umeri.

– Era şi o inimă în congelatorul din apartamentul dezafectat, unde am găsit organele interne ale lui Grimås?

– Nu. Hillevi şi-a scuturat capul. Şi, de fapt, nu era nici în congelatorul din apartamentul lui.

– Poate că a mâncat-o deja, a zis Aziza.

– Se poate, a zis Hillevi. Însă nu există nimic care să sugereze asta. Nici aici, nici în apartamentul lui sau în apartamentul dezafectat.

Tăcerea înghiţea şi mai mult oxigen din încăperea deja caldă, înăbuşitoare. Fabian nu mai putea suporta să stea acolo. Dar undeva, adânc, în confuzia subconştientului său, începuse să se formeze un gând. Un gând atât de mic şi de plăpând, încât risca să dispară pentru totdeauna dacă îl lăsa liber.

Mai întâi organele lui Grimås şi acum inima lui Fischer. Poate că nu era vorba despre ochi. Îi găsiseră deja pe cei din borcanul de sticlă. Totuşi, inima dispăruse. Întrebarea era dacă se află în congelatorul din apartamentul dezafectat. Încă nu-şi dădea seama care era legătura.

– Organele acelea din apartamentul dezafectat, a zis Fabian, încercând să facă asta să sune ca un comentariu spontan. Ai avut timp să le examinezi?

– Doar le-am dezgheţat şi voiam să încep când a apărut asta, a zis Aziza. De ce? E ceva anume despre care întrebi?

– Cred că putem fi siguri că sunt ale lui Grimås, a zis Hillevi.

– Nu-i asta. Vreau doar să ştiu dacă îi mai lipseşte ceva.

55

Dunja n-a simţit imediat durerea. Însă nu ştia dacă asta era de bine sau de rău. Se întreba dacă ar trebui să se mişte, ştiind foarte bine că de multe ori eşti mai grav rănit decât crezi în urma unui accident, şi cel mai bun lucru pe care-l poţi face e să stai cât mai nemişcat posibil şi să aştepţi ajutor.

Dacă măcar se putea mişca.

Lumina de la stâlpii de iluminat de pe stradă se revărsa prin luminatorul spart, alături de sunetul câte unei maşini care trecea. Şi-a zis că a căzut probabil de la patru sau cinci metri şi a recunoscut că rezultatul ar fi putut să fie altul dacă n-ar fi fost toate cutiile goale de la diferite echipamente stereo, adunate într-un morman pe podea.

S-a răsucit cu grijă pe burtă şi s-a ridicat în patru labe pe cartoane. Deocamdată nu simţea decât o durere surdă, care-i pulsa în corp. De-abia când a ajuns pe podea şi a încercat să se ridice durerea din piciorul stâng a devenit atât de puternică, încât a fost silită să respire foarte repede, ca să nu ţipe. Probabil şi-l luxase şi simţea cum începe să se umfle.

De cum a mai lăsat-o durerea, şi-a scos telefonul ca să verifice dacă are semnal şi a văzut o crăpătură

zdravănă pe ecran. Tocmai îl înlocuise după ce scăpase telefonul pe podea în baie, acasă. Atunci îl mai putuse folosi, chiar dacă se tăiase la degete de câteva ori. Acum nu funcţiona, indiferent de câte ori a apăsat pe butonul de pornire.

S-a lăsat păgubaşă şi a încercat să demonteze tubul prelungitor de la un aspirator şi să-l folosească în chip de baston, ca să ajungă la lanterna care lumina slab pe podea. A stins lanterna şi a pus-o în buzunarul de la blugi, apoi a auzit iarăşi huruitul. Sau nu? S-a oprit şi a ascultat. Da, se auzea, însă acum părea să fie însoţit de un urlet furios. A făcut o răsucire completă, dar n-a reuşit să-şi dea seama care era sursa zgomotului sau de unde vine.

A şchiopătat pe coridorul din ce în ce mai întunecat şi curând a fost silită să bâjbâie cu mâna liberă de-a lungul peretelui. De două ori s-a ciocnit de postere înrămate şi, după alţi câţiva metri, în perete a apărut o deschizătură mare. S-a oprit, a pipăit marginea şi şi-a dat seama că e o uşă.

Sprijinindu-se pe tubul aspiratorului, a făcut un pas înăuntru şi, din fericire, în ultima clipă şi-a dat seama de diferenţa de nivel şi de treapta care era acolo. Şi-a tras sufletul şi a încercat să se gândească la altceva decât la durerea intensă din picior, care acum era atât de umflat, încât nu avea să-şi mai poate scoată niciodată gheata. Sunetul încetase şi, în afară de respiraţia ei, era o tăcere mormântală.

A mers mai departe prin întuneric, cu o mână ţinând strâns tubul aspiratorului şi cu cealaltă întinsă în faţă. După vreo zece metri a ajuns la un perete acoperit cu un material moale, absorbant. Peretele s-a terminat după câţiva metri pe stânga şi şi-a continuat drumul

dincolo de un colț, spre cealaltă parte a camerei, unde a reușit în fine să vadă ceva.

O lumină slabă din față dădea impresia unei uși deschise.

Apoi a auzit din nou sunetul. De data asta părea motorul unui tractor aflat departe, care duduia și huruia în ralanti. Dar de ce ar conduce cineva un tractor în interior? De-abia când s-a auzit din nou urletul furios a început să priceapă. Nu era prima dată când îl auzea. Îl auzise de multe ori. Când era mică. Pe când mergea cu mama sa în vizită la bunica și bunicul. În atelierul auto.

Bunicul îi spusese că se numește fierăstrău electric, explicându-i că zimții fierăstrăului erau la fel cu colții unui tigru și puteau să treacă, practic, prin orice.

Și-a scos pistolul, a încărcat un glonț pe țeavă și s-a îndreptat cât de repede a putut spre sunet, în ciuda durerii arzătoare din picior. Pe drum s-a împiedicat de un stativ de microfon, dar s-a ridicat rapid. Apoi l-a văzut.

BMW-ul lui Aksel Neuman.

Benny Willumsen era acolo. Exact așa cum bănuise ea tot timpul.

Capacul portbagajului era deschis și înăuntru erau niște saci de gunoi legați, așezați pe o folie de plastic derulată, care atârna peste margine ca o coadă. Pe podea, lângă mașină, huruia un generator electric pe gaz. Un cablu electric dispărea de-a lungul podelei și, cu pistolul într-o mână și cu tubul aspiratorului în cealaltă, l-a urmat.

În întuneric.

Spre sunetul care făcea să-i apară în minte imagini pe care nu voia să le vadă.

Cablul dispărea prin crăpătura unei uşi care, şi-a dat seama Dunja, era sursa luminii slabe. Şi-a lipit urechea de perete. Sunetul ca un răget care parcă îşi croia drum prin ceva, oprindu-se din când în când, era atât de aproape, încât s-a tras înapoi instinctiv.

Gândurile la ce ar trebui să facă şi la ce o aştepta de partea cealtă a uşii îi goneau prin minte ca năvala apelor primăvara. Însă corpul său îşi avea propriile intenţii, şi a început să pipăie uşa. N-a găsit clanţa, aşa că şi-a vârât degetele în crăpătură şi a tras.

Ar fi trebuit să-şi închidă ochii.

Ar fi trebuit să se răsucească pe călcâie şi să fugă.

Dar era prea târziu.

Ceea ce a văzut avea să-i fie săpat în amintire pe vecie.

Stătea cu spatele la ea în mijlocul studioului de înregistrare golit, scăldat în lumina dată de becul care spânzura de tavan. Bărbatul care în ultimii ani violase şi torturase până la moarte o serie de femei nevinovate.

În urechi avea dopuri şi pe cap o mască de gaze ridicată, care dădea impresia că el o priveşte ţintă. Părea mai mic decât îşi închipuise şi peste hainele groase, întunecate, purta un şorţ transparent care să-l ferească de şuvoiul de sânge.

Ţinea cu amândouă mâinile fierăstrăul electric şi sunetul despica aerul în vreme ce lama zimţată pătrundea prin pubisul corpului gol culcat pe masa acoperită cu folie de plastic. Dunja ar fi vrut să strige din toate puterile ca să-l facă să înceteze. Să facă totul să dispară. Însă nu putea decât să se uite.

La pubisul care se desfăcea pe măsură ce lama pătrundea mai adânc.

La gât, unde ar fi trebuit să fie un cap.

La piciorul care a căzut pe podea cu o bufnitură.
La sângele care împroşca.
La ea.
Peste tot.

56

În drum spre casă de la depozitul din Shurgard, în Högdalen, Fabian s-a oprit la un McDonald's pe Folkungagatan şi a cumpărat un meniu McFeast cu apă minerală pentru el, un meniu Big Mac cu coca-cola pentru Theodor şi un Happy Meal pentru Matilda. Cu toate că era atât de obosit încât îl durea tot trupul şi nu-şi putea scoate din minte cadavrul mutilat al lui Adam Fischer, avea de gând să facă ceea ce îi promisese Matildei în legătură cu răsfăţurile de vineri. De aceea a dat o raită pe la magazinul 7-Eleven de la colţul străzii Ölandsgatan şi a cumpărat o sticlă mare de *jul-must*, chipsuri cu sos de usturoi şi o cutie cu îngheţată Ben & Jerry's Cookie Dough.

Când, după douăzeci de minute, a băgat cheia în uşă, era deja ora nouă, ceea ce însemna că de două ore şi jumătate copiii erau singuri. Nu era situaţia ideală, dar nici vreo catastrofă. În plus, putea să audă că televizorul era deschis şi că Ernst Kirchsteiger[1] trăncănea de zor despre Crăciun, aşa că era limpede că nu-i chiar aşa de rău.

---

[1] Designer de interioare şi creator al unor programe TV suedeze

Şi-a pus paltonul în cuier, s-a dus în bucătărie, a aşezat hamburgerii pe farfurii de porţelan şi îngheţata în frigider şi atunci a observat că erau aprinse toate luminile din apartament.

– Matilda! Theodor! Am venit. Acum putem să mâncăm, a strigat, dar n-a primit nici un răspuns.

S-a dus în living, unde o reclamă la coca-cola se derula la televizor, într-o încercare disperată de a face concurenţă lui *julmust*, iar pe canapea a văzut-o pe Matilda, singură, dormind cu ursuleţul cel roşu lângă ea.

Nu-şi mai amintea ultima dată când plânsese. Poate că vărsa câteva lacrimi când vedea un film trist, ca *Magnolii de oţel*, sau ceva de genul acesta. Altfel, nu plângea aproape niciodată. Nu că n-ar fi vrut. Uneori chiar încerca să-şi dea frâu liber sentimentelor, dar, de obicei, nu se alegea cu mult mai mult decât un nod în gât.

Prin urmare, nu era deloc pregătit pentru lacrimile care au început dintr-odată să-i curgă din ochi. Matilda, singură pe canapea, ghemuită pe o parte, cu genunchii la piept, cu ursuleţul ei, era unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care le văzuse în viaţa sa. Şi, totodată, unul dintre cele mai triste. S-a şters pe faţă cu dosul mâinii şi şi-a închis ochii strâns, însă lacrimile au continuat să curgă şi şi-a dat seama că i se zguduie tot trupul.

Nu mai putea să continue aşa. Cu munca sa, care înghiţea totul în cale, şi cu Sonja, care aproape că locuia la atelier. Trebuia să stea de vorbă. Doar că nu ştia ce ar trebui să spună. Sau dacă mai dorea măcar să se rezolve situaţia lor.

L-a strigat pe Theodor, dar nu s-a aşteptat să-i răspundă. Nu era trecut cu mult de ora nouă, însă el n-avea decât treisprezece ani şi n-ar fi trebuit să hoinărească

toată seara prin oraş, ori ce-o mai fi făcând. A încercat să-i telefoneze, dar a primit mesajul vocal în care Theodor încerca să dea impresia că a răspuns înainte de bip. I-a trimis un SMS, cerându-i fiului său să vină acasă cât mai repede posibil. Apoi a stins televizorul, a respirat adânc de câteva ori, s-a aşezat pe canapea lângă Matilda şi a încercat s-o trezească. Însă, cu toate că a ispitit-o cu McDonald's, chipsuri şi îngheţată, ea n-a vrut să se scoale.

În cele din urmă, a renunţat şi a dus-o în camera ei, unde a aşezat-o în pat, a sărutat-o pe frunte şi i-a şoptit la ureche că-i pare rău, apoi s-a dus în bucătărie, unde a mâncat hamburgerul rece, fără nici un gust, în vreme ce se întreba dacă să o sune sau nu pe Sonja.

A hotărât să aştepte, a aruncat resturile jalnice şi a umblat prin toată casa, stingând luminile, în vreme ce îşi peria dinţii, apoi s-a dus la culcare. Corpul îi zvâcnea de oboseală şi avea senzaţia că nu dormise de o săptămână întreagă. A potrivit pernele, s-a culcat şi a lăsat forţa gravitaţională să-i coboare pleoapele. Dar n-a putut să adoarmă.

Evenimentele din ultimele zile i se derulau iar şi iar prin minte. Nu putea să nu se întrebe despre ce vorbea atât de animat femeia din autobuz cu cealaltă femeie sub Ciuperca din Stureplan şi ce legătură ar putea să aibă cu organele lui Grimås şi cu inima lui Fischer care lipsea. În cazul în care era vreo legătură.

După o oră sau două, a renunţat şi s-a dus în camera Matildei, a luat-o împreună cu ursuleţul şi a dus-o în patul lui, unde putea s-o ţină în braţe, să-i simtă căldura şi să-i audă răsuflarea liniştită, adâncă.

A apucat să numere trei respiraţii.

57

Releul a făcut contact şi a declanşat motorul electric care era aşezat sus, în turn. Un circuit a dus mişcarea de rotaţie pe tot drumul până la limba cea mare. Curând a început legănarea şi clopotul bisericii a răsunat peste cimitirul Katarina şi cvartalele din jur, auzindu-se până pe Östgötagatan, spre sud şi dincolo de Fabian, care îşi încuia maşina în faţa unui birou de design încântător, care avea numeroase distincţii înrămate şi luminate pe peretele din interior.

Era sâmbătă şi, cu toate că nu era decât ora trei după-amiaza, începea să se întunece. În acea dimineaţă, la zece, îl sunase Malin să-i spună că a reuşit să-l convingă pe terapeut să accepte ca Ossian Kremph să viziteze locul faptei. După cinci ore, fuseseră semnate toate documentele şi permisurile. Adică foarte repede, dacă ne gândim câte persoane şi-au pus semnăturile.

Dar lui Fabian i s-a părut o veşnicie. Cele zece ore de somn neîntrerupt i-au prins bine. Gândul fugar care apăruse în depozitul din Shurgard se dezvoltase peste noapte într-o teorie reală. Era pe urmele unui lucru, şi spera că vizita lui Kremph la locul faptei avea să arate că se află pe calea cea bună.

Încă nu le spusese nimic celorlalţi, nici măcar lui Malin, ceea ce era neobişnuit. O teorie bună nu era

suficientă ca să-i implice în acest punct. Trebuia să nu mai existe nici cea mai mică îndoială. Consecințele, dacă se dovedea că se înşală, erau mult prea mari.

Totuşi, nu stătuse cu brațele încrucişate acasă. În vreme ce aştepta să li se dea mână liberă, avusese vreme să joace o partidă de Monopoly cu Matilda şi Theodor. În plus, luase legătura cu Aziza Thåström şi reuşise s-o convingă să-şi întrerupă pregătirile de Crăciun ca să reia examinarea organelor lui Grimås. Şi, aşa cum bănuia, unul dintre ele lipsea: ficatul.

Poate că Ossian Kremph preparase şi mâncase ficatul. La majoritatea speciilor, ficatul este o delicatesă. Aşadar, de ce nu şi la oameni? Dacă punea şi inima lui Fischer, trebuie să fi avut un ospăț pe cinste. În afară de cazul în care în spatele crimelor era altceva decât foamea. Ceva care avea să pună întreaga investigație într-o nouă lumină şi să-i facă pe toți să-şi dea seama că sunt departe de încheierea cazului.

I-a făcut semn cu mâna lui Malin, care dăduse colțul pe Blekingegatan şi căuta cu disperare un loc de parcare. Tomas şi Jarmo veneau pe jos dinspre strada Katarina Bangata, fiecare cu câte o şaorma în mână, iar duba brigăzii mobile era deja parcată în dreptul containerului din fața intrării.

Cu siguranță nu se zgârciseră cu paza. Echipa era formată din şase bărbați, toți cu arme automate, veste antiglonț şi căşti cu vizorul coborât. Doi dintre ei s-au aşezat de o parte şi de alta a dubei şi au cercetat împrejurimile, după care alți doi au dispărut rapid în imobilul dezafectat de pe Östgötagatan.

Ar fi preferat să-l ducă la depozitul din Shurgard, în Högdalen, însă acolo Hillevi lucra în continuare din plin, iar camera pentru odihnă din clădirea parlamentului ar fi atras prea multă atenție. Rămânea

imobilul dezafectat de pe Östgötagatan, care era încă un secret nedezvăluit publicului larg. Nu reușiseră încă să găsească acolo urme de dezmembrare. Dar nu se îndoiau că masa acoperită cu folie de plastic fusese pregătită doar în acest scop.

Acum era vremea să-l audă pe Ossian Kremph, care era ajutat să coboare din dubă de ultimii doi din brigada mobilă. Avea mâinile și picioarele în cătușe, ca un prizonier condamnat la moarte. Kremph avea capul aplecat și lanțul cătușelor, lung de o jumătate de metru, hârșâia pe asfaltul înghețat în vreme ce era condus pe lângă container și pe sub schele.

– Doamne, nu pricep cum te împaci cu traiul în oraș, a zis Malin, oprindu-se să-și tragă sufletul. A trebuit să caut până la Allhelgonakyrkan[1] până să găsesc un...

A fost întreruptă de un fluierat ascuțit al lui Tomas, care le făcea semn cu mâna să vină.

Ossian Kremph a fost condus în camera cu lumina puternică de deasupra mesei acoperite cu folie de plastic. Privea în continuare în pământ și șchiopăta de piciorul vătămat. După câțiva metri, cei doi polițiști care îl escortau i-au dat drumul și s-au așezat de o parte și de cealaltă a ușii.

Kremph s-a uitat în jur, curios, ca și cum n-ar mai fi călcat niciodată pe acolo. Nu s-a uitat la Fabian, care stătea lângă peretele opus, nici la Tomas, care se înghesuise în colț chiar în spatele lui, filmând totul. Dar când a dat cu ochii de Jarmo, care era legat pe masă, pe post de victimă, privirea i s-a schimbat și a început să-și scuture capul, trăgându-se înapoi, spre hol.

---

[1] Biserica Tuturor Sfinților

Aveau la dispoziţie două ore cu el. Dacă scădeai durata transportului şi a pregătirilor pentru securitate, rămânea un pic mai mult de o oră. Nu era prea mult timp ca să pui pe cineva în dispoziţia potrivită pentru ca amintirile sale cele mai ascunse, cele mai ruşinoase, să iasă la suprafaţă.

Din fericire, Edelman reuşise să blocheze cererea terapeutului de a fi implicat, aşa că, cel puţin, erau singuri cu Kremph.

– Bună, Ossian. Malin a înaintat şi l-a oprit. Mă recunoşti?

Kremph şi-a scuturat capul, fără să-şi ia ochii de la trupul lui Jarmo.

– Dar ai mai fost aici, nu-i aşa?

Şi-a scuturat din nou capul.

– Nu-mi place asta. Deloc. Putem să ne întoarcem?

– Încă nu. Curând. Mai întâi o să ne uităm şi o să vorbim un pic. Vino.

A încercat să-l atragă spre masă.

– Nu vreau. Nu acolo. Hai să plecăm.

– Ossian, nu-i nici o primejdie. Nu trebuie decât să te uiţi în jur şi să vezi dacă-ţi vine în minte ceva ce ai uitat. După aceea putem merge înapoi. Bine? Haide.

A întins o mână spre el.

De-abia după ce s-a uitat de câteva ori, mai bine de un minut, de la mâna întinsă a lui Malin la păpuşa de porţelan de pe raft şi la Jarmo, aflat pe masa acoperită cu folie de plastic, Kremph a urmat-o, în cele din urmă, în cameră. Fabian a observat că la fiecare pas spre masă respiraţia îi devenea tot mai spasmodică, şi când au ajuns aproape de Jarmo, care stătea complet nemişcat, Kremph părea pe punctul de a face o criză.

– Aşa îţi legi victimele? a zis Malin, arătând spre una dintre curele, care ţinea gâtul lui Jarmo lipit de masă.

– Nu eu, a zis Kremph, în vreme ce ochii îi rătăceau peste trupul lui Jarmo. Eu nu vreau decât să ascult la radio.

– Poate că e celălalt Ossian?

Kremph şi-a scuturat capul.

– Buletinul meteorologic maritim e bun. Foarte bun.

– Ossian, acum vreau să mă asculţi. Ştim că tu ai făcut-o. Avem o mulţime de probe împotriva ta. De exemplu, i-ai scos ochii înainte sau după ce ai început să tai?

– Nu eu, îţi zic! N-am făcut nimic!

A început să-şi scuture violent capul.

– Înţeleg că poate să-ţi fie greu. Dar încearcă să...

– Am făcut întotdeauna acelaşi lucru şi n-a fost niciodată o problemă. Asta am făcut. Nimeni nu s-a plâns. Niciodată.

– Vrei să zici că puteau să protesteze în vreme ce erau legaţi şi hăcuiţi?

– Şi buletinul meteorologic maritim, întotdeauna buletinul meteorologic maritim, a zis Kremph, fără să-şi dezlipească privirea de Jarmo. În fiecare dimineaţă. Doar asta. Nimic altceva. Buletinul meteorologic maritim şi sudoku. Dar la spital n-am radio. De ce? Dar n-am. Ei zic că nu pot să-mi dea unul, a continuat, din ce în ce mai înverşunat. De ce nu pot să am unul? Răspunde-mi! De ce nu-mi răspunzi?

Malin s-a răsucit spre Fabian, care i-a făcut semn să continue, cu toate că îşi dădea seama că ea nu voia. Chiar nu-şi dorise să conducă interogarea. Însă aceasta fusese una dintre condiţiile puse de terapeut.

– Hei! De ce? a continuat Kremph.

– Ossian, zău că nu ştiu de ce nu poţi primi un radio. Dar acum vreau să ne spui amănunţit cum...

– Cum pot să ascult buletinul meteorologic maritim? Trebuie, pentru că o fac în fiecare dimineață.

– Ossian, poți să lași asta și să ne spui cum ai...

– Și medicamentele. Trebuie să le iau. O fac în fiecare zi; dimineața, la prânz și seara. Sunt în cutia de metal roșie. Sunt întotdeauna în cutia de metal roșie din dulăpiorul de medicamente, ca să nu uit. Mai ales la ora două. Atunci, nu știu... Atunci se întâmplă întotdeauna, iar timpul... pur și simplu dispare, și deodată am uitat, doar că, firește, n-o știu chiar atunci.

A început să-și scarpine gâtul cu amândouă mâinile.

– Nu, sigur că nu.

– Dar asta nu-i bine deloc. E foarte rău. Nu merge, și atunci totul o ia razna. Așa că e greșit. Vorbea din ce în ce mai repede, și saliva i se scurgea din gură. Totul trebuie să fie corect, și dacă nu totul începe să se învârtejească și eu obosesc așa de tare și dintr-odată e acolo, tipul ăla dubios, cu toate că sunt singur, desigur... A înghițit în sec și a continuat să se scarpine până ce o crustă s-a dezlipit și sângele a început să i se prelingă pe gât. ... are cheile și e acolo, oricum, și repară, și ajută. Crede că nu știu, dar știu, și apoi totul devine atât de întunecat și de apăsător, și apoi e ca și cum aș pleca.

Își scutura capul din ce în ce mai dezorientat.

– Ossian... Încearcă să te liniștești și să te concentrezi pe corpul care zace aici.

– Încui în fiecare zi și chiar am schimbat încuietorile. Încuietoare, încuietoare și apoi verific dacă e încuiat. Întotdeauna. Altfel nu poți să fii cu totul sigur...

– Ossian?

– Nu pot să sufăr asta. E îngrozitor. Îngrozitor de-a binelea... Și-a sprijinit capul cu mâna și și-a tras sufletul. Sunt așa de obosit. Așa de obosit. Nu mai suport...

– Ossian, nu ne-a mai rămas mult timp. Încearcă să...

– Trebuie să mă odihnesc... doar să închid ochii un pic. Dar nu se poate. De cum închid ochii, sunt iar aici... înapoi la...

S-a oprit și s-a prăbușit interior, fără suflare și fără energie.

– Înapoi la ce? Ossian, spune-ne la ce te întor...

Fără vreun avertisment, fără să ridice privirea, Kremph a început să zbiere și s-a repezit la Malin, care și-a pierdut echilibrul și a căzut pe podea. Ea a strigat spre ceilalți, în vreme ce încerca să scape din strânsoare lovindu-l cu picioarele și zgâriindu-l.

Fabian, Tomas și polițiștii din brigada mobilă se îndreptau deja spre ei, dar secundele treceau cu încetinitorul și Kremph și-a coborât capul, calm, spre gâtul ei și i-a șuierat ceva la ureche înainte să fie smuls de pe ea și târât în cealaltă cameră.

Fabian a ajutat-o să se ridice.

– Te simți bine?

Malin a încuviințat și a început să-și aranjeze părul.

– Dar m-a speriat ca dracu'... Am crezut că o să... A tăcut, ca să-și tragă sufletul. Că e pe cale să...

A cedat nervos și a început să plângă. Fabian a îmbrățișat-o și i-a rezemat capul de umărul lui.

– Haide... Haide, Malin... S-a terminat.

Malin a încuviințat din cap și a încercat să-și revină.

– Ți-a spus ceva, nu-i așa? a întrebat Fabian.

Malin s-a desprins din brațele lui și l-a privit în ochi.

– M-a întrebat când o să-și primească înapoi radioul. A zâmbit și apoi a izbucnit în râs. Dacă asta nu-i nebunie curată. După toate astea, singurul lucru la care se poate gândi este radioul lui cu buletinul

meteorologic. Of, Doamne... Cum arăt acum? Mi s-a scurs cu totul rimelul?

– Eşti în ordine.

– Mă duc acum la sediu cu asta, a zis Tomas, ridicând camera video. Nu pare că o să se mai întâmple mare lucru pe aici.

– Poate că o să fie cineva atât de amabil să mă dezlege, a zis Jarmo.

– De ce? Pari să stai comod acolo, dacă mă întrebi pe mine, a zis Tomas, dispărând cu camera video.

– Fabbe, de câţi ani lucrăm împreună?

Malin a deschis o cutie de pudră şi s-a privit în oglindă.

Fabian a ridicat din umeri.

– Cinci sau şase ani?

– Şapte şi jumătate. În şapte ani şi jumătate am petrecut mai mult timp împreună decât cu partenerii de viaţă. A luat un şerveţel şi şi-a şters ochii. Şi e prima dată că mă îmbrăţişezi.

– Şi să sperăm că n-o să se mai întâmple niciodată.

Malin a râs şi a scos un tub de rimel ca să-şi împrospăteze machiajul, dar imediat a scăpat totul din mâini şi s-a prăbuşit pe podea.

– Malin...? Malin! Fabian a îngenuncheat repede şi a încercat s-o trezească. Malin, mă auzi?

Nici o reacţie.

– Ce naiba se întâmplă? a zis Jarmo.

– Nu ştiu. S-a prăbuşit deodată... S-a oprit când a văzut cum de sub ea se întinde pe podea o baltă de sânge. Hei! Să cheme cineva salvarea!

Doi poliţişti au apărut în fugă din cealaltă cameră.

– Ce mama naibii mai aşteptaţi? Sunaţi, fir-ar să fie! E pe cale să piardă sarcina! Şi Anders... Trebuie să-l sunăm pe Anders, bărbatul ei.

Fabian a bâjbâit după telefon şi a încercat să-şi oprească degetele din tremurat ca să formeze numărul ei de acasă.

– Salvarea e pe drum, a zis unul dintre poliţiştii din brigada mobilă.

– Bine, a zis Fabian în vreme ce asculta cum sună telefonul. Răspunde odată!

– Salut, aţi sunat la familia Rehnberg. Nu putem răspunde acum, dar vă rugăm să lăsaţi un mesaj după semnal.

– Bună, sunt Fabian Risk. Anders, sună-mă cât de repede...

A fost întrerupt de un zgomot puternic pe care la început nu l-a putut interpreta, deşi s-a auzit tare şi limpede. Creierul îi era deja suprasolicitat, aşa încât nu a putut să combine zgomotul de geam spart cu vreun eveniment real. Voia să descrie mai departe în mesaj ce se întâmplase, însă n-a putut să facă nici măcar asta, şi curând s-a ridicat în picioare şi s-a dus în cealaltă cameră.

În afară de el însuşi, camera era goală. S-a dus la fereastra spartă, urmat de cei doi poliţişti din brigada mobilă care se certau între ei în privinţa cui era răspunzător pentru Kremph. Afară se pornise de-a binelea viscolul şi fulgii de zăpadă pătrundeau deja în vârtejuri pe fereastră.

Avusese deja o intuiţie în ultimele zile.

Dar abia acum ajunsese la creier.

Acum ştia sigur.

Ossian Kremph era nevinovat.

Partea a doua
19-24 DECEMBRIE 2009

Mă face să mut munţii din loc. Mă face să săvârşesc lucruri imposibile. Îngrozitoare, dar absolut necesare. Mă face să fac toate astea. Şi încă ceva pe deasupra.

Dragostea pentru tine.

14 iunie 1998

Nu ştiu cine eşti. Unde eşti. Dacă mai exişti. Dar această scrisoare este pentru tine. Numai pentru tine.

Te vedeam aproape în fiecare zi. Dar asta a fost acum un an. De cealaltă parte a punctului de control şi a gardului de sârmă ghimpată. Stăteai acolo ore întregi. Poate că în trecere, sau poate că veneai doar să priveşti. Nu ştiu. În tabără se zvonea despre femei palestiniene care se întâlneau în taină cu soldaţi israelieni, şi poate că veneai de dragul meu. În orice caz, stăteam lângă barieră, sperând.

Ştiam că femeile din munţii Nablus pot să aibă ochi albaştri, dar n-am văzut niciodată aşa ceva până ai apărut tu. Erai cea mai frumoasă făptură din lume. La început n-am înţeles, dar inima a început să-mi bată de două ori mai repede. Încă mai bate aşa când mă gândesc la tine, de parcă ar refuza să accepte faptul că e prea târziu. Că în curând o să se termine totul.

Nu pot să nu mă gândesc iar şi iar la ultima noapte. Îţi aminteşti? Începea să se întunece, şi ai stat mai mult ca de obicei. Îmi terminasem serviciul şi mi-am zis că acum ori niciodată. Am mers de-a lungul baricadei şi am văzut că te mişti spre mine. Aproape că am strigat de fericire.

Dacă aş fi ştiut ce avea să se întâmple, ţi-aş fi întors spatele. Te-aş fi avertizat că eşti prea aproape de hotar, chiar te-aş fi silit să te întorci. N-aş fi stat lângă gard,

lăsându-mi ochii să-i întîlnească pe ai tăi, ca tu să vii până acolo şi să-ţi aşezi palmele peste ale mele. Buzele tale...

Nu mai pot continua mult... Nu mi-a mai rămas sânge...

Cât timp am stat acolo, în tăcere? Câteva minute, sau a fost o oră întreagă? Erau atâtea lucruri pe care voiam să le spun. Să întreb. Dar n-am îndrăznit. Nici măcar cum te cheamă. N-am putut decât să deschid radioul pe care-l aveam la mine. Îţi aminteşti? Cânta Etta James. Oricum, nimeni n-o putea spune mai bine ca ea. M-am ciupit tare de braţ ca să fiu sigur că nu visez. Aşa de tare, că am şi acum cicatricea.

Nu ştiu cine a apărut şi te-a dus de acolo. Sau dacă de aceea nu te-ai mai arătat. A fost tatăl tău sau cineva din sat? Eşti măcar vie? Poate că n-a fost, oricum, decât un vis. O vreme am crezut că ar fi destul. Asta şi cicatricea au ţinut totul viu.

Dar nu era destul, aşa că am plecat din cazarmă noaptea şi am ieşit din tabără printr-o spărtură din gard. Nu puteam decât să trag nădejde că Dumnezeu o să fie acolo şi o să-mi arate calea. Văzusem pânza albă ieşind de sub haina ta. M-am gândit că poate lucrezi ca soră la spitalul din Urif, aflat la câţiva kilometri.

N-am ajuns prea departe pe străduţe când au început să urle sirenele şi voci strigau prin megafoane ca să trezească pe toată lumea. Ştiam de ele, de raidurile noastre nocturne de intimidare, dar nu trecusem prin aşa ceva. Nu până atunci.

Şi-au închipuit că sunt unul dintre voi, aşa că am fugit cât m-au ţinut picioarele. La nimereală. Îi auzeam cum umblă pe acolo cu maşinile, umilind oamenii şi pedepsind ca să-i avertizeze pe ceilalţi. Apoi lumea a explodat. Ferestrele de sus au plouat cu cioburi peste mine şi urechile

îmi ţiuiau. M-am pierdut în norul alb care îmi înţepa ochii şi se făcea din ce în ce mai mare.

Ar fi trebuit să mă dau bătut chiar atunci şi să accept gândul că nu e nici o şansă. Însă nu puteam să renunţ la posibilitatea de a te vedea măcar. La speranţa că n-o să mai fim despărţiţi vreodată. Am fugit mai departe, dar m-am împiedicat şi am căzut pe burtă.

Ochii mă usturau de parcă cineva ar fi înfipt ace în ei. Am încercat să mă ridic, dar n-am putut. I-am auzit cum se apropie prin ceaţa usturătoare. Le-am recunoscut vocile. Râsul lor în măştile de gaze părea să vestească distracţia care avea să înceapă curând.

Am încercat să mă împotrivesc, dar n-aveam putere. I-am lăsat să mă apuce de braţe şi să mă târască pe asfalt.

Acum sunt atât de obosit... Trebuie să mă odihnesc un pic... Numai un pic... Nu ştiu cât o să mai fiu în stare să scriu. Atât de multe de spus. Atât de puţină putere...

58

Avea încă cioburi de sticlă înfipte în mâini şi în antebraţe, ceea ce arăta că Ossian Kremph se folosise de cătuşe ca să spargă geamul. Apoi se strecurase prin gaura din sticlă şi sărise de pe schele. Căderea a fost de la o înălţime de circa cincisprezece metri. Moarte sigură, dacă n-ar fi fost dedesubt containerul plin cu gunoaie tari.

Dar Kremph a murit imediat, oricum. Capul i s-a lovit de marginea containerului atât de tare, încât totul de deasupra rădăcinii nasului i s-a împrăştiat pe o rază de câţiva metri. Poate că nu era cea mai satisfăcătoare încheiere a unei investigaţii atât de complexe, a zis Edelman, cu toate că a adăugat repede că era o încheiere, totuşi.

Însă pentru Fabian, moartea lui Ossian Kremph însemna orice în afară de încheiere. Încă mai erau prea multe întrebări fără răspuns.

La suprafaţă, ancheta păruse tot timpul că înaintează. S-au făcut descoperiri, s-au făcut fotografii şi însemnări. Au fost descoperite indicii care au fost etichetate, puse în pungi şi sortate pe categorii. Toţi au lucrat ture duble şi au urmărit până la capăt fiecare

posibilitate. În cele din urmă au fost făcute conexiuni şi s-a ajuns la decizii.

Totul se îmbina de minune. Ossian Kremph, cu tulburarea sa de identitate disociativă şi condamnările precedente, era făptaşul aproape ideal. Nu numai că scoaterea ochilor victimelor era semnătura sa. În plus, avea un motiv să se răzbune pe Carl-Eric Grimås. Nici faptul că Kremph avea mari goluri de memorie şi refuza să vorbească despre crime nu i-a fost de folos.

În vreme ce colegii lui Fabian erau convinşi că Kremph a fost firul comun care i-a îndrumat spre o rezolvare, el nu putea scăpa de sentimentul din ce în ce mai intens că fusese prea simplu. Că înaintau orbeşte, fără cel mai mic indiciu despre ceea ce se petrecea cu adevărat.

De-abia acum începea să înțeleagă de ce.

Nu era deloc un fir roşu. Arăta ca unul, dar în realitate nu era altceva decât o cărare marcată. Un plan bine gândit care trebuie să fi fost foarte greu de pus la punct şi despre care cei mai mulți oameni ar fi crezut că este atât de excentric, încât trecea de limitele a ceea ce putea fi considerat credibil. Dar „credibil" nu este totuna cu „adevărat".

Fabian era convins că Ossian Kremph nu era în nici un caz în stare să plănuiască şi să pună în aplicare răpirea şi ținerea în captivitate a lui Adam Fischer. Cu atât mai puțin uciderea lui Carl-Eric Grimås. Pe de altă parte, e adevărat că reprezenta direcția falsă perfectă.

Şi, după ce Kremph a ieşit din peisaj şi cazul a fost închis în mod oficial, Fabian putea începe să-l caute pe adevăratul făptaş.

A găsit un loc de parcare lângă hotelul Rival, pe Mariatorget, şi a pornit repede pe jos spre 7-Eleven

din colţ. Se întunecase de câteva ore şi şi-a dat seama că habar n-avea dacă se arătase soarele în timpul zilei. Nu-i plăcuse niciodată iarna la Stockholm, dar era din ce în ce mai rău pe an ce trecea. Simţea că trăieşte într-o stare permanentă de întunecime, care dura din noiembrie până la sfârşitul lui februarie şi, pe când trecea de panourile cu cea mai recentă ediţie a ziarelor de scandal, îşi repeta jurământul să nu se mute vreodată nici măcar cu un metru mai la nord.

CANIBALUL MORT
S-A ARUNCAT DE LA ETAJUL PATRU

Fabian ar fi preferat să stea liniştit la sediu şi să treacă prin tot materialul adunat până atunci în acest caz. Toţi ceilalţi plecaseră în weekend, până şi Edelman, imediat după conferinţa de presă, ceea ce însemna că ar fi fost singur. Lămpile de pe birouri ar fi stinse, uşile închise şi aerul eliberat de conversaţii îndepărtate, telefoane care sună şi imprimante care zumzăie.

Şi doar acolo, în singurătate deplină, ar putea să ajungă destul de adânc şi să ducă un gând până la capăt.

Dar n-a fost aşa.

Îi ieşise de la inimă atât de mult Sonjei, încât nici măcar nu se ostenise să răspundă când el sunase să spună că e în drum spre casă. De aceea, a profitat de ocazie ca să cumpere două *latte* cu o doză suplimentară de espresso şi o *toscalängd*[1]. Nimic nu putea îmbunătăţi starea de spirit a Sonjei mai mult decât o prăjitură cu migdale de la 7-Eleven.

---

[1] Prăjitură cu migdale, specifică zonei scandinave

În ce-l privea, prefera *prinsesstårta*[1]. Însă își jurase solemn să reducă din calorii și a rezistat tentației de a trece pe la patiseria de la colțul lui Swedenborgsgatan. Nu că ar fi fost gras. Nici vorbă. De când se știa, cântărise 82 de kilograme. Dar în ultimii doi ani observase o schimbare evidentă, și acum ajunsese la 84, îndreptându-se spre 85. Dacă o ținea tot așa, ar ajunge la pensie să cântărească peste o sută de kile.

Pe când se întorcea la mașină, a încercat să dea de Malin, dar nu i-a răspuns. Așa că a încercat și numărul de acasă.

– Bună, Fabian.

N-avea cum să confunde vocea tărăgănată a lui Anders Rehnberg.

Fabian se întâlnise de câteva ori cu soțul lui Malin, dar nu stătuse cu adevărat de vorbă cu el. Nu că n-ar fi încercat. Se apropiase de el la serate și la diferitele evenimente petrecute împreună cu partenerii de viață, încercând să găsească un teren comun. Însă de fiecare dată rămăsese cu un gust amar. Toate subiectele de conversație găsite cu greu dăduseră greș, și îi scăpau gafe pe care le regreta amarnic a doua zi. De exemplu, la petrecea de mutare în casa nouă din Enskede, Fabian s-a pomenit trăncănind că Anders nu trebuie să-și facă griji, pentru că oricum Malin nu-i genul său.

De atunci n-au mai vorbit. În schimb, Anders și Sonja s-au simpatizat și păreau că au să-și spună o mulțime de lucruri la petrecere. În seara aceea, pe drum spre casă, aproape că a deschis subiectul, dar s-a abținut și i-a spus șoferului să deschidă radioul, la care era piesa „Forbiden Colours“ a lui David Sylvian.

---

[1] „Prăjitura prințesei“, prăjitură suedeză tradițională

– Voiam să văd ce face Malin.

A încercat să ia un ton cât mai neutru.

– Se simte cât de bine se poate, având în vedere munca ei.

Fabian a rămas tăcut.

– Mai e ceva? a întrebat Anders.

– Da, mă întrebam dacă aş putea vorbi puţin cu ea.

– Ascultă, nu cred că e o idee bună. Preeclampsia ei e atât de gravă şi de avansată, încât e internată în spital şi o să aibă nevoie de tratament până la naştere. Dacă lucrurile se înrăutăţesc de-a binelea, o să fie siliţi să-i inducă travaliul, cu toate că mai are două luni întregi până la termen.

– O, aşa. Nu ştiam că e aşa de grav.

– Nu? După spusele doctorului, ea trebuie să fi dat semne clare că nu se simte bine şi, dacă n-ar fi fost atât de presată de muncă, n-ar fi ajuns în aşa stare gravă.

– Anders, îmi pare cu adevărat rău. Dar...

– Fabian, are nevoie de linişte. Aşa că n-ar trebui s-o suni sau s-o vizitezi. Singurul lucru pe care ar trebuie să-l faci este să stai cât mai departe posibil de ea, bine?

– Bine, poţi să-i spui măcar că am sunat? a zis Fabian, însă Anders închisese deja.

Când a ajuns acasă, l-a găsit pe Theodor în camera lui, aşezat la computer. Matilda era pe canapea uitându-se la *Regele Leu* cu sonorul dat aşa de tare, încât vecinii trebuie să fi auzit şi ei „Hakuna Matata" cântată de Timon şi Pumbaa.

– Bună, Matilda. Mami e acasă? a zis el, fără să primească răspuns, aşa că a luat telecomanda şi a redus sonorul.

– Nu, opreşte-te! Nu aud ce...

– Matilda, ţi-am pus o întrebare. Ştii unde...

S-a oprit brusc când a dat cu ochii de fata care stătea pe balcon, fumând, cu mobilul lipit de ureche. A deschis uşa balconului şi a observat că purta papucii lui de casă şi reuşise deja să umple un colţ al jardinierei cu mucuri de ţigară.

– Trebuie să fii Rebecka.

S-a răsucit spre el.

– Auzi, trebuie să închid.

A închis telefonul, l-a îndesat în blugii mult prea strâmţi şi i-a întins mâna.

– Bună.

– Credeam că soţia mea o să fie acasă, dar...

– Nu, are de lucru şi a zis ceva despre vernisaj în săptămâna de după Crăciun. Şi-a stins ţigara şi a scos imediat pachetul ca să-şi ia alta. Vrei şi tu una?

– Nu, şi ţi-aş fi recunoscător dacă ai putea face şi altceva decât să stai aici şi să fumezi tot timpul. Presupun că soţia mea te plăteşte.

– Nu eu sunt cea care n-are timp să se ocupe de propriii copii.

– Nu, ai dreptate. Şi astea fiind spuse, acum poţi să pleci.

– Sonja a zis că o să mă plătească pentru toată noaptea, pentru că nu ştia când o să apari.

– Nu-ţi face griji. O să-ţi plătesc toată noaptea dacă pleci în clipa asta, a zis Fabian, abia stăpânindu-se să n-o scoată cu forţa de pe balcon.

După ce a plătit o mie de coroane, a luat un teanc de post-it-uri şi a început să scrie:

Iubita mea Sonja,

Înţeleg că eşti stresată. Dar fiecare are nevoie din când în când de o pauză.

Fabian

A lipit biletul pe cana cu *latte*, pe care a pus-o alături de punga cu *toscalängd* și cu CD-ul făcut de el cu cântecul lui Prince „I Would Die 4 U“ pus de nouăsprezece ori la rând. Câte unul pentru fiecare an de când erau împreună. Era primul cântec pe care au dansat împreună, și de atunci era cântecul lor.

Își amintea de parcă ar fi fost ieri. Reușise să împrumute un card de membru al clubului Lido – un club de noapte deschis într-o fostă sală de spectacole pornografice, ai cărui membri erau în marea majoritate scriitori, muzicieni și actori.

Odată intrat, se temuse că avea să descopere cineva că nu scrie și nu cântă în vreo formație, sau, cel mai grav – că e din Skåne. Așa că i-a evitat pe toți și a stat la marginea ringului de dans, cu o bere în mână. După câteva ore a recunoscut, în cele din urmă, în sinea lui că nu-i cine știe ce scofală și s-a dus la garderobă ca să-și ia haina.

Atunci, tocmai când se îndrepta spre ușă, DJ-ul a pus acel cântec și viața lui s-a schimbat pentru totdeauna. S-a întors și s-a încumetat să intre pe ring. Nu dansa niciodată. Nu reușise niciodată să facă un pas în ritmul muzicii. Dar n-a avut importanță, deoarece dintr-odată ea a fost acolo. Poate că fusese acolo tot timpul. Poate că tocmai apăruse. Fără să se gândească, el și-a croit drum prin mulțime și a început să danseze cu ea.

În varianta Sonjei, ea fusese cea care l-a văzut, însă asta nu schimba nimic. El simțea că găsise ce căuta, și până în ziua de azi își amintea cum a fost îmbătat de fericire când ea l-a prins de mână.

Două minute și cincizeci și nouă de secunde.

N-a fost nevoie de mai mult ca să înțeleagă amândoi.

Că erau ei, numai ei.

Apoi cântecul s-a terminat.

De cât timp vor avea nevoie acum, şi-a zis, în vreme ce cobora treptele de la intrare spre taxiul care aştepta să ducă punga cu bunătăţi la atelierul Sonjei, în Oraşul Vechi.

59

Dunja Hougaard s-a trezit brusc dintr-un somn fără vise, ca şi cum cineva ar fi pus-o brusc în priză. La început a crezut că încearcă cineva s-o sufoce, apăsându-i pe faţă o pungă de plastic. Oricât s-a străduit să respire, nu primea aer, până ce a reuşit să-şi întoarcă faţa într-o parte.

Apoi şi-a zis că e acasă, în patul ei, şi a ajuns cu capul sub cuvertură. Dar, chiar dacă erau în plină iarnă şi Carsten înlocuise storurile de un galben ca lămâia cu cele de un cafeniu-închis, niciodată nu era atât de întuneric în dormitor. Şi apoi, totul se scutura şi se legăna în jurul ei.

Trebuia să fie într-o maşină. Dar cum ajunsese acolo şi de ce era ghemuită cu genunchii la piept, fără să se poată mişca? Ce s-a întâmplat? A încercat să-şi aducă aminte, însă n-a putut. Ultimele zile, sau poate că fuseseră doar ore, erau încă o pagină nescrisă, aşteptând să fie umplute cu amintiri şi trăiri.

După ce acestea au năvălit peste ea, şi-a dorit să se afle din nou în neştiinţă şi în uitarea eliberatoare. Dar acum era prea târziu. Imaginile din investigaţiile femeilor violate care fuseseră torturate până ce muriseră i se întipăriseră în minte şi n-aveau s-o mai părăsească

niciodată. La fel ca imaginea clădirii industriale părăsite înainte ca totul să devină negru.

A încercat să-şi îndrepte corpul care o durea, dar locul era prea strâmt. Piciorul luxat încă o durea, iar celălalt se lovise de ceva dur. În plus, simţea apăsare din toate părţile, ca şi cum scopul era să scoată tot aerul din ea.

Ia stai... Lanterna. A scos-o din buzunarul blugilor şi a apăsat butonul de la capătul tijei. Lumina era atât de slabă, încât părea că se poate stinge în orice moment, dar a reuşit să-şi dea seama că foşnetul venea exact de la ceea ce bănuise – saci de gunoi negri.

A apucat lanterna cu gura şi şi-a împins arătătorul prin plastic, făcând o gaură în sacul aflat chiar deasupra sa.

Mai întâi au fost câteva picături.

Apoi a început să curgă şuvoi.

Direct pe faţa sa.

Duhoarea usturătoare a izbit-o ca o armă chimică. A încercat să ţipe cât a putut de tare în cele câteva secunde şi lichidul vâscos i-a intrat în gură. Atunci a amuţit brusc şi şi-a întors faţa de la gaură, în vreme ce maşina a frânat şi a virat brusc.

Era sânge. Dar mirosul groaznic arăta că sângele e amestecat cu fluide de descompunere. I s-a făcut greaţă şi a încercat să vomite, însă n-a ieşit nimic din ea în afară de câteva ghemotoace de mucus. Asta i-a amintit de scoaterea amigdalelor, când era adolescentă, şi una dintre rănile din gât nu se mai vindeca. După câteva zile a vomitat atâta sânge închegat, care i se adunase în stomac, încât a trebuit să fie dusă cu salvarea la Urgenţe ca să i se cauterizeze gâtul.

Până acum, fusese cea mai urâtă întâmplare din viaţa ei.

A încercat să se calmeze, cu toate că simțea cum lichidul i se scurge pe gât și se prelinge mai departe pe sub bluză, peste sânul stâng. Tot ce putea face ca să țină în frâu panica era să încerce să se gândească la altceva. La faptul că primul lucru pe care avea să-l facă după ce ajungea acasă era o baie fierbinte și să-i spună lui Carsten să comande ceva de la Pizza Mira, cu toate că el credea că nu e o hrană sănătoasă. Știa exact ce vrea: Numărul cincisprezece, cu roșii, brânză, ceapă, spanac, cartofi și brânză feta, cu sos de usturoi separat.

Dacă mai ajungea vreodată acasă.

După ce ultima picătură i-a lovit fața, s-a uitat iarăși cu lanterna prin gaură și a dat de ochi morți care o fixau. Însă nu era surprinsă. Pur și simplu presupusese că îi aparțin Katjei Skov, și nu lui Aksel Neuman.

Așadar, iată unde fusese el tot timpul, tăiat în bucăți și îndesat în saci de gunoi, la fel cu Katja Skov care, probabil, era și ea în portbagaj. Dar, cine știe de ce, făptașul o cruțase. Sau nu mai avusese timp și era în drum spre alt loc în care să-și poată continua lucrul netulburat? Nu, stai așa... Acum chiar că se opreau. A auzit cum tace motorul și apoi o portieră care se deschide și se închide. Și-a imaginat cum se deschide portbagajul și el o trage afară. Probabil că o păstrase pentru sfârșit și se gândise la ceva foarte special, ca să-i amâne moartea cât mai mult posibil.

A încercat din nou să-și întindă picioarele, în vreme ce auzea cum e târât ceva peste plafonul mașinii. Însă picioarele nu i se mișcau. Atunci a încercat să împingă deoparte unul dintre sacii de gunoi de sub ea, în care păreau să fie două picioare. În cele din urmă, a putut să-și întindă brațele deasupra capului și mai departe, pe podea, dincolo de sacii de gunoi, până a dat de un perete aspru, care părea să fie o carpetă. A bâjbâit prin

deschizătura din mijlocul peretelui până a găsit ceea ce căuta. O buclă care a scos un clic când a tras de ea şi a rabatat bancheta.

Acum putea, în sfârşit, să se târască afară din portbagaj pe bancheta din spate a maşinii. Încă nu-şi putea mişca picioarele, cu toate că amorţeala începuse să dispară. Părea că îi curge prin ele apă gazoasă. S-a tras până la portiera din dreapta şi a încercat s-o deschidă. Era singura ei şansă. Să iasă din maşină înainte ca el să se întoarcă. S-o şteargă de acolo. Dar oricât de tare a tras şi a smucit de mâner, n-a reuşit s-o deschidă. A cuprins-o disperarea şi nu s-a mai putut împiedica să ţipe şi să bată în geam până ce şi-a consumat ultimul strop de energie, apoi a izbucnit în plâns.

De-abia după ce s-a liniştit şi a deschis ochii a văzut coada care se ivea de sub scaunul pasagerului.

Toporul. Arma crimei pe care Kjeld Richter şi oamenii lui n-au găsit-o.

Cu toate că ştia că n-ar trebui, şi că Richter probabil o să se supere, l-a ridicat cu amândouă mâinile şi l-a izbit în geam cu toate puterile. Toporul a sărit înapoi, ca într-un film derulat invers. Apoi l-a mai izbit o dată. Şi încă o dată. După zece izbituri a văzut, în cele din urmă, o crăpătură, iar după douăzeci sticla s-a spart de tot. A trecut lama peste cadrul geamului, ca să desprindă cioburile rămase, s-a strecurat prin deschizătură şi capul i s-a lovit de un soi de învelitoare, apoi a căzut pe o podea rece, dură.

Pleacă de aici. Şi-a repetat asta. Oriunde s-ar fi aflat, trebuia să plece cât mai repede. Înainte ca el să se întoarcă după ea.

S-a târât pe sub învelitoare şi a mijit ochii în lumina puternică. Picioarele refuzau încă să o asculte, aşa că a alunecat pe podeaua aspră, julindu-şi antebraţele.

Sub ea era o săgeată albă mare şi sute de lămpi de pe tavan luminau şiruri nesfârşite de maşini. Nu era ţipenie de om. Oare chiar o lăsase acolo?

Sângele începuse, în sfârşit, să-i circule prin picioare, aşa că şi-a adunat puterile şi s-a ridicat cu grijă pe piciorul sănătos. Piciorul îi tremura şi n-a trecut mult până ce tot corpul a început să-i tremure. Îi era frig şi simţea lipsa paltonului. Poate că era încă în maşină. Poate că nu. N-avea importanţă. Nimic nu putea acum s-o facă să se întoarcă.

A pornit şchiopătând printre maşini şi a ajuns la alt şir şi apoi la altul. În cele din urmă a văzut semnul pe care sperase să-l găsească. Uşile de sticlă s-au dat în lături fără zgomot şi dincolo de ele era cu câteva grade mai cald. Poate chiar cu câteva grade peste nivelul îngheţului. A văzut o scară în spirală care mergea în ambele direcţii, dar s-a dus la şirul de lifturi şi a apăsat pe buton.

Aproape imediat a auzit un clinchet de la liftul aflat cel mai departe de ea şi, cu toate că a şontâcăit până acolo cât de repede a putut, uşile care se închideau i-au prins trupul deja dureros. Ajunsă înăuntru, a apăsat pe butonul verde şi, pe când aştepta ca liftul s-o ducă în sus sau în jos, s-a răsucit spre oglindă. Dar când şi-a văzut imaginea şi-a dat seama că nu înţelege nimic.

Absolut nimic.

60

– Deci, ce o să facem? a întrebat Matilda, încă bosumflată pentru că îi oprise *Regele Leu*.

– Cred că o să începem cumpărând alimente și pregătind o cină pe cinste.

Fabian s-a întors spre Theodor, care fusese de acord să-și lase și el o dată computerul și să iasă din camera lui.

– Putem să luăm și dulciuri? Te rog... s-a smiorcăit Matilda.

Fabian s-a gândit la interdicția la dulciuri pusă de Sonja la sfârșitul verii, când începuse să-și facă griji pentru greutatea Matildei. El nu-i împărtășise îngrijorarea, și cele câteva kilograme din vară se topiseră deja, oricum.

– Bine, a zis în cele din urmă. Dar să nu-i spuneți lui mami.

– Și *julmust*, pentru că s-a terminat deja!

– Sigur. Și apoi m-am gândit să închiriem un film pe care nu l-am văzut deja de o sută de ori. Sună bine?

– Da! a strigat Matilda, începând să bată din palme.

– Și tu, Theodor? Ce zici?

Theodor a ridicat din umeri și a privit pe lângă Fabian.

– Sigur, cred că sună bine. Dar nu pot.

– Și de ce nu poți, dacă-mi permiți să întreb?

– Am alte planuri.

– Aşa, şi ce fel de planuri?

Theodor a ridicat din nou din umeri.

– Nimic special. Doar să mă întâlnesc cu nişte prieteni.

– Care prieteni?

Fabian avea impresia că sună ca un disc zgâriat.

– Nu-i cunoşti.

– Şi ce o să faceţi tu şi „prietenii“ ăştia? a zis Matilda, încrucişându-şi braţele.

– Matilda, nu-i nevoie să faci pe poliţistul. Eu sunt părintele aici. Nu...

– Doar întrebam.

– Dar pricepe odată! Nu-i treaba ta, la naiba! Bine? a strigat Theodor.

– Ba, de fapt, este, a zis Fabian. Şi dacă nu v-aţi hotărât să faceţi altceva decât să umblaţi prin oraş, de ce nu stai aici să mănânci chipsuri şi să te uiţi la un film cu noi?

Theodor şi-a dat ochii peste cap şi s-a ridicat de pe scaun.

– Nu înţelegi nimic, la naiba!

– Ascultă! Nu folosim aici limbajul acesta!

– Decât atunci când tu şi mama vă certaţi, vrei să zici.

Theodor le-a întors spatele şi a dispărut în camera lui.

Ieşise drept în calea croşeului şi fusese făcut knock-out, şi cel mai grav era că fiul său avea dreptate. Cu toate că erau conştienţi amândoi că nu trebuie să se certe în faţa copiilor, el şi Sonja o făceau, folosind de fiecare dată un limbaj tot mai dur.

– Ce drăguţ, a zis Matilda, afişând un zâmbet ţeapăn, pe când începea să bată cu degetele în masă.

Nu ştia nici el dacă a fost ironia Matildei sau doar o încercare jalnică de a stabili nişte hotare. Dar dintr-odată se afla în mijlocul camerei lui Theodor, clocotind de furie.

– Nu ştiu ce fel de atitudine crezi tu că e potrivită în această casă. Însă nu am decât un lucru să-ţi spun, că nu e în ordine. Aşa încât, dacă aş fi în locul tău, aş lăsa-o baltă chiar acum. Ai priceput?

– *Whatever*[1]... a zis Theodor, care se aşezase deja la computer.

– Nu, nu-i deloc „*whatever*"!

Fabian a smuls cablul computerului, care s-a închis.

– Ce mama dracului faci?! Nu poţi să...

– Ba da, nu uita că pot! Eu sunt cel care a dat bani pe el şi eu sunt cel care plăteşte factura la curent!

– Eşti prea al dracului de...

– Acum ascultă aici! N-ai decât treisprezece ani şi, oricât de dur ar părea, eu şi mama suntem cei care hotărâm ce e mai bine pentru tine. Şi aşa vor sta lucrurile încă cinci ani. Şi, în acest moment, am hotărât că o să stai acasă în seara asta! S-a înţeles?

– Poţi să uiţi de asta... a zis Theodor, întinzându-se după cablu.

– Să uit? Ştii ce poţi tu să uiţi? Ha? Ştii ce? Uită-te la mine când îţi vorbesc!

Acum Fabian era atât de furios, încât i se zguduia tot corpul.

Theodor a oftat şi l-a privit în ochi.

– Poţi să uiţi de statul aici, la computer! Şi de acum încolo o să fii acolo, cu mine şi Matilda, transformând asta într-o seară plăcută!

---

[1] Indiferent/cum zici tu

– Viața e prea scurtă pentru asta. Hotărăște ce dracu' vrei. Eu plec, oricum.

Theodor s-a ridicat de pe scaun.

– Pleci, pe naiba! a strigat Fabian, împingându-l la loc pe scaun.

– Te-ai scrântit dracului la cap!

– Ce-ai zis?

– Am zis că te-ai...

Doar atât a putut zice.

Palma a venit din senin și l-a surprins pe Theodor la fel de mult ca pe Fabian. Niciodată nu-și mai lovise copiii și nu se crezuse niciodată în stare să facă așa ceva. Dar acum depășise orice limită și, oricât s-ar fi străduit, n-avea să mai poată schimba asta vreodată.

Theodor și-a dus mâna la obraz și a coborât privirea. Nici unul n-a zis nimic timp de câteva minute. A încercat, dar nu-i venea în minte nimic care să poată repara nici măcar pe departe stricăciunea pe care tocmai o produsese.

În copilărie i se întâmplase să se înfurie foarte tare. Dar nu-și amintea să se fi întâmplat asta de când era adult. Nu până acum. Furia asta oarbă care se trezise la viață, imposibil de stăpânit. Să fie oare chiar atât de stresat?

După alte câteva minute de tăcere, s-a lăsat pe vine în fața fiului său.

– Theodor, îmi pare rău... Îmi pare rău... Doar că m-am înfuriat foarte tare. Asta nu-i o scuză, dar... A fost un lucru cu adevărat prostesc. Așa a fost, și e de neiertat din toate punctele de vedere.

– E în ordine... a zis Theodor, neluându-și ochii de la podea.

– Nu, nu e deloc în ordine. Ceea ce am făcut este de fapt un delict, așa că poți face plângere dacă vrei.

– Las-o baltă. Am zis că e în ordine.

– Auzi... Ce-ar fi să începem din nou seara asta de la zero?

– Bine, a zis Theodor, dând din cap. Cred că o să rămân acasă.

– E grozav, a zis Fabian, agăţându-se din toate puterile de speranţa vagă că seara ar putea să nu fie stricată cu totul.

Theodor a ridicat capul şi s-a uitat drept în ochii lui.

– Dar acum aş dori cu adevărat să pleci din camera mea.

– Sigur. Fireşte.

Fabian s-a ridicat, l-a bătut uşurel cu palma pe cap, cu stângăcie, şi a plecat.

61

Benny Willumsen a coborât din tren în Gara Centrală din Copenhaga, cu toate că ar fi putut să mai rămână două stații până la Nørreport. Dar a hotărât să ia trenul regional. Asta din cauză că femeia așezată în fața lui citea *Ekstra Bladet*. Urcase la aeroportul Kastrup și probabil că în orice moment putea să-și dea seama că fața lui împodobește prima pagină.

DAT ÎN URMĂRIRE – ACUM E VÂNAT ÎN SUEDIA

Fotografia de sub titlu fusese făcută la proces, și își amintea că se străduise să zâmbească și să arate cât mai prietenos și nevinovat posibil.

Din nefericire, trenul regional era plin de oameni care răsfoiau *Berlingske Tidende*, *Politiken* și *Urban*, jurnalul gratuit.

ÎNCĂ NU SE ȘTIE NIMIC DE KATJA SKOV
POLIȚIA SUEDEZĂ SE TEME DE CE-I MAI RĂU

Știu cu toții pe dracu', și-a zis în vreme ce cobora la stația Vesterport. Credeau că înțeleg, însă n-aveau nici o afurisită de idee. Și-a tras pălăria mai jos cu o mână,

ca să nu i-o sufle vântul, şi a urcat grăbit scara, după care a mers mai departe pe Kampmannsgade, apoi a sărit pe gheaţă şi a traversat lacul Sankt Jørgen.

În realitate, n-ar fi trebuit să fie surprins. Faptul că era unul dintre suspecţi nu era mai senzaţional decât faptul că trenul său avusese la început o întârziere la Malmö. Date fiind asemănările între aceste crime şi propriile activităţi, era doar o chestiune de timp până ca el să ajungă în capul listei suspecţilor. Şi, după mica sa aventură de pe masa din bucătărie, era şi mai uluitor faptul că era încă în viaţă.

După ce se terminase orgasmul fusese sigur că i-a sunat ceasul. Aproape că se simţea pregătit. Avea să fie destul de potrivit. Orgasmul însuşi meritase să mori pentru el. Dar n-a făcut decât să adoarmă şi când s-a trezit din nou pe masa din bucătărie, banda care îl ţinuse legat dispăruse. Şi-a dat seama imediat că poliţia îi forţează uşa, ceea ce explica de ce s-a trezit.

N-a avut timp să se gândească la ceea ce se întâmplase mai devreme, creierul reptilian l-a făcut să sară de pe masă şi a ieşit pe balcon în pielea goală. Din fericire, uşa dinspre balcon a apartamentului vecinilor nu era încuiată, şi a reuşit să ia o pereche de chiloţi, şosete, pantaloni cu bretele şi o cămaşă veche, îngălbenită, fără să-l trezească pe bătrânul care dormea.

În hol, ai cărui pereţi erau împodobiţi cu farfurii ornamentale, a găsit pantofi, un palton şi o pălărie, apoi a mers pe palier şi pe scări în jos, încrucişându-şi drumul cu un şuvoi de poliţişti în uniformă şi în civil care i-au zis să nu le stea în drum.

De atunci încolo a făcut exact asta. În primele zile a fost mereu în mişcare, ca să nu atragă atenţia. Dar când a găsit un iaht Maxi 95 descuiat, tras pe uscat în

Limhamn, a reuşit în sfârşit să se culce în cabină şi să se destindă.

Şi apoi, în faza dintre somn şi trezire, şi-a dat seama dintr-odată cum se potriveau toate. Asemănările izbitoare dintre cele petrecute în Tiberrup şi micul său exerciţiu pe plaja Fortuna din Rydebäck, cu doi ani înainte. De ce era încă în viaţă. Ce fusese în realitate secvenţa erotică din apartamentul său.

În acel moment, şi-a dat seama că n-avea nici o şansă. Nu era decât un fel în care se putea termina totul. Avusese grijă să nu lase vreo urmă şi niciodată, absolut niciodată să nu se repete. El era cel care, în ciuda tuturor aşteptărilor, reuşise să scape nevătămat dintr-un proces.

Acum se terminase.

Era dat în urmărire, probabil că mult dincolo de graniţele Suediei şi ale Danemarcei. Cu alte cuvinte, n-avea importanţă cât timp reuşea să stea ascuns. Nu era decât o chestiune de timp până ca poliţista daneză, despre care ziarele spuneau că e pe urmele lui, să-l ducă la o condamnare pe viaţă, cu probe atât de solide, încât nici un avocat al apărării din lume să nu le poată ocoli. Şi el nu era pregătit să fie închis, nici pe departe. Încă mai avea atât de multe idei pe care nu le încercase.

În acel sentiment de frustrare, i-a venit ideea. O idee care curând a devenit un plan concret. O acadea care avea să-i rămână în amintire destul de mult timp ca să-i lumineze toţi anii de închisoare aflaţi în faţa sa. Era atât de simplu, că nu şi-a putut înăbuşi râsul pe când străbătea ultimii metri de gheaţă. În loc să se ascundă, ar trebui să încerce s-o găsească el pe ea.

A trecut peste bordura digului, a traversat Rosenørns Allé şi a mers mai departe, pe lângă biserica Bethlehem.

Trecuseră câţiva ani de când nu mai fusese în Nørebro, dar părea că a fost ieri, şi n-avea să-i fie greu deloc să ajungă pe Blågårdsgade, numărul 4.

62

După o jumătate de oră de *Harry Potter şi Prinţul Semipur*, Fabian nu se mai concentra şi se trudea să-şi ţină ochii deschişi. Încă un meci de vâjthaţ şi avea să adoarmă pe veci. Dacă ar fi putut să aleagă el filmul, ar fi închiriat *Marea mahmureală*. Malin zicea că e unul dintre cele mai amuzante filme pe care le văzuse de ani de zile şi îi recomanda să-l vadă împreună cu Theodor. Dar Matilda nu se lăsase convinsă şi ţinuse morţiş la *Harry Potter*, cu toate că îl văzuse deja de două ori la cinematograf în timpul verii.

Totuşi, au petrecut o seară plăcută, reuşind să strecoare şi nişte karaoke şi o partidă de Monopoly, pe care Matilda a câştigat-o după numai o oră şi jumătate, pentru că se repezise să pună hoteluri în piaţa centrală şi în Norrmalmstorg[1].

Pe de altă parte, n-a primit nici o veste de la Sonja, cu toate că trecuseră câteva ore de când îi trimisese punga cu cafea şi *toscalängd*. A încercat să nu lase asta să-l necăjească, dar nu putea să împiedice iritarea să se furişeze pe măsură ce trecea seara. Nu încăpea îndoială că erau amândoi foarte ocupaţi. Însă el, cel

[1] Piaţă din centrul Stockholmului

puţin, încerca să arate că îi pasă. Sonja nu se obosea nici măcar să trimită un scurt mesaj de mulţumire.

– Mă duc să fac curăţenie, a zis, ridicându-se de pe canapea.

– Să opresc filmul?

Matilda s-a întins după telecomandă.

– Nu, e în ordine. Uită-te mai departe.

Pe drum spre bucătărie s-a oprit în dreptul uşii închise de la camera lui Theodor şi a ridicat mâna să bată, dar s-a stăpânit. Nu putea face mai mult în această seară. Putea să spună de oricât de multe ori că-i pare rău. Dar asta n-ar schimba nimic. Pasul următor trebuia să-l facă Theodor însuşi şi, în afară de momentul în care şi-a luat ceva de mâncare, nu ieşise din cameră toată seara. Şi, dacă Fabian îşi cunoştea fiul, aşa avea să continue o vreme.

Era o trăsătură pe care o moştenise de la mamă. Nimeni nu putea folosi tăcerea aşa de eficient ca Sonja. Era o tăcere corozivă care, de-a lungul anilor, îi făcuse viaţa amară şi adesea îl silise să-şi ceară iertare după o ceartă, chiar dacă greşeala fusese de partea ei.

O dată, a rămas ferm pe poziţie, a refuzat să-şi asume vina şi i-a plătit cu aceeaşi monedă. Într-o călătorie de două săptămâni prin Franţa şi Italia nu şi-au spus unul altuia mai mult decât era absolut necesar. După câteva zile s-au molipsit şi copiii de proasta lor dispoziţie, au devenit agitaţi şi au început să se ia la harţă şi, printr-o înţelegere tacită, de cum aveau ocazia, fiecare lua un copil şi îşi făcea propriul program. Până în ziua de azi era unul dintre cele mai rele lucruri pe care le trăise, cu toate că nu-şi mai amintea de la ce pornise cearta.

A încercat să alunge amintirea pe când lua telefonul ca să verifice dacă nu a ratat vreun SMS sau vreun

apel. Apoi s-a dus în bucătărie şi a deschis combina muzicală. În timp ce strângea masa a început albumul *Broken Social Scene*. În ultimele şase luni nu reuşise să pună alt CD din cauză că butonul de scoatere a discului era stricat. Din fericire, albumul avea atât de multe faţete, încât încă nu se săturase să-l asculte.

Telefonul a dat un semnal în mijlocul cântecului „Hotel". În sfârşit, şi-a spus, deschizând mesajul. A fost surprins de propria dezamăgire când şi-a dat seama că nu e de la Sonja.

Tocmai am ieşit din baie. O să fiu gata într-o oră. E în continuare valabil pentru tine? Ne vedem la Lydmar... N

Aşa era, îi promisese Nivei că-i face cinste cu o băutură în seara aceea. Îi ieşise cu totul din minte. Sau poate că a reprimat gândul. A scris un mesaj spunând că, din păcate, trebuie să anuleze întâlnirea, pentru că e acasă singur cu copiii.

Ce păcat! Plănuisem să-ţi aduc un mic cadou. Unul care ştiu că ţi-ar plăcea.

După două ore, Theodor încă nu ieşise din camera lui, Matilda adormise şi Sonja încă nu dăduse nici un semn de viaţă.

Iar Fabian era într-un taxi în drum spre Lydmar.

63

Primul gând al Dunjei Hougaard a fost că nu poate fi ea persoana care o priveşte din oglinda liftului. Ar fi trebuit să fie cineva care căutase prin dulap şi îşi pusese hainele ei. Blugii negri şi o bluză bej uşoară, care era de fapt prea frumoasă pentru o zi obişnuită, dar o alesese pentru că avea să-şi întâlnească colegii de cealaltă parte a strâmtorii.

Acum era sfâşiată şi murdară de sânge.

La fel ca blugii, iar părul îi era încâlcit în şuviţe groase, lipicioase.

Dar cel mai mult era vorba despre faţa ei.

Chiar dacă putea să recunoască în sinea sa timp de câteva secunde că nu se uită la altă femeie, faţa o făcea să aibă îndoieli. Sângele şi alte fluide corporale uscate erau o problemă. Dar zgârieturile de pe frunte, ca să nu mai vorbim de vânătăi şi umflături, erau mult mai rele.

Orice i-o fi făcut Benny Willumsen, nu fusese prea grijuliu.

Uşile liftului s-au deschis, iar Dunja şi-a luat ochii de la oglindă şi a pornit prin noapte, şchiopătând. Vântul rece ca gheaţa trecea prin ea, ca şi cum corpul i-ar fi fost perforat. Un şuvoi constant de taxiuri

trecea pe alături, dar n-a încercat să oprească vreunul. Dacă se gândea cum arată, nici măcar ea nu s-ar fi luat în maşină.

A mers vreo treizeci de metri de-a lungul unui trotuar îngust, îngheţat. Apoi a auzit un huruit puternic. Când a ridicat privirea spre noaptea fără stele şi a văzut lumini de poziţie care dirijau o aterizare, şi-a dat seama că e chiar lângă aeroportul Kastrup.

E pe cale să fugă din ţară? Poate că de aceea a lăsat maşina acolo, şi-a zis pe când urca în metroul cu pilot automat, ignorând privirile îngrozite ale celorlalţi călători. Însă el era dat în urmărire şi, câtă vreme nu-şi schimba înfăţişarea şi nu făcea rost de un paşaport fals, n-avea cum să treacă de punctul de control.

La staţia Nørreport a renunţat la încercarea de a îmbina toate piesele şi a coborât. Gândul că ajunge acasă i-a dat puterea să înfrunte durerea din picior şi să se grăbească pe toată Frederiksborggade şi peste podul Dronning Louises. Când a ajuns la clădirea în care locuia, a apăsat pe butonul de sub plăcuţa luminată cu numele ei şi al lui Carsten. Însă nu s-a auzit pârâitul din difuzor sau zgomotul de deblocare a uşii.

Într-un fel, era tipic pentru Carsten. Câtă vreme nu aştepta vreo vizită, nu se deranja să răspundă la interfon, care era departe, pe hol. *Ori e un spărgător, ori cineva care distribuie pliante*, era scuza lui obişnuită. Dar putea fi cineva care avusese de-a face cu un criminal în serie şi care îşi pierduse cheile şi mobilul şi era pe cale să se aleagă cu degerături.

A încercat din nou, ţinând degetul apăsat mult peste limita la care ar fi fost considerat rezonabil, chiar dacă ştia că n-o să aibă efect asupra lui Carsten. Dimpotrivă, i-ar fi oferit încă un argument ca să nu se ridice. *De ce să las să intre pe cineva care deja mi-a stricat cheful?*

Dar n-ar fi trebuit să-şi dea seama până acum că era ea? Lipsea de cel puţin douăzeci şi patru de ore, aşa că ar fi trebuit să fie curios pe unde este. A făcut câţiva paşi în spate şi s-a uitat spre apartament. Nu erau aprinse luminile. Cum, nu era acasă? Asta devenea de-a dreptul ciudat.

S-a întors la uşă şi a început, îndârjită, să sune la ceilalţi locatari. Avea nevoie să se încălzească. În cele din urmă, un vecin i-a dat drumul înăuntru şi, fără să aprindă lumina de pe palier, a urcat la etajul trei. Ghiveciul cu yucca părea că e pe cale să se prăbuşească, aşa că l-a îndreptat. S-a uitat prin fanta din uşă şi a văzut că lumina din hol e stinsă. Dar uşa era descuiată, lucru şi mai ciudat. A intrat şi a închis cu grijă uşa.

Era linişte, în afară de un cântec de-al Madonnei care se auzea înăbuşit din apartamentul vecinului. Aşadar, Carsten nu era acasă. Şi totuşi, apartamentul era descuiat. A intrat fără să aprindă luminile şi a bâjbâit de-a lungul pereţilor până în dormitor.

Patul era făcut, cu cuvertura întinsă perfect, cum numai Carsten era în stare s-o facă. În mod normal, asta ar fi scos-o din sărite, pentru că el se plângea întotdeauna de felul în care face ea patul. Însă de data asta a liniştit-o. Cumva, făcea ca el să fie mai prezent. Probabil că exista o explicaţie firească a absenţei lui.

A mers mai departe până în bucătărie şi a găsit explicaţia sub forma unui bilet scris de mână.

Bună, iubito,

Am încercat să dau de tine. Pierd avionul dacă mai aştept. Ne vedem marţi seara.

Carsten

Asta era. Îi ieşise cu totul din minte că el pleca la Stockholm la un seminar. Se întrebase pe unde umblă şi încercase să dea de ea până ce aproape că pierduse avionul. A oftat la gândul că uitase, apoi a aprins lampa de pe tavan şi s-a spălat cu apă fierbinte pe mâini şi pe faţă. Avea să facă baie. Dar mai întâi trebuia să mănânce ceva ca să nu leşine.

Din nefericire, în bucătărie era „curăţenie de tip Carsten". Cu alte cuvinte, nici un lucruşor nu era pus unde nu trebuie, şi blatul de lucru era atât de strălucitor şi de neted, încât putea sluji de oglindă. Bolul cu fructe era pe picurător, iar coşul de pâine era gol. Aruncase toate alimentele perisabile, pentru că nu ştia când o să vină ea acasă. Frigiderul avusese aceeaşi soartă, aşa că n-a putut găsi decât un borcan cu gem de portocale, câteva cutii de heringi pe care le cumpăraseră cu câţiva ani înainte, când fuseseră la Malmö, şi un tub de Kalles kaviar, pe care Carsten ţinuse morţiş să-l cumpere de la IKEA şi de care nu se atinsese vreodată.

A hotărât să pescuiască din coşul de gunoi nişte mere şi le-a spălat de zaţul de cafea şi alte resturi. Fiecare înghiţitură era delectare pură, şi simţea cum corpul ei soarbe toată energia din sucul dulce mult înainte ca el să-i ajungă în stomac.

S-a înapoiat în hol, a apăsat pe comutator şi a deschis uşa băii. Însă lumina din baie era tot stinsă. A strecurat mâna prin uşă şi a mai apăsat de câteva ori, dar tot degeaba. Atunci a aprins lumânările masive înşirate pe marginea căzii şi a dat drumul la apă.

Şi-a aruncat hainele pe podea, s-a aşezat pe WC şi a urinat, în vreme ce îşi cerceta piciorul dureros, care era umflat zdravăn. Apoi a intrat în apa care scotea aburi. Căldura i-a urzicat pielea şi aproape că avea

impresia unei arsuri de gradul întâi. Dar era o durere plăcută, aşa că s-a rezemat cu spatele de cadă şi a lăsat căldura să o dezgheţe.

Şi-a închis ochii şi era pe cale să aţipească, când i-a venit un gând care a făcut-o să se ridice în şezut. Cum de nu i-a dat prin cap mai devreme? Nu doar Carsten, nimeni nu ştia unde e ea şi ce s-a întâmplat. A ieşit din apă, s-a înfăşurat într-un prosop şi a pornit repede spre hol, lăsând dâre de apă prin tot livingul, până ce a ajuns la telefon.

Vedea în clădirea de peste drum o pereche tânără cinând cu prietenii. Ar fi putut să fie ea şi Carsten. Cu două ferestre mai jos, nişte bani treceau dintr-o mână în alta şi erau împărţite noi cărţi, iar în apartamentul de alături cineva dădea o petrecere cu o mulţime de băuturi viu colorate. Toată lumea părea fericită şi nepăsătoare la ceea ce se petrecea în întuneric, în afara micii lor bule.

Până în ziua în care li se întâmpla lor.

A ridicat telefonul şi a format numărul de la Informaţii. Întâi avea să-l sune pe Klippan. Apoi trebuia să-l sune pe Sleizner şi să-i spună să-l trimită pe Richer în parcarea aeroportului. De Carsten avea să se ocupe la urmă. Ca să poată vorbi în vreme ce făcea baie.

Dar nu avea ton. A apăsat de mai multe ori pe butonul verde, însă linia era moartă. Vorbiseră deja despre renunţarea la telefonul fix, urmând să rămână doar cu mobilele, dar nu luaseră hotărârea definitivă şi, în plus, Carsten era împotrivă.

Apoi a pipăit cablul până la bază şi şi-a dat seama că fusese tăiat.

64

Avusese timp să se răzgândească de câteva ori în timpul drumului cu taxiul până în Blasieholmen. La un moment dat, în Orașul Vechi, chiar îi spusese șoferului să întoarcă și să-l ducă mai bine la atelierul Sonjei. Iar când a intrat, în cele din urmă, în restaurantul hotelului și a văzut-o pe Niva așteptându-l cocoțată pe un scaun de la bar, a zbughit-o la toaletă, unde și-a dat cu apă pe față și s-a întrebat ce naiba făcea acolo.

Înainte de a ieși din toaletă, s-a uitat încă o dată la telefon și a văzut că Sonja tot nu dăduse nici un semn. S-a hotărât să-i mai dea o șansă și a format numărul ei. Dacă răspundea, avea să plece imediat și să ia primul taxi spre casă.

În vreme ce suna, și-o imagina cum se uită la telefon, vede că este el și îl pune la loc.

„Ați sunat la Sonja Risk. Din păcate, acum nu pot să răspund."

„Bună, eu sunt", a zis, în vreme ce intrau doi tipi gălăgioși și se așezau în fața pisoarelor. „Voiam doar să văd ce gust avea *toscalängd*. Și mi-am zis că poate ai vrea să faci o mică pauză, să lași pensulele deoparte și să bei ceva. Ne-am putea întâlni la Mårten Trotzig, ca să nu ai mult de mers înapoi la atelier. Pupici..."

A închis şi i-a părut imediat rău. Din nou ea era cea care-l determina să se umilească, deşi el nu făcuse nimic de care să-i fie ruşine.

Niva stătea în continuare la bar, în partea din spate a restaurantului, şi culegea cu scobitoarea o măslină dintr-un pahar de martini, în vreme ce-şi făcea de lucru cu mobilul. Întotdeauna arătase bine. Ceva din trupul lung, subţire, în combinaţie cu tunsoarea scurtă, aproape băieţească, îi făcea pe cei mai mulţi dintre bărbaţi să se uite după ea pe coridoarele secţiei de poliţie, iar pe colegele ei le făcea să se uite în partea opusă.

Astăzi, dacă era posibil, arăta şi mai bine. Buzele îi erau de un roşu-închis şi avea la gât un colier cu pietre colorate asortat cu brăţara. Fusta scurtă, strâmtă, dezvăluia cea mai mare parte a picioarelor încrucişate. Începuse să facă exerciţii fizice. Umerii şi braţele îi arătau mult mai bine decât îşi amintea Fabian, şi ţinuta ei era aproape perfectă.

Mobilul i-a vibrat în buzunar, aşa că l-a scos şi s-a uitat.

Dacă nu vine muntele la Mahomed, presupun că vine Mahomed la munte...

A citit din nou mesajul, dar tot nu s-a prins. Numărul era necunoscut.

– Un Hendrick's şi tonic.

Fabian a ridicat privirea de la telefon şi a văzut un chelner în faţa lui, cu un pahar înalt plin aşezat pe o tavă.

– Comandat de doamna de acolo.

Chelnerul i-a înmânat paharul şi a făcut semn cu capul spre Niva, care şi-a fluturat mâna spre el.

Fabian a respirat adânc şi a pornit spre ea.

– Începusem să mă îndoiesc că te mai arăţi.

– Şi eu, a zis Fabian, aşezându-se pe scaunul de lângă ea. Dar cine poate să reziste promisiunii unui cadou?

Niva a răspuns cu un zâmbet.

– Mai întâi o băutură. Şi-a ridicat paharul, continuând să-l privească drept în ochi. În cinstea împiedicării îndoielilor să stea în cale.

Fabian a ridicat paharul şi a sorbit din el. Era, fără îndoială, una dintre cele mai bune băuturi pe care le gustase vreodată. Era încă foarte acidulată, şi bulele ţâşneau la supafaţă, împrăştiind aroma de lămâie cu care fusese stropită, în vreme ce ginul şi tonicul perfect echilibrate îi alunecau pe gât. Era aşa de bună, că a trebuit să mai ia o înghiţitură înainte de a pune paharul pe tăblia de marmură.

– Aşadar, cum merge investigaţia?

Niva a lăsat telefonul din mână.

– Presupun că ştii că făptaşul, Ossian Kremph, a fost arestat şi acum e mort.

– Cu alte cuvinte, s-a terminat.

Fabian s-a întrebat dacă trebuie sau nu să-i spună ce gândea cu adevărat, dar s-a mulţumit să încuviinţeze.

– Niva... A privit-o drept în ochi. Ca să fiu sincer, nu ştiu ce caut aici. În afară de primirea cadoului promis, desigur.

Niva a râs şi apoi a zâmbit.

– Nu te schimbi niciodată. Te pricepi la fel de puţin la minţit. Cred că ştii exact de ce eşti aici. De aceea eşti speriat.

– Speriat? De ce ar trebui să-mi fie frică?

– Nu mă întreba. A ridicat din umeri. Nu eu sunt cea care se ascunde la toaletă sau îi spune şoferului de taxi să întoarcă.

Fabian nu ştia ce să spună. Cum de ştia asta? Dar, înainte să aibă timp să răspundă, ea s-a aplecat şi l-a

sărutat. El nu voia asta, sau mai degrabă da, voia. Însă nu era o idee bună. Şi totuşi, n-a putut să reziste respiraţiei uşoare pe obraz. Buzelor moi şi limbii care se răsucea, cu gust de gin şi vermut.

Căldurii trupului altcuiva.

Fabian nu-şi mai amintea ultima dată când el şi Sonja fuseseră atât de apropiaţi. Cu atât mai puţin ultima dată când se sărutaseră. Şi-a alungat gândul de plecare. În schimb, şi-a lăsat nevoile trupului să preia conducerea şi a lăsat limbile lor să se joace. Oricât de mult ar fi vrut să spună nu, trecuse de punctul în care putea s-o facă.

Şi-a pus mâna pe piciorul ei şi a simţit căldura radiind în sus, prin palmă, şi trezind părţi din el care dormeau de mult prea multă vreme. Coapsa ei era una dintre cele mai catifelate pe care le atinsese vreodată.

Şi-a lăsat mâna să urce şi a observat că respiraţia ei se precipită. Niva şi-a desfăcut puţin picioarele, ca şi cum ar fi subliniat ceea ce era evident.

Mâna lui a dansat de-a lungul coapsei şi a pătruns pe sub fustă.

– Am putea lua o cameră aici, i-a şoptit el la ureche. Dacă există vreuna liberă.

Vorbele ieşiseră automat, şi nu putea face nimic ca să le oprească.

– Există. Şi-a golit paharul şi a făcut semn cu capul spre barman să-i mai aducă unul. Dar poate că ar trebui mai întâi să răspunzi.

Fabian n-a ştiut despre ce vorbeşte până ce i-a fluturat telefonul prin faţa ochilor.

– Cine ştie, poate că e important, a zis ea.

– Cine ştie, poate că m-am dus deja la culcare şi dorm buştean.

– Poate.

I-a pescuit din buzunarul interior al hainei telefonul care vibra și s-a uitat la ecran cu un zâmbet enigmatic.

– Cine e?

A întins mâna după telefon.

– Nu te-ai dus la culcare?

A ținut telefonul sus, ca el să nu-l poată ajunge, și nu i l-a dat decât după ce n-a mai sunat, apoi a luat o înghițitură din paharul cu martini pe care barmanul tocmai i-l pusese în față.

Apelul ratat era de la Malin, care probabil auzise veștile despre sinuciderea lui Kremph. În orice caz, se pare că se simțea destul de bine ca să se uite la televizor, chiar dacă se afla sub supraveghere la Spitalul Söder.

– Haide acum, a zis Niva, punându-i mâna pe șliț.

Fabian a lăsat telefonul din mână, a reluat sărutul și și-a lăsat mâna să-și continue drumul. Dar nu putea scăpa de gândul că ar trebui s-o sune pe Malin și să-i spună de bănuielile sale despre nevinovăția lui Kremph, cu toate că-i promisese soțului ei să se țină deoparte.

Așa că, atunci când telefonul a început din nou să vibreze, a răspuns.

– Bună, tocmai am văzut că m-ai sunat și mă pregăteam să...

– Despre ce vorbești? Nu te-am sunat.

Spre surprinderea lui Fabian, nu era Malin, ci Sonja, și s-a simțit ca și cum ar fi făcut o întoarcere dintr-o mișcare, riscantă, peste linia de mijloc a autostrăzii și nu-i rămânea decât să se roage să scape cu viață.

– Îmi pare rău, tocmai adormisem și trebuie să fi visat.

Niva și-a dat ochii peste cap și s-a concentrat pe băutură.

– Of, n-am vrut să te trezesc. Tocmai ți-am citit mesajul și voiam să-ți mulțumesc pentru cafea și *tosca*.

– Pentru puţin. Sper că au fost bune.

– Au fost minunate, Şi, evident, au fost tocmai ceea ce îmi trebuia, pentru că de atunci am dus la bun sfârşit multe.

– Asta-i bine. Fabian a schimbat o privire cu Niva. Dar, ascultă... Nu vreau să te deranjez...

– Nu mă deranjezi. Oricum, am nevoie de o pauză. Adică, dacă oferta mai e valabilă.

– Ah, ar fi fost grozav. Dar acum nu mai ştiu. Se gândea cu disperare ce să spună mai departe. Am sperat că Matilda o să doarmă, dar s-a trezit de câteva ori şi era, cum să zic... tare îngrijorată.

Şi-a întors privirea spre Niva, care şi-a dus mâna la gură şi a mimat un căscat.

– De ce era îngrijorată?

– În privinţa noastră. Că o să ne despărţim. În acest moment pare că nu se gândeşte decât la asta.

– Vrei să vin acasă?

– Nu, e în ordine. Lucrează mai departe, mă ocup eu.

– De fapt, chiar mă gândeam la asta. Trebuie să nu ne mai certăm în faţa copiilor.

– Ar trebui să nu ne mai certăm deloc.

La celălalt capăt s-a auzit un oftat.

– Pot să vorbesc cu ea?

– Ăăă... Poftim?

– Matilda. Pot să vorbesc cu ea?

– Iubito... tocmai a adormit la loc.

– Bine, dar... Poţi să mă suni când se trezeşte.

– Cu siguranţă. S-a uitat la Niva, care a bătut cu degetul în ceas şi şi-a azvârlit braţele în aer. Ascultă, sper că îţi urmezi în continuare inspiraţia. Ne vedem când vii acasă.

A încheiat convorbirea şi a luat o înghiţitură mare din pahar. Dar băutura era deja răsuflată, întocmai aşa cum se simţea el.

Niva l-a privit în ochi. Voia să-i explice şi să încerce să-şi pună în cuvinte emoţiile confuze, dar ea a spus-o prima.

– Fabian, e în ordine. Pot să aştept.

– Să aştepţi ce?

Niva a zâmbit şi şi-a trecut degetele prin păr.

– Niva, dacă crezi că noi doi o să fim...

Ea i-a pus un deget pe buze şi l-a făcut să tacă.

– Încă eşti aşa de plin de idealuri. Şi e adorabil, aproape dulce. Dar în cea mai mare parte e o naivitate. Cu toate că n-are importanţă. Te-ai ţinut de cuvânt şi mi-ai făcut cinste cu un pahar, iar acum am de gând să mă ţin şi eu de cuvânt.

Fabian nu pricepea despre ce vorbeşte.

– De aceea ai venit aici, ai uitat? Ţi-am promis un cadou. O să-l găseşti în telefon. A coborât de pe scaunul de bar, şi-a pus degetul mijlociu între picioare şi apoi i l-a apăsat pe buze. Să nu mă mai suni decât când eşti pregătit.

65

Gândul a trecut prin Dunja ca un val de transpirație rece. Picioarele îi erau gata să i se înmoaie, chiar dacă trupul îi era țeapăn ca o scândură. Greața o copleșea și bucățile de măr pe care tocmai le mâncase își croiau drum în sus. Nu voia decât să fugă și să se ascundă sub pătură.

Cineva fusese în apartament și tăiase firul telefonului, ceea ce explica și de ce ușa era descuiată. De aceea ghiveciul cu yucca de pe palier, sub care se afla chei de rezervă, era strâmb. Dar cine? Și, mai presus de toate, de ce? Benny Willumsen avusese deja la Kävlinge ocazia să-i vină de hac.

Apoi și-a amintit de lumina din baie care nu funcționa și de perdeaua dușului care era trasă complet. O observase, dar nu se putea gândi la altceva decât să se scufunde în apa care scotea aburi. Nu era nimic neobișnuit în sine. În afară de veșnica pisălogeală a lui Carsten să o lase trasă doar pe jumătate după ce face duș, ca faianța să se poată usca așa cum trebuie și să nu înceapă să mucegăiască pe la colțuri.

A pus pe canapea telefonul cu firul tăiat, și-a strâns prosopul în jurul trupului și s-a întors în hol, unde a pășit doar pe porțiunile în care știa că podeaua veche

de lemn nu scârţâie. După ce a ajuns în bucătărie a luat satârul de pe banda magnetică pentru cuţite, s-a întors în hol şi s-a oprit în faţa uşii de la baie.

A şovăit, poate că ar trebui să iasă din casă şi să-i ceară unui vecin s-o lase să-i folosească telefonul. Dar nu avea pe ea haine şi nu auzise pe nimeni în casă de când se întorsese. Dacă cineva avea de gând să-i facă rău, avusese deja o jumătate de oră la dispoziţie ca să acţioneze. Nu, şi-a zis, oricine o fi fost, cu siguranţă că acum era departe.

A intrat în baie şi s-a dus la perdeaua duşului trasă, cu inima pompându-i adrenalina în sânge. Cu satârul într-o mână, a respirat adânc şi cu cealaltă mână a smucit într-o parte perdeaua.

Nu era nimeni şi, în afară de aparatul său de ras de pe jos, totul arăta normal. S-a aplecat să-l ia, întrebându-se când schimbase ultima oară lama. Aparatul de ras a căzut iar pe podea, iar satârul a aterizat la câţiva milimetri de degetul mare de la piciorul ei stâng. În acelaşi timp, o funie i-a fost trecută peste gât, oprindu-i alimentarea cu oxigen.

Nu era deloc surprinsă. Îşi imaginase deja această situaţie şi revăzuse în minte de multe ori diferitele posibilităţi, Poate nu şi că se va întâmpla chiar acum. Într-un fel, era surprinsă că, fiind poliţistă, încă nu-şi avusese porţia firească de întâmplări care să-i pună viaţa în pericol. Dar se aşteptase la aşa ceva încă de când îşi depusese cererea de înscriere la academie. Se întrebase cum o să reacţioneze. Ce o să-i treacă prin minte şi ce o să simtă.

Nimic nu se apropia de ceea ce îşi închipuise. Ciudat, dar nu era speriată sau agitată şi, cu toate că ar fi putut să se afle doar la câteva clipe de moarte, nu s-a gândit a doua oară la asta. Nici măcar n-a fost

surprinsă că era cu adevărat cineva acasă la ea. Încă nu ştia cine este, şi chiar că nu-i păsa. În orice caz, nu în clipa aceea. Nu se putea gândi decât la un lucru: să rămână în viaţă.

Să rămână în viaţă cu orice preţ.

A lăsat din mână satârul. Luase hotărârea cu viteza fulgerului. Şi-a băgat câte un deget de la amândouă mâinile între funie şi gât. Acum, cel puţin, câştigase câteva secunde şi putea s-o împiedice să-i intre adânc în carne. Dar tot nu putea să respire.

Dintr-odată, a simţit o smucitură şi a căzut pe spate. Dar nu s-a lovit de gresia de pe jos, ci a fost târâtă pe spate, ţinându-se cu mâinile de funie. A încercat să vadă cum arată intrusul, dar înainte să o poată face a fost trasă în sus şi apoi iar în jos.

Jos, în apa care încă era caldă.

Acum sunetul inimii ei era mult mai puternic. Pompa sânge lipsit de oxigen cu o disperare din ce în ce mai mare. Putea să vadă capul lui ca o umbră întunecată care plutea lângă cadă, prea departe ca să-l ajungă cu picioarele cu care izbea, până ce lumânările au căzut şi s-au stins pe rând.

Nu mai putea să reziste mult. Dacă nu primea curând aer, avea să se termine totul. Durerea din piept era deja pe cale să se stingă, împreună cu strigătul disperat al plămânilor după oxigen, iar picioarele refuzau să se supună impulsurilor pornite din creier, şi s-a prăbuşit iar în apă.

Corpul ei renunţase şi începuse să se blocheze.

Toate funcţiile, pe rând.

De la picioare în sus.

Curând, nici braţele nu mai aveau să-i funcţioneze.

Hotărârea de a-şi retrage degetele a fost la fel de instinctivă ca aceea de a da drumul satârului. Funia

i s-a adâncit în gât. Dar nu mai avea nici o importanță. A înșfăcat una dintre lumânările masive care mai pâlpâiau pe marginea căzii și a ridicat-o spre umbra întunecată. Puterea îi pierise, și regulile fiziologiei spuneau că ar fi trebuit să scape din mână lumânarea. Însă n-a scăpat-o.

Apoi a văzut cum lumina flăcării se întinde peste umbră și devine mai puternică. În cele din urmă funia din jurul gâtului s-a desprins. A putut să se ridice. Să iasă din apă. Spre focul care lumina acum întreaga cameră de baie.

Și-a umplut plămânii cu aer, a tușit și a mai respirat de câteva ori rapid, până ce și-a dat seama că Benny Willumsen era în flăcări. Nu pricepea ce se întâmplă, dar s-a târât din cadă cât de repede a putut și s-a strecurat afară, departe de țipetele lui.

Trebuia să plece din apartament. Într-un fel sau altul, trebuia să iasă. Însă ușa blindată era încuiată. Costase peste zece mii de coroane și, după părerea lui Carsten, era mai importantă decât excursia în Rhodos pe care și-o dorise ea atât de mult.

Din hol îl vedea pe Willumsen aplecat peste cadă, cu capul sub apă. I-ar fi fost ușor să se strecoare în încăpere, să înșface satârul care era încă în cabina de duș și să i-l înfigă în spinare cu toată puterea. Dar nu se putea mișca. Poate că era în continuare paralizată de lipsa de oxigen. Sau poate pentru că nu pricepea cum de putea să fie el.

N-a reacționat nici când s-a răsucit spre ea, s-a ridicat și și-a pipăit cu grijă pielea capului pârlită. De-abia când el a intrat în cabina de duș, s-a aplecat și a înșfăcat satârul i-a trecut paralizia. A scos cheia din ușa băii, a trântit-o și a încuiat-o pe dinafară înainte ca satârul să străpungă lemnul de parcă ar fi fost din

mucava. A fugit în living şi a început să aprindă şi să stingă lumina.

Aprins, stins. Aprins, stins.

Iar şi iar, sperând să o vadă cineva din clădirea de peste drum.

Auzea uşa băii începând să cedeze în faţa satârului.

Aprins, stins. Aprins, stins.

Aha. În cele din urmă, a reacţionat perechea cu musafirii veniţi la cină. Ea a fluturat mâna şi le-a făcut semn că e în pericol, dar n-a avut parte decât de râsete şi aplauze. Apoi a auzit un trosnet puternic din hol, când uşa băii a cedat. Fără să stea pe gânduri, a răsturnat ghiveciul mare de pe podea cu arborele de jad, care supravieţuise luni întregi fără lumină sau apă, şi a deschis fereastra de deasupra lui.

Aerul rece a pătruns imediat în cameră şi i-a făcut pielea goală să se înfioare, pe când înşfăca telefonul de pe canapea, a fugit cu el în dormitor şi a lăsat uşa întredeschisă. A intrat în debara.

În întunericul deplin, şi-a ridicat cât de sus a putut piciorul sănătos şi l-a proptit într-unul dintre compartimentele suportului pentru pantofi care era atârnat de uşă. Spre surprinderea ei, acesta a rezistat, şi ea a reuşit să se caţăre până în mormanul de tricotaje începute şi neterminate şi de haine uitate, cu găuri făcute de moliile flămânde.

L-a auzit pe Willumsen intrând în living, şi nu putea decât să spere că ghiveciul răsturnat şi fereastra care zăngănea îi vor atrage atenţia. A apăsat butonul verde al telefonului şi l-a lipit de ureche, sperând într-o minune. Tăcerea părea că nu se mai sfârşeşte, dar, în cele din urmă, iată-l. Colacul de salvare sub forma unui ton de apel amestecat cu multe pârâituri şi paraziţi.

Dar era acolo şi, întocmai aşa cum sperase, vecinii de sus aveau încă în dormitor baza telefonului.

A format primul dintre cele două numere de telefon pe care le ştia pe de rost, dar n-a auzit decât „Tu...“, ca să poată turui tot restul în şoaptă, „ai sunat la Carsten Røhmer. Din păcate, acum nu pot să răspund“. Evident, era la cină sau aşa ceva. La ce se aşteptase? În mod normal, nu-i păsa când el nu răspundea. Însă de data asta îi venea să plângă, şi i-a lăsat în şoaptă un mesaj în care îi spunea să le ceară colegilor ei să vină cât mai repede în apartament.

Celălalt număr şi-l amintea mai ales pentru că era atât de greu de uitat. N-avea ce să facă dacă era tocmai al lui Jan Hesk. A format numărul, în vreme ce îl auzea pe Willumsen că intră în dormitor.

– Da, sunt Hesk.

– Bună Jan, eu sunt, a şoptit ea cât de încet a putut.

– Poftim? Alo?

– Jan, eu sunt, Dunja. Nu pot să vorbesc mai tare...

– Dunja, tu eşti?

– Da, dar trebuie să mă asculţi. Am nevoie de ajutorul tău, a zis şi a auzit cum satârul hârşâie pe perete chiar lângă debara.

– De-abia te aud. Legătura e foarte proastă.

– Jan, trebuie să mă ajuţi.

– Ce? Nu te aud. Sunt al naibii de mulţi paraziţi.

– Jan, am nevoie de ajutorul tău şi e urgent.

– Ajutor? Ai nevoie de ajutor?

– Da, Benny Willumsen e în casa mea...

– Alo? Se pierde sunetul. Mă auzi?

– Da, sunt aici.

– Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să-mi înfigi cuţitul în spate.

– Nu, Jan, stai...

N-a mai auzit decât un clic. A apăsat butonul verde ca să formeze 112, dar n-a mai avut timp, pentru că uşa a fost dată brusc în lături. Şi-a ţinut răsuflarea şi a încercat să-şi facă inima să bată mai încet. Nu era clar dacă o văzuse sau o auzise. Dar putea să-i audă răsuflarea înceată şi să simtă mirosul înţepător al părului pârlit. Secundele au trecut greu, până ce el a închis în sfârşit uşa şi ea a crezut că a scăpat.

Dintr-odată, telefonul a început să sune în mâna ei. S-au auzit trei apeluri distrugătoare până să apuce să-l închidă. Însă, la al doilea, uşa a fost smucită din nou.

– Chiar asta bănuiam, i-a auzit vocea, în vreme ce încerca să scape de mâinile lui, care scotoceau pe raft ca două capete de şerpi furioşi. Dar era imposibil, şi curând au înşfăcat-o de piciorul drept.

Picioarele ei fuseseră întotdeauna puternice. În fiecare an mergea cu bicicleta pe orice vreme şi întotdeauna alerga între aproape toate orele de la şcoală. Dar acum loviturile erau la fel de zadarnice ca strigătele ei după ajutor, pe când a fost smulsă de pe raft şi azvârlită pe umărul lui ca un animal împuşcat, care curând avea să fie despicat şi măcelărit. A încercat să se agaţe de ceva, dar n-a putut prinde decât haine şi tricotaje neterminate.

A încercat să se elibereze zvârcolindu-se, l-a lovit şi l-a muşcat de spate, însă o ţinea ca într-o menghină şi nici măcar nu părea că face vreun efort. De-abia acum şi-a dat seama că şi el e gol şi, judecând după muşchii spatelui şi ai fundului lui când s-a dus la fereastră şi a tras draperiile, ea n-avea nici o şansă. Practic, putea să facă tot ce voia cu ea.

– Şi am de gând să fac ca suferinţa să fie scurtă, a zis el, îndreptându-se spre pat.

Dunja nu mai omorâse pe nimeni. Asta fusese întotdeauna în mintea sa absolut ultima soluţie, dacă se ajungea la aşa ceva. De când se ştia, fusese convinsă că întotdeauna există altă cale. Una în care comunicarea înlocuia armele şi violenţa.

Acum învăţase lecţia.

Chiar înainte ca Benny Willumsen să ajungă la pat, s-a clătinat şi a scăpat pe podea satârul, ca şi cum ar fi fost pe cale să-şi piardă echilibrul. A încercat să meargă mai departe, dar s-a oprit la jumătatea pasului, ca să nu cadă.

În clipa aceea a văzut vârful care îi ieşea prin partea stângă a pieptului. Habar n-avea ce este, doar că trebuia să-i fi pătruns prin plămân şi inimă, care continua să bată. Asta ştia sigur. Sângele i se prelingea pe abdomenul bine lucrat.

Dunja nu ştia cât de tare îl rănise, aşa că a rotit andreaua, ca să-i provoace înăuntru o vătămare cât mai mare. El era încă în picioare, însă nu mai zicea nimic, şi s-a întrebat dacă el a priceput ce i se întâmplă. De-abia după ce i-a înfipt cu toată puterea încă o andrea în partea cealaltă a coloanei vertebrale, găurindu-i plămânul drept, el a alunecat încet în jos. Ca un cal care se culcă la pământ ca să moară.

– De ce? L-a privit în ochi. De ce nu m-ai omorât la Kävlinge, când ai avut ocazia?

N-a primit nici un răspuns.

Dar expresia din ochii lui chiar înainte să moară i-a spus mai mult decât avea nevoie.

Nu fusese el.

66

– Prin Söderleden sau pe podul Skepps?

Şoferul taxiului a încercat să-i prindă privirea în oglinda retrovizoare.

– Podul Skepps, a răspuns Fabian de pe bancheta din spate, cu ochii lipiţi de telefon.

Undeva, în acest aparat, avea să găsească aşa-zisul cadou de la Niva. Nu voise să-i spună decât atât.

– Dar să ştiţi că o să dureze mai mult.

– Nu mă grăbesc, a zis Fabian, fără să-şi ia ochii de la ecranul mobilului.

– Înţeleg, nu mergeţi pe autostradă din principiu. Într-un fel, sunt de acord că e urâtă şi ar trebui să fie îngropată. Vreau să zic, dacă banii nu reprezintă o problemă. Mă credeţi sau nu, de fapt, am protestat împotriva celei de-a treia căi ferate. Cu toate că asta a fost înainte să încep să conduc. Acum, că sunt la volan cât e ziulica de lungă, văd limpede că politicienii au aruncat, literalmente, la WC toată infrastructura din Stockholm. Nu sunteţi de acord?

Fabian nu i-a răspuns. În schimb, i-a cerut să deschidă radioul, care, printr-o coincidenţă ironică, transmitea „Fake Empire“[1] al formaţiei The Nationals

---

[1] „Falsul imperiu“

tocmai când treceau prin dreptul palatului. Şoferul a tăcut şi a dat sonorul mai tare, aşa încât vocea de bariton a lui Matt Berninger a umplut maşina. Fabian a ridicat privirea de la telefon şi a văzut câţiva adolescenţi care alergau ca apucaţii, dispărând pe una dintre alei.

S-a gândit la Theodor. Poate din cauză că adolescenţii purtau geacă cu gluga trasă pe cap, îmbrăcăminte pentru care îi tot bătuse la cap anul trecut. În cele din urmă, reuşise să strângă destui bani ca să-şi cumpere una, după ce Fabian şi Sonja se împotriviseră, spunând că sunt haine de huligani care caută necazurile cu lumânarea.

Viaţa la Stockholm devenise dificilă. Sonja vorbea tot mai mult despre asta şi era îngrijorată că nu e locul potrivit în care să-şi crească copiii. Era, fără îndoială, mai rău faţă de cum fusese când s-a mutat el aici, la sfârşitul anilor '80. În acea vreme, tinerii skinhead erau cea mai mare ameninţare. Dar, câtă vreme ştiai pe unde hălăduiesc ei, era destul să faci un ocol. În vremurile acelea, pericolele pândeau peste tot şi, dacă nu făceau nimic, exista un risc destul de mare ca după doar câţiva ani Theodor să ajungă într-o astfel de bandă.

S-a uitat peste apa îngheţată la *af Chapman* – vaporul luminat care era acostat la Skeppsholmen şi care se presupunea că era cea mai bine amplasată pensiune pentru tineret din lume. Chiar după ce au început tobele din „Fake Empire", au trecut de sensul giratoriu de la Slussen şi şoferul a dat radioul mai încet, încercând din nou să-i prindă privirea în oglinda retrovizoare.

– V-am văzut uitându-vă la vapor la Skeppsholmen. Nu toţi locuitorii din Stockholm ştiu că *af Chapman* este, de fapt, o pensiune pentru tineret. Ştiţi, sunt

duşuri la prova vasului, aşa că poţi să stai acolo gol cum te-a făcut mama şi să te speli privind palatul regal. Nu-i rău deloc. Nu credeţi?

Fabian nu auzea nici un cuvânt. Tocmai găsise ceea ce căuta în telefon. Era un link de e-mail care ajunsese în coş, din cauză că expeditorul era necunoscut. Subiectul era *M-am înşelat...*

A dat clic pe link şi în căşti a început să se deruleze un clip audio.

– *Eu sunt. Ai timp?*

Fabian şi-a dat seama imediat că vocea era a lui Herman Edelman.

– *Nu prea. O să fiu la audiere peste câteva ore şi n-am avut timp să mă pregătesc. Pot să te sun eu după-amiază?*

Cealaltă voce era a lui Carl-Eric Grimås. De-abia acum şi-a dat seama Fabian ce era de fapt cadoul de la Niva.

– *Mai bine nu.* S-a auzit un oftat stresat. *Calle, este pentru binele tău.*

– *Ştiu, dar...*

– *N-o să dureze mult, şi, cu cât ştii mai multe despre ceea ce se întâmplă, cu atât o să fii mai bine pregătit să faci faţă.*

– *Stai să închid uşa.*

Exact aşa cum îşi închipuise Fabian, IIRAN pusese sub supraveghere telefonul ministrului justiţiei, şi Niva reuşise cumva să dea de conversaţia pe care o avusese cu Herman Edelman cu câteva ore înainte să fie ucis.

– *Să nu-mi spui că iar e vorba de afurisita aia de scurgere de informaţii.*

– *Din păcate.*

– *Cu alte cuvinte, documentul încă lipseşte.*

– *Nu, dar...*

– Ştiam eu. Este exact lucrul care mă îngrijora. Am simţit-o. N-ar fi trebuit să accept să particip...

– Dar, Calle, ascultă-mă...

– Fir-ar să fie, n-am făcut altceva decât să ascult! Pe bune. Am crezut că s-a terminat cu toate astea.

– Asta am crezut şi eu. Dar problema n-o să dispară doar pentru că tu ţi-ai vârât capul în nisip.

– Ştiu, însă ce nu înţeleg e cum poate fi problema mea. Gidon Hass e cel care a procedat incorect şi, prin urmare, e treaba lui să rezolve problema.

– Ar putea să pară aşa. Dar, dacă nu izbuteşte, o să se ajungă la tine, că vrei sau nu.

Grimås a oftat demonstrativ.

– Din câte am înţeles, sunt multe indicii că e cineva dinăuntru, care are acces la chei şi coduri. Problema e că n-au fost în stare să găsească pe nimeni fără...

– Ia stai un pic. Cum adică, dinăuntru? Vrei să zici că cineva dintre angajaţii tăi ar fi...

– Calle, nu ştiu. Tot ce ştiu este că investigaţia este în plin avânt în acest moment.

– Bine, o să-i sun.

– E ultimul lucru pe care ar trebui să-l faci. Lasă-i pe ei să se ocupe de asta. Nu voiam decât să te pun la curent cu toate. Şi, dacă n-ai făcut-o încă, ar trebui să-i spui şefei tale de cabinet, ca să pregătească nişte măsuri de limitare a pagubelor, în cazul în care povestea răsuflă.

– Limitare a pagubelor? Vrei să zici să-mi dau demisia înainte ca tot partidul să fie tras în jos. De parcă asta ar ajuta la ceva?

– Hai să nu facem din ţânţar armăsar. Încă mai e o şansă ca...

– Herman. Ştii la fel de bine ca mine că e doar o chestiune de timp până ce lucrurile vor ajunge pe prima pagină a tuturor ziarelor. Şi când o să se întâmple, tot ce am

făcut pentru ţara asta o să ajungă la gunoi. Iată adevărul adevărat. Acum trebuie să te las.

– O să te anunţ dacă mai apare ceva.

– Bine. Şi, auzi, apropo... Mulţumesc.

– Cu plăcere.

Au închis amândoi şi clipul audio s-a terminat. Fabian şi-a scos căştile şi a încercat să înţeleagă despre ce a fost vorba în acea discuţie. Cineva pusese mâna pe nişte informaţii la care nu ar fi trebuit să aibă acces, asta era clar. Ceva care îl punea pe Grimås într-o lumină atât de proastă, încât risca să doboare guvernul. Şi la numai un minut sau două după discuţie telefonase la Ambasada Israelului. Asta să fi fost ceea ce Edelman îl sfătuise să nu facă?

Fabian ştia că, în urmă cu vreo zece ani, în primii ani după ce îi murise soţia, Edelman se gândise serios să ia legătura cu ambasada. În acea vreme avea, cu siguranţă, legături strânse cu Israelul. Să fi fost vreo scurgere de informaţii de la Ambasada Israelului? Să fi fost avut de-a face cu crima săvârşită după câteva ore? Şi cine era Gidon Hass? Fabian nu reuşea să priceapă nimic, în afară de faptul că Herman Edelman, şeful său, era clar că ştia mult mai multe decât lăsa să se înţeleagă.

– Am ajuns, a zis şoferul, oprind pe Fatbursgatan, în dreptul uşii principale.

Fabian a dus mâna la portofel, dar s-a oprit pe când se uita la apartamentul cu ferestrele întunecate. Ar fi trebuit să fie obosit şi să aştepte cu nerăbdare să se aşeze în pat şi să închidă ochii. Ultimele două zile păruseră lungi cât o săptămână întreagă. Ca să nu mai spunem că băuse. Dar asta n-avea importanţă acum. Şoferul se înşelase.

Nici vorbă să fi ajuns.

67

Sofie Leander nu avusese nici cea mai mică îndoială că salvatorii erau în clădire, cu toate că acceptase cu trei zile înainte gândul că şansele sale de supravieţuire erau nule. Poliţia o găsise şi avea să primească, în sfârşit, explicaţia faptului că fusese ţinută în aşteptare şi în viaţă atâta timp.

Dar se înşelase. Se înşelase îngrozitor.

Nu pe ea a găsit-o poliţia. Dacă era poliţia. Şi-a muşcat tare buza ca să-şi oprească gândurile care se învârteau în cerc la nesfârşit, încercând să priceapă ce se întâmplă. Dar nu înţelegea decât că ultima nădejde de supravieţuire îi fusese spulberată. Era o credinţă naivă pe care, de fapt, nu îndrăznise s-o ia în serios. Credinţa că poate, totuşi, nu se sfârşise. Că o să poată să simtă iarăşi razele soarelui încălzindu-i faţa. Să guste o ceaşcă de cafea foarte bună, perfect potrivită. Să se simtă în siguranţă, ghemuindu-se strâns în braţele soţului.

Acum învăţase lecţia.

Această recunoaştere fusese una dintre cele mai dureroase trăiri pe care le avusese în viaţa ei. Era ca şi cum o rană mare şi adâncă din carne, care tocmai începuse să se vindece, era redeschisă. Şi, cu toate că ştiuse tot timpul cum avea să se termine, fusese o mică parte

din ea care nu se putea împiedica să creadă și să spere. Fusese întotdeauna credincioasă, însă de-abia acum înțelegea cu adevărat de ce religia este atât de populară. De ce nu va putea niciodată să le fie luată oamenilor. Indiferent cât ar fi respins-o logica sau rațiunea. Un credincios nu-și putea părăsi niciodată convingerea. Durerea era, pur și simplu, prea mare.

Oscila între două extreme, credința într-un viitor trandafiriu, în care toate aveau să se termine cu bine, și dorința să se topească în neant, să putrezească și să le ofere viermilor un ospăț. Amândouă opțiunile erau atrăgătoare. Poate că, în principal, datorită faptului că nimic nu putea să fie mai rău decât ceea ce avea de îndurat în acest moment.

Trebuia să facă ceva. Nu contau consecințele. Nu putea să continue așa. Dar ce putea să facă? Auzise că oamenii pot să ridice mașini ca să-și salveze copiii, în special femei, a căror disperare le pompa atât de multă adrenalină în corp, încât aveau ceea ce putea fi descris ca puteri supranaturale. Însă ea n-avea copil și nici mașină care să-l strivească. Nu avea decât disperarea, dar care era din belșug.

Tubul de hrănire pornise din nou, gata să-i împingă mâzga grețos de dulce în gură și în jos, pe esofag. Era ținută strâns pe masă, în mijlocul unui iad dintre viață și moarte.

A încercat să-și răsucească fața, dar tubul a urmat-o și i-a umplut gura. S-a înverșunat împotriva durerii produse de legături și s-a împotrivit cu întregul trup, mai întâi într-o direcție, apoi în cealaltă, în vreme ce mâzga cobora în ea și îi stimula reflexul de vomă.

Apoi a simțit. Poate că nu se mișcase mai mult de un milimetru, sau cam așa ceva. Nu era sigură. Dar era, fără îndoială, ceva nou, suficient ca să-i dea puterea să-și

încordeze mai departe fiecare muşchi din corp spre stânga şi apoi spre dreapta. Acum era sigură. Masa se mişca, şi a luat câteva înghiţituri din aluat ca să capete putere, în vreme ce clătina masa.

Un scârţâit s-a auzit din ce în ce mai tare odată cu mişcările ei, şi a hotărât să nu se oprească până ce nu încetează. A început să numere smuciturile şi a ajuns la 384 când sunetul a încetat brusc şi a fost înlocuit, după un moment, cu un trosnet puternic.

O vreme n-a îndrăznit să deschidă ochii, iar când a făcut-o şi-a dat seama că zace pe podea, cu masa răsturnată la spatele său. Unele dintre legături trebuie să se fi slăbit, pentru că acum a putut să-şi răsucească un braţ şi să-l mişte în voie. Cu un pic de noroc, putea ajunge la scalpelul care căzuse pe podea la numai un metru în faţa ei.

68

Avea să treacă un timp până ca Fabian să înțeleagă pe deplin conversația înregistrată pe bandă dintre Grimås și Edelman. Se părea că se declanșase sistemul de apărare al corpului său, ca să țină în frâu șocul. Când sentimentul s-a definit, în cele din urmă, a coborât din taxi și a tras în piept adânc de câteva ori aerul din noaptea de iarnă. Îl copleșeau emoțiile. O parte din el nu putea să creadă ceea ce tocmai auzise, alta îl înfățișa aruncându-se asupra vechiului său mentor, trântindu-l la pământ și încătușându-i mâinile răsucite la spate.

Fusese pe drum spre apartamentul lui Herman Edelman, pe Kaptensgatan, ca să-l înfrunte pe tema convorbirii înregistrate. Ca și cum în subconștientul său, pe undeva, era cuibărită speranța că există încă o explicație suficient de credibilă care să-i permită să doarmă bine restul nopții și asigurarea că totul avea să revină la normal de îndată ce lasă toate astea în urmă.

Însă acum și-a dat seama că nu există o astfel de explicație. În orice caz, nu încăpea îndoială că Edelman știa mai mult decât dădea de înțeles și era implicat într-un fel sau altul în moartea ministrului justiției. În ultimă instanță, avea să fie silit să-și pună șeful cu

spatele la zid şi să-i ceară un răspuns. Dar nu încă. Încă ştia prea puţin, şi ca să primească răspunsurile corecte trebuia să pună întrebările corecte.

De aceea, a intrat înapoi în taxi şi i-a spus şoferului să meargă mai departe, pe lângă uşa lui Edelman, spre Artillerigatan, la sediul poliţiei, în Kungsholmen. După ce a ajuns acolo, şi-a trecut prin cititor cardul de acces, a format codul şi a mers pe coridor, unde era un întuneric de smoală, spre biroul pe care îl împărţea cu Malin.

Plănuise să se mai uite o dată peste dosarul anchetei. Să pună sub semnul întrebării, să sucească şi să răsucească totul până ce avea să-l vadă cu alţi ochi. Era convins că soluţia se afla undeva, printre toate fotografiile, însemnările şi coincidenţele stranii.

Dar, când a intrat, tot ce ţinea de anchetă dispăruse. Tabla fusese curăţată, notele de pe pereţi fuseseră date jos, iar teancurile de dosare de pe birouri şi de pe jos fuseseră luate. Încăperea era goală. Ancheta era încheiată în mod oficial. Însă nu trecuseră mai mult de şapte ore de la sinuciderea lui Kremph, şi mai trebuia să fie ridicate şi catalogate probe, trebuia să fie scrise rapoarte şi trebuia să se ţină şedinţe înainte ca totul să fie gata de pus la păstrare.

Ca să fie sigur, a pornit computerul şi a căutat în arhivă, însă n-a găsit nici acolo nimic. Cineva îndepărtase toate dovezile lor, şi habar n-avea cine ar fi putut să fie. De fapt, putea fi oricine, de la SePo până la Edelman însuşi, sau cu totul altcineva, şi-a zis Fabian, şi s-a lăsat moale pe scaunul de la birou. Tot ce ştia sigur era că trebuie să fie cineva care, la fel ca el, ştia perfect că făptaşul e încă în libertate.

De vreme ce tot nu ştia ce să facă mai departe, s-a hotărât să meargă acasă şi să încerce să apuce câteva

ore de somn. Dar tocmai când închidea computerul a văzut una dintre cele două păpuşi de porţelan pe care le găsiseră în apartamentul dezafectat. Era aşezată pe raftul lui Malin, alături de un teanc de dosare şi două pachete de Mariekeks. Nu-şi amintea ca vreunul dintre ei să fi luat păpuşa şi, chiar dacă ar fi făcut-o, ea trebuia să ajungă la Hillevi Stubbs. Dar uite-o acolo. Sau doar una care doar semăna cu ea.

A luat-o şi s-a uitat la părul buclat, rochia brodată şi pălăria asortată, şi gândurile i-au zburat la păpuşa din copilăria sa. Dar n-a ajuns mai departe de asta, pentru că şi-a dat seama că e ceva ciudat cu ochii. Ceva care îl deosebea pe unul dintre ei de celălalt. Şi când s-a uitat mai bine, a văzut că pupila cafenie era, de fapt, o gaură.

Cu îngrijorare din ce în ce mai mare, a început să examineze păpuşa mai amănunţit. S-a uitat la pălărie, la faţa supărător de realistă, la braţele şi picioarele tari şi i-a ridicat rochia, care la spate era prinsă cu arici.

La început n-a priceput, dar în clipa în care şi-a dat seama ce se petrece, l-a năpădit transpiraţia şi a simţit că îngheaţă. La fel ca abdomentul lui Carl-Eric Grimås, spatele păpuşii era scobit şi în spaţiul mic era îndesată o cutie de plastic albă, dreptunghiulară, cu câteva leduri care clipeau. Era scris *Anbash* în colţul de jos, lângă un buton, şi un cablu pornea dintr-o parte în sus, prin gât, spre cap. Fabian nu mai văzuse niciodată aşa ceva, dar şi-a dat seama imediat că trebuie să fie o cameră video pe baterii, conectată într-un fel la reţeaua de telefonie mobilă.

Aşadar, făptaşul ţinuse sub supraveghere apartamentul dezafectat, iar în ultimele zile şi birourile lor. Avusese acces la toate gândurile şi ideile lor şi ştia exact

în ce punct se află fiecare dintre ei în investigaţie. Nu doar Malin, Tomas şi Jarmo, ci şi el însuşi.

Chiar în clipa asta se uita la el.

69

Pe Dunja încă o durea tot corpul și probabil arăta ca și cum ar fi avut un mic accident de circulație. Nu știa nici ea, pentru că toată dimineața evitase cu bună știință oglinzile. După ce fusese examinată la spital, își petrecuse noaptea la hotelul Nora aflat după colț, pe Nørrebrogade, în vreme ce Kjeld Richter și oamenii lui examinau apartamentul ei. Sleizner promisese să-i deconteze cheltuielile și îi fusese recomandat un psiholog de la Biroul pentru Victimele Delictelor. Însă refuzase. Nu știa de ce, dar încă nu reușise să priceapă deloc evenimentele din seara trecută. Poate că era încă în stare de șoc.

Hotărâse să stea la hotel cât de mult posibil și să încerce să se bucure de duminică. Dar după ce a reușit, în cele din urmă, să se dea jos din pat, să facă o baie și să comande micul dejun, neastâmpărul a pus stăpânire pe ea. Și, după vreo oră, ieșea șchiopătând din lift și pornea pe coridor spre secție, unde era sigură că ședința e în toi.

Date fiind evenimentele din seara trecută, știa că n-ar trebui să fie aici, însă nu se putea împiedica să-și spună că e cam nepoliticos. Asta era investigația ei. Ea era cea care descoperise indiciile și pusese totul

la un loc. Acum se dovedise că s-a înşelat, dar, zău aşa. Ar fi trebuit, cel puţin, s-o întrebe dacă vrea să participe şi ea.

Uşa sălii de şedinţe era deschisă şi auzea râsete răzleţe. O anchetă complicată se încheia şi un făptaş temut era anihilat. Auzea euforia din aer. Stau acum acolo şi se îmbată cu toată gloria, şi-a zis, chiar înainte să bată la uşa deschisă.

Râsul s-a oprit şi s-au răsucit spre ea.

– Dunja? Ce faci aici?

Sleizner s-a ridicat şi a venit la ea.

– Întrebarea este ce faceţi voi toţi aici? A ridicat o mână, ca să-l oprească. Credeam că eu sunt cea care conduce investigaţia.

– Da, dar acum s-a încheiat. Mulţumită ţie, şi acum nu mai trebuie decât să punem la punct nişte...

– Cine a zis că s-a încheiat? l-a întrerupt Dunja. În nici un caz eu.

– Nu. Dar am făcut-o eu. La urma urmei, încă sunt cel care ia hotărârile în acest departament. Sau mi-a scăpat ceva?

Sleizner a izbucnit în râs şi s-a răsucit spre ceilalţi, care i s-au alăturat imediat.

Dunja nu şi-a schimbat expresia. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să intre în micul lor club.

– Dunja, nu înţeleg. Care e problema? a continuat Sleizner. Făptaşul a fost identificat şi e mort. Sigur, încă nu s-a încheiat investigarea celor petrecute la tine acasă, însă nu e ceva pentru care să-ţi faci griji. Mai bine potoleşte-te şi...

– Problema e că n-a fost el.

– Cum adică, n-a fost el? Sleizner a schimbat priviri cu ceilalţi. Vrei să spui, cu toată seriozitatea, că Benny Willumsen era nevinovat?

– Da, în orice caz, nu-i vinovat de uciderea lui Karen, a lui Aksel Neuman şi a Katjei Skov.

A intrat şchiopătând şi a observat că Hesk părea atât de stânjenit doar de simpla ei prezenţă, încât se zvârcolea ca un ţipar ca să-i ocolească privirea.

– Dunja... Sleizner a oftat exagerat. Ăsta e primul tău caz, şi nu-i ceva ciudat ca tu să...

– Kim, nu-i vorba de mine...

– N-ai vrea să mă laşi să-mi termin vorba?

– Nu, pentru că ştiu exact ce o să spui, şi greşeşti. Dunja a pus o capsulă în aparatul Nespresso şi a apăsat butonul. Aşa că acum tu ar trebui să fii cel care mă lasă să termin ce am de spus. A luat cana plină cu espresso şi a fost surprinsă de faptul că nu s-a simţit obligată să pună în coş o monedă de cinci coroane. În primul rând, l-am întâlnit pe făptaş. Nu Willumsen, ci cel adevărat, şi e mai mic cu cel puţin trei măsuri.

– Asta a fost în Suedia? a întrebat Richter, şi Dunja a încuviinţat din cap, aşezându-se.

– Spui că i-ai văzut şi faţa?

Hesk i-a prins privirea pentru prima oară.

– Nu, stătea cu spatele la mine, iar când s-a întors, purta mască de gaze şi apoi m-a anesteziat, aşa cum trebuie să fi făcut şi cu ceilalţi.

– Dar i-a omorât.

– Ceea ce este punctul următor. De ce să mă lase în viaţă în Suedia, ca apoi să încerce să mă omoare în Danemarca, după numai câteva ore?

Tăcere şi un schimb de priviri.

– Şi care este explicaţia ta? a zis Sleizner, în cele din urmă.

– Willumsen căuta, în esenţă, trăirea intensă, iar făptaşul nostru are cu totul altă motivaţie. Şi eu nu făceam parte din ea.

– Şi cum intră în tablou Willumsen? Sleizner s-a dus la filtrul de cafea şi a lăsat ostentativ să cadă în coş o monedă de cinci coroane. Dacă e dintr-odată atât de nevinovat, de ce a intrat în casa ta şi...

– Cine zice că e nevinovat? Numai ultimele trei crime recente nu sunt ale lui. Au fost făcute să pară aşa.

– Vrei să spui ca o imitaţie? a zis Richter.

– Da, poate. În orice caz, trebuie să fi înţeles că suntem pe urmele lui şi, în loc să fugă...

– Nu. Îmi pare rău, dar nu se leagă. Sleizner şi-a aruncat braţele în sus. Nu mă îndoiesc că e mâna lui Willumsen. A făcut semn cu capul spre tablă, care era plină de fotografii şi săgeţi arătând asemănările dintre cazurile vechi şi cele noi. Nu văd nici un singur punct în care am lucrat de mântuială şi...

– Ai orbul găinilor? a exclamat Dunja, lovind cu palma în masă aşa de tare, încât s-a răsturnat cana cu cafea. Ideea este că avem încă un ucigaş în libertate!

Din nou s-a lăsat în jurul mesei o tăcere de mormânt. Au fost schimbate priviri şi toată lumea aştepta o reacţie din partea lui Sleizner. Era prima oară când cineva din echipă se răţoia la el. Dunja s-a ridicat, a pus altă capsulă în filtru, a umplut din nou ceaşca şi s-a aşezat la loc. Fără să se ostenească să plătească.

– Dunja, o să fiu complet sincer, a zis Sleizner, în cele din urmă. Ai făcut o treabă uimitoare, nu încape discuţie. Şi cred că vorbesc în numele tuturor de la această masă când spun că nimeni nu se aştepta ca ancheta să înainteze atât de repede. Prin urmare, felicitări! Şi-a lovit palmele de câteva ori şi a început să se plimbe prin încăpere. Dar tonul şi atitudinea ta din acest moment sunt cu totul intolerabile. A rămas în picioare în spatele ei. Sunt sigur că explicaţia o reprezintă lucrurile prin care ai trecut în ultimele douăzeci

şi patru de ore şi euforia pe care o simţi acum pentru că ai reuşit să rămâi în viaţă. În privinţa asta, sunt gata să trec cu vederea. Pe moment. În celelalte privinţe, cred că eşti pe o linie cu totul greşită. Sunt convins că ai înţeles greşit. Dar nu vreau să fiu meschin, cred că îl putem căuta pe acest aşa-zis alt făptaş. În principal, ca un mic joc, să vedem unde ne duce.

– Ce amabil, a zis Dunja. Atunci propun să...

– Aşadar, iată prima mea întrebare. De ce să te bage în portbagaj, laolaltă cu bucăţile din cadavrele lui Neuman şi Skov, şi să nu te lase, pur şi simplu, în Suedia? Ne-ai condus mult mai repede la maşină şi la o mulţime de probe, din care una tocmai a fost trimisă pentru analiza ADN-ului.

– Care probe? Ce aţi găsit?

– Nu noi. Pedersen, a zis Hesk, aşteptând aprobarea lui Sleizner înainte să continue. A lucrat toată noaptea şi a examinat bucăţile de cadavru.

Hesk a scos două fotografii dintr-un plic cafeniu şi le-a pus pe masă în faţa Dunjei.

Amândouă erau imagini luate de sus şi una arăta cadavrul ciopârţit al lui Aksel Neuman aranjat pe o masă de examinare luminată. De la cap până la picioare, cu câţiva centimetri între ele. Dunja a numărat unsprezece bucăţi, şi nu s-a putut împiedica să-şi imagineze un magician care n-a reuşit să taie o femeie în două.

În cealaltă se vedea Katja Skov aşezată în acelaşi fel pe masa de alături.

– Unde este partea dreaptă a pieptului ei?

Dunja s-a uitat cu mai multă atenţie la fotografie şi a arătat pieptul care se deosebea de Aksel Neuman, secţionat la mijloc. Acolo unde ar fi trebuit să se afle partea dreaptă nu era nimic.

– Încă lipsește. Însă iată care este partea importantă. Hesk a pus pe masă altă fotografie, în care erau înfățișate în prim-plan organele genitale ale Katjei. Pedersen a ridicat urme din sperma făptașului. Adică exact ceea ce lipsise ca Willumsen să poată fi condamnat.

Dunja a încuviințat din cap.

– Și ce se întâmplă dacă nu e a lui?

– O să aflăm după ce primim rezultatele, a zis Sleizner. Dar hai să ne întoarcem la întrebarea mea. Ce rost avea să te pună în mașină?

– Mi-am pus exact aceeași întrebare și am hotărât că există o singură explicație. I-a privit în ochi pe ceilalți. Voia ca noi să găsim repede mașina și tot ce era în ea.

– Vrei să spui, toate probele? a zis Richter, și Dunja a încuviințat.

– Deci, motivul ar fi să-l ducă pe Willumsen la condamnare? a întrebat Hesk.

– Asta ar putea să fie o parte din el. Dar mai degrabă ca efect secundar. Gândiți-vă că avem de-a face cu cineva care nu se dă în lături să ucidă oameni nevinovați și să-i mutileze. Nu, povestea cu Willumsen trebuie să fi fost o diversiune, ca să ne îndepărteze de motivul adevărat.

– Și care este acesta? a zis Sleizner, abia stăpânindu-și iritarea.

– Nu sunt sigură, însă răspunsul trebuie să fie legat de victime. Sau, dacă mă întrebați pe mine, legat de ceea ce le lipsește victimelor. A bătut cu degetul în fotografia Katjei Skov. În plus, chiar că trebuie să scoatem mașina din portul Helsingør, sau, cel puțin, să se scufunde cineva și să arunce o privire. Așa a ajuns făptașul acolo.

Sleizner și-a încleștat dinții și s-a gândit.

– Bine, fie cum zici tu. Dar de îndată ce vine rezultatul analizei ADN care confirmă că este Willumsen, această anchetă trece în arhivă. S-a înțeles?

Toți au încuviințat.

Toți, în afară de Dunja.

70

07.30 - 08.30 Micul dejun
08.30 - 08.42 Strângerea mesei
08.42 - 09.00 Duş
09.00 - 09.14 Îmbrăcarea şi împachetarea. Ras (Tati)
09.14 - 09.15 Curăţarea geamurilor maşinii
09.15 - 09.30 Drumul spre acvaparc
09.30 - 12.00 Acvaparcul!!!

– Hai odată! Nu vreau să întârziem.

Matilda a smuls orarul scris de mână, împodobit cu mici desene colorate, de la Fabian.

La şapte şi treisprezece minute ea a aprins veioza de la capul patului, s-a căţărat în pat, s-a aşezat pe abdomenul lui şi i-a arătat planul pentru duminica pe care urma să o petreacă împreună. Nu apucase nici măcar trei ore de somn, adică mai puţin de jumătate decât avea cu adevărat nevoie ca să funcţioneze.

După două espresso duble s-a simţit aproape treaz şi şi-a jurat să-şi dedice întreaga duminică rolului de tată. Ancheta putea să aştepte. Oricum, avea nevoie de timp ca să se gândească la felul în care ar putea avansa fără ştirea lui Edelman. Astăzi avea să-i lase pe copii să hotărască. Ba chiar a fost de acord cu vizita la

acvaparc, în ciuda faptului că îi era chiar mai nesuferit decât metroul la ora de vârf.

Însă mai întâi aveau să ia un mic dejun copios şi, după ce el şi Matilda au aranjat totul pe masă şi au aprins lumânarea de Advent, s-a dus în camera lui Theodor ca să-l trezească. De câte ori intra în dormitorul fiului său, haosul şi ghemotoacele de praf îi stârneau dorinţa imperioasă să aerisească sau, şi mai bine, să dezinfecteze camera. Dar de data aceasta a simţit cu totul altceva. Ceva care n-avea nimic de-a face cu maldărul de haine de pe podea, şi cel mai bine putea descrie senzaţia ca un pumn zdravăn în stomac.

Theodor dormea pe spate, şi Fabian şi-a amintit că seara trecută nu făcuse doar un delict care putea fi pedepsit, ci un păcat de moarte. Îşi lovise fiul. Îşi pierduse răbdarea, ceea ce a avut ca rezultat o palmă puternică peste faţă.

Acum nu era doar roşu şi vânăt, ci şi foarte umflat în jurul ochiului drept şi al buzei de sus, unde sângele se închegase într-o cicatrice. Stomacul i s-a răsucit şi i-a pierit pofta de tot ce aştepta pe masa cu micul dejun. S-a lăsat să cadă pe marginea patului, şi-a prins capul cu o mână şi cu cealaltă a atins uşurel capul lui Theodor. Să-l fi lovit chiar aşa de tare? Şi cum ar putea să şi-o ierte vreodată?

Blugii murdari din maldărul de pe podea au adus explicaţia. Sau, mai degrabă, a adus-o zăpada topită într-o băltoacă pe podea, sub ei.

Theodor ieşise seara trecută. Cu toate că Fabian i-a interzis în mod explicit şi cu toate că a promis că rămâne acasă, a plecat. Fabian ar fi vrut să-l trezească şi să-l certe. Dar ce rost avea? Răul fusese făcut deja, şi cel mai bun lucru era să-l lase să doarmă şi să discute cu Sonja când toate celelalte se potoleau.

*

– Dar, tati, cât o să dureze? a zis Matilda de pe locul din spate, pe când Fabian intra în parcarea Spitalului Söder.

– Nu mult. Maximum o jumătate de oră.

– Dar atunci n-o să mai ajungem la acvaparc. Deschide la nouă şi jumătate. Tati, ai promis, a ţinut-o pe a ei Matilda, în vreme ce întindea mâna spre punga de plastic de pe partea cealaltă a banchetei din spate, care era înfăşurată de câteva ori în jurul conţinutului.

– Dar n-aveam de unde să ştiu că Malin o să sune şi o să fie atât de supărată că nu m-am dus s-o văd. Şi poţi să stai liniştită, avem timp pentru toate, poate cu excepţia înotului, a zis Fabian, reuşind în cele din urmă să găsească un loc de parcare. Filmul, McDonald's, tot restul programului. Promit.

– Dar atunci vreau dulciuri.

Matilda a apucat punga şi a tras-o spre ea.

– Azi? Dar e duminică.

– Da. Dulciuri de duminică. Şi le vreau acum.

Fabian a primit porunca de pe locul din spate cu o înclinare a capului, în tăcere, şi a coborât din maşină, în vreme ce Matilda desfăcea punga şi se uita cu ochii cât cepele la păpuşa de porţelan.

Malin se afla într-un salon cu alte cinci paciente. Dormea. Faţa îi era la fel de albă ca ceaşafurile de pe pat şi şuviţe din părul în neorânduială îi erau lipite de fruntea transpirată. Un braţ îi era conectat la o perfuzie şi halatul de spital descheiat pe jumătate dezvăluia mult prea mult, după părerea lui. Fabian a pus un buchet de flori într-o vază de inox de pe masa cu rotile cât de discret a putut.

– E moartă? a șoptit Matilda, în vreme ce el scria o urare pe cartonașul care însoțea florile.

– Nu, e doar obosită. Haide, să plecăm.

Fabian a luat-o pe Matilda de mână și au pornit spre ușă.

– Și unde credeți că vă duceți, voi, ăia doi?

Fabian s-a răsucit și a văzut că Malin deschisese ochii.

– Am crezut că dormi și n-am vrut să...

– Da, da, mai bine stai aici și povestește-mi. Și, bună, Matilda. Ce frumos din partea ta că ai venit pe la mine. Mai e un scaun acolo.

Matilda s-a dus să aducă scaunul.

– Ce să-ți povestesc? a zis Fabian.

Malin și-a dat ochii peste cap.

– Am preeclampsie. N-am suferit o lobotomie.

Fabian și-a tras un scaun și s-a așezat.

– Malin, nu-s multe de spus în afară de ceea ce știi deja. După ce ți-ai pierdut cunoștința, Kremph a reușit să sară pe geam.

– Asta o știu. Dar ce s-a întâmplat după aceea?

– Păi, după aceea n-au fost prea multe. Ancheta e închisă și toată lumea e fericită.

Și-a subliniat vorbele cu un zâmbet, în vreme ce o auzea pe Matilda că deschide punga cu dulciuri.

– A fost Anders? El ți-a spus să joci rolul ăsta?

– Ce vrei să zici cu „rolul"? Nici măcar n-am vorbit cu Anders. Malin, nu pricep ce...

– Las-o jos că măcăne, până nu paralizez de-a binelea. Nu-mi veni cu chestia asta, că s-a terminat. Îți închipui că nu văd din încruntarea ta cât de tare te lupți cu faptul că e duminică, iar tu nu-ți dorești nimic mai mult decât să lucrezi.

Fabian şi-a trecut în revistă opţiunile, cu toate că hotărâse deja ce să spună, şi a oftat.

– Cred că n-a fost Kremph. Cred că el a fost doar o momeală şi făptaşul e cu totul altcineva. Se aştepta la obişnuita împotrivire aprigă şi la explicaţii care să-i doboare ideile. Însă n-a fost nici o reacţie, ea nici măcar nu şi-a dat ochii peste cap. Nu-şi dădea seama dacă nu-l auzise sau era doar prea obosită ca să reacţioneze. Malin? I-a fluturat mâna în dreptul feţei. Ai auzit ce am zis?

– Da, am auzit. Şi nu, nu sunt încă în moarte cerebrală. De fapt, bănuiam deja exact acelaşi lucru.

– Zău? De când?

– La câtva timp după ce m-am trezit la spital. Atunci când s-a întâmplat am crezut că el vorbeşte despre „celălalt sine". Însă nu asta făcea.

– Da?

Fabian s-a aplecat spre ea.

– În mijlocul vizitei la locul faptei. Îţi aminteşti că a zis că a apărut cineva dintr-odată?

Fabian a clătinat din cap. Fusese atât de preocupat de îngrijirea lui Malin, încât aproape că n-a auzit nici un cuvânt rostit de Kremph.

– Şi, din păcate, caseta video nu mai e.

– Cum adică, „nu mai e"?

– M-am dus la sediu aseară, pentru că voiam să parcurg tot materialul anchetei, inclusiv caseta trasă de Tomas cu vizita la locul faptei. Dar cineva fusese deja acolo şi făcuse curat.

– Doamne, ce ciudat! Cine să fi...

– SePo, dacă mă întrebi pe mine, a zis Fabian, care se hotărâse să ţină pentru el deocamdată chestiunea cu Edelman. Nu ştiu exact cum sau de ce, dar n-am nici o îndoială că asta duce mult mai sus decât micul

nostru departament, şi bag mâna-n foc că nu doar eu şi cu tine ne-am dat seama că Kremph e nevinovat.

– Mare noroc că nu m-am bazat pe Tomas şi pe talentele lui de cineast. Îmi dai, te rog, telefonul de pe masa aceea?

– Cum, ai înregistrat tu?

Fabian i-a înmânat telefonul.

– A fost mai mult ca să pot asculta imediat după ce ajung acasă. Şi-a deblocat telefonul şi a intrat în clipurile audio. Ascultă aici.

„Dar asta nu-i bine deloc. E foarte rău. Nu merge, şi atunci totul o ia razna. Aşa că e greşit“, se auzea din difuzor vorbăria incoerentă a lui Kremph. *„Totul trebuie să fie corect, şi dacă nu, totul începe să se învârtejească şi eu obosesc aşa de tare şi dintr-odată e acolo, tipul ăla dubios, cu toate că sunt singur, desigur...“* Se auzea cum Kremph înghite în sec şi îşi trage sufletul. *„... are cheile şi e acolo, oricum, şi repară şi ajută. Crede că nu ştiu, dar ştiu, şi apoi totul devine atât de întunecat şi apăsător, şi apoi e ca şi cum aş pleca.“*

„Ossian... Încearcă să te linişteşti...“

Malin a oprit înregistrarea şi s-a uitat la Fabian.

– Ai auzit?

– Vrei să zici „tipul ăla dubios“? Nu face decât să se refere la celălalt sine. Chiar spune asta imediat după aceea.

– Aşa am crezut şi eu când am auzit prima dată. Dar mai ascultă o dată.

A pornit din nou înregistrarea.

– Tati, terminaţi repede? a zis Matilda, cu vocea ei cea mai smiorcăită.

„Totul trebuie să fie corect, şi dacă nu, totul începe să se învârtejească şi...“

– Dar, tati, asta-i plictisitor...

Fabian i-a făcut semn să tacă, fără să se întoarcă spre ea, şi n-a văzut că ascunsese păpuşa de porţelan sub palton şi apăsa pe butonul din spate.

„... şi dintr-odată e acolo, tipul ăla dubios, cu toate că sunt singur... are cheile şi e acolo, oricum, şi repară şi ajută. Crede că nu ştiu, dar ştiu, şi apoi totul devine atât de întunecat...“

– Ai auzit? Se referă la chei. „*Are cheile şi e acolo, oricum, şi repară şi ajută.*“

Fabian a încuviinţat din cap. Malin avea dreptate.

– Încă ceva, a continuat Malin. Nu zice „dubios“, ci *bărbos*. Ceea ce înseamnă că vorbeşte despre altcineva. Cineva cu barbă. Cineva care intră, cu toate că nu are chei. Ascultă asta.

A pornit din nou înregistrarea.

„Încui în fiecare zi şi chiar am schimbat încuietorile. Încuietoare, încuietoare şi apoi verific dacă e încuiat. Întotdeauna. Altfel nu poţi să fii cu totul sigur...“

– Chiar a schimbat încuietorile, şi totuşi „tipul bărbos“ e încă acolo, ajutând.

– Vrei să spui că e făptaşul?

– Cine altcineva ar putea să fie?

Fabian s-a gândit la ce spusese Malin. O femeie de serviciu a intrat cu căruciorul ei şi a început să spele podeaua cu mopul.

– O, ce drăguţ, a zis Malin. După cum vezi, am vărsat un pic de cafea aseară.

A arătat pata de un cafeniu-deschis de lângă pat.

– Trebuie să mai fie o cale prin care să intri în apartament, a zis Fabian, trăgându-se într-o parte, ca femeia de serviciu să poată ajunge să cureţe.

– Tocmai ajungeam la asta. Schelele.

– Nu, nu există. Cealaltă intrare, de pe Östgötagatan are câteva... Matilda? Fabian s-a repezit la fiica sa,

care se juca cu păpuşa. Ce faci? I-a smuls-o din mână. Ţi-am zis eu că poţi să te joci cu ea? A căutat butonaşul de pe spate şi l-a răsucit cât de repede a putut. Ha? Ţi-am zis eu?

– Am crezut că e pentru mine. Matilda a izbucnit în plâns. Am crezut că e un cadou pentru că ai fost plecat atât de mult.

Ochii i s-au umplut de lacrimi, care au început să-i şiroiască pe obraji.

– Bine, acum înţeleg, a zis Fabian, mângâind-o pe cap.

– Te-ai supărat rău?

– Nu, nu-i nimic. N-aveai de unde să ştii că numai tati trebuie să atingă asta înainte de Ajunul Crăciunului.

A îmbrăţişat-o.

– Fabian. Poţi să-mi spui ce se întâmplă? a zis Malin.

El a încuviinţat.

– Dar mai întâi trebuie să-ţi găsim alt salon.

71

Poate că Malin avea dreptate când l-a acuzat că e mai paranoic decât un detectiv particular. Dar lui Fabian nu-i păsa. Paranoic sau nu, nu s-a liniştit decât când a fost mutată în alt salon şi personalul a fost de acord să nu spună nimănui, în nici o situaţie, unde se află ea, în afară de rudele de gradul întâi.

Matilda declanşase camera video din păpuşă, şi nimeni nu ştia cât de mult timp transmisese şi cât de multe aflase posesorul ei necunoscut până să apuce Fabian s-o închidă. În cel mai bun caz, nu aflase nimic, însă exista riscul să fi fost transmis totul, de la imaginile lor şi ale salonului până la părţi mari din conversaţia lor.

Se gândise s-o distrugă, dar a hotărât că e mai bine s-o lase pe Hillevi Stubbs să se uite la ea, aşa cum avusese de gând. Cu un pic de noroc, poate că s-ar fi găsit o cale să afle dacă fusese transmis ceva, în cazul în care fusese transmis, şi poate chiar către cine.

Hillevi n-a trebuit să se uite la ea decât câteva secunde până să-i confirme temerile cele mai mari. Anbash Limited era o firmă chinezească care nu exista decât de trei ani, dar scosese deja pe piaţă o serie de produse care

puteau fi descrise ca echipament de spionaj sofisticat. Şi absolut oricine le putea comanda on-line.

Camera wireless era cea mai recentă creaţie a lor şi, întocmai aşa cum bănuise Fabian, era echipată cu un card SIM care folosea reţeaua de mobil 3G ca să transmită imagini şi sunete de îndată ce era declanşat senzorul de mişcare. Din păcate, nu ştia cum ar putea urmări destinatarul, întrucât cardul SIM era de la un telefon anonim fără abonament şi era, aproape sigur, conectată la un server intermediar care îi permitea destinatarului să cerceteze informaţiile fără să-şi dezvăluie propriul IP.

Dar, Fabian, e ceva ce nu înţeleg, a zis ea, brusc, în vreme ce el punea păpuşa la loc în sacoşă şi îi cerea cheile de la apartamentul lui Kremph. *Nu s-a terminat? Vreau să zic, făptaşul a murit. Nu-i aşa?* El a încuviinţat din cap şi a zis ceva în genul că se ocupă de câteva lucruri care mai rămăseseră nerezolvate. *Ai grijă să nu cazi*, i-a strigat, pe când el se întorcea la maşina în care îl aştepta Matilda.

Cu toate că în cea mai mare parte a dimineţii se abătuseră de la programul încărcat, Matilda era într-o bună dispoziţie surprinzătoare. Însă în restul zilei a cârmuit cu mână de fier şi a refuzat să accepte cea mai mică abatere. Prima oprire a fost la cinematograful SF din Söderhallana, unde a insistat să vadă epopeea *Avatar* în 3D a lui James Cameron, care tocmai apăruse pe ecrane. Cu toate că şi *Aliens*, şi *Terminator* se numărau printre filmele preferate ale lui Fabian, n-avea nici un chef să vadă „pelicula Omului Albastru“, cum îi zicea de când văzuse reclama.

În schimb, Matildei i-a plăcut şi credea că e cel mai bun film pe care l-a văzut vreodată, chestie pe care o credea cam de fiecare dată când mergea la

cinematograf. De data asta era pregătită să meargă până la anularea restului itinerarului ca să se întoarcă şi să-l mai vadă o dată. Dar foamea a fost mai puternică şi au făcut popasul programat la McDonald's, pe Folkungsgatan. După aceea au mers cu maşina pe Mariatorget şi au jucat popice până ce au ajuns la ultimul punct din program.

07.15 – 08.00 Să-i facem lui mami o surpriză, ducându-i cafea.

Fabian sperase că această idee avea să fie dată uitării, sau că pur şi simplu nu vor avea timp. Nimic nu-i plăcea Sonjei mai puţin decât surprizele. În acest caz, însemna să o deranjeze în toiul lucrului final pentru expoziţie şi într-un moment în care era mai stresată ca oricând.

În drum spre maşină, care era parcată mai departe pe Hornsgatspuckeln, a încercat s-o convingă pe Matilda că ar trebui mai bine să meargă singuri la o cafea, sau să-l sune pe Theodor să vadă dacă nu vrea să li se alăture. Dar Matilda n-a vrut în ruptul capului. Avea să fie cafeaua cu mama şi avea să fie o surpriză. Aşadar, peste o jumătate de oră stăteau pe Munkbrogatan, numărul 6, şi sunau la interfon.

– De ce nu răspunde? a zis Matilda, care ţinea în fiecare mână un pahar de carton aburind.

– Nu ştiu. Poate că a ieşit să-şi mai cumpere vopsele.

– Acum?

– Sau poate doar nu vrea să fie deranjată. Ştii cum e când e stresată. Fabian a ţinut degetul pe buton un pic mai mult şi a aşteptat. Matilda, hai să mergem să ne aşezăm la cafenea, până nu ţi se răceşte ciocolata fierbinte.

Matilda a clătinat din cap.

– Ar trebui să foloseşti cheile tale.

– Ce chei?

– Ale tale. Şi tu poţi să intri.

– Nu. De unde ţi-a venit...

– Tati...

Matilda şi-a dat ochii peste cap.

Adevărul era că Fabian avea un rând de chei, pentru cazul în care Sonja le-ar fi pierdut pe ale sale, sau dacă trebuia să intre în atelier, din cine ştie ce motiv. Dar să dea năvală peste ea, pe nepusă masă, nu era lucrul pentru care se presupunea că trebuie să fie folosite, şi faptul că Matilda ştia de existenţa lor îl făcea să se întrebe cât de multe ştia.

– Hei, ia te uită, aici erau!

A băgat una dintre chei în încuietoare şi a răsucit-o.

Au luat liftul şi au urcat pe jos ultimele trepte până la atelier, unde Matilda a apăsat pe sonerie cu un pahar de cafea.

– Bine, descuie, a zis, după ce trecuseră doar câteva secunde.

– N-ar trebui să mai aşteptăm un pic înainte să...

– Tati... descuie acum.

Fabian a descuiat, şovăielnic.

– Dar intru întâi eu şi tu aşteaptă aici.

Spre surprinderea sa, Matilda a încuviinţat, aşa că a intrat singur şi s-a uitat în jur.

Nu ştia la ce să se aştepte. Ca Sonja să zacă ghemuită cu genunchii la piept şi tremurând, nefiind în stare să umple toate pânzele goale cu noi şi absurde subiecte submarine, care fuseseră tema ultimelor ei patru expoziţii. Sau la ceea ce i s-a înfăţişat privirii: Sonja cu căştile pe urechi, ascultând „Shout“ al celor de la Tears for Fears cu sunetul dat la maximum şi cântând cu ei, în vreme ce lucra în paralel la câteva pânze întinse.

Fabian a răsuflat uşurat, dar a început să fie tot mai îngrijorat de ce s-ar putea întâmpla de îndată ce dă cu ochii de el. E aproape sigur că o să-şi iasă din mână şi o să-l învinuiască, pe drept cuvânt, pe el, şi-a spus, şi a hotărât că cel mai bine ar fi să se furişeze înapoi şi s-o convingă pe Matilda că ar trebui s-o lase în pace pe mama ei.

Dar când tocmai se răsucea, lumina a fost stinsă şi aprinsă rapid, ceea ce a făcut-o pe Sonja să se întoarcă, tresărind, şi să-şi scoată căştile.

– Ce faceţi aici? Expresia de pe chipul ei era exact atât de rece şi de dură cum îşi închipuise. Credeam că am spus foarte clar că...

– Îţi aducem cafea, a întrerupt-o Matilda, luând mâna de pe comutatorul de lângă uşă.

Sonja şi-a revenit şi a încercat să zâmbească.

– Sonja... zău că am încercat, dar ştii ce insistentă poate fi Matilda.

Sonja a încuviinţat din cap şi a oftat.

– E în ordine.

– Eşti sigură?

Ea a încuviinţat iar din cap şi s-a lăsat pe vine în faţa Matildei.

– Şi ce bunătăţi aţi adus?

– Cafea şi *lussebullar*[1].

– Mmmm... chiar aveam poftă de aşa ceva.

Spre surprinderea lui Fabian, pauza de cafea i-a depăşit mult aşteptările. Presentimentul său despre tăcerea chinuitoare şi comentariile usturătoare nu s-a adeverit.

---

[1] Brioşe cu ouă şi şofran servite în mod tradiţional pe 13 decembrie, de Sfânta Lucia

Matilda plănuise totul până la cel mai mic amănunt şi ştia exact ce vrea. I-a spus Sonjei să scoată o pânză pe care s-o aştearnă pe podea ca faţă de masă, iar el a trebuit să stingă lumina din tavan, să aprindă cât de multe lumânări găseşte şi să le aşeze pe podea, în cerc, în jurul pânzei. Matilda s-a dus la combina muzicală şi a pus CD-ul făcut de el, cu „I Would Die 4 U" al lui Prince de nouăsprezece ori la rând.

Cafeaua se răcise de mult şi *lussebullar* începuseră să se usuce. Dar n-avea importanţă. Matilda se distra de minune şi a dirijat discuţia de la ce îşi dorea de Crăciun până la unde ar trebui să plece în concediu anul viitor şi, ca într-un balet modern, Fabian şi Sonja s-au ajutat unul pe altul să se ferească de cele mai rele capcane.

Fabian s-a pomenit râzând de câteva ori, şi l-a izbit faptul că zâmbetul ţeapăn al Sonjei părea din ce în ce mai destins şi firesc. Încruntarea, umerii încordaţi şi gura crispată au dispărut şi şi-a amintit cum arăta ea când s-au cunoscut. Înainte de anii când copiii erau mici, înainte de neliniştea din atelier în privinţa artei ei, şi înainte de toate certurile. De-ar fi putut să fie aşa de simplu.

A observat că era aproape ora opt şi jumătate.

– Matilda, trebuie s-o lăsăm pe mami singură, ca să poată lucra mai departe, a zis, încercând să plece.

Matilda şi-a scuturat capul.

– N-aş putea să rămân aici?

– Nu, cum să rămâi? S-a întins s-o ia de mână. Ştii cât de multe are mami de făcut. Şi apoi, programul spune că trebuia să plecăm de aici la ora opt, şi e aproape opt şi jumătate.

– Te rog...

– Nu, hai să mergem.

A prins-o de braţ şi a tras-o în sus.

– Am zis că nu vreau! a țipat ea, smulgându-se din strânsoare.

– Fabian, e în ordine, a zis Sonja. Poate să rămână. Oricum, mâine începe vacanța de Crăciun.

– Ura! a strigat Matilda, îmbrățișând-o pe Sonja. Jur că n-o să te sâcâi, nici măcar un pic.

Fabian a privit-o pe Sonja în ochi, ca să vadă dacă e cu adevărat de acord.

– E în ordine, a repetat ea. Oricum, astea sunt ultimele. A arătat spre pânzele din jur. Pentru totdeauna.

– Dar ce o să pictezi după aceea? a zis Matilda.

Sonja a ridicat din umeri și s-a ridicat.

– O să ne gândim la asta când va veni vremea. L-a însoțit pe Fabian în tăcere și i-a deschis ușa. Ascultă...

Fabian s-a răsucit spre ea.

– Da?

– Știu că nu suntem acum în cel mai bun moment. Și poate că e doar o fază care o să se termine curând, așa cum ai spus. A oftat și a lăsat privirea în jos. În fine, m-am gândit un pic, și nu știu cât o s-o mai putem duce așa.

Fabian a lăsat tăcerea să crească, perfect conștient că e rândul său să spună ceva. Știa că ea și-ar dori ca el să intervină energic, să sublinieze cât de mult o iubește și să spună că va fi curând mult mai bine. Dar de data asta n-a făcut-o. Întotdeauna fusese foarte sigur că, orice s-ar întâmpla, vor rămâne împreună. Mă rog, amenințase cu divorțul o dată sau de două ori. Însă era limpede că sunt amenințări goale.

Acum, sincer, nu mai era sigur, și n-a putut decât să dea din cap, să se întoarcă și s-o ia în jos pe scări.

72

Semira Ackerman a mai făcut o tură a piscinei, culegând de pe jos nişte prosoape şi papuci care fuseseră abandonaţi. Anunţul care spunea publicului că piscina e pe cale să se închidă fusese făcut deja de două ori prin difuzoare, şi cei mai mulţi dintre clienţi se îmbrăcaseră şi îşi goleau dulapurile. Dar era întotdeauna cineva care zăbovea, şi nici seara asta nu făcea excepţie, a observat ea când a auzit că porneşte unul dintre duşuri.

De obicei nu lucra duminica, pentru că reuşise să obţină prin contract ziua liberă, spre deosebire de toţi colegii săi. Şi de câte ori noul şef de personal, a cărui vârstă era o batjocură la adresa restului angajaţilor, îi cerea să pună umărul pentru echipă când se îmbolnăvea cineva, ea refuza.

Pentru *echipă*. Era întotdeauna *echipa* aia enervantă.

De parcă vreunul din *echipă* pusese vreodată umărul pentru ea.

Nu, duminica ei era sfântă. Era singurul lucru din viaţa ei care nu degenerase şi nu-şi schimbase complet sensul. În mod normal, o petrecea acasă. Sau, mai bine zis, în fotoliu, cu picioarele pe un taburet, o carte bună în mână şi un termos cu ceai fierbinte pe pervaz.

Îi plăcea mult să citească, şi singurul lucru care o putea urni din fotoliu era o vreme atât de frumoasă, încât ar fi fost păcat să nu facă o plimbare.

De obicei încerca să se provoace singură să se plimbe printr-un loc nou şi, în cel mai bun caz, explora alt cartier. Dar aproape întotdeauna ajungea să meargă spre cheiul lacului Hammarby, să ia vaporaşul până pe partea cealaltă şi să hoinărească în jurul tuturor acelor clădiri care, chiar dacă erau construite de curând, erau frumoase. De obicei dura în jur de două ore, dar uneori putea să fie şi mai mult, dacă se aşeza pe undeva ca să citească.

Dar în această duminică lucra. L-a întrebat pe şeful de personal dacă poate să lucreze. El a privit-o de parcă l-ar fi luat peste picior. Dar a devenit repede serios şi i-a spus că n-o să i se plătească ore suplimentare. Aproape că şi-a retras oferta, pe loc, dar s-a oprit în ultima clipă. Pur şi simplu nu îndrăznea să stea singură acasă toată ziua.

Nimic nu mai fusese la fel de când acel bărbat, care sora ei bănuia că e poliţist, o urmărise în autobuz. Cu toate că reuşise să scape de el, nu mai putea să mănânce sau să citească. Nici despre somn ca lumea nu putea fi vorba. Se gândea să nu mai meargă niciodată cu acel autobuz. Începuse să meargă la muncă pe jos până la metroul din Medborgarplatsen şi să schimbe linia verde cu cea roşie în Oraşul Vechi. Se simţea mult mai în siguranţă când se afla printre alţi oameni, şi Sturebadet, unde lucra, era unul dintre aceste locuri.

Era aproape gata să închidă şi să fie în curând în drum spre casă. Dar nu putea. Din pricina întârziatei din vestiarul femeilor. De obicei, bărbaţii erau cei care zăboveau, adesea înarmaţi cu o propunere neruşinată. De cele mai multe ori se mulţumea să-şi scuture capul,

râzând, şi îi cerea clientului să se îmbrace repejor, până nu cheamă băieţii de la Securitas. Dacă asta nu mergea, avea ca ajutor furtunul cu apă rece ca gheaţa.

Dar femeile nu erau aproape niciodată o problemă, şi-a zis în drum spre vestiar, pe când încerca să se convingă că n-are nici un motiv de îngrijorare.

Carnela promisese că o să stea cu ea în seara aceea, şi avea de gând să facă tot posibilul ca s-o convingă să rămână peste noapte. Cu siguranţă avea să se împotrivească şi să vină cu tot soiul de scuze. Dar putea cel puţin să stea la ea peste noapte. Într-un fel, era de fapt vinovată, în parte, pentru toate astea.

Personal, Semira fusese de la bun început împotriva ideii şi refuzase mereu să asculte argumentele surorii sale că e simplu, floare la ureche, ca să nu mai vorbim că nu-i nici o primejdie. Dar, pe măsură ce starea i s-a înrăutăţit, a început să şovăie, şi când a ajuns să nu mai poată citi fără lupă, s-a lăsat convinsă.

După aceea, îngrijorarea a luat forma unui nod mare în gât şi avea vise atât de ciudate, încât n-a vrut să-i vorbească de ele terapeutului. Însă anii au trecut, nodul s-a micşorat şi viaţa a revenit la normal. În cele din urmă a simţit că avusese dreptate Carnela când spusese că nu-i nici o primejdie.

Până acum.

Duşul s-a oprit, aşa că a început să caute printre dulapuri, dar n-a văzut pe nimeni. Din câte îşi dădea seama, toate dulapurile erau descuiate şi goale, ceea ce era, de asemenea, cam ciudat. S-a dus în sala de duşuri şi a văzut că şi ea e goală. Nu mai înţelegea nimic. Era sigură că auzise pe cineva la duş cu mai puţin de un minut înainte. S-a uitat repede prin sală şi a observat că unul dintre duşuri încă mai picură.

S-a întrebat dacă n-ar trebui să cheme pe cineva în ajutor, dar a hotărât să nu lase îngrijorarea să-i întunece mintea şi a mers mai departe spre WC-uri. Poate că acea persoană avusese nevoie să tragă o fugă până acolo. Dar nu era nimeni, şi ultimul loc în care mai avea de căutat era sauna. Dacă nici acolo nu era nimeni, va trebui să mai caute o dată prin toată clădirea.

Uşa spre sauna uscată era înţepenită, aşa că a trebuit să o prindă cu amândouă mâinile ca să o deschidă. Valul de căldură a surprins-o şi i-a amintit cât de mult timp trecuse de când se folosise de avantajele angajaţilor şi se răsfăţase câteva ore la spa. De cum o să se termine toate astea, o să aibă grijă să-şi folosească una dintre duminicile libere ca să profite la maximum.

S-a dus să ia un prosop care era sus, în colţul cel mai îndepărtat, urcând trei rânduri de bănci. Căldura, care fusese ca o îmbrăţişare caldă, se transformase în ceva dur şi agresiv. A întins mâna după prosop şi a simţit transpiraţia scurgându-i-se pe trup. Şi ea nu transpira aproape niciodată. Curând avea să fie udă leorcă.

A coborât şi s-a dus să deschidă uşa. Era iarăşi înţepenită, şi nu s-a clintit, cu toate că a împins atât de tare, încât transpiraţia i-a făcut hainele să i se lipească de corp. Luni va trebui să-i spună îngrijitorului, ca să o repare după ora de închidere. De-abia când s-a împins cu tot corpul în uşă a reuşit s-o deschidă.

În drum spre sauna cu aburi, a cochetat cu ideea de a face un duş înainte să închidă tot şi să plece acasă, dar n-avea rost, pentru că nu avea haine de schimb. Şi apoi, hotărâse altceva.

Nu ştia cum sau de ce, nu ştia decât că, dintr-odată, părea ceea ce trebuie să facă. De cum ajungea acasă, avea să ia legătura cu poliţia şi să spună tot ce ştie.

Carnela avea să fie furioasă, fireşte, dar asta nu era problema ei. Era ceea ce trebuia să facă.

Uşa saunei cu aburi s-a deschis cu uşurinţă, şi ea şi-a băgat capul în ceaţa umedă care făcea aproape imposibil să vezi dacă era cineva înăuntru.

– Hei! E cineva aici? Închidem acum.

Ar fi vrut ca asta să sune cât mai calm şi indiferent posibil, dar, de cum şi-a auzit vocea, şi-a dat seama că sunt ultimele lucruri pe care le mai simte.

73

Fabian a scos lanterna din compartimentul suplimentar din portbagaj şi a închis capacul. A apăsat pe butonul de încuiere automată a uşilor pe când traversa Östgötagatan.

În drum spre casă de la atelier s-a gândit la ceea ce spusese Sonja şi a încercat să-şi dea seama care este poziţia sa. Dar, cumva, până la Slussen, gândurile i-au rătăcit la ideea lui Malin că mai există o cale de intrare în apartamentul lui Ossian Kremph. O cale pentru care nu era nevoie de cheie. Malin avea dreptate. Făptaşul trebuie să fi intrat în apartament în alt fel.

În timpul vizitei la locul faptei, el nu auzise decât o bălmăjeală despre radio, dar, în ciuda sarcinii şi preeclampsiei, Malin avusese prezenţa de spirit să asculte cu adevărat vorbele care ieşeau din gura lui Kremph. El a spus clar că un bărbat cu barbă venise la el acasă, cu toate că schimbase el însuşi încuietorile. Era exact genul de lucruri care făceau ca Malin să fie o poliţistă mai bună decât cei din departamentul lor luaţi la un loc, inclusiv el.

Prin urmare, hotărârea de a se duce acolo acum, în loc să aştepte ziua de mâine, n-a fost mai grea decât

un viraj la stânga şi drumul spre Söderleden în loc s-o ţină drept spre Hornsgatan.

În vreme ce urca scara în spirală, s-a gândit la convorbirea înregistrată dintre Grimås şi Edelman. Nu-i pomenise de asta lui Malin. În principal, pentru că încă nu era sigur ce trebuie să facă. Cât de mult ştia în realitate Edelman şi cum avea să reacţioneze dacă era pus în faţa faptelor? Singurul lucru de care Fabian nu se îndoia era că voia să evite cu orice preţ un astfel de conflict cu vechiul său mentor. Cea mai bună opţiune era să strângă destule dovezi care să îndepărteze de Kremph prezumţia de vinovăţie şi să nu-i lase lui Edelman altă alegere decât să redeschidă ancheta.

Când a ajuns la uşă, a descuiat-o cu cheile pe care le luase de la Hillevi, a intrat în apartamentul ticsit, cu lumina lanternei vălurind peste pereţi, şi s-a întrebat de unde ar trebui să înceapă. Intrarea ascunsă era, de fapt, unul dintre cele câteva motive penru care se afla aici.

După părerea lui Hillevi Stubbs, cele două personalităţi ale lui Ossian Kremph se manifestau pe două straturi diferite în apartament. Una era extrem de organizată şi metodică, iar cealaltă avea capul plin de goluri de memorie şi împrăştia totul în jur fără să aibă habar de ce. O teorie care părea logică pe hârtie, dar în realitate era nepotrivită.

Cu siguranţă, o ajutase să găsească rapid indiciul care i-a dus la Adam Fischer în depozitul din Shurgard. Însă cel care ascunsese indiciul nu era, aşa cum presupusese Hillevi, Kremph cel organizat. Nu el pusese scalpelul în bucătărie, lăsase canistra cu hexan sau decupase ochii din toate fotografiile femeii din autobuz.

Acela fusese făptaşul.

Cineva pregătise apartamentul, plantase toate indiciile şi îl făcuse pe Kremph să pară făptaşul perfect. Acum Fabian nu mai trebuia decât să găsească dovada.

A hotărât să înceapă cu baia, care arăta ca majoritatea băilor care au nevoie de o renovare serioasă. Cada avea marginile atât de îngălbenite, încât nici un detergent din lume nu le putea albi, marginile linoleumului erau negre de mucegai, iar oglinda dulăpiorului de medicamente nu reflecta imaginea decât pe alocuri.

A deschis uşa cu oglindă şi s-a uitat la rafturi. Pe raftul de sus era o mică farmacie, flacoane cu nume ca Atarax, Leponex, Zopiklon şi Xanor. Pe raftul din mijloc erau diferite feluri de creme pentru eczemă, dar pe cel de jos, lângă un tub de pastă de dinţi şi o rolă de aţă dentară, era ceea ce căuta: cutia roşie cu pastile despre care vorbise Kremph în timpul vizitei la locul faptei. A luat-o şi a examinat recipientul de plastic cu capac în care erau trei compartimente mici pentru fiecare zi din săptămână.

Dimineaţă, prânz şi seară.

Compartimentele erau goale de luni dimineaţa până sâmbătă dimineaţa, ceea ce era normal, pentru că Kremph fusese arestat sâmbătă. Celelalte compartimente erau pline cu pastile de diferite culori. A luat una, la nimereală, a băgat-o în gură şi a mestecat-o.

Evident că ar fi trebuit să ducă pastila la analiză, cu toate că avea deja o bănuială. Kremp fusese sigur că îşi lua pastilele în fiecare zi, ceea ce chiar făcuse. Numai că, judecând după gust, nu înghiţise decât zahăr. Fabian a deschis una dintre sticluţele de pe raftul de sus şi a gustat altă pastilă. Acelaşi lucru.

Kremp stătuse o vreme fără medicamente, fără să ştie. Întrebarea era, cât de mult timp? Dacă era vorba despre câteva luni, făptaşul avusese o grămadă de timp

ca să-l controleze şi să se folosească de el în perioada în care îi revenise tulburarea de identitate disociativă.

A luat cutia cu el în living, a pus-o pe masă şi s-a uitat în jur. Mai era un lucru pe care trebuia să-l găsească înainte să poată începe cu adevărat căutarea intrării. A presupus că este amplasat central, ca să acopere o arie cât mai mare, şi ochii i-au căzut pe rafturile care erau pline dintr-un capăt în celălalt cu cărţi. Nu era prima dată când se uita la ele, dar de-abia acum i-a dat prin cap că era acolo ceva care nu se potrivea.

Printre titluri erau cărţi despre grădinărit şi de artă, vechea serie *Famous Five*[1] a lui Enid Blyton şi o mulţime de romane siropoase. Dar nici una dintre cărţi n-ar fi putut să-l intereseze pe Ossian atât de mult încât să le pună în corpul de bibliotecă cel mai frumos, aşezat cel mai în centru. Asta nu putea să însemne decât un lucru.

Altcineva le pusese acolo.

A început să ia cărţile la mână. Când a ajuns în centrul raftului a scos *Poţi să ţii un secret?* de Sophie Kinsella şi a dat de ceea ce căuta. Paginile din mijloc erau tăiate, aşa că rămânea un gol când cartea era închisă. În acel spaţiu era aşezată o cutie de plastic albă, dreptunghiulară, cu leduri care clipeau, asemănătoare cu cea ascunsă în păpuşă.

A închis-o, răsucind butonaşul, a pus-o pe masă lângă cutia cu pastile şi s-a concentrat pe găsirea intrării ascunse. A început cu holul, dar n-a găsit nimic în spatele hainelor care atârnau în cuier sau în spatele draperiei maro-roşcate care acoperea o parte dintr-un perete.

---

[1] *Cei cinci faimoşi*

A cercetat cele două ferestre din living, dar n-a găsit nici un semn că ar fi fost forţate. A deschis una, s-a aplecat afară şi a luminat cu lanterna exteriorul clădirii. Între faţade se auzea ecoul lătratului unui câine şi Opelul parcat în faţa maşinii sale a pornit şi a mers pe Blekingegatan. Dar n-a văzut pe faţadă vreun semn că ar fi intrat cineva pe acolo.

Întrucât nici unul dintre pereţii camerei nu dădea spre un apartament învecinat, a cercetat podeaua, a ridicat covorul şi a luminat cu lanterna sub canapea. Apoi a îndreptat raza lanternei spre tavan şi a căutat crăpături drepte în unghiuri drepte. Dar, în afară de câteva pânze de păianjen şi coji ale zugrăvelii îngălbenite de pe tavan, nu era nimic care să semene cu o trapă ascunsă. Şi nu era nimic nici în bucătărie, nici în baie.

Mai avea de cercetat dormitorul, dar, dacă se gândea cât timp îşi petrecuse Kremph dormind, era improbabil să fie acolo. Debaraua era mult mai interesantă. Era legată aproape direct şi de bucătărie, şi de baie. Dacă Kremph şedea în living ascultând la radio, făptaşul putea cu uşurinţă să intre în bucătărie şi să pună acolo scalpelul, sau în baie ca să înlocuiască medicamentele.

A deschis uşa, care era acoperită cu acelaşi tapet în pătrate ca restul peretelui, şi a aprins becul fără abajur. Debaraua avea cam un metru şi jumătate pătrat şi era bine organizată, cu toate puse la locul lor. Pe un raft erau tot felul de detergenţi de rufe şi produse de curăţat, iar pe altul de mai sus erau role de hârtie igienică şi prosoape de hârtie.

Fabian a scos aspiratorul, cele două mături şi găleata cu mop, s-a lăsat în genunchi şi a început să examineze linoleumul vechi, care se putea ridica. Un gândac a fugit de lumină şi a dispărut prin crăpături.

Dar nu era nici urmă de vreo deschizătură nici acolo, nici altundeva în debara.

A pus aspiratorul și celelalte lucruri înapoi și s-a întrebat dacă nu cumva există o explicație complet diferită și evidentă, pe care n-o vede pentru că se află prea aproape. Luminile de la două lanterne de pe hol i-au întrerupt cugetarea.

Cineva tocmai intra.

S-a retras cu spatele în dormitor, în vreme ce auzea cum o persoană mormăie ceva către alta din living. N-a deslușit cuvintele. Dar una dintre ele părea să se îndrepte spre dormitor. S-a lăsat repede la podea, s-a târât sub pat, printre ghemotoacele de praf, și a văzut o pereche de bocanci mergând pe podeaua care scârțâia.

S-au oprit aproape de pat și au rămas acolo un timp care a părut să dureze minute întregi. Fabian și-a ținut răsuflarea, pe când lanterna căuta pe podea și pe o mică porțiune de sub pat. Nu numai că era neînarmat, dar mai și stătea în așa fel încât cea mai mică mișcare risca să producă un sunet destul de puternic ca să-l dea de gol. Singurul avantaj pe care îl avea era că persoana respectiv nu știa că el este acolo. Nu trebuia decât ca bocancii să vină un pic mai aproape.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, bocancii au pornit-o spre el. Întâi a fost doar un pas, urmat de o pauză. Apoi au mai făcut un pas, până ce au ajuns să stea chiar la marginea patului. El a întins cu băgare de seamă mâna stângă pe lângă un bocanc și pe după călcâi când, dintr-odată, un fluierat din living a făcut bocancii să se dea înapoi câțiva pași și să se întoarcă în living.

Fabian a răsuflat ușurat, cu toate că era perfect conștient că nu e decât o chestiune de timp până ce se vor întoarce să scotocească bine încăperea. A aprins

lanterna ca să vadă dacă nu găseşte ceva care să-i slujească de armă, o funie sau o ganteră. Dar, în afară de praf, în cameră nu erau decât o pereche de chiloţi, nişte şosete desperecheate şi un teanc de ziare.

Apoi Fabian a observat o gaură în perete chiar sub pat. Avea şi el una la fel acasă, în baie, dar nu i-a dat atenţie până când a început să curgă apă din mica ţeavă care se ivea din ea. Capacul de metal emailat alb era o trapă de inspecţie prin care să se poată ajunge la ţevi şi să se repare orice scurgere.

Însă aici nu era nici o ţeavă. Ca să nu mai spunem că se afla în mijlocul peretelui din dormitor, la mare distanţă de bucătărie şi baie, lucru extrem de ciudat. S-a strecurat spre perete, a pus lanterna pe podea şi a desprins capacul din sistemul de fixare cu arc cât de încet a putut.

Nu zărea nici o ţeavă, părea doar o gaură neagră. Dar, după ce a luminat cu lanterna deschizătura, a descoperit că nici vorbă să fie o gaură mică. Era un puţ de vreo doi metri pătraţi care se întindea vertical prin toată clădirea, de la ultimul etaj până în pivniţă.

N-avea nimic de pierdut, aşa că s-a înghesuit prin deschizătura îngustă, ţinând lanterna în gură. Un bulon solid care ieşea din perete chiar deasupra deschizăturii i-a slujit de mâner, aşa încât a putut să se salte şi să-şi tragă picioarele înăuntru fără să cadă prin puţ. S-a sprjinit cu un picior de marginea de jos a deschizăturii şi a găsit pe peretele opus câteva cabluri electrice groase, pe care le-a folosit ca sprijin acceptabil pentru celălalt picior. S-a ridicat în picioare şi a cercetat cu lanterna pereţii puţului.

O scândură groasă era rezemată de perete puţin mai jos de deschizătură şi se întindea ca o pasarelă spre partea opusă a puţului, unde părea să existe o

deschizătură asemănătoare. Lanterna i-a alunecat din gură pe când punea un picior în fața celuilalt pe pasarelă, şi peste câteva secunde s-a stins, cu un trosnet care a stârnit ecouri.

S-a făcut atât de întuneric, încât a fost nevoit să încalece pe scândură ca să nu-şi piardă echilibrul. A pipăit peretele şi a descoperit că este ceva care blochează deschizătura. Dar nu era o trapă de inspecție. Părea sârmă de oțel răsucită, sau un fel de grilaj subțire. A încercat să-l împingă înăuntru, însă n-a reuşit să-l clintească. De-abia când s-a proptit de scândură şi l-a împins cu amândouă picioarele s-a mişcat, în sfârşit, şi a putut să iasă prin deschizătură.

În acel moment şi-a dat seama că mai fusese acolo.

74

După ce a ajuns acasă, Dunja de-abia a avut timp să despacheteze noul telefon şi să-l conecteze la calculator ca să-i transfere toate numerele de telefon din agendă, că a şi început să sune. A recunoscut imediat numărul lui Carsten şi, chiar dacă în ultimele douăzeci şi patru de ore tânjise să-i audă vocea, n-avea chef să răspundă în acest moment, avea prea multe pe cap. Întreaga zi nu încercase niciodată să ia legătura cu ea sau cu vreunul dintre colegii ei, de fapt. De-abia acum, când ştirile despre ceea ce a păţit ea au ajuns până la Stockholm, a găsit momentul s-o facă.

Dar nu de asta n-a răspuns. Pur şi simplu n-avea timp.

Îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei de duminică în sala de şedinţe, cu Jan Hesk şi Kjeld Richter, unde au întors pe toate părţile fiecare indiciu din investigaţie. Au şters tabla şi au afişat din nou totul într-un fel nou, ca să încerce să vadă cu alţi ochi. Sperau să găsească un alt motiv pentru care singura funcţie a lui Benny Willumsen era să acţioneze ca momeală.

Hesk s-a străduit din răsputeri să pretindă că nu s-a întâmplat nimic între ei. A ignorat cu totul faptul că ea l-a sunat, cerând cu disperare ajutor şi rugându-l s-o salveze, şi s-a purtat ca şi cum nu i-ar fi întors spatele când avea cea mai mare nevoie de el. Nici măcar nu şi-a

cerut iertare sau a încercat să explice. Părea să creadă că e destul să treacă peste asta.

N-au reuşit să obţină decât câteva idei, toate părând cusute cu aţă albă.

În afară de una.

A izbit-o când a văzut fotografiile în care bucăţile din cadavrul Katjei Skov erau puse la locul lor şi a observat că-i lipseşte o mare parte din piept. Nici Hesk, nici Richter n-au considerat că e ciudat şi au încercat să explice în diferite feluri că e uşor să rătăceşti o parte dintr-un cadavru.

Ea era atât de convinsă că nu sunt în urmărirea unui făptaş care rătăceşte lucrurile, încât a reuşit să-l convingă pe Oscar Pedersen să renunţe la ultimul episod al sezonului din *Crima* şi să examineze din nou prima victimă, Karen Neuman.

Dunja a lăsat apelul lui Carsten să intre în mesageria vocală. Până ce a sunat a treia oară.

– Dunja, tu eşti? Ce naiba s-a întâmplat? Am auzit la ştiri că...

– Iubitule, e în ordine...

– Bine? E adevărat că...

– Da, dar nu trebuie să-ţi faci griji. Acum totul e în ordine... A auzit un bip care arăta că Pedersen încearcă s-o sune. Auzi, n-am timp de vorbit acum. Trebuie să închid.

– Poftim? Stai un pic. De ce? Tocmai...

A închis şi a preluat apelul lui Pedersen.

– Bună... Scuze, tocmai terminam altă convorbire. Ai găsit ceva?

– Da.

– Şi?

– Ai avut dreptate. Îi lipseşte rinichiul drept.

75

Fabian s-a ridicat, s-a scuturat de praf și a văzut că află în dreptul ferestrei prin care se aruncase Ossian Kremph, ceea ce explica frigul. S-a răsucit spre frigiderul pe care tocmai îl împinsese deoparte și a înțeles exact cum putuse făptașul să intre și să iasă neobservat din apartamentul lui Kremph.

Două apartamente legate între ele în două clădiri diferite. Unul cu adresa pe Blekingegatan, celălalt după colț, pe Östgötagatan. Erau destul de aproape ca poliția să poată bănui că apartamentul cu masa acoperită cu folie de plastic este bârlogul lui Kremph. Destul de departe ca să nu le dea vreodată prin cap că, de fapt, cele două sunt legate printr-un puț din perete.

A făcut repede câteva fotografii ale găurii din perete și ale puțului, apoi a împins frigiderul la loc și s-a îndreptat spre ușă.

Dacă n-ar fi găsit tocmai atunci răspunsul, probabil că ar fi reacționat la faptul că acum era prima dată – din toate dățile în care fusese acolo – când ușa era închisă.

Abia după ce a făcut doi pași în încăperea de alături și-a dat seama că lumina de pe tavan e aprinsă, strălucind drept pe masa acoperită cu plastic, care era atât

de udă, încât se scurgeau picături pe podea şi într-o cadă mare, care era aproape plină cu lichid.

Cineva fusese cu adevărat acolo şi folosise echipamentul. S-a dus repede spre cadă, s-a lăsat pe vine şi a studiat lichidul transparent în care fiecare picătură căzută de pe masă forma cercuri care se întindeau până la margini. Părea apă obişnuită. Însă, când s-a aplecat şi a mirosit, a simţit imediat că e ceva ciudat. Nu încăpea îndoială că este apă, dar părea să fie dintr-un lac.

...M-am trezit pe un coridor. Peste tot erau răniţi care ţipau de durere. N-am înţeles ce se întâmplă. Dar, când a trecut pe acolo o soră, mi-am dat seama că mâinile din ceaţă nu erau deloc ale prietenilor mei. Cei care mă salvaseră erau câţiva dintre ai tăi. Am oprit-o pe soră şi am întrebat-o de tine. I-am descris ochii tăi albaştri.

Dintr-odată, a început să ţipe. Trebuie să-mi fi recunoscut accentul israelian, şi curând colegii ei au ajuns acolo. M-au scuipat şi m-au lovit. Am vrut să le explic, dar n-am avut nici o şansă. Era prea multă ură. Am încercat să mă scol din pat, ca să plec, dar am căzut. Sau cineva m-a tras în jos. N-am putut decât să mă ghemuiesc şi să mă rog lui Dumnezeu să înceteze loviturile lor cu pumnii şi cu picioarele.

Atunci a venit doctoriţa. Mi se pare că o chema Basimaa. M-a ajutat să ies pe o uşă din spate. A zis că ştie cine eşti, mi-a povestit că aţi lucrat împreună în acelaşi spital mic din Einabus. Ştia cum te cheamă şi în ce sat locuieşti.

Aisha Shahin din Imatin... Cel mai frumos dintre toate numele. Aisha Shahin...

Exişti, şi eşti mult mai mult decât un simplu vis.

În dimineaţa următoare am bătut la uşa tatălui tău. Mama ta a deschis, a început să ţipe şi n-a trecut mult până ce au sosit fraţii tăi. M-au îmbrâncit într-un perete. Adusesem dezonoare asupra familiei şi mama ta a fost silită să te trimită de acolo.

M-au legat de un copac din curtea din spate şi m-au lovit pe rând, aşteptând să se înapoieze tatăl tău. Nu-mi amintesc dacă mama ta a încercat să-i oprească, nu-mi amintesc decât că m-am trezit când a fost aruncată peste mine o găleată cu apă murdară şi am încercat să-mi deschid ochii umflaţi. Faţa tatălui tău era foarte aproape de mine.

M-a întrebat cum îndrăznesc să-mi pun piciorul jegos în ţara voastră. I-am spus că sunt acolo ca să-ţi cer mâna. Că sunt gata să fac orice ca să-i obţin consimţământul. Îmi amintesc vântul, muştele, frunzele din copaci. Robinetul care picura. S-a lăsat tăcerea. Apoi a dat din cap şi a zis că trebuie să merg cu fraţii tăi într-o misiune.

Aisha, curând n-o să-mi mai rămână prea multă putere. E sânge peste tot, şi fraţii tăi au amuţit deja. Îmi pare foarte rău, dar... Convoiul de colonişti a apărut aşa cum ne aşteptam şi am ieşit din crăpăturile stâncilor şi am aruncat cu pietre.

Camioanele s-au oprit şi am văzut că unele dintre pietre făceau adâncituri în metal. Mi-am spus că e ciudat că nu pleacă mai departe. Fraţii tăi au ţipat la mine să continui. Era atâta panică în ochii lor. Am făcut ce mi-au spus, dar curând mi-am dat seama că ceva nu e în ordine.

Au ieşit din camioanele lor. Cu proiectoare care te orbeau, veste antiglonţ şi arme automate. Nu mă-ntreba cum, dar ştiau. Peretele de stâncă întorcea ecoul rafalelor de împuşcături, iar noi continuam să aruncăm cu pietre. Am făcut-o şi eu, pentru că voiam să le arăt fraţilor tăi care mi-e poziţia. Şi că sunt un om de cuvânt. Dar, Aisha, n-a mers. N-a mers deloc. Am căzut unul câte unul, şi proiectoarele au luminat părţi din stânci care erau înroşite de sânge.

Ne-au aşezat în şiruri şi s-au uitat la rănile noastre. Zakwan, aflat lângă mine, fusese lovit în ochi, dar încă mai trăia, iar Wasim, de partea cealaltă, tuşea sânge.

Eu am fost împuşcat de două ori în stomac şi simţeam că sângerez de moarte. Nu puteam face nimic, doar să mă uit în sus, la cerul negru al nopţii, de pe care stelele începeau să dispară. Se pregătea o furtună.

Am auzit cum alt camion urcă şi se opreşte. Am recunoscut vocile din tabără. Am încercat să-mi întorc faţa când au venit şi au luminat cu lanternele. Dar nu m-a recunoscut nimeni, poate din cauză că era atâta sânge. Am fost târât împreună cu ceilalţi şi aruncat în dubă.

Aisha, îmi pare că eşti aici şi citeşti peste umărul meu. Fiecare cuvânt. Fiecare propoziţie. Nu vreau să mă opresc din scris, însă vlaga s-a scurs din trupul meu. Trebuie să-mi păstrez ultimele puteri. Ca să împăturesc hârtia şi s-o pun în plic. S-o arunc în noapte. Sper ca Dumnezeu să aibă grijă mai departe şi, într-o bună zi, o să ajungă la tine.

Oriunde ai fi şi orice ai face.

Într-o bună zi.

Efraim Yadin

76

Primul gând al lui Sofie Leander a fost să se folosească de scalpel ca să-şi taie carotida şi să lase să se scurgă încet din ea aşteptarea dureroasă. Gândul că se va topi, pur şi simplu, în neant era aproape la fel de ispititor ca supravieţuirea şi eliberarea.

Asta a fost ceea ce *aproape* a făcut-o să se oprească.

Tocmai când îşi apăsa tăişul scalpelului pe gât i-a dat prin cap că această unealtă, şi faptul că nu mai este legată pe masă, îi sporeşte şansele de supravieţuire cu câteva mii la sută. E adevărat, n-avea cum să iasă deocamdată. A scotocit prin tot compartimentul, dar n-a găsit nimic care să o ajute, nici măcar cele două chei care atârnau de un cârlig într-unul dintre dulapuri nu se potriveau nicăieri. Ca să nu mai spunem că motorul uşii-rulou era în afara încăperii şi nu părea să existe veum mod de a-l declanşa dinăuntru.

Pe de altă parte, putea să tragă şuturi în uşă şi să strige după ajutor, ceea ce, spera ea, ar face vreun trecător să se oprească şi să-şi dea seama că ceva nu e în ordine. Dar până acum nu venise nimeni.

Până acum.

Cu urechea lipită de uşă, a ascultat cum poarta cea mare de afară se deschide, intră o maşină şi se

oprește. Apoi a auzit cum se deschide și se închide o portieră. Pași pe podeaua tare. Ar fi vrut să bubuie și să lovească și să facă tot zgomotul posibil. Dar încă nu. Încă nu putea să fie cu totul sigură cine era de cealaltă parte și voia să aștepte să vadă dacă pașii vor trece de ea sau se vor opri undeva în spațiul ei de depozitare. Singurul lucru pe care îl spera era să nu se oprească în dreptul ușii sale.

Trupul îi tremura din cauza efortului și a izbit-o faptul că nu se sinchisește că e goală pușcă. N-avea importanță ai cui pași îi auzise. Bărbat sau femeie, bătrân ori tânăr. Oricine o fi fost, avea să se asigure că n-o să poată s-o ignore. Pașii s-au apropiat tot mai mult și în câteva secunde aveau să treacă spre unul dintre spațiile aflate mai departe în clădire. Atunci putea să înceapă. De cum avea să știe sigur.

Dar i s-au împlinit cele mai mari temeri.

S-au oprit.

A fost o scurtă tăcere, după care motorul electric a pornit și a început să ridice ușa, prea curând ca să-și facă un nou plan. Dar se pregătise bine și știa exact că o să se ascundă după cutiile cu suplimentul alimentar grețos și o să fie gata, cu scalpelul în mână.

Așezase masa la loc și pusese pe ea bucăți de carton și alte materiale pe care le-a găsit, ca să pară că e culcat cineva pe ea. Era departe de a fi convingător, dar, în cel mai bun caz, avea să-i ofere acea secundă în plus de care avea nevoie ca să sară din ascunzătoare și să împungă cu scalpelul tot ce putea nimeri, să caute prin buzunare cheile mașinii și să fugă fără să se mai uite înapoi.

Motorul electric s-a oprit. Ea s-a ghemuit și a stat neclintită, așteptând până ce acea persoană intra și

se ducea la masă. De-abia atunci avea să sară și să înjunghie cu scalpelul.

Și întocmai așa a făcut.

Când a încercat a doua oară, o lovitură în picior a făcut-o să se dezechilibreze. Capul i s-a lovit de podeaua de ciment și scalpelul i-a căzut din mână. Ultima întrebare pe care și-a pus-o înainte ca gazul să-i fie pulverizat pe față a fost de ce nu și-a pus în aplicare prima idee.

Când s-a trezit, în cele din urmă, era ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Aproape că părea un vis din care tocmai se deșteptase. Un joc subconștient care acum se încheiase. Pentru că era din nou legată pe masa acoperită cu folie de plastic, cu tubul de alimentare prins de gură cu bandă adezivă.

Dar nu mai avea putere să-i pese. Nici cât negru sub unghie. Renunțase de mult la speranța că avea să poată muri curând. Pur și simplu nu mai conta ce se întâmpla. De acum avea de gând să lase apatia să preia conducerea. Să achite nota de plată și să tragă obloanele.

În orice caz, asta își dorea mai mult ca orice.

Dar, oricât ar fi încercat, nu putea să nu se întrebe ce se întâmpla. De ce avea părul ud și mirosea a șampon și dacă auzea cu adevărat sunet de foarfecă. Îi tăia părul?

Avea pe față un prosop ud, așa că nu vedea nimic. Dar era sigură că aude o foarfecă închisă și pusă pe o tavă de metal.

Părul ei avea nevoie, cu siguranță, de un spălat sau chiar de două. Dar chiar fusese acolo de atâta vreme încât era nevoie să-i fie tăiat? Și ce importanță

avea dacă părul îi era un pic mai lung? Putea să joace vreun rol?

Evident.

Ce-ar fi dacă. Oricât s-a străduit, n-a putut să nu simtă un pic de speranță. Ce-ar fi dacă avea să supraviețuiască, totuşi. Poate că îşi executase sentința şi acum era pregătită de eliberare şi curând o să fie iar acasă, cu soțul ei drag. Ah, tare îi mai era dor de el. De îmbrățişarea lui caldă, liniştitoare.

Ceva rece i-a aterizat pe sâni, mai întâi pe unul, apoi pe celălalt. Apoi i-a căzut ceva pe abdomen şi pe picioare. Un soi de cremă, pe care nişte mâini au început să i-o întindă pe piele.

Mirosea frumos.

A nucă de cocos.

77

Nu era decât ora patru şi jumătate dimineaţa şi mai erau câteva ore bune până să se lumineze. Dacă avea să se mai lumineze vreodată. Dar avea, de asemenea, în faţa sa cea mai întunecată zi a anului, şi-a zis Dunja, pe când ieşea din maşină cu tava de carton cu trei pahare de cafea, simţind cum vântul rece şi umed îşi croieşte drum prin fiecare deschizătură măruntă, invizibilă, din paltonul său. Nici măcar căciula cu modelul steagului danez pe care o primise de Crăciun de la mama lui Carsten şi pe care, de obicei, refuza s-o poarte, nu părea să-i ţină de cald.

I-a văzut pe Kjeld Richter şi Jan Hesk stând de vorbă ceva mai încolo, la marginea cheiului, dar au tăcut de îndată ce au văzut-o. Nu trebuia să fii Einstein ca să-ţi închipui că vorbeau despre ea. Şi acum, după mai puţin de un minut în frig, era deja pregătită să fie de acord cu părerea lui Hesk şi Richter că vremea n-avea cum să fie mai rea.

Întunericul şi frigul erau destul de rele. Dar condiţiile din apă erau îngrozitoare. Vântul puternic biciuia suprafaţa, aşa încât blocuri mari de gheaţă se înghesuiau unul în altul, ca nişte dinţi uriaşi care macină

totul în cale. În plus, directorul portului le ceruse, şi nu o dată, să termine înainte de ora 06.00.

– Măi, că zburdalnici şi voioşi mai arătaţi, a zis Dunja, fără să se aleagă în schimb nici măcar cu un zâmbet. Cafea? A ţinut tava întinsă până ce amândoi au fost siliţi să ia câte un pahar. Cum se descurcă?

– Tu cum crezi? Hesk a făcut semn cu capul spre apa învolburată. Ai avea chef să sari înăuntru?

– Nu, dar eu nu sunt scafandru şi, din câte văd, s-ar zice că e deja acolo.

– Ai putea totuşi să intri...

Hesk a sorbit din cafea şi şi-a încleştat dinţii, ca şi cum n-ar fi vrut să se vadă cât de bună i se părea.

Staţia lui Richter a pârâit. *„Maşina e aici. Terminat."*

– Vezi dacă poţi să deschizi portierele şi să intri. Terminat, a zis Richter, îndepărtându-se de ei ca să poată vorbi în staţie netulburat.

Dunja şi-a băut cafeaua şi s-a uitat peste marginea cheiului, la bucăţile negre de gheaţă. Dar nu vedea bule ieşind la suprafaţă, nici lumina proiectorului. S-a uitat dincolo de bazinul portuar şi de vasele ancorate de-a lungul cheiului de vizavi, spre partea din spate a castelului Kronborg – ultimul bastion al Răsăritului.

Se gândea adesea la asta când privea dincolo de strâmtoare şi vedea cum se înalţă Suedia pe partea cealaltă. Ţara vecină era în mod oficial neutră şi, fără îndoială, suedezii înclinau mai mult spre Occident în ceea ce priveşte valorile lor de bază. Însă impresia de Orient fusese întotdeauna vizibilă, cu toate regulile lor, magazinele de stat de băuturi alcoolice şi altele asemenea.

Dar asta a fost înainte. Acum, sentimentele sale erau cu totul diferite. În loc să-şi spună că suedezii sunt cu totul înapoiaţi faţă de Danemarca, acum îşi spunea

că sunt înaintea ei. Nu ştia dacă această schimbare fusese provocată de acea poliţistă cu burta la gură din Suedia, sau de faptul că pusese piciorul în acea ţară de-abia cu doi ani în urmă. Nu ştia sigur decât că, în ciuda celor trăite la Kävlinge, îşi dorea din ce în ce mai mult să meargă din nou acolo.

S-a întors spre Hesk şi l-a întrebat dacă este bună cafeaua, dar imediat i-a părut rău. De ce ea era întotdeauna cea care trebuia să spargă tăcerea? În ceea ce-l privea, Hesk n-a făcut nici un efort să înlăture senzaţia de stinghereală. Ba chiar a aşteptat cât mai mult posibil până să ridice din umeri şi să dea din cap aproape imperceptibil.

– Mda, cred că-i în regulă.

– Bine, a zis Dunja, simţindu-se din ce în ce mai iritată.

El încă nu suflase un cuvinţel despre faptul că i-a închis telefonul în nas când ea se afla în primejdie de moarte. Nici nu s-a deranjat să recunoască faptul că ea avusese dreptate în privinţa rinichiului lipsă al lui Karen Neuman. Dacă îşi închipuia că o să scape păstrând tăcerea, ei bine, se înşela.

– După ce terminăm aici mă gândeam să trecem pe la Pedersen ca să vedem ce are de spus despre rinichiul lipsă, a zis, apăsând pe ultimele două cuvinte.

– Bine.

El a mai luat o gură de cafea, privind în gol.

Bine? Doar atât avea de zis?

– Şi ce crezi despre asta? N-ai fost prea entuziasmat de ideea ca el să examineze din nou cadavrul. Noroc că m-am încăpăţânat eu.

I-a părut rău că spusese ultima parte, dar acum era prea târziu.

Hesk a ridicat din umeri.

– După părerea mea, asta nu-i un argument în favoarea sau împotriva lui Willumsen.

– Nu?

– Nu, n-aş zice că-i o descoperire semnificativă.

– N-a luat vreun organ de la nici una dintre victimele sale precedente. Dunja a făcut un pas spre el. Totuşi, a violat, a torturat şi a ucis oameni. Însă toate trupurile au fost găsite întregi. Acum avem un rinichi lipsă de la o victimă şi un plămân de la alta. Cum naiba poţi să stai acolo şi să zici că nu-i o descoperire semnificativă?

– Nu înseamnă decât că nu se repetă. Ceea ce, din cât am înţeles, era caracteristica lui. Obişnuia să lase câinele să sfâşie victimele. Acum ia câte un trofeu de la ele. Data viitoare poate că le-ar fi măcinat şi le-ar fi folosit ca îngrăşământ pe peluza lui.

Hesk a râs şi şi-a terminat cafeaua.

Dunja era perfect conştientă că nu făcea decât s-o zgândăre şi că în nici un caz n-ar trebui să muşte momeala. Dar nu s-a putut abţine.

– Auziţi, nu cred că are rost să-l mai lăsăm să stea acolo jos, a strigat Richter, şi Dunja s-a răsucit. Maşina este, evident, perfect curată!

– Credea cineva altceva? a zis Hesk, clătinând din cap.

– Bine, dar să ia numărul de pe plăcile de înmatriculare!

– L-a luat deja. HXN 674. E suedeză, aşa cum bănuiam.

Dunja a ridicat degetul mare şi s-a silit să zâmbească, apoi s-a întors spre Hesk şi a dat cărţile pe faţă.

– Nu iei asta deloc în serios, nu-i aşa? Pentru tine e doar un afurisit de joc, în care îţi poţi permite să te vânturi pe aici şi să te porţi cum vor muşchii tăi.

Hesk a scuturat din cap.

– Hai, recunoaşte! Eşti ca o baborniţă ranchiunoasă care îşi foloseşte toată energia ca să pună beţe în roate şi să încurce lucrurile. Nu pare să-ţi pese că un făptaş e încă în libertate.

– Nu, Dunja, nu-i deloc aşa.

– Nu, zău? Deci, de câte alte victime mai e nevoie ca să te trezeşti? Trei? Zece?

– Nici una. N-o să mai fie nici o victimă, pentru că cineva i-a găurit amândoi plămânii şi inima.

– Dar nu este...

– Dunja! El a fost, bine? Nimeni, şi prin asta înţeleg chiar nimeni, din tot afurisitul de departament nu crede în fantoma ta! În afară de tine, fireşte! Toţi ceilalţi sunt convinşi că a fost Willumsen, şi singurul motiv pentru care stăm aici şi ne îngheaţă fundul este că Sleizner crede că eşti o afurisită de bunăciune şi vrea să ţi-o tragă.

Dunja nu şi-a dat seama ce a făcut decât când a auzit sunetul. Dar era prea târziu ca să schimbe ceva. A apărut din senin, cu viteză aproape infinită, şi a surprins-o la fel de mult ca pe Hesk.

Dar nu asta a fost partea cea mai rea.

Palma ei pe obrazul lui.

Sângele năvălind, care i l-a înroşit.

Privirea care spunea totul.

Partea cea mai rea era că el avea dreptate.

78

Malin Rehnberg s-a răsucit de pe o parte pe alta. Era o mişcare care, în mod normal, n-ar fi durat mai mult de o secundă, dar cu burta ei foarte umflată, cu preeclampsie, i-a luat cel puţin un minut şi jumătate. Nu ştia de câte ori se răsucise, ştia doar că era un număr deprimant. Nu putea să stea culcată în linişte mai mult de cinci minute, după care începea să-şi închipuie escare purulente şi viermi şi trebuia să-şi răsucească din nou trupul masiv.

Dar nu putea să se plângă de noua cameră în care Fabian insistase să fie mutată. Din multe puncte de vedere, era mult mai bună decât cea dinainte. Nu numai că fusese renovată de curând şi avea tablouri pe pereţi, draperii şi un televizor, care, mă rog, nu era pus în priză. Mai era şi o rezervă de o persoană, aşa că nu trebuia să împartă toaleta cu nimeni, unul dintre lucrurile pe care le detesta cel mai tare pe lume. Nu se ducea niciodată la toaletă la serviciu, nici măcar după ce s-a pricopsit cu incontinenţa acută provocată de sarcină şi, dacă ar fi fost după ea, ar fi avut propria toaletă, exact aşa cum ceruse Ingmar Bergman.

Problema era că se plictisea. O treziseră la ora patru ca să-i ia tensiunea şi de atunci nu mai putuse să

doarmă. Şi acum, după aproape trei ore, era aşa de plictisită, că nu credea că va rămâne în viaţă după încă cinci minute în care să nu se întâmple nimic. Îşi imagina deja titlul de pe prima pagină.

INSPECTOR DE POLIŢIE CU BURTA LA GURĂ DĂ ORTU' POPII DE PLICTISEALĂ

Ar fi fost mult mai bine dacă ar fi putut cel puţin să se ducă acasă. Nu izbutea să înţeleagă de ce n-ar putea să zacă acasă cu o perfuzie şi să-şi ia singură tensiunea din două în două ore. Medicul oricum nu făcea vizita mai mult de o dată pe zi. Cât despre vizită? În realitate, nu era decât o clătinare din cap abia vizibilă, câteva hm-hm-uri şi apoi „mai vorbim data viitoare"

– Iubito... S-a pomenit cu o pupătură pe frunte. Acum sunt aici.

S-a uitat la bărbatul de alături şi şi-a dat seama că era Anders, bărbatul său, ceea ce însemna că adormise.

– Cât e ceasul?

– Aproape opt şi jumătate. Cum te simţi? Ţi-a fost bine aseară?

S-a aşezat pe marginea patului.

– Hai să vorbim mai bine despre altceva. Ai adus ce te-am rugat?

Anders a ridicat geanta cu laptopul.

– Cu o condiţie. Să nu te apuci să lucrezi.

– Da... Dă-l încoace.

A întins mâna spre geantă, dar el a ţinut-o departe.

– Iubito, vorbesc serios. Am vorbit ieri cu doctorul şi a zis că...

– Anders, ancheta s-a terminat. N-o să lucrez, bine. Nu vreau decât să citesc nişte ziare şi să intru pe Skype cu mama.

El a pus, fără tragere de inimă, geanta cu laptopul lângă pat.

– Şi Fabian acela, a venit să te vadă?

– *Fabian ăla?* A clătinat din cap. Nu pricep ce ai cu el. Şi nu, n-a fost pe aici. Dar, dacă ar fi trecut pe aici, ar fi fost ca să vadă cum mă simt. Nu pentru muncă. I-a întâlnit privirea sceptică. Da, chiar aşa stau lucrurile. Aşa că poţi să te potoleşti.

– Nu mă pot potoli până ce nu se termină. I-a pus mâna pe burtă. Şi, după spusele doctorului, e foarte important ca tu...

– Să mă odihnesc. Ştiu, Anders. Tot ce fac e să mă odihnesc. Atâta m-am odihnit, că am obosit de odihnă. Apropo, nu trebuie acum să pleci?

– Chiar aşa... S-a uitat la ceas şi s-a ridicat. Dar...

– Ne vedem mai încolo.

– Bine. Încearcă să te linişteşti, ca să...

– Pa, iubitule.

Şi-a fluturat mâna, în vreme ce el se retrăgea spre uşă şi ieşea.

Malin abia aştepta să tragă în pat geanta şi să înceapă, dar îşi cunoştea prea bine bărbatul, aşa că a aşteptat până ce el a „surprins-o“, băgându-şi capul pe uşă încă o dată, şi abia apoi a scos la iuţeală laptopul, l-a deschis şi şi-a conectat mobilul la un *hotspot*.

În sfârşit, putea să lucreze.

79

Fabian a terminat de râcâit gheaţa de pe parbriz, a urcat în maşină şi a aşteptat să se încălzească motorul. Între timp, a încercat să scape de senzaţia că se rostogoleşte tot mai jos de pe un deal abrupt. A încercat să se destindă făcând o plimbare de două ore prin Södermalm, ascultând în căşti *Kiss Me Kiss Me Kiss Me* al formaţiei The Cure.

Se părea că nu conta orice ar fi făcut. Totul îi aluneca printre degete. Dar Sonja părea mai puţin nervoasă şi îi luase pe amândoi copiii cu ea la sora ei Lisen, în Värmdö[1], unde aveau să petreacă cu toţii Crăciunul peste trei zile.

Nimic nu-i plăcea Matildei mai mult decât să fie cu verii şi mătuşa ei, care era întotdeauna acasă şi avea grijă să aibă brioşe proaspăt coapte şi tot soiul de lucruri de făcut. Fabian era sigur că Matilda, deşi n-ar fi recunoscut asta, tare şi-ar mai fi dorit să-i înlocuiască pe el şi pe Sonja cu Roland şi Lisen.

El părea să câştige o grămadă de bani din diferitele lui firme, iar ea hotărâse să renunţe la cariera în avocatură ca să devină o mamă care stă acasă. Nu-i de

---

[1] Municipiu din comitatul Stockholm, alcătuit din insule

mirare că asta le plăcea copiilor. Până Theodor mersese cu ele fără să protesteze. Toată lumea de acolo se pregătea de Crăciun, împacheta daruri și căuta prin pădure un brad.

Toată lumea, în afară de el. Își jurase că ultimul lucru care o să fie o să fie tocmai asta. Un părinte care n-are timp și energie. Care se simte ușurat când copiii sunt altundeva. În grija altcuiva. A coborât parasolarul, a dat deoparte acoperitoarea oglinzii și a observat că arată și el ca unul dintre acei părinți.

La toate nivelurile, ajunsese să fie la fel ca tatăl său.

Sonja chibzuise mult timp și hotărâse că ar trebui să meargă fiecare pe drumul său. Credea că amândoi merită ceva mai bun decât această perioadă zbuciumată care părea că nu se mai sfârșește. Dar văzuse în ochii ei că nu o crede cu adevărat. Își dădea seama că ea ar fi vrut ca el să intervină și s-o convingă că încă mai au un viitor.

Însă buzunarele lui se goliseră de motive și, cu toate că a stat treaz aproape toată noaptea și s-a plimbat prin tot Södermalm, încă nu știa cum stă.

În privința Sonjei sau a lui Herman Edelman.

Nu știa cum avea să-l facă pe șef să fie de acord să redeschidă ancheta fără să dezvăluie prea multe. La urma urmei, singurul lucru de care era sigur era că este prins într-una dintre cele mai complicate anchete de omucidere din viața sa, cu un făptaș despre care toți credeau că a fost identificat și a murit, dar care era încă în libertate și nu dădea semne că și-ar fi terminat treaba.

În jurul mesei erau distribuite fotografii. Fotografii făcute cu teleobiectivul, în care apăreau o duzină de femei îmbrăcate sumar, cu priviri furișe, îngrijorate,

care erau târâte afară dintr-un camion şi îmbrâncite pe uşă dosnică de culoare cenuşie.

– Aceste fotografii au fost făcute cu puţin mai mult de două luni în urmă, lângă Black Cat. Şi ceea ce vedeţi este o aşa-zisă „livrare de bunuri“, în timpul căreia femeile trec printr-o selecţie iniţială, a raportat Markus Höglund, iar Jarmo Päivinen, Tomas Persson şi Herman Edelman, aşezaţi la masă, au dat din cap.

– Ştie cineva dacă Risk vine încoace? a întrebat Inger Carlén, care şedea lângă Höglund, şi şi-a suflat nasul într-o batistă care părea să fi fost curată cu multă vreme în urmă.

– Nu, începeţi acum, a zis Edelman. N-am toată ziua la dispoziţie.

– *All right*, a zis Inger, stăpânindu-şi un strănut.

– Sursele noastre spun că femeile sunt aduse una câte una pe o scenă din club, unde Diego Arcas le „examinează“ el însuşi şi hotărăşte în care bordel să fie duse, a continuat Höglund, luând ultimul fursec din cutia de metal.

– Cum le examinează? a întrebat Tomas, cu toate că părea să ştie deja răspunsul.

– Din motive lesne de înţeles, n-am fost acolo şi n-am văzut cu ochii noştri, a zis Inger. Însă pot să bag mâna-n foc că până şi ţie ţi s-ar face rău dacă ai vedea.

– Am primit informaţia că altă livrare urmează să se facă în orice moment de-acum. Höglund a uşurat alunecarea pe gât a fursecului cu o înghiţitură de cafea. Şi atunci o să intervenim.

– Deci, nu ştii exact când? a zis Edelman, trăgându-se de barbă.

– Nu, doar că va fi cu siguranţă în zilele următoare. De acum încolo trebuie să lucrăm în schimburi şi să avem pregătită echipa de intervenţie rapidă.

– Bine. Edelman a încuviinţat din cap. O să le spun. De câţi poliţişti aveţi nevoie?

– Cel puţin treizeci şi cinci, a zis Inger.

– Treizeci şi cinci?

Edelman a ridicat privirea de pe ecranul telefonului.

– Vrem să atacăm simultan clubul şi bordelurile mai mici, a zis Höglund tocmai când Fabian a deschis uşa şi a intrat.

– Fabian. Edelman s-a răsucit spre el. Tocmai ne întrebam unde eşti. S-a întâmplat ceva?

– Ai timp să stăm de vorbă? a zis Fabian, fără să se uite la ceilalţi. Preferabil chiar acum.

– Ce se petrece? a zis Edelman, închizând uşa după el.

Fabian s-a răsucit spre el. Sperase să înceapă calm şi să amortizeze cererea cu alte ştiri. Dar sosirea târzie la şedinţa de dimineaţă distrusese deja această posibilitate.

– Trebuie să redeschidem ancheta despre Grimås şi Fischer.

Edelman părea să nu-l fi auzit bine şi şi-a scos ochelarii mici şi rotunzi.

– Şi ce anume te face să crezi asta? Ia loc.

– Nu-i vorba despre ce cred eu, a zis Fabian, aşezându-se pe canapeaua de piele roasă. Herman, am fost pe o urmă falsă. Ossian Kremph n-a fost altceva decât o momeală ca să ne ducă în direcţia greşită.

– Dar stai un pic. Vrei să zici cu adevărat că Kremph este nevinovat?

– Şi că făptaşul este încă în libertate. Da, exact asta vreau să zic.

Edelman a râs, şi-a scuturat capul, a scos din frigider două sticle de bere şi a ridicat una, întrebător.

– Nu, mulţumesc. Nu-mi trebuie, a zis Fabian, cu toate că era exact ceea ce-i trebuia.

– Bine... N-ai decât să spui dacă te răzgândeşti. Herman a destupat o sticlă, a golit-o într-un pahar şi s-a aşezat în fotoliul de lângă fereastră. Fabian, teoria asta a apărut din senin. Ştii că te consider un anchetator bun. Unul dintre cei mai buni. A sorbit din bere, şi-a scos pipa şi a început s-o umple. Dar, ca să fiu cu totul sincer, s-ar părea că ai luat-o razna.

Fabian l-a lăsat să-şi aprindă pipa şi să-şi umple plămânii cu fumul argintiu, după care a continuat.

– Îţi aminteşti femeia din autobuz? Cea ai cărei ochi fuseseră decupaţi din toate fotografiile.

– Da, era o victimă potenţială.

– Exact. Şi acum bănuiesc că e moartă.

Edelman a încuviinţat şi a sorbit din bere netulburat, tocmai invers decât se aşteptase Fabian.

– Adică, sunt convins că e moartă, a adăugat, simţind că întreaga conversaţie e pe cale să o ia pe arătură.

– Şi aici ai perfectă dreptate. Edelman i-a oferit un zâmbet mulţumit. Pentru că exact asta este, moartă.

– Cum, aţi găsit-o?

Lucrurile nu mergeau nici pe departe cum plănuise. În loc ca Edelman să fie surprins şi derutat, Fabian era cel care trebuia să lupte ca să-şi păstreze echilibrul.

– O cheamă Semira Ackerman. Căpitanul feribotului care face cursa între Södermalm şi Hammarby Sjöstad a dat alarma aseară, după ce a descoperit-o plutind între blocurile de gheaţă. E limpede că a vrut să meargă pe gheaţă.

– Cine poate fi atât de idiot ca să încerce să meargă pe gheaţa de aici? E întinsă peste canal.

– E adevărat. Poate că nu avea de gând să traverseze, ci doar s-a dus să se uite un pic şi, din nefericire,

lucrurile s-au sfârşit prost. Edelman a ridicat din umeri şi a pufăit din pipă. De fapt, se întâmplă cam într-o zi din două în această perioadă a anului. Vezi şi tu, e o fotografie pe birou.

Fabian s-a dus la birou şi a ridicat fotografia în care o femeie îngheţată era trasă pe punte. Era, fără îndoială, aceeaşi femeie. Însă acesta nu era accident. Cel puţin, acum avea explicaţia căzii cu apă din lac.

– Fabian, cum îţi merge, de fapt? Arăţi foarte, cum să-i zic...

– Aseară am cercetat încă o dată apartamentul lui Kremph, l-a întrerupt Fabian. Şi am găsit, printre altele, un pasaj direct spre apartamentul dezafectat, ceea ce explică multe. Şi în...

– Da, probabil că era calea pe care ieşea el ca să...

– Nu, era calea pe care făptaşul ajungea *în* locuinţa lui.

– Şi de ce ar fi vrut cineva să...

– Ca să-i înlocuiască medicaţia cu placebo. Herman, l-a supravegheat permanent pe Kremph. Într-una dintre cărţile din bibliotecă... Fabian s-a oprit. Era pe cale să-şi piardă cumpătul şi să spună prea mult. A respirat adânc. Care dintre legişti o examinează? Aziza Thåström?

– Nu, ea nu se ocupă de accidente. Fabian, avea plămânii plini de apă. Cum nu se poate mai simplu. Nu pricep unde vrei să ajungi cu toate informaţiile astea. Crezi că Kremph e nevinovat şi s-ar putea să fie altcineva care... Nu te supăra, dar sună aiurea.

Edelman a scos fumul cu un oftat.

– Prin urmare, nu mă crezi?

– Aici nu-i vorba despre ce cred eu. Fiecare probă din această anchetă, inclusiv motivul, arată spre Kremph. Până şi pasajul despre care vorbeai. Se pare că n-ai pus

geană pe geană toată săptămâna asta şi apoi dai buzna aici şi pretinzi că e nevinovat. Sunt sigur că înţelegi că, dacă e să anulez concluzia precedentă, îmi va trebui de la tine ceva mai bine definit.

– Herman. Masa era udă când am intrat în apartamentul dezafectat. Încă mai picura. Cineva tocmai fusese acolo, şi totul indică faptul că acolo a fost înecată Semira.

– Şi ce anume te face să fii atât de sigur că n-a fost doar un boschetar care a adus cu el multă zăpadă şi a tras un pui de somn la căldurică?

– Care, de asemenea, a pus acolo o cadă şi a umplut-o cu apă din lac? N-aş crede. Şi, în ceea ce priveşte ancheta asta, sunt convins că există destule dovezi care să-mi sprijine teoria. Problema este că lipsesc.

– Cum adică, lipsesc?

Pentru prima dată de la începutul discuţiei, Edelman părea sincer surprins.

– Trebuie să fi venit cineva aici în weekend şi a curăţat totul.

– Ancheta este închisă şi nu se pune problema unui proces, probabil că totul a fost trimis la arhivă.

Edelman s-a dus la birou şi a trezit la viaţă calculatorul, mişcând mouse-ul.

– Nu, din câte am văzut eu. Dar poate că ai tu altă explicaţie bună?

– Pardon?

Edelman l-a privit în ochi pe Fabian.

În ultimele ore, Fabian se convinsese că şeful său ştie mult mai mult decât lasă să se vadă. Dar acum, dintr-odată, n-a mai fost sigur. Poate că Edelman credea în continuare că Kremph se află în spatele tuturor faptelor. Şi-a dat seama cât de puţine lucruri putea să cerceteze, de fapt, înainte să meargă mai departe.

N-avea de ales, trebuia să-l încolţească pe vechiul său mentor.

– Uite-l aici, aşa cum credeam.

Edelman a ridicat privirea de pe ecran.

– Ce vrei să zici, ai găsit un număr de dosar?

– 0912–305/H152 Volum: 0,4 metri de raft.

– Aha. Bine, a zis Fabian, fără să spună că în seara trecută nu existase un număr de dosar. Probabil nu l-am putut găsi din cauză că eram prea obosit. De fapt, poate că ar trebui să beau berea aia.

– Fă-o. Dar repede. Trebuie să ajung la o şedinţă despre buget cu Crimson.

Edelman a închis computerul şi şi-a îndesat în gură câteva lame de gumă de mestecat, în vreme ce Fabian destupa sticla şi bea.

– Probabil că ai dreptate. S-ar zice că sunt extenuat.

– Nu că l-aş fi sărbătorit vreodată. Edelman şi-a potrivit cravata într-o oglindă. Însă cred că tuturor o să ne prindă bine un pic de Crăciun şi de timp liber.

– Auzi, apropo, convorbirea aceea telefonică pe care ai avut-o cu Grimås cu câteva ore înainte să moară.

– Da?

– Despre ce aţi vorbit?

– M-ai mai întrebat asta.

– Zău? Şi ce mi-ai răspuns?

– La fel ca acum. Voia sfaturi pentru audierea la care se ducea. Din păcate, n-a fost nimic mai pasionant, a zis Edelman, aranjându-şi barba.

Toate îndoielile au dispărut. Edelman îl minţea de la obraz şi, cu toate că Fabian nu-şi dorea nimic mai mult decât să scoată telefonul şi să dea drumul înregistrării cu convorbirea, a încuviinţat din cap şi a încercat să pară cât mai mulţumit posibil de răspuns.

De acum încolo, era crucial să ţină totul secret.

80

Dunja a observat că Oscar Pedersen pare frustrat. Cu toate că era evident că se străduieşte să ascundă asta când s-a întâlnit cu ei la Secţia de medicină legală. Pentru prima oară în toţi anii săi de medic legist, îi scăpase ceea ce s-ar putea dovedi că este cea mai importantă parte din autopsie. Da, din întreaga anchetă. Şi anume, motivul pentru care fusese ucisă Karen Neuman şi, apoi, Katja Skov. În primul caz lipsea un rinichi. În al doilea, un plămân.

Explicaţia faptului că îi scăpaseră aceste aspecte era slăbuţă, ca să nu zicem mai mult.

– Aşa cum am zis la telefon, n-avea rost să-mi continui examinarea după ce fusese stabilită cauza morţii.

Pedersen şi-a trecut cardul de acces prin aparat şi a deschis uşa, iar Dunja şi Hesk l-au urmat în morgă.

Dunja n-a mai spus că aceasta era o neglijenţă atât de gravă, încât ar fi putut cu uşurinţă să facă o plângere la Comitetul Director al Poliţiei Naţionale şi să-i fie suspendată autorizaţia. În loc de asta, ea a preferat să nu-şi schimbe expresia. Pe de altă parte, Hesk a zâmbit şi a dat din cap, ca şi cum şi-ar fi subliniat aprobarea.

– Nu-s doar banii mei de impozit, ci şi ai voştri, a continuat Pedersen, uitându-se la Dunja, apoi a

deschis lada frigorifică și a tras afară cadavrul lui Karen Neuman.

Trecuse aproape o săptămână de când Dunja fusese la locul faptei și văzuse prima oară corpul mutilat. Văzându-l a doua oară, îi era ușor să înțeleagă cum a putut Pedersen să treacă cu vederea rinichiul lipsă.

– Cum ziceam, nu arată prea frumos pe dinafară. Pedersen a făcut semn cu capul către pieptul rănit. Dar asta nu-i nimic în comparație cu felul în care arată pe dinăuntru. E ca și cum cineva ar fi luat-o razna acolo cu un blender, a continuat. Și, Dunja, dacă nu te-ai fi ținut tu tare pe poziție și nu mi-ai fi spus direct să văd dacă nu lipsește vreun organ, n-aș fi descoperit asta.

Ea ar fi vrut să se lumineze la față și să dea din cap. Să-i arate cât de mult îi apreciază lauda. Dar a rezistat imboldului și și-a păstrat aerul neutru.

– Ai mai găsit și altceva? a întrebat.

Nu pentru că s-ar fi așteptat la ceva, ci mai mult ca să sublinieze faptul că ea conduce această parte a investigației.

Pedersen a încuviințat.

– De fapt, da, acum că pomenești de asta, a zis, și s-a tras de mustață fără să mai zică nimic.

Dunja îl cunoștea mult prea bine pe Pedersen ca să cadă în capcana lui și să-l întrebe ce a găsit. Nu, știa că el n-avea să se lase așa de ușor.

– Deci, ce ai găsit? a zis Hesk, plasându-se de bunăvoie în partea cea mai de jos a ierarhiei.

– După ce m-a contactat Dunja, mi-am permis să verific anchetele despre victimele precedente ale lui Willumsen și, în ceea ce privește rănile, mi-am dat seama că, fără umbră de îndoială, este stângaci. Așa că am luat legătura cu dragul meu coleg Einar Greide

din Helsingborg şi, iată, s-a dovedit că şi el a ajuns exact la aceeaşi concluzie în investigaţiile sale.

– Şi de ce este acest lucru atât de important? a zis Dunja, dar pe dată şi-a dorit să-şi fi ţinut gura.

Vedea deja că Pedersen era mai înalt cu cel puţin cinci centimetri şi se bucura de atenţia acordată.

– Ia gândeşte-te. Tăieturile de pe Karen Neuman au fost făcute de un făptaş dreptaci. Desigur, trebuie să fac o examinare mai amănunţită ca să fiu sigur sută la sută. Însă, dacă vă mulţumiţi cu nouăzeci şi cinci la sută pozitiv, atunci unghiul de contact al rănii arată că el ţinea toporul aşa. Le-a arătat cu mâinile în aer. Cu dreapta în faţă şi stânga în spate. Este, fără îndoială, poziţia cea mai firească pentru un dreptaci. Şi când şi-a luat avânt, a ridicat toporul în partea dreaptă a capului, aşa.

Pedersen a lovit de câteva ori cu toporul imaginar în burta mutilată a lui Karen Neuman.

– Cred că am priceput, a zis Dunja, şi Pedersen s-a oprit. Deci, ceea ce spui cu adevărat este că acesta este încă un semn că nu e opera lui Willumsen.

Pedersen a şovăit şi i-a aruncat o privire lui Hesk înainte să dea din cap, în cele din urmă.

– Cum spuneam, există o marjă de eroare, şi e posibil să fi lovit ca un dreptaci doar ca să ne deruteze pe noi.

– Dar trebuie să se fi forţat foarte tare, de vreme ce rănile sunt atât de adânci, ceea ce face mai puţin probabilă explicaţia.

– Ai dreptate.

– Excelent. Şi tu ce zici, Jan?

Dunja s-a răsucit spre Hesk şi a hotărât să nu-l slăbească din ochi până nu răspunde.

– Sincer să fiu, nu prea ştiu ce să zic. Pentru mine, încă mai există prea multe probe care îl indică pe Willumsen ca să renunţ, pur şi simplu, la el.

– Şi tocmai asta vreau să zic. Crima a fost săvârşită în aşa fel, încât bănuielile să se îndrepte spre el şi să se abată de la adevăratul făptaş.

– Şi care este motivul adevărat?

– Aici e rinichiul care lipseşte, iar la Katja Skov e plămânul.

– Nu vreau să fiu chiţibuşar. Însă, Dunja, acelea sunt organe. Nu motive.

Dunja şi-a dat ochii peste cap şi s-a răsucit spre Pedersen.

– Ar fi posibil să găseşti dosarul medical al victimei?

– Depinde de ce înţelegi prin posibil. De ce să...

– Pentru că ţi-o cer eu.

Pedersen s-a tras din nou de mustaţă şi a schimbat o privire cu Hesk, care i-a răspuns ridicând din umeri.

– Păi, bine... S-a dus la computerul din colţ şi a atins mouse-ul. Dar, dacă dăm de ceva interesant, voi doi va trebui să obţineţi apoi aprobările, bine?

– Bine, bine, dă-i drumul odată.

Pedersen a dat clic pe arhiva cu dosarele medicale şi era pe cale să înceapă căutarea, când a observat că are un e-mail.

– O, e gata analiza ADN. A fost rapidă.

– Analiza ADN-ului din spermă? N-ar fi trebuit să dureze mai mult de o săptămână? a zis Dunja.

– Asta am crezut şi eu, a zis Pedersen. Presupun că au vrut să-şi cureţe birourile înainte de Crăciun. Oricum, iat-o aici...

A tăcut ca să citească.

– Şi?

Pedersen s-a răsucit spre Dunja şi apoi spre Hesk.

– A fost Willumsen.

– Benny Willumsen? a repetat Dunja, şi Pedersen a încuviinţat. Dar ea nu putea să accepte asta. Mai presus de toate, nu-i venea să creadă. Vorbim despre proba din sperma care se afla în interiorul Katjei Skov?

– Atât în interior, cât şi un pic împrejur, mai exact.

Dunja vedea cum i se prăbuşeşte castelul din cărţi de joc.

– Bine, dar acum poţi să găseşti acele dosare medicale ca să mă uit la ele.

– Dunja, gata, a zis Hesk. Sleizner ne-a dat termenul-limită până la venirea analizei. Şi acum a venit.

– Da, dar... S-a întors spre Pedersen. Trebuie să văd dosarele alea.

– Din câte am înţeles, acum ancheta este încheiată, aşa că trebuie să spun nu.

– Şi toate vorbele alea despre faptul că ucigaşul e dreptaci. Nu mai înseamnă nimic pentru tine?

– Cum ziceam, există o marjă de eroare. Şi de data asta, din păcate, se pare că...

– Dar, fir'ar să fie. Asta-i cu totul aiurea. Ce naiba faci aici?

– Dunja, ne facem doar treaba. Hai să plecăm, ca Oscar să-şi poată face şi el treaba.

Hesk s-a întors spre ieşire.

– Cum mama naibii poţi tu să numeşti asta a-ţi face treaba? Ha? Îţi închipui că nu văd pe faţa ta că şi tu crezi că sunt destule indicii interesante de explorat?

– Zău, vezi asta? Hesk s-a răsucit spre ea. Atunci de ce nu le-aş explora?

– Cine ştie? Poate că vrei doar să pui beţe în roate. Sau, ceea ce e mai probabil, eşti prea laş ca să te împotriveşti lui Sleizner, cu toate că ştii la fel de bine ca

mine că-l doare în cot dacă n-am pus mâna pe cine trebuie, câtă vreme cifrele arată frumos.

– Ai uitat a treia variantă. Că a fost, într-adevăr, Benny Willumsen.

Hesk i-a întors spatele şi a ieşit din încăpere.

81

Fabian a ieşit din lift la trei etaje sub pământ, cu telefonul apăsat pe ureche, şi a mers pe coridor spre arhivă.

– Alo? Mă mai auzi?

– Da, şi dacă te interesează cât de puţin ce am aflat despre Gidon Hass, ar trebui să mă asculţi acum, a zis Niva şi a explicat ce voia să zică.

Fabian îşi jurase să n-o mai vadă vreodată pe Niva. Însă după întâlnirea cu Edelman nu-i rămânea decât să ia legătura cu ea şi să-i spună tot, de la evenimentele din ultimele zile până la propriile teorii despre felul în care se potrivesc toate între ele.

Spre marea sa uşurare, i-a crezut povestea şi a fost de acord să-l ajute fără să-i pretindă băuturi sau cină. Singura ei cerere a fost ca investigaţia să rămână în mod oficial închisă câtă vreme era ea implicată.

– Gidon Hass, sau Gidon Ezra Hass, care este numele lui complet, este medic şi patolog concentrat pe, fii atent aici, transplantul de organe.

– Bine, a zis Fabian, simţind că lucrurile se potrivesc, în cele din urmă. Are o clinică pe undeva?

– A avut. Aproape sigur, Institutul Naţional de Medicină Legală al Israelului, din Abu Kabir. Se zvoneşte

că sub conducerea lui au colectat organe şi ţesuturi, au acţionat ca un fel de centru coordonator şi au fost unul dintre cei mai mari furnizori individuali pe piaţa neagră a organelor. Care, până acum vreun an, era complet legală în Israel.

– Legală?

– Da, dat fiind că evreii preferă să fie îngropaţi întregi, consecinţa este că donarea voluntară de organe este una dintre cele mai scăzute din lumea occidentală.

– Şi atunci de unde au făcut rost de toate organele alea? a întrebat Fabian, mergând printre şirurile de rafturi mobile, în vreme ce se străduia să nu piardă semnalul telefonului.

– În principal, de la aşa-numiţii vânători de organe care sunt numeroşi în fostele republici sovietice şi în cele mai sărace părţi din Asia şi America de Sud. Şi, dacă e să dai crezare celor mai grave acuzaţii, destule organe au fost recoltate de la palestinieni răniţi.

– Drăguţ.

– Cum să nu.

– Dar el nu mai este la clinica din Abu Kabir, a zis Fabian, ajungând la raftul cu numărul 152.

– Nu, când a intrat în vigoare noua lege, a fost concediat, şi de atunci nu s-a mai auzit de el.

– Cum, se ascunde de autorităţi?

Fabian a tras raftul deoparte, s-a strecurat prin deschizătură şi a găsit cu uşurinţă dosarele de la 0912–305.

– Cum spuneam, n-a făcut nimic ilegal, aşa că n-are de ce să se ascundă.

– Dar s-a dat la fund, oricum.

Aşa cum se aşteptase, probele dispăruseră.

– Aşa se pare.

Dosarele erau pline cu hârtii care, pentru neinițiați, puteau să semene cu documentele unei anchete. Câteva documente fotocopiate, câteva poze care n-aveau nimic de-a face cu investigația reală.

82

Dunja participase pentru prima oară la petrecerea de Crăciun a Poliţiei din Copenhaga cu doi ani în urmă. Şocul evenimentului a continuat până hăt, în primăvară, cu toate că auzise înainte zvonuri despre alcoolul care curgea în valuri, dansul limbo unde orice încercare ratată te costa un obiect de îmbrăcăminte şi copiatoarele care s-au prăbuşit sub apăsare. Însă nu fusese pregătită pentru câmpul de luptă pe care s-a pomenit. Colegi care, în mod normal, erau cumpătaţi, se purtau ca nişte porci lobotomizaţi, ca să ne exprimăm cu îngăduinţă.

În anul următor nu participase pentru că era la pat cu o gripă de care nu scăpase decât după destule zile din ianuarie. Nimeni nu voise să-i spună ceva după ce se întorsese la muncă, însă decizia conducerii ca pe viitor petrecerea să se ţină lunea spunea mai mult decât suficient.

Cu toate acestea, Dunja se hotărâse să nu se ducă, mai ales din cauză că Sleizner se asigurase că va sta lângă el, dar şi pentru că ştia cât de greu îi este lui Carsten. Indiferent cât sublinia ea că nu i-ar putea trece vreodată prin cap să-l înşele – şi cu atât mai puţin cu unul dintre colegi –, Carsten tot se ţinea de capul ei

ca un anchetator, cerându-i să-i povestească în amănunt fiecare clipă a petrecerii.

Dar, în cele din urmă, s-a hotărât să se ducă. Nu pentru că ar fi avut chef. Era cel mai departe posibil de dispoziția de petrecere. Înfrângerea suferită din partea lui Pedersen încă o ustura și, chiar dacă analiza ADN-ului probei de spermă arăta că este a lui Benny Willumsen, nu putea să creadă cu adevărat că el era cel care săvârșise omorurile. Nu numai că el fusese complet uluit când îl întrebase despre spațiul industrial de lângă Kävlinge. Dar era mai înalt cu un cap și mult mai voinic decât bărbatul pe care îl surprinsese asupra faptului, mutilând-o pe Katja Skov.

Era sigură că există un motiv complet diferit care să explice lipsa organelor și nu pricepea de ce Hesk, Pedersen și Richter nu erau deloc interesați să-l afle. Era ca și cum ar fi fost atât de intimidați de Sleizner, încât nu îndrăzneau să stârnească un conflict. Sau poate că, pur și simplu, nu-i mai țineau puterile înainte de Crăciun.

Refuza să se lase trasă în jos până la nivelul la care oamenii nu voiau să-și asume responsabilitatea și nu le păsa de nimic. Și cel mai puțin dintre toate, de adevăr. Aici intra în ecuație faptul că stătea lângă Sleizner.

Avea de gând să se folosească de toate trucurile și să exploateze la maximum situația ca să-l atragă de partea sa și s-o lase să-și continue ancheta. Prin urmare, a petrecut mai mult timp și a avut mai multă grijă cu machiajul, pe lângă obișnuitul rimel și creion pentru ochi. S-a dat cu pudră și anticearcăn ca să ascundă vânătăile cele mai urâte și, după ce a încercat mai multe rujuri, l-a ales pe cel mai roșu pe care îl avea. Care se potrivea perfect cu rochia sa roșie. A înlocuit cerceii mici cu perle, cadoul de confirmare de la mama

sa, cu două bucle mari de aur şi şi-a bandajat glezna stângă, care era deja mult mai bine, şi-a pus ciorapi cu jartieră falsă şi s-a încălţat cu pantofii cu tocul cel mai înalt din câţi avea.

A fost surprinsă ce bine se simţea în ei şi a exersat mergând prin living, încercând să arate ca şi cum nu s-ar atinge în ruptul capului de o pereche de tenişi Converse. După aceea s-a dus în faţa oglinzii din dormitor, şi-a potrivit părul ca să ascundă zgârietura de pe frunte şi s-a analizat.

Pentru a doua oară din ultima vreme, nu s-a recunoscut în oglindă. Rochia, machiajul, pantofii. Da, întreaga înfăţişare era cum nu se poate mai departe de ea. În orice caz, de felul în care se vedea pe sine de obicei. Dar nu era vorba de haine. Ele nu erau decât un ambalaj cu care să-l poată juca pe degete pe Sleizner. Nu, era altceva. Ceva mult mai greu de sesizat.

Ceva în ochii săi.

83

– Aici e vorba despre o sinucidere şi nu-i deloc treaba mea. Medicul legist Aziza Thåström era, în mod normal, unul dintre cei mai amabili oameni pe care îi cunoştea Fabian. Întotdeauna avea timp pentru încă o întrebare şi răbdarea ei era inepuizabilă când nu înţelegeai ceva. Acum, dimpotrivă, părea iritată. În plus, ancheta e închisă.

Fabian a deschis uşa grea de fier şi a ieşit în parcare, lăsând tăcerea să-şi facă treaba.

– Bine... a oftat Aziza, în cele din urmă. Ce vrei să caut?

– Nu ştiu. De preferinţă un organ care ar trebui să fie acolo, însă nu este.

Din telefon s-a auzit alt oftat adânc.

– Fabian, avem de-a face cu un accident prin înec. În afară de plămânii plini de apă nu sunt alte vătămări vizibile.

– Da, dar ceva lipseşte, bag mâna-n foc. Ochii. I-ai verificat? a zis Fabian, care îşi dădea seama după acustica schimbată că acum Aziza era înăuntrul morgii şi deschidea una dintre lăzile frigorifice.

– Da, şi ce surpriză, ochii sunt aici. Chiar crezi că le-ar fi putut scăpa...

– Aziza, poţi să-i examinezi?

– Şi de ce aş face-o?

– Fă-o, te rog.

A auzit altă expiraţie adâncă. Însă a urmat o tăcere pe când intra în maşină şi pornea motorul, şi n-a fost deloc surprins de reacţia ei.

– Naiba să mă ia, ai avut dreptate. Lipseşte corneea ochiului drept.

– Mulţumesc. E tot ce voiam să ştiu, a zis Fabian şi a încheiat convorbirea.

Aşadar, asta făcuse criminalul în apartamentul dezafectat. După ce a înecat-o pe Semira Ackerman, i-a scos corneea dreaptă. O intervenţie pe care n-avea s-o observe nimeni câtă vreme se concentrau pe plămânii plini de apă.

Fabian a ajuns la uşa garajului, care s-a deschis lent, lăsând să pătrundă lumina zilei. L-a trecut un fior şi a tremurat, cu toate că nu-i era frig. A simţit sudoarea pe spate şi inima a început să-i bată mai repede. Ceva se întâmplase. N-a înţeles ce anume, până ce şi-a dat seama cât de aproape fusese. Dacă nu era camera video ascunsă în biblioteca lui Ossian Kremph, era aproape sigur că s-ar fi ciocnit de făptaş.

Desigur, aşa l-a văzut făptaşul şi a înţeles că există riscul ca el să găsească rapid pasajul spre apartamentul dezafectat. Poate că a fost chiar persoana care a plecat cu Opelul parcat în faţa maşinii sale.

A ieşit din parcare, lăsând în urmă sediul poliţiei, fără să aibă habar unde merge. Avea doar nevoie să se îndepărteze de sediu. De Edelman şi de toţi ceilalţi. A făcut la dreapta pe Bergsgatan şi apoi la stânga, spre Hantverkargatan, şi a simţit cum îi încetineşte pulsul.

Chiar dacă o parte dintre informaţiile pe care le descoperise Niva s-ar fi dovedit neadevărate, era un

scandal atât de mare, încât reputația Israelului ar fi împroşcată cu sânge timp de mulți ani de acum încolo. Acum era limpede că este implicată Ambasada Israelului. În ce măsură şi dacă îngrozitoarea practică a recoltării ilegale de organe era aprobată de mai sus, asta mai trebuia să fie lămurit. Şi câtă vreme investigația continua să fie neoficială, nu putea să convoace, pur şi simplu, oameni la interogatoriu. În special pe cei de la o ambasadă.

Mobilul, aşezat pe locul pasagerului, a început să sune, pe când trecea de Stadshuset[1]. A văzut că e Malin Rehnberg şi a lăsat să intre căsuța vocală. Dar când ea a încercat a doua oară, peste o secundă, şi-a dat seama că n-o să se lase până nu-i răspunde, ca un țânțar încăpățânat care a simțit mirosul sângelui.

– Bună, chiar voiam să te sun să văd ce mai faci, a zis el, continuându-şi drumul peste podul Vasa.

– Nu mă face să râd...

– Malin! Chiar eram pe cale să...

– Dacă te interesează aşa de tare, află că n-am fost în viața mea aşa de plictisită. Îmi vine să-mi iau câmpii şi, pe cinstea mea, dacă nu se întâmplă curând ceva, o să încep să mă cațăr pe pereți. Aşa că spune-mi ce se petrece.

– Nu prea multe, de fapt. Tocmai am avut o întâlnire cu Edelman şi am hotărât să-mi încep concediul de Crăciun din...

– Ha. Ha. Ha.

– Poftim?

– Hai, las-o dracului jos, că măcăne... Pe cine încerci să duci cu preşul? Poate că pe tine însuți?

---

[1] Primărie

– Nu, dar poate că pe soțul tău, a zis Fabian, renunțând, cu un oftat. Știi că Anders mi-a interzis, practic, să vorbesc cu tine...

– La naiba cu Anders! Și spune-mi mai bine ce naiba se întâmplă!

– Bine, dar pe propria răspundere, a zis Fabian și a început să-i spună de pasajul dintre apartamentul lui Kremph și cel dezafectat. Că făptașul trebuie să fi fost de curând acolo ca s-o înece pe femeia din autobuz, al cărei cadavru tocmai a fost găsit în lacul Hammarby. I-a spus și despre camera video ascunsă pe care a găsit-o în bibliotecă, despre înregistrarea convorbirii dintre Grimås și Edelman și că pomeniseră un om pe nume Gidon Hass.

– Dar, ia stai așa. Doar nu vorbim despre Edelman ca în Herman Edelman?

– Da.

– Rahat! Chiar crezi că ar putea să fie implicat?

– În orice caz, minte în privința convorbirii și refuză să redeschidă ancheta, probabil ascunde ceva.

– Și Gidon Hass ăsta. Cine e?

– Un patolog israelian și expert în transplantul de organe.

– Din nou Israelul. Prin urmare, așa se leagă între ele.

– Exact ce-mi ziceam și eu. În plus, asta explică faptul că de la toate trei victimele s-a luat un organ: inima lui Adam Fischer, ficatul lui Carl-Eric Grimås și corneea lui Semira Ackerman. Fabian a cotit pe Timmermansgatan și și-a dat seama că se îndreaptă spre casă, deși habar n-avea ce o să facă acolo. Desigur, va trebui să le cercetăm dosarele medicale înainte să putem fi complet siguri, dar bănuiesc că toți trei au fost pe lista de așteptare din Suedia pentru noi organe și

au hotărât în schimb să cumpere unul pe piața ilegală. Iar acum cineva culege acele organe.

– Bine, dar de ce? E posibil să le folosească din nou? Trebuie să existe o limită a numărului de transplanturi ale unui organ.

– Sunt sigur că trebuie să fie. Însă, dacă tot ce căuta el erau organe noi, există victime mult mai la îndemână decât ministrul justiției, de exemplu.

– Poate că vrea să pedepsească victimele pentru că au păcătuit și să le dea o lecție lor și oricui s-ar mai gândi să folosească un organ ilegal?

– Nu, atunci nu s-ar mai fi străduit atât de mult să-și ascundă urmele și să pună totul în cârca lui Ossian Kremph. Orice o fi, e ceva personal.

– Și patologul acela, cum îl cheamă? Mai știm ceva despre el?

– Gidon Hass. Nu știm mai mult decât că și-a pierdut urma după ce a fost concediat de la institutul din Abu Kabir. Mi-ar plăcea foarte mult să fac o căutare mai amănunțită, dar nu prea știu cum s-o fac acum, când ancheta este în mod oficial închisă.

– Și de când te oprește pe tine asta?

Îl citise perfect. Până acum nu-și dăduse seama de propriile intenții. Firește, el se bazase anume pe faptul că Niva a efectuat deja căutarea.

– Crezi că nu știu că lucrați iar împreună?

– Despre ce vorbești?

– Ia mai taci. Cine altcineva ar fi avut acces la convorbirea dintre Grimås și Edelman? Să nu vii apoi să zici că nu te-am prevenit.

– Ai mai spus asta o dată.

– Și merită să fie spus din nou. Că veni vorba despre acea convorbire, îmi poți trimite înregistrarea?

– Sigur, o s-o fac de îndată ce am ocazia.

– Poate că a sunat ca o întrebare, şi îţi cer scuze. Voiam să zic că vreau s-o faci acum. Adică pe loc.

– Malin, sunt în maşină şi...

– Atunci trage pe dreapta. Fabian, vorbesc serios, o să mă ţăcănesc dacă nu capăt curând ceva în care să-mi înfig dinţii.

Fabian s-a uitat în jur după un loc de parcare pe Fatbursgatan, când un Volvo negru a apărut în faţa lui şi a făcut la dreapta pe Swedenborgsgatan, cu toate că nu era permis decât pentru autobuze.

– Bine, dar să ştii că am ascultat-o de câteva ori şi singurul...

– O să mă ţăcănesc de-a binelea.

Fabian a găsit un loc liber.

– Bine, ai o adresă de e-mail personală?

– *andersåmalinsebrev@hot.mail.com.*

– Cum, o adresă comună?

– Da, însă el n-o foloseşte niciodată. Hai odată.

Fabian a găsit e-mailul cu expeditor necunoscut şi *M-am înşelat...* ca subiect şi i l-a trimis lui Malin.

– Trebuie să ajungă acum la tine, a zis, după care a închis, a coborât din maşină şi s-a dus spre intrarea în blocul său.

Primul lucru care l-a făcut pe Fabian să reacţioneze a fost faptul că ledul roşu nu clipea când a introdus codul. Crezând că a greşit cifrele, a repetat procesul de trei ori până să-i dea prin cap că uşa de la intrare era descuiată. Nu era prima oară când încuietoarea se bloca. Era mai degrabă regula decât o excepţie faptul că nu mai funcţiona de îndată ce temperatura scădea sub zero grade.

Totuşi, i s-a părut că ceva nu e în regulă, şi de cum a coborât din lift au dispărut toate celelalte îndoieli.

Uşa era întredeschisă, cu încuietoarea scoasă din butuc. A deschis-o cu grijă şi a intrat.

Era clar încă din hol că oricine o fi fost acolo plecase deja. Lăsase în urmă harababură, sertare trase, mobile răsturnate şi mormane de haine, şi părea că cel care făcuse asta era aceeaşi persoană care scosese dosarele din Biroul Naţional de Investigaţii Criminalistice şi cercetase apartamentul lui Ossian Kremph seara trecută.

Dar ce anume căuta?

Păpuşa de porţelan?

S-a dus în living şi şi-a dat seama la lumina sfeşnicului că şi această cameră arăta ca un mic câmp de luptă. A aşezat canapeaua la loc, a pus pe ea pernele, apoi s-a aşezat şi a cercetat dezastrul, surprins că el şi Sonja aveau, de fapt, atât de multe lucruri, încât se putuse crea un haos atât de mare.

N-a auzit nimic. O uşoară schimbare a presiunii aerului a fost destul ca Fabian să ridice privirea şi, dintr-o singură mişcare, să se rostogolească în spatele canapelei.

Acum îi auzea. Erau în hol şi se îndreptau spre living. Aşadar, se întorseseră. Şi-a analizat la iuţeală variantele, până să decidă că nu-i rămâne decât confruntarea. De data asta n-avea de gând să-i lase să scape.

– Doamne, Dumnezeule, locul ăsta arată ca... a exclamat unul dintre ei.

Fabian a recunoscut şi vocea, şi expresia. Dar numai după ce a auzit vocea celuilalt lucrurile s-au lămurit. Şi s-a simţit zăpăcit de-a binelea.

– Da, probabil că aşa arată la tine acasă.

Fabian s-a ridicat în picioare.

– Nu vă supăraţi, dar pot să vă întreb ce căutaţi la mine acasă?

Tomas s-a răsucit, surprins, şi şi-a aţintit pistolul spre Fabian.

– Hei, la naiba, potoleşte-te. Nu vezi că-i Fabbe?

Jarmo a împins în jos braţele lui Tomas.

– Da, acum văd. *Sorry*. Ce naiba s-a întâmplat aici? Locul ăsta arată ca...

– Exact asta mă întreb şi eu. Fabian s-a apropiat de ei. Se pare că cineva crede că posed ceva preţios. Doar că nu pricep ce ar putea să fie. Deja au luat de la Birou toată investigaţia.

Tomas şi Jarmo s-au uitat unul la altul.

– La ce investigaţie te referi? a întrebat Jarmo, după o scurtă tăcere.

Fabian se pregătea să răspundă, dar s-a oprit.

– Ce-ar fi să-mi spuneţi mai întâi ce căutaţi aici? Din câte văd, nu e ca să-mi uraţi Crăciun fericit.

Tomas şi Jarmo s-au uitat unul la altul şi au dat din cap în tăcere, apoi s-au răsucit spre Fabian, ca şi cum ar fi exersat mişcarea în faţa oglinzii.

– Suntem aici pentru că voiam să vorbim cu tine, a zis Jarmo.

– În afara orelor de program, a adăugat Tomas, vârându-şi pistolul în tocul de la umăr.

– Este despre investigaţia legată de Grimås şi Fischer.

– Şi Semira Ackerman.

– Semira Ackerman? a repetat Fabian.

– Da, e femeia din autobuz care...

– Ştiu cine e, l-a întrerupt Fabian.

– Nu credem că s-a înecat dintr-un accident, a explicat Jarmo.

– Sau că Kremph i-a omorât, a continuat Tomas.

Mai întâi el însuşi, apoi Malin. Iar acum chiar şi Tomas şi Jarmo.

– Şi pe ce temei?

– E destul să parcurgi dosarul anchetei de la cap la coadă. Sunt o mulţime de lucruri care nu se leagă, a zis Tomas.

Fabian a încuviinţat din cap, abătut.

– Ceea ce explică de ce lipseşte.

– Se întâmplă că nu-i prea departe.

– Cum, ştii cine l-a luat?

Tomas a încuviinţat din cap, cu un zâmbet mulţumit.

– Poate c-ai vrea să ne dai o mână de ajutor?

84

Du lille snaps som for mig står, nu skal du ud og vandre!
Du ved besked, du skal derned, og mødes med de andre!
Og sig til dem du møder der, de ej skal være triste!
Der kommer nemlig mange fler'. Du bliver ej den sidste!
Skål![1]

Toţi au ridicat paharul. Chiar şi Dunja, cu toate că n-a luat decât o înghiţitură înainte să-l pună la loc. Băuse deja prea mult şi, dacă era să aibă cea mai mică şansă să-l aducă pe Sleizner acolo unde voia, nu trebuia să mai bea nici o picătură. În orice caz, rochia îşi atinsese scopul şi îl făcuse să fie din nou binedispus după cearta lor de sâmbătă.

– Hei. Nu mă păcăleşti tu pe mine. Sleizner şi-a concentrat privirea pe paharul ei de tărie încă plin. La masa asta nu contează decât un singur lucru, şi acesta este paharul băut până la fund.

– Şi eu, care credeam că anul acesta o să ne controlăm mai bine. Nu de asta aţi mutat petrecerea într-o luni? a zis Dunja, silindu-se să zâmbească.

– Ascultă, am fost de la început împotriva tâmpeniei ăsteia. Păi, zău aşa. O petrecere de Crăciun lunea? Ce

[1] Cântec de petrecere danez

mama naibii de idee mai e şi asta? Aproape că îţi vine să crezi că am ajuns sub ocupaţie suedeză. Sleizner a izbucnit în râs. Hai acum, să le arătăm noi cine-i mai tare.

Şi-a umplut paharul şi l-a ridicat.

– Kim, pe bune. Eu chiar n-ar trebui să...

– Bine, hai să simplific lucrurile. În calitatea mea de şef al tău, îţi ordon acum să goleşti paharul.

Dunja şi-a dat seama că n-are încotro şi a înghiţit alcoolul rece, care i-a ars gâtul. Seara era pe cale să-i scape din mâini. Încă nu avusese nici o ocazie să aducă în discuţie redeschiderea anchetei fără să pară tras de păr, şi curând avea să fie prea târziu.

– Aşa mai merge. N-a fost chiar atât de rău. Şi o să-l umplu la loc.

I-a umplut iar paharul până ce aproape că a dat pe dinafară.

– Kim, vreau să vorbesc cu tine.

– Sigur. Nici o problemă.

– Este despre anchetă.

– Da, şi ar trebui să ştii cât de impresionat sunt de această rezolvare rapidă. Ca să nu mai spun cât de mândru. Nu orice poliţist are asta în sânge, dar e clar că tu ai. Instinct, sau ce naiba o fi. Dar tu eşti cu siguranţă una dintre cei puţini. Bang! De-abia te-ai apucat de treabă şi s-a rezolvat. Incredibil...

– Şi tocmai despre asta voiam să vorbim. Instinctul îmi spune că ar trebui...

– Ştii, nu numai departamentul meu vorbeşte despre tine. Sleizner a dat pe gât nişte bere. Am vorbit mai sus în clădire şi, poţi să mă crezi, dacă o ţii tot aşa, o să ajungi departe. Dacă nu ţin ochii deschişi, curând tu o să tragi sforile. Noroc! a zis, ridicând paharul de tărie.

Ca să evite altă tâmpenie despre cât de important e să bea mai departe, Dunja l-a golit şi ea pe-al ei.

– Kim, ştiu că analiza ADN-ului arată că este Willumsen. Însă, în acelaşi timp, sunt convinsă că nu este el şi e ceva care nu se leagă.

– Dunja... Vino încoace. I-a făcut semn să se apropie. Ăsta nu-i un lucru pe care să-l discutăm aici. A împuns împrejur cu arătătorul.

– Nu, ştiu asta. Dar am nevoie de aprobarea ta ca să continui de îndată ce...

Sleizner i-a pus degetul pe buze.

– Sunt prea multe urechi ciulite prin preajmă. Şi-a împins scaunul în spate şi s-a ridicat. Vino. Ştiu un loc ceva mai intim.

Dunja s-a ridicat un pic prea repede şi a trebuit să se sprijine de spătar până şi-a regăsit echilibrul.

– Vai de mine, ai nevoie de ajutor?

Sleizner i-a oferit braţul.

– Nu, nu-i nevoie, a zis Dunja, cu toate că trebuia să se concentreze la fiecare pas ca să nu se împiedice mergând prin sala împodobită, unde nivelul zgomotului dovedea că cei mai mulţi uitaseră deja că, de fapt, este o zi de luni.

– Bine, spune-mi. *I'm all yours*[1], a zis Sleizner, deschizând uşa biroului său.

– De fapt, nu sunt multe de spus, a zis Dunja, urmându-l înăuntru. Doar că vreau aprobarea ta ca să continui ancheta, preferabil fără Hesk. Îmi pune beţe în roate din clipa în care m-ai pus la conducerea anchetei.

A aşteptat o reacţie.

Ar fi trebuit să ştie ce urmează. Ar fi trebuit să priceapă că despre asta era vorba de fapt, cu tot preambulul

[1] Sunt la dispoziţia ta

ăla despre competenţă şi viitor. Ăsta era preţul pentru a putea obţine ce voia.

Şi totuşi, a fost total nepregătită să-i simtă buzele crăpate peste ale sale. În aşa măsură, încât i-au trebuit câteva secunde ca să se dezmeticească şi să-şi dea seama ce e pe cale să se întâmple. Până să-şi poată propti mâinile în pieptul lui şi să se îndepărteze de el.

Sleizner a râs şi şi-a desfăcut braţele.

– Dunja... Ştiu că vrei şi tu. Putem să ne prefacem în continuare şi să ne mai jucăm un pic. Însă oricine poate să vadă asta de la o poştă. Cum îl cheamă? Carsten? Trebuie că-ţi dă mult prea puţin. Dacă îţi dă ceva. Crede-mă, văd cum te fâţâi pe-aici şi nu-ţi doreşti nimic mai mult decât să fii luată. Şi-a strâns pumnul. În toate felurile, ca să simţi că eşti vie. Am dreptate?

S-a aplecat spre ea. Atât de aproape, încât putea să-i simtă răsuflarea încărcată de alcool. Ar fi trebuit să strige cât o ţinea gura, să-i sfâşie cu ghearele mutra şi să-i tragă un genunchi între picioare. Dar n-a făcut nimic din toate astea. Ca şi cum ar fi fost hipnotizată, l-a lăsat să o culce pe canapeaua de piele şi să-i bage mâna sub rochie, tot mai sus.

– Şi, îţi promit, poţi să te linişteşti cu totul, a continuat. Sigur că poţi continua ancheta, dacă asta îţi doreşti. I-a lins urechea, în vreme ce degetele nerăbdătoare scormoneau pe sub marginea chiloţilor. Câtă vreme avem micul nostru secret, poţi, în esenţă, să faci tot ce pofteşti. Nu sună bine?

A sărutat-o iar şi i-a împins în gură limba groasă, când, deodată, lumina fluorescentă din tavan s-a aprins şi şi-a împrăştiat strălucirea rece. Sleizner n-a avut la dispoziţie decât o secundă ca să se răsucească înainte ca Hesk să-l smulgă de pe canapea.

– Porc împuţit! Porc împuţit ce eşti!

– Jan, știu că trebuie să fie stânjenitor pentru tine, dar se întâmplă să fim doi adulți care consimt și știm exact ce facem, a zis Sleizner, trecându-și o mână prin păr.

– Nu prea cred. Mai ales nu după toate prin câte a trecut ea de curând.

– Poți s-o întrebi singur.

Hesk s-a întors spre Dunja, care își aranja rochia.

– Dunja, e adevărat? Vrei asta?

Dunja a încercat să se uite în ochii lui Hesk, însă n-a putut. Cumva, înțelegea că ar trebui să fie ușurată – încă un minut sau două și avea să fie prea târziu –, dar nu putea să simtă decât rușine.

– Dunja, să știi că n-am nici o problemă să fac pe dată plângere. Și-a scos telefonul și l-a ținut în fața ei. Dar e alegerea ta.

Ea s-a răsucit spre Sleizner și s-a uitat în ochii lui. Privirea lui nu era deloc ocolită sau șovăielnică. Dimpotrivă, în spatele feței complet calme, fără expresie, ghicea un surâs.

De parcă ar fi știut deja ce o să răspundă ea.

85

„– Bine. Şi, auzi, apropo... Mulţumesc.

–Cu plăcere.“

Convorbirea s-a încheiat şi clipul audio s-a sfârşit. Malin Rehnberg nici nu mai ştia de câte ori ascultase discuţia dintre Herman Edelman şi Carl-Eric Grimås. Şi totuşi, simţea că nu e lămurită. După prima ascultare fusese surprinsă de puţinătatea informaţiilor noi şi i s-a părut în principal o confirmare a tot ce ştia deja. Dacă teoria lui Fabian era corectă, putea să se refere, pur şi simplu, la ficatul transplantat ilegal al lui Grimås şi la Ambasada Israelului.

Însă după a doua ascultare a început să aibă îndoieli, iar după a treia şi a patra i-a fost clar că mai erau destule de descoperit. Avea impresia că discuţia era construită pe mai multe straturi şi că singura cale de a ajunge până la miez era să o asculte iar şi iar. Strat cu strat.

Primul lucru pe care l-a identificat a fost că amândoi păreau să ştie exact despre ce vorbesc şi că Grimås părea chiar să fie sătul până peste cap de subiect, dar, în acelaşi timp, amândoi păreau să nu aibă habar ce urma să se întâmple. Cea mai mare parte a îngrijorării lor se învârtea în jurul consecinţelor în cazul în care

adevărul ieşea la lumină şi a faptului că ministrul justiţiei ar fi silit să-şi dea demisia. Posibilitatea să-l ucidă cineva pe Grimås şi apoi să-l despice şi să-l golească de organele interne nici măcar nu se apropia de ceea ce-i speria pe ei.

Al doilea a fost despre scurgerea de informaţii, sau *afurisita aia de scurgere de informaţii*, cum îi zicea Grimås. În realitate, n-a fost deloc aşa ceva, ci un făptaş care avea cu totul alt plan decât să-i ofere presei bârfe. Dar nu asta a fost ceea ce i-a stârnit interesul. A aşezat săgeata pe afişajul orei pe care îl memorase în sfârşit şi a apăsat pe bara de spaţiu.

„– Din câte am înţeles, sunt multe indicii că e cineva dinăuntru, care are acces la chei şi coduri. Problema e că n-au fost în stare să găsească pe nimeni fără...

– Ia stai un pic. Cum adică, dinăuntru? Vrei să zici că cineva dintre angajaţii tăi ar fi...

– Calle, nu ştiu.“

A oprit înregistrarea. Existau, evident, bănuieli serioase că este vorba despre cineva din personalul ambasadei. Dar nu pricepea ce voia Edelman să spună cu *„Problema e că n-au fost în stare să găsească pe nimeni fără...“*? Ce anume nu avea cineva? *Implicarea poliţiei*, sau poate că Edelman se pregătea să spună *în afară de* când l-a întrerupt Grimås? Sau poate că era o virgulă după *cineva*, şi *fără* era începutul unei noi propoziţii subordonate?

Alternativele erau aproape infinite şi ea scrisese o listă lungă de continuări posibile care aveau sens. În cele din urmă s-a oprit la un cuvânt.

Alibi.

Fraza completă a devenit: *Problema e că n-au fost în stare să găsească pe nimeni fără alibi*. Era perfect logic. Bănuiau că e cineva din personal, însă fiecare şi-a

putut dovedi nevinovăţia. Ceea ce însemna fie că unul dintre ei avea un alibi fals, fie că nu era deloc cineva *din interior*, ci destul de îndepărtat ca să nu apară pe lista personalului, dar destul de apropiat ca să aibă acces la chei şi coduri.

Cu toate că oprise sonorul telefonului, el a început să vibreze ca o jucărie cu arc pe măsuţa de lângă pat. Tocmai când ajungea, în sfârşit, la ceva. Acum gândurile i se împrăştiaseră, şi nu ştia dacă va avea destulă putere ca să şi le adune iar.

Era Anders, tocmai ceea ce-i lipsea. Încercase să dea de ea de atâtea ori, încât, dacă nu răspundea curând, ar fi putut fi îndreptăţit să ceară divorţul.

– Bună, iubitule, a zis, încercând să pară că de-abia s-a trezit.

– De ce nu răspunzi?

– Ăăă... Nu asta am făcut acum?

– Nu lucrezi, nu?

– N-aş îndrăzni, având în vedere cât m-ai pisălogit. Dar de asta m-ai sunat şi m-ai trezit din somn?

– Eşti sigură?

Malin a dat drumul unui oftat exagerat.

– Crezi că te-aş minţi de la obraz? a întrebat, observând, spre propria surprindere, cât de bine se pricepea la înşelăciuni.

– Nu, dar...

– Bine. Pentru că sunt pe jumătate drogată, fără să am habar ce se petrece dincolo de uşa rezervei. N-am avut nici măcar puterea să deschid laptopul de când ai fost aici.

– Bine, te rog să mă ierţi. Nu voiam să... Doar că sunt aşa de...

– Îngrijorat. Iubitule, ştiu. Dar asta nu mă ajută cu nimic în acest moment. Nu vreau decât să se termine totul. Mai e ceva?

– Nu. Sau, de fapt, da. Ursula a fost aici ieri. I-ai spus tu să pună la fereastra bucătăriei perdele de Crăciun?

– Nu. Ce, a făcut asta?

– Da, şi sunt... cum să le zic... urâte rău. Nici măcar nu le pot descrie şi ştiu că, probabil, sunt considerate foarte frumoase pe coclauri prin Polonia. Dar îmi taie cu totul pofta de mâncare, şi acum nu ştiu ce să fac. Nu vreau nici măcar să le ating.

Malin înţelegea exact ce vrea să spună Anders. Cu un an sau doi înainte, femeia de serviciu a început să se amestece în decorarea casei lor. Dintr-odată, taburetul ponosit pe care Malin îl moştenise de la bunica a ajuns, spre încântarea lui Anders, într-o boxă din pivniţă. Însă când, în săptămâna următoare, cuvertura lor albă de puf a fost înlocuită cu o chestie sintetică înflorată, până şi el s-a săturat şi, uniţi de data asta, au împăturit-o şi au pus-o la loc pe cea albă.

Ceea ce s-a dovedit a fi o mare greşeală.

Ursula n-a zis nimic. Dar, încetul cu încetul, fără greş, i-a pedepsit începând să cureţe mai neglijent. După câteva săptămâni, au încercat să-i amintească printr-un Post-it discret că e praf sub pat şi că interiorul frigiderului trebuie să fie şi el curăţat. Dar n-a fost. În cele din urmă au pus la loc cuvertura înflorată, care le dădea un şoc de câte ori o atingeau. De acum se obişnuise şi cu ea, şi cu piticul de grădină pe care l-a primit când a împlinit...

Din senin, pe Malin a izbit-o un gând la fel de neaşteptat ca faptul că rămăsese însărcinată, cu gemeni, la câteva săptămâni după ce renunţaseră să mai încerce.

Era atât de evident, încât nu-i venea să creadă că nu-i dăduse prin cap.

–Iubito, mai eşti acolo?

–Da, însă...

–Ce ar trebui să fac? O să-şi iasă din minţi cu totul dacă le dau jos.

– Anders, nu ştiu. Dar trebuie să închid. Doctorul poate să apară în orice moment şi trebuie să merg mai întâi la toaletă.

–Dar stai un pic, nu crezi că o se se înfurie dacă eu...

–Vorbim mai încolo. Te iubesc.

A închis, s-a lăsat pe spate în pat şi a închis ochii ca să se concentreze la loc cât mai repede posibil.

Nu era sigură. Însă faptele păreau să se potrivească cu ideea că făptaşul ar putea să fie cineva dintre cei care făceau curăţenie. Nu numai că aveau acces la chei şi la coduri. Erau acolo când ceilalţi angajaţi plecaseră acasă. În plus, dacă veneau de la o firmă de curăţenie exterioară, puteau să fie consideraţi „din interior" chiar dacă nu făceau parte din personalul ambasadei.

Exista un singur mod de a afla.

86

Dunja s-a trezit dintr-odată şi şi-a dat seama că trebuie să fi adormit. Era prinsă cu o centură de siguranţă şi totul în jur se scutura. Nu-şi dădea seama unde se află sau cum a ajuns acolo.

– Ne apropiem de aeroportul Arlanda din Stockholm şi vă rugăm să nu vă desfaceţi centurile până ce nu se opreşte avionul şi nu se stinge lumina de avertizare, s-a auzit o voce în difuzoare.

Pe când avionul frâna, totul i-a revenit rapid în minte. Gura scârboasă a lui Sleizner peste a sa. Hesk, care şi-a riscat cariera şi s-a oferit să facă plângere. El, care de obicei nu crâcnea. Poate că ăsta era felul lui de a-şi cere iertare. Şi tot ce a putut ea să facă a fost să-şi scuture capul şi să-l roage să-i cheme un taxi. Nu-şi dorea decât să iasă de acolo şi să pretindă că nu s-a întâmplat nimic.

Blågårdsgade, numărul 4, i-a spus şoferului de taxi. Dar, pe când treceau de termometrul de neon din Rådhuspladsen[1], care arăta minus cinci grade Celsius, şi-a dat seama că Blågårdsgade este ultimul loc unde ar vrea să meargă. De ce să zacă acasă singură? Dacă era cineva care ar fi putut s-o consoleze după toate

[1] Piaţa Primăriei

cele întâmplate, acela era Carsten. Dorul de el a lovit-o cu putere şi nu i-a dat de ales, trebuia să meargă la Stockholm.

Şoferul a clătinat din cap, dar a fost de acord să facă o întoarcere ilegală dintr-o mişcare în dreptul hotelului Alexandra şi a dus-o la aeroportul Kastrup. A avut noroc să găsească bilet la un avion care decola peste cincizeci şi cinci de minute. Dispoziţia i s-a îmbunătăţit de cum a trecut de punctul de control şi a comandat un pahar de vin alb la barul cu fructe de mare.

Şi acum, pe când ieşea pe uşile turnante în aerul din Stockholm, care nu era nici pe departe la fel de greu de respirat ca aerul de acasă, i se părea că incidentul din biroul lui Sleizner nu s-a petrecut. A râs de propria comportare impulsivă. Carsten avea să fie surprins, cu siguranţă. Ea, căreia îi plăcea grozav să aibă întotdeauna controlul situaţiei şi să fie cât mai bine pregătită, în acest moment numai aşa nu era.

Nu avea la ea decât portofelul, rochia roşie mult prea scurtă şi paltonul. Din fericire, avusese prevederea să meargă la petrecerea de Crăciun încălţată cu cizmele şi să-şi pună pantofii cu toc înalt într-o sacoşă. Altfel ar fi trebuit să folosească o roabă, pentru că o dureau îngrozitor picioarele.

A făcut semn unui taxi şi i-a spus şoferului în cea mai limpede suedeză de care era în stare s-o ducă la hotelul Clarion din Skanstull. Era prima sa călătorie la Stockholm şi, până acum, nu era prea impresionată. Nu văzuse altceva decât o îngrămădeală de drumuri şi viaducte de beton.

De-abia după ce au trecut printr-un tunel lung şi-a dat seama că nu o păcăliseră cei care spuneau că Stockholmul este unul dintre cele mai frumoase

orașe din lume. Pentru că, dintr-odată, priveliștea s-a deschis și a putut să vadă apa înghețată înconjurată de luminile de la nenumărate ferestre. Nu știa dacă era gheața imensă acoperită de zăpadă sau cerul limpede, plin de stele, podul luminat aflat mai departe sau dealurile din Södermalm cu pantele abrupte acoperite de clădiri. Nu se putea gândi decât la faptul că este cu adevărat nespus de frumos.

Apoi s-a întors în iadul de ciment care i-a blocat vederea restul drumului până la hotel.

– Nu vă supărați, cum ziceați că îl cheamă? a întrebat tânărul cu mustață subțire de la recepție, cu toate că Dunja îi spusese deja de două ori.

– Carsten Røhmer, a zis cât de rar a putut. Carsten cu „c“ și Røhmer cu „ø“ danez și „h“ după „ø“. Să scriu?

– Nu, nu-i nevoie, a zis bărbatul, zâmbindu-i ca să arate că nu se supără că a fost deranjat din cititul unei cărți, în vreme ce degetele lui lucrau pe tastatură.

Dunja nu pricepea ce e așa de complicat cu găsirea numărului unei camere, însă funcționarul de la recepție se purta ca și cum ar fi spart un server ultrasecret. După câteva minute și-a luat ochii de la ecran și și-a apăsat mustața cu degetele.

– Din cât văd, doar el e cazat.

– Da, dar sunt logodnica lui și îi fac o surpriză. Nu știe că sunt aici.

– Din păcate, nu pot să dau oricui cheia camerei.

– Înțeleg asta. Dar eu nu sunt oricine. După cum am spus, sunt iubita lui.

– *I'm sorry, I don't understand?*[1]

[1] Îmi pare rău, nu înțeleg.

– I'm his fiancée and this is a surprise. That's why the booking only says one person.[1]

Bărbatul a încuviinţat din cap, cu toate că zâmbetul pierise de mult.

– I'm sorry, but I can't...[2]

– Look. If it's about money I've got no problem paying for an extra person. As long as you give me a fucking key.[3]

I-a întins cardul bancar şi s-a uitat la el cu o expresie atât de insistentă încât, în cele din urmă, n-a avut încotro şi s-a supus.

Camera era la etajul cinci şi în lift Dunja a profitat de ocazie ca să-şi aranjeze părul şi să-şi împrospăteze rujul şi chiar înainte să bage cheia în uşă a sfidat durerea de picioare şi le-a îndesat în pantofii cu toc înalt.

A deschis uşa încetişor şi a păşit prin holul întunecat. Era mai mare decât se aştepta, aşa că nu a văzut patul sau pe Carsten. Dar l-a auzit mormăind şi un telefon pus la loc. Ca să nu aibă timp să bănuiască ceva, a intrat repede în cameră şi şi-a desfăcut braţele. „Ta-daaa!"

Nu ştia la ce reacţie se aştepta. Dar cu siguranţă sperase să fie mai mult. Carsten era întins pe pat, cu pieptul gol, uitându-se la ea ca şi cum tocmai ar fi fost concediat. Nu ştia cum să-i interpreteze reacţia. Era foarte surprins sau îngrozit de-a binelea?

– Bună. Sunt eu, Dunja. Nu te bucuri?

Şi-a fluturat mâna spre el, şi de-abia atunci a afişat el un zâmbet. Parcă la comandă.

---

[1] Sunt logodnica lui şi asta e o surpriză. De aceea la cazare apare doar o persoană.

[2] Îmi pare rău, dar nu pot...

[3] Uite ce-i. Dacă e vorba de bani, n-am nici o problemă să plătesc pentru încă o persoană. Câtă vreme îmi dai o afurisită de cheie.

– Scuze, iubito. Doar că eu... Nu mă aşteptam ca tu să...

– Vin la Stockholm. Păi, suntem doi în situaţia asta. Şi-a scos pantofii. Dar nu strică o mică surpriză din când în când, nu?

S-a îndreptat spre el în patru labe şi s-a întins ca să primească un sărut.

– Stai... a oprit-o el. Nu pricep. Ce se întâmplă? Nu te duceai azi la petrecerea de Crăciun?

– Da, dar ştii cum e întotdeauna şi, după toate cele întâmplate, era ultimul lucru de care aveam chef, aşa că mai bine am luat avionul şi am venit la tine.

– Bine, dar... Carsten s-a scărpinat la ceafă, uitându-se în altă parte înainte s-o privească iar în ochi. Vreau să zic... Cum te simţi, de fapt? Nici n-am avut vreme să vorbim. Eu doar am... Trebuie să fi fost îngrozitor.

Dunja a încuviinţat din cap. Nu putea suporta să răspundă la toate întrebările şi l-a făcut să tacă punându-şi gura pe a lui.

În primele faze ale relaţiei lor, cu cât dura mai mult, cu atât mai bine. La începutul iubirii. Părea că n-o să se mai termine niciodată.

Sărutul.

Buzele lor se întâlneau într-un număr infinit de combinaţii, fiecare dintre ele cu o mică senzaţie. Limbile lor nu se mai săturau una de alta, şi adora gustul lui, ca să nu mai vorbim de răsuflarea lui caldă, umedă. Fiecare se pierdea şi aproape se îneca în privirea celuilalt, şi ea crezuse că aşa avea să fie veşnic.

Dar, după un pic mai mult de şase luni, Carsten a început să-şi închidă ochii. S-a gândit să-l întrebe de ce, dar a preferat să ignore faptul şi a sperat că în curând o să-i deschidă iar. Dar sărutările lor s-au scurtat

şi limba lui părea că obosise să se joace cu a ei. După o vreme, şi-a luat inima-n dinţi şi l-a întrebat ce nu e în ordine sau dacă răsuflarea ei miroase urât. Şi în ziua de azi îşi amintea că el doar a făcut semn că nu şi s-a înfipt în trupul ei. De atunci, şi ea a început să închidă ochii, iar după câteva săptămâni nu se mai sărutau deloc.

Dar acum se sărutau din nou, şi el chiar se uita la ea. Şi totuşi, ceva părea să nu fie în ordine. Ceva... Nu reuşea să-şi dea seama exact. Era ceva cu privirea lui ezitantă, care se tot abătea de la ea. Sau limba, care se mişca un pic prea harnică.

S-a desprins din sărut.

– Ce e? a zis el. Îmi miroase gura?

– Nu, doar că trebuie să... Ştii tu, după călătorie. S-a tras înapoi de pe pat. Mă întorc imediat.

– Dar, stai... Ce-ai zice să bem ceva la bar?

– Sigur. Doar să mă înviorez un pic.

– Da, dar...

– Nu stau mult. Promit.

A deschis uşa băii, a intrat şi a încuiat-o. Lucru pe care îl făcea întotdeauna, cu toate că erau împreună de aproape cinci ani. Nu se aşeza niciodată pe WC când Carsten era alături, trudindu-se cu aţa dentară.

Însă nu de aceea încuiase uşa acum.

La început dăduse la o parte gândul. Dar fusese evident din clipa în care intrase în cameră. Poate că ceea ce i-a dat indiciul a fost lipsa de bunăvoinţă a recepţionerului sau sunetul telefonului pus la loc. Nu era sigură. Încercase să-şi spună că nu-i decât faptul că are nervii în piuneze. Dar, după ce s-au sărutat, n-a mai putut să dea vina pe stres. Şi totul a fost confirmat după ce a aprins lumina din baie.

Un prosop lipsea de pe suport. Punga cu casca de duş fusese desfăcută. Paharul cu periuţa de dinţi a lui Carsten era răsturnat pe chiuvetă, lângă crema de ras şi o cutie verde de scobitori ambalată în plastic. Dar nu vedea loţiunea după ras scumpă pe care i-o cumpărase pentru pielea lui sensibilă. În plus, perdeaua era trasă peste cadă.

Aşa de al dracului de penibil, şi-a zis, pe când făcea doi paşi neauziţi şi smulgea deoparte perdeaua. Nici una dintre ele n-a zis nimic, şi Dunja nu s-a putut abţine să observe că, evident, era genul lui. Bucle blonde lungi care se înfoiau în toate direcţiile. Sâni care se comportau ca şi cum legile gravitaţiei n-ar fi existat. Era culcată pe spate în cadă, încercând să se acopere cu prosopul lipsă şi avea împrăştiate în jur toate produsele ei de machiaj şi loţiunea după ras a lui Carsten, pe care le înhăţase în grabă.

Dunja n-a ştiut cum să reacţioneze. Situaţia era atât de absurdă, încât se simţea zăpăcită de-a binelea. Prin urmare, a fost la fel de surprinsă ca acea femeie când s-a aplecat, a înhăţat sticla de loţiune, a dat drumul la duş la temperatura cea mai scăzută şi a plecat din baie.

– Eşti gata? a întrebat Carsten, care acum se dăduse jos din pat şi începuse să se îmbrace.

– Da. Gata de-a binelea.

Şi-a luat pantofii cu toc înalt de pe podea şi a pornit spre uşă.

– Dar, Dunja! Stai, acum ce mai e? De ce... Îl auzea mergând după ea. Dar spune ceva. Nu poţi doar să...

N-a mai auzit nimic altceva după ce şi-a luat paltonul şi sacoşa cu cizmele şi a închis în urma ei uşa izolată fonic. Şi, spre propria surpindere, nu i-a părut deloc rău când a aruncat sticla cu loţiune după ras într-un coş de gunoi de pe coridor, în drum spre lift.

Dimpotrivă.

87

Fabian a ieşit din bucătărie cu cafea proaspătă şi a trebuit să-şi reamintească sieşi că este, de fapt, în propriul living, nu într-un centru de investigaţii aflat departe sub pământ. Cu ajutorul lui Tomas şi al lui Jarmo, în mai puţin de două ore reuşise să deretice după spargere şi aşezaseră mobila în aşa fel încât masa extensibilă din sufragerie, desfăcută complet, se afla în mijlocul încăperii, iar canapeaua şi fotoliile erau de-a lungul pereţilor. Toate documentele anchetei erau despachetate şi pereţii erau acoperiţi cu fotografiile, însemnările şi indiciile care dispăruseră din camera de anchetă iniţială.

Din fericire, Jarmo fotografiase totul înainte să împacheteze lucrurile la sediu, aşa că în cea mai mare parte erau aşezate şi catalogate exact ca înainte. Niva a sosit după o oră cu echipamentul ei, şi acum erau pregătite şi conectate toate ecranele, calculatoarele şi imprimantele, precum şi câteva cutii negre cu lumini care clipeau.

Nu mai lucraseră niciodată împreună atât de eficient. Obişnuita trăncăneală era suspendată şi toţi aveau un scop comun – să-l identifice şi să-l aresteze pe adevăratul făptaş. Persoana care îi trăsese pe sfoară

şi îi prostise cu indicii false atât de amănunţite, încât ancheta era, în mod oficial, închisă.

– Hmm..., a zis Jarmo, turnând în ceşti cafeaua aburindă. Pornim?

– Pot să încep eu, a zis Fabian, şi le-a spus celorlalţi de evenimentele din ultimele douzeci şi patru de ore. Convorbirea înregistrată dintre Edelman şi Grimås. Că a găsit un pasaj care lega apartamentul lui Ossian Kremph de apartamentul dezafectat şi că aşa a reuşit făptaşul să intre în locuinţa lui Kremph, să-i înlocuiască medicamentele şi să planteze diferite dovezi incriminante. Le-a spus de camera video ascunsă şi că era aproape sigur că făptaşul a înecat-o pe Semira Ackerman şi i-a scos corneea dreaptă puţin înainte să ajungă el acolo. Şi le-a spus că urmele par să ducă la un patolog pe nume Gidon Hass prin intermediul Ambasadei Israelului din Stockholm. Când a terminat, s-a lăsat din nou tăcerea şi nimeni n-a spus nimic câteva minute. Aveau nevoie cu toţii să digere informaţiile şi să cugete înainte să poată merge mai departe.

– Patologul acela. Ştim ceva mai mult despre el? a întrebat Tomas, în cele din urmă, amestecându-şi băutura cu proteine.

– Este expert în transplantul de organe şi până acum trei ani era la conducerea institului de patologie din Abu Kabir. De atunci încoace pare să se fi dat la fund, a zis Fabian.

– Abu Kabir. Nu-i un oraş din Egipt? a întrebat Jarmo.

– Da, însă e şi un cartier din Tel Aviv. Fabian s-a răsucit spre Niva. Ai reuşit să dai de o fotografie a lui?

– Mă întrebam când o să vrei să ştii.

Niva a printat o imagine şi i-a înmânat-o.

Fabian l-a recunoscut imediat pe bărbatul din fotografie. S-a răsucit spre peretele pe care erau prinse

cu piuneze celelalte fotografii şi a dat jos una în care fostul ambasador al Israelului Rafael Fischer stătea la masă alături de fiul lui, Adam.

– Vedeţi? Acesta e el.

A arătat bărbatul aşezat de partea cealaltă a fostului ambasador, care se apleca spre el ca şi cum ar fi vrut să-i spună o taină.

– Da, desigur, a zis Jarmo, dând din cap. Asta explică legăturile victimelor cu Ambasada Israelului.

– În ce fel? a zis Tomas.

– În loc să se adreseze sistemului de sănătate suedez pentru un nou organ...

– Dar au încercat aici, l-a întrerupt Niva. Am căutat dosarele medicale ale victimelor, şi toate trei s-au aflat pe listele de aşteptare timp de câţiva ani, până la jumătatea anului 1998.

– Şi ce s-a întâmplat atunci? a întrebat Tomas.

– Au fost scoase de pe lista de aşteptare înainte să se efectueze transplantul.

– În loc de asta, s-au adresat ambasadorului, care i-a pus în legătură cu Hass, a zis Jarmo, întinzându-se.

– În ce-l priveşte pe fiul lui, Adam Fischer, n-am nici o îndoială, a zis Fabian. Cât despre Carl-Eric Grimås, probabil că a trebuit să se folosească de Edelman, care în acea vreme avea legături strânse cu ambasada.

– Aşa că acum face tot ce poate ca să bage gunoiul sub preş, a zis Tomas.

Fabian a încuviinţat din cap.

– Dar încă nu ştim care este legătura cu Semira Ackerman. Ştie cineva când a fost făcută această fotografie?

– În august 1998, la nunta surorii lui Adam Fischer, la Tel Aviv, a zis Tomas şi a dat pe gât băutura cu proteine.

– Iarăşi Tel Aviv, a zis Niva.

– Poate că atunci a căpătat Adam Fischer inima cea nouă? a zis Tomas. Asta ar explica de ce el e cel cu baston, nu tatăl lui.

Fabian a încuviinţat.

– Fabian, în altă ordine de idei. Jarmo şi-a pus lapte în cană. Când ai descoperit pasajul acela dintre apartamente?

– Aseară, cândva după ora nouă.

Jarmo s-a întors spre Tomas cu tâlc, apoi s-a uitat la Fabian.

– Aşadar, pe tine te-am auzit în dormitor.

Fabian a încuviinţat.

– Asta mă face să mă întreb cine mi-a spart apartamentul. Până ce aţi venit voi, eram convins că e aceeaşi persoană care a confiscat dosarele de la sediu.

– Cu siguranţă asta căutau. Însă noi am ajuns primii, a zis Tomas, zâmbind cu mândrie.

– Întrebarea este ce facem dacă se întorc? a zis Jarmo.

Au tăcut şi au lăsat întrebarea să plutească în aer, ca şi cum abia acum şi-ar fi dat seama cât de puţin ştiu, în realitate. Nu se auzeau decât degetele harnice ale Nivei pe tastatură.

– Auziţi, am o idee, a zis ea în cele din urmă, luându-şi ochii de pe monitor. De fapt, îmi retrag cuvintele. E prea devreme ca să încep să vorbesc despre asta şi, apoi, nici măcar nu sunt sigură să ar funcţiona.

– Haide, zău. Ai început deja să ne spui, a zis Tomas.

– Bine... Putem presupune cu destulă certitudine că făptaşul a fost în anumite locuri la un anumit moment. Cu cât mai multe, cu atât mai bine. Şi, de fapt, avem câteva locuri confirmate. De exemplu, ştim că a plecat din clădirea parlamentului pe uşa din spate

exact la ora 15.24, pe 16 decembrie. De asemenea, putem presupune că a fost în apartamentul dezafectat din Östgötagatan aseară, chiar înainte ca Fabian să ajungă acolo. Ce alte locuri mai avem?

– Avem caseta de supraveghere cu el plecând din parcarea din Slussen în maşina lui Adam Fischer, a zis Tomas. Va trebui să verificăm ora exactă, dar cred că era după-amiaza zilei de optsprezece.

– Şi depozitul din Shurgard, a zis Jarmo. Trebuie să fi fost acolo de mai multe ori. Doar că nu ştim când.

– Bun, şi cum crezi că am putea să folosim toate aceste informaţii? a zis Fabian.

– Dacă analizăm traficul mobilelor din releele din jurul fiecărui loc la momentul relevant, am putea găsi cel puţin un număr de mobil care se repetă. După asta, nu mai rămâne decât să fie localizată şi arestată persoana respectivă.

Fabian nu ştia ce să zică, şi se părea că nici Tomas şi Jarmo nu ştiau. Dar era sigur că îşi pun şi ei aceeaşi întrebare ca el.

De ce nu s-a gândit nimeni la asta până acum?

Telefonul lui Fabian a început să sune, şi apelul era de la un număr neafişat.

– Da, bună... a zis Fabian.

– Vorbesc cu Fabian Risk? a întrebat o voce feminină stresată.

– Da. Cu cine vorbesc?

– Carnela Ackerman.

– Ackerman?

– Sunt sora Semirei. Cred că m-aţi văzut pe Stureplan vinerea trecută. Am putea să ne întâlnim? Ştiu cine a fost în casa dumneavoastră.

– Spuneţi-mi când şi unde.

– Gondolen. Aştept în spatele barului.

S-a auzit un clic înainte ca Fabian să poată răspunde.

88

Fabian intra prima oară în Gondolen de la prânzul de Crăciun al poliției. Fusese cu patru ani în urmă și aproape că uitase ce priveliște minunată oferea restaurantul. În ciuda întunericului și a norilor grei care se pregăteau să dezlănțuie alt viscol, era uluitor. Stockholmul era, practic, la picioarele sale. Trecând prin restaurant spre bar, a văzut totul, de la Turnul Kaknäs[1] din cartierul Gärdet până la zgârie-norii luminați din piața Hötorget și ceasul rotitor din neon roșu și verde al magazinului universal NK.

Nu era sigur că avea s-o recunoască pe femeia din Stureplan. Fusese concentrat pe sora ei, Semira. Însă și-a dat seama imediat, după expresia stresată cu care se tot uita în spate în vreme ce strângea în mână paharul, agitată, care este Carnela Ackerman și s-a așezat la bar lângă ea. Era foarte atrăgătoare și arăta ca un manechin cu părul ei lung, de un castaniu-auriu, cizme de piele, blugi, cămașă polo de un roșu-închis și un colier cu pietre mari.

– Nu știu ce informații ai primit de la poliție despre sora ta. Dar...

---

[1] Aici își au sediul transmisiunile TV și radio suedeze.

– Semira n-ar fi mers niciodată aşa pe gheaţă, l-a întrerupt Carnela, fără să-şi ia ochii de la pahar. Niciodată. În schimb, eu aş fi putut face asta. Întotdeauna m-am aruncat în necunoscut şi am avut încredere că va fi cineva acolo să mă prindă. A luat o gură de vin şi şi-a scuturat capul. Mama zicea întotdeauna că eu i-am scos atâţia peri albi, cu toate că n-am aterizat niciodată în braţele ei. Ci în ale Semirei. Nu m-a dezamăgit niciodată în toţi aceşti ani, şi când s-a ivit, în sfârşit, ocazia s-o răsplătesc, uite cum s-a terminat.

Se străduia să nu plângă, însă n-a putut să-şi stăvilească lacrimile.

Fabian i-a dat un şerveţel.

– Cum ai ajutat-o?

– Suferea de keratopatie buloasă, care i-a afectat una dintre cornee. În cele din urmă, a ajuns aproape oarbă la un ochi şi suferea atât de mult, încât nu mai putea să facă nimic. Nici măcar să citească. Şi îi plăcea grozav să stea cu o carte în mână.

Carnela şi-a şters ochii.

– Deci, tu eşti legătura cu Ambasada Israelului?

De-abia acum l-a privit în ochi.

– De unde ştii asta? Lucrez acolo.

– Spuneai că ştii cine mi-a spart locuinţa.

Ea a încuviinţat, şi-a deblocat mobilul şi i-a arătat o fotografie cu doi bărbaţi în costume care intrau în Volvo-ul negru pe care îl văzuse Fabian lângă intrarea în blocul lui.

– Lucrează la Ambasada Israelului şi încearcă să-l aresteze pe făptaş înainte s-o facă poliţia.

Aşadar, ambasada făcea propria anchetă. Evident.

– Ai idee cum au fost săvârşite omorurile şi vreo teorie despre cine ar putea să fie? a zis Fabian.

Carnela a ridicat din umeri.

– Nu ştiu, însă se zvoneşte că cineva a reuşit să pună mâna pe o listă sau un soi de document cu toate transplanturile intermediate de ambasadă. Ceea ce, de fapt, nu e chiar atât de ciudat. În acest moment, în tot biroul e o harababură cumplită, din cauză că tocmai ne strângem lucrurile ca să ne pregătim de mutarea în Nobelparken. Vreau să ştii că aţi arestat persoana greşită şi că probabil mai sunt câteva persoane pe lista aceea.

Fabian a încuviinţat din cap.

– Ai putea să-mi dai nişte nume?

Ea a făcut semn că nu.

– Carnela, cunoşti pe cineva care se numeşte Gidon Hass?

Pe dată ochii ei au luat o expresie tensionată.

– Ce ai auzit despre el?

– Deci, ştii cine este.

Ea a încuviinţat din cap aproape imperceptibil.

– E văr cu ambasadorul şi se află acum aici...

– Aici, adică la Stockholm?

Ea a încuviinţat din nou.

– Şi ştii de ce se află aici?

Fără să răspundă, ea s-a uitat în spate şi şi-a terminat vinul.

– Carnela, dacă ai informaţii care ne pot ajuta să arestăm persoana care...

– Îmi pare rău, a zis ea. Dar asta nu se poate. Am spus deja prea multe.

Şi-a luat geanta şi a coborât de pe scaunul de bar.

– Carnela, stai... Te-a ameninţat cineva?

Fabian a întins mâna ca s-o oprească, dar ea i-a împins-o deoparte şi a pornit în grabă spre ieşire.

89

Crede-mă, văd cum te fâţâi pe-aici şi nu-ţi doreşti nimic mai mult decât să fii luată, zisese el, râzând, ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Afurisita aia de jigodie slinoasă. *În toate felurile, ca să simţi că eşti vie*, spusese mai departe, pe când ea era aproape asfixiată de răsuflarea lui lipicioasă. Fiecare celulă din corpul ei îl urâse. Încă îl ura, şi probabil avea s-o facă până la sfârşitul vremurilor.

Şi totuşi, trebuia să recunoască în sinea sa.

Kim Sleizner avea dreptate. Avusese revelaţia seara trecută, târziu, după un lung drum pe strada Götgatan acoperită de zăpadă în căutarea altui hotel. Voia să meargă cât mai departe posibil de Carsten, aşa că n-a contat că a trebuit să bată drumul până în Medborgarplatsen ca să găsească unul. După ce a făcut rapid baie, ca să se încălzească, s-a culcat. Avea de gând ca dimineaţa să se scoale devreme, să ia repede micul dejun şi să zboare acasă cu prima cursă disponibilă. Apoi avea să schimbe încuietorile şi să ia legătura cu o firmă de mutări care să împacheteze lucrurile lui Carsten şi să le ducă acasă la părinţii lui, la Silkeborg. La urma urmei, era apartamentul ei.

Un plan perfect, după părerea sa, dacă ar fi reuşit să adoarmă. Vocile locuitorilor din Stockholm care petreceau ajungeau până în camera ei, aşa că zăcea acolo, sucindu-se de pe o parte pe alta, simţind cearşafurile răcoroase pe pielea proaspăt îmbăiată. Atunci i-a dat prin cap că jigodia avusese, de fapt, dreptate.

A încercat cu degetele, dar asta n-a făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Aşa cum susţinuse el. *În toate felurile, ca să simţi că eşti vie.* Şi a hotărât că ar trebui să înceapă acum.

Şi-a pus din nou rochia şi pantofii cu toc înalt şi s-a luat după vocile de pe stradă până la Kvarnen – o berărie aflată chiar după colţul cu Götgatan. Coada era lungă, însă a reuşit să se strecoare în faţă şi, odată intrată, nu i-a trebuit mult până să pună ochii pe victima sa.

El stătea în picioare la bar cu o halbă de bere în mână, vorbind cu nişte prieteni. De fapt, nu era deloc genul ei. Cu părul roşu cârlionţat şi faţa plină de pistrui, era opusul frumuseţii clasice. Dar cămaşa descheiată mult arăta în ce formă bună este, iar charisma lui a fost irezistibilă.

N-a trebuit decât să stea la câţiva metri şi să-i arunce câteva priviri ca el să-şi lase prietenii şi să vină la ea. Ea a încercat să spună ceva în suedeză şi el i-a răspuns în engleză. I-a uitat numele din clipa în care el l-a rostit. Avea să-şi amintească de el ca de *suedezul roşcovan*.

A condus-o la subsol, unde forme de ipsos ca nişte fantome ieşeau din pereţii de piatră şi, pe ringul de dans care clocotea, unde oameni transpiraţi se ciocneau unii de alţii, au dansat de parcă n-ar mai fi existat un mâine. Şi-a amintit cum a stat în spatele ei, atât de aproape, încât a putut să simtă că e mult mai dotat decât Carsten.

Nu-şi amintea cum plecase de pe ring. Totul părea să se fi petrecut într-o fracţiune de secundă şi, deodată, erau în camera ei de la hotel, golind minibarul şi pipăindu-se unul pe altul ca nişte adolescenţi nerăbdători care au, în sfârşit, o casă la dispoziţie. La un moment dat ea trebuie să fi adormit, până la urmă, şi tocmai se trezise.

Era deja zece şi jumătate şi roşcovanul plecase. Din fericire. Având în vedere durerea care îi zvâcnea între picioare, n-ar mai fi făcut faţă încă unei runde. A râs şi şi-a dat seama că, probabil, în ultimele ore făcuse dragoste de două ori mai mult decât în toţi anii petrecuţi cu Carsten şi şi-a jurat să facă din asta o tradiţie.

De acum încolo, în fiecare marţi avea să iasă seara în oraş ca să-şi alimenteze respectul de sine. Exact asta făceau bărbaţii şi părea că funcţionează. De mult nu mai fusese atât de fericită şi înviorată. Nici măcar n-o durea capul. Singura regulă era ca în fiecare săptămână să fie altcineva şi, câtă vreme o excita, nu existau legi în privinţa cui putea să fie ţinta ei.

Sunetul telefonului i-a întrerupt gândurile. Apelul era de la un număr suedez.

– Sunt Dunja Hougaard.

– Bună, voiam doar să văd ce mai faci. Ai dispărut, şi la început, am crezut că poate te-ai dus acasă în weekend. Dar apoi am auzit ce s-a întâmplat. S-a auzit un oftat adânc. Ca să fiu sincer, nu înţeleg cum ai putut să te azvârli în asta de una singură. Trebuie să fi fost groaznic.

– Nu credeam că el o să fie acolo. Şi după aceea a fost prea târziu, a zis Dunja, reuşind în sfârşit să-şi dea seama a cui era vocea. Dar, Klippan, acum sunt bine.

– Eşti sigură?

– Foarte sigură.

– Mă bucur să aud asta. Atunci o să profit de ocazie ca să-ți urez Crăciun fericit.

– Mulțumesc, și ție la fel. Concediu plăcut!

– O, va fi. De data asta mi-am luat două săptămâni, chiar dacă nu prea avem multe zile libere în timpul anului. Berit a fost cea care a insistat. În câteva ore mergem la aeroport și apoi direct în Thailanda.

– Sună bine.

– A costat o mică avere, dar să sperăm că o să merite banii dați.

– Cu siguranță. Atunci, călătorie plăcută! a zis ea, încercând să pună capăt convorbirii, care îi consuma bateria telefonului.

– Mai e ceva, și sper să nu te superi că întreb. E adevărat că era în apartamentul tău când ai ajuns acasă?

– Da.

Răspunsul ei a fost urmat de tăcere, și Dunja aproape că îl putea auzi pe Klippan cum își caută cuvintele.

– Dar nu-i așa că e ciudat? a zis el, în cele din urmă. De ce să te lase în viață și să te încuie în mașină cu toate cadavrele alea ciopârțite, dacă voia până la urmă să te omoare? Lucru care ar fi fost mult mai ușor când erai drogată, în clădirea industrială din Kävlinge.

Klippan avusese exact aceeași reacție ca ea.

– Pentru că nu e același făptaș, a zis, cu toate că, de fapt, hotărâse să renunțe la teoria asta.

– Dunja, este întocmai ceea ce am bănuit.

– Cred că Willumsen a fost o momeală ca să ne pună pe o urmă greșită, și planul a fost executat atât de bine, încât el ar fi fost condamnat în orice caz. Chiar i-am găsit sperma în Katja Skov.

– N-avea nimic de pierdut și putea la fel de ușor să te găsească el, înainte să-l găsești tu.

– Întocmai.

– Aşadar, ce facem acum? E ceva ce pot să fac înainte de a pleca?

– De fapt, da. Poate că mă poţi ajuta să găsesc numele posesorului unei maşini cu plăci de înmatriculare suedeze?

– Fără îndoială. Nici o problemă. Dă-mi numărul şi mă ocup eu.

– HXN 674, a zis ea, fără să se uite în agenda de pe telefon.

– Bine, îţi trimit un SMS cu răspunsul. Noroc! Sper că totul o să iasă bine.

– Şi eu sper, a zis Dunja şi a închis.

S-a dat jos din pat, a făcut duş, s-a spălat pe cap şi a folosit toate cremele oferite de hotel, care erau înşirate pe chiuvetă. Apoi şi-a pus rochia roşie, care începea să dea senzaţia de murdar. Când a terminat, SMS-ul de la Klippan era deja în telefon.

Nu ştiu unde ai găsit maşina, dar numele proprietarului este Carl-Eric Grimås. A fost ministrul justiţiei din Suedia înainte să pice în ghearele „Canibalului“, acum mai puţin de o săptămână. Dar asta nu poate să aibă nimic de-a face cu cazul nostru, nu? Klippan

A scris un răspuns scurt, s-a dus la fereastră, a dat deoparte draperiile şi s-a uitat la parcul acoperit de zăpadă de peste drum. La un capăt al parcului se jucau vreo treizeci de preşcolari, iar la celălalt doi bărbaţi le vindeau trecătorilor brazi de Crăciun.

Nu, trebuie să fie ceva cu totul diferit. Mulţumesc şi concediu plăcut! Dunja.

Auzise de Canibal, care se apucase dintr-odată să omoare iar, la câţiva ani după ce îşi executase sentinţa. Făcuse oarecare vâlvă şi în ziarele daneze şi, pentru o clipă, chiar cochetase cu ideea că există o legătură cu ancheta sa. Doi făptaşi celebri. Unul danez şi unul

suedez. Amândoi încep din nou să facă victime şi lasă urme evidente. Însă, neavând ceva mai concret, a abandonat ideea şi a continuat pe direcţia Willumsen.

Acum amândoi muriseră şi anchetele erau închise.

Poate că maşina cu două locuri suedeză aflată pe fundul apei în portul Helsingør era exact ceea ce îi trebuia ca să reînvie ancheta sa şi pe cea suedeză.

90

Am reuşit să intru. Cred că cel mai bine e să vii aici. Vreau să zic, imediat. N

Fabian a ridicat privirea de pe ecran şi a văzut un punctişor roşu mişcându-se de la un cartier la altul pe harta Stockholmului proiectată pe perete. Se afla în sala de şedinţe împreună cu Tomas şi Jarmo, ascultând raportul dat de Markus Höglund şi Inger Carlén despre raidul împotriva lui Diego Arcas.

– Vizăm şase apartamente pe care le-am localizat într-un cerc din jurul oraşului, a zis Inger.

Nici unul dintre ei nu avea o investigaţie proprie. Cel puţin, nu în mod oficial.

– Plus Black Cat de pe Kungsholmen, a continuat Höglund, care stătea alături de ea la capătul scurt al mesei, cu un fursec în mână.

– Şi când vreţi să atacaţi? a zis Fabian, încercând să grăbească şedinţa.

Oficial sau nu, făptaşul nu numai că era încă în libertate, dar, după ceea ce spusese Carnela Ackerman, probabil mai avea câteva victime pe listă. Ca să nu mai spunem că Niva tocmai reuşise să intre în sistemul de telefonie mobilă, după ce muncise zi şi noapte.

– Mâine-seară, a zis Inger.

– Şi sper că ceea ce voiai să spui este, de fapt, *noi*, a zis Höglund, privindu-l în ochi pe fiecare dintre ei. Aceasta este o operaţiune atât de mare, încât o să avem nevoie de ajutor de la toată lumea din departament.

Fabian a schimbat priviri cu Tomas şi Jarmo şi şi-a dat seama că ei nu primiseră încă mesajul de la Niva.

– Înţelegem că asta vine într-un moment nepotrivit, chiar înainte de Crăciun, a continuat Inger. Dar, din păcate, Diego Arcas nu-şi ia concediu de Crăciun.

Höglund a apăsat pe telecomandă şi harta a fost înlocuită cu o fotografie aeriană a cvartalului din jurul clubului de noapte.

– După cum ştiţi, Black Cat se află aici, într-un mare spaţiu subteran care dă spre Hantverkargatan. A arătat cu indicatorul laser. Dar, pentru că are trei ieşiri diferite, va trebui să ne împărţim...

Fabian nu l-a mai ascultat. Telefoanele lui Tomas şi Jarmo tocmai începuseră să vibreze pe masă, în faţa lor, şi i-a văzut cum deschis mesajul de la Niva.

– O echipă de intervenţie va pătrunde pe aici, prin luminatorul din curte, a zis Höglund, arătând din nou. Cealaltă va aştepta într-un autobuz dincolo de colţ, pe Polhemsgatan, şi la semnalul nostru va pătrunde pe intrarea principală de pe Hantverkgatan. Întrebări?

– Nu, cred că totul e limpede. Tomas a ridicat privirea de la telefon. Sau mai vreţi să ziceţi ceva?

– Foarte clar, a zis Jarmo, punându-şi telefonul în buzunar.

– Este important să nu dea nimeni semnalul de pornire înainte ca spectacolul să fie în plin avânt, a zis Inger. Atunci, şi numai atunci, când sunt cel mai neatenţi şi vulnerabili, o să intrăm. Bine?

– Mai e ceva? Că am o mulţime de lucruri de făcut, a zis Fabian.

– Nu, cred că asta a fost tot, a zis Inger, oftând.

– Poate c-ar fi bine să profităm de ocazie ca să facem nişte cumpărături de Crăciun, cât e încă linişte, a zis Jarmo, zâmbind.

– Bună idee, a zis Tomas, ridicându-se de pe scaun.

– Staţi un pic, a zis Höglund, ridicând mâinile. Eu şi Inger am lucrat la asta mai mult de şase luni. Nu se poate să dăm chix. Înainte să plecaţi, vreau să ştiu că sunteţi siguri că aţi înţeles toate amănuntele.

– Foarte siguri, a zis Tomas şi a plecat din sala de şedinţe împreună cu Fabian şi Jarmo.

– Da, am intrat, a zis Niva. Dar, pentru că nu sunt la IIRAN, distracţia o să se termine de îndată ce păienjenii dau de mine.

– Păienjenii? a zis Fabian, văzându-l pe Edelman că iese din bucătărie cu o cană de cafea, în vreme ce mergea zorit pe coridor împreună cu Tomas şi Jarmo.

– Da, adică roboţii. Chestia e că am nevoie de mai multe informaţii, şi repede.

– Bine, doar că acum nu e momentul potrivit pentru mine, a zis Fabian, încercând să citească ceva pe faţa lui Edelman.

Însă el arăta complet neutru. S-a străduit să nu dezvăluie nimic şi l-a salutat cu o înclinare scurtă a capului, fără să încetinească pasul. Edelman i-a răspuns la fel, mergând mai departe spre biroul său, şi părea că durează o veşnicie până să ajungă.

– Tot ce trebuie să faci este să asculţi, a continuat Niva. Aşa cum ziceam ieri, am nevoie de mai multe locuri şi ore. Cu cea mai mare precizie. Acum nu am decât două, uşa din clădirea parlamentului şi

apartamentul dezafectat, care nu sunt suficiente. Aşa că Huey şi Dewey[1] trebuie să vadă iar caseta de supraveghere şi să-mi dea ora exactă la care făptaşul a fost în parcarea din Slussen, iar tu poţi lucra la Shurgard.

– Lucrăm cât de repede putem.

Fabian a dat colţul şi s-a ciocnit de o femeie, care şi-a scăpat sacoşa din mână.

– Ah, scuze, a zis ea.

– Eu sunt cel care trebuie să-ţi ceară scuze.

Fabian s-a lăsat pe vine, a adunat periuţa de dinţi şi miniflacoanele de şampon şi loţiune de corp care căzuseră pe podea şi le-a pus la loc în sacoşa de la Hennes & Mauritz în care erau o rochie roşie şi o pereche de pantofi cu toc înalt.

– Eşti din Danemarca? a zis Tomas, încordându-şi pectoralii.

– Da, caut la Malin Rehnberg. Ştii unde şade ea? a zis Dunja.

– Pe moment nu şade, stă culcată, a zis Tomas, rânjind.

– Din păcate, e în concediu medical şi n-o să se întoarcă decât peste cel puţin şase luni, a zis Fabian, înapoindu-i sacoşa Dunjei, care era îmbrăcată cu blugi şi o bluză albă pe sub paltonul descheiat.

– Dar poate că te pot ajuta eu? a zis Tomas.

– Da, este vorba de maşină care se pare că i-a aparţinut lui...

– Alo? V-am zis oare că e urgent? s-a auzit vocea Nivei din telefon.

– Îmi pare rău, dar, din păcate, trebuie să plecăm. Tomas... a zis Fabian, pornind în grabă.

---

[1] Nepoţii lui Donald Duck din filmele lui Walt Disney

*

Dunja s-a uitat după cei trei bărbaţi care se îndepărtau pe coridor şi s-a întrebat ce să facă mai departe. Singurul său contact de la Biroul Naţional de Investigaţii Criminalistice din Stockholm era în concediu medical şi se părea că n-avea să revină prea curând. Consecinţele lipsei sale de somn începuseră să se arate. Nu-şi dorea decât să se ducă acasă şi să-şi tragă pătura peste cap.

– Scuzaţi-mă, dar păreţi derutată. Căutaţi pe cineva?

Dunja s-a răsucit şi l-a văzut pe Herman Edelman îndreptându-se spre ea.

– Da, de fapt, venisem să vorbesc cu Malin Rehnberg, dar se pare că e bolnavă.

– Da, aşa este. Însă eu sunt şeful ei. Poate că vă pot ajuta. I-a întins mâna. Herman Edelman.

– Scuze. Sunt Dunja Hougaard, de la poliţia din Copenhaga.

Şi-au strâns mâinile şi Edelman a condus-o în biroul său.

– Vreţi să beţi ceva? Cafea? Ceai? Ba chiar am şi un pic de Gammel Dansk.

– Nu, mulţumesc, nu-mi trebuie nimic. De fapt, un pahar de apă minerală ar fi minunat.

– Gazoasă?

– Exact.

Edelman a destupat două sticle de Ramlösa şi a turnat-o pe fiecare în câte un pahar.

– De asemenea, aveţi cumva un încărcător pentru mobilul meu? A ridicat iPhone-ul. E mobilul de-a binelea.

– Mort?

– Adică isprăvit.

– Scuze, dar limba daneză nu-i punctul meu forte. Însă *isprăvit* nu poate să însemne altceva decât că aveţi nevoie să-l încărcaţi, şi asta nu-i nici o problemă.

Edelman s-a dus la birou şi s-a întors cu un încărcător.

– Poftim. Şi, apropo, cum aţi ajuns aici? Din câte am înţeles, nu aveţi programată o întâlnire.

– Nu, dar, cum spuneam, voiam să-i fac o surpriză lui Malin, a zis Dunja, băgând încărcătorul în priză.

– Şi v-au lăsat să intraţi aşa?

Dunja a încuviinţat, iar Edelman a clătinat din cap.

– Sper că aveţi pază mai bună la sediul poliţiei din Copenhaga. Bun. Cu ce vă pot fi de folos?

– Lucrez la o investigaţie de omucidere şi am descoperit o maşină care i-a aparţinut ministrului justiţiei de aici.

– Vă referiţi la Carl-Eric Grimås?

– Exact. Numărul de înmatriculare este HXN 674.

– Şi unde aţi găsit maşina?

– Pe fundul apei în portul Helsingør. Şi, din cât am înţeles, el a fost una dintre victimele unui caz important de omucidere de aici, din Stockholm.

– Da, aşa este. Dar, ca să mă lămuresc cu totul. Ce omucidere investigaţi?

– Cercetez o serie de victime care au fost violate şi mutilate.

– Desigur. Vedeta de televiziune şi soţia lui.

Dunja a încuviinţat.

– Credeam că acest caz a fost închis.

– Da, eu tocmai mă ocupam de câteva mărunţişuri nerezolvate ca să mă asigur că n-am scăpat din vedere nimic, când am descoperit această legătură.

– A-i spune „legătură“ ar putea fi un pic de exagerare. Evident, o să vedem despre ce este vorba. Dar sunt sigur că există o explicaţie cu totul rezonabilă.

– Şi care ar putea fi?

– Păi... Se ştia că Grimås colecţionează maşini. Maşini de lux. Şi nu e imposibil ca una dintre ele să fi fost furată şi să ajungă în lumea interlopă. Făptaşul dumneavoastră probabil că avea nevoie de o maşină care să nu poată fi asociată cu el. Dar, cum ziceam, o să am grijă să verificăm toate astea şi promit să vă contactez de cum aflu ceva.

Dunja a scos încărcătorul din telefon şi s-a ridicat.

– Aş prefera să mă căutaţi direct pe mine.

I-a înmânat cartea de vizită.

– Sigur. Nici o problemă. Şi veţi putea fi găsită la acest număr şi între Crăciun şi Anul Nou?

– Răspund întotdeauna la acest număr.

I-a strâns mâna.

– Când nu e descărcat, adică, a zis Edelman râzând şi a condus-o afară.

91

Când Fabian s-a întors acasă, împreună cu Tomas şi Jarmo, a găsit-o pe Niva încremenită în faţa celui mai mare monitor pe care se derula o listă lungă de nume şi numere de mobil.

– Să nu-mi spui că toate astea sunt suspecte, a zis Tomas, uitându-se peste umărul Nivei, care n-a catadicsit să-i răspundă.

De-abia acum a înţeles Fabian de ce n-auzise niciodată de posibilitatea triangulaţiei unui număr de telefon mobil necunoscut cu ajutorul câtorva locuri şi ore diferite. Lista cifrelor şi literelor părea nesfârşită. Cu toate că Niva derula atât de repede, încât cifrele şi literele se contopeau, părea că n-o să se mai termine niciodată. Chiar dacă ea nu terminase, el a trebuit să facă un efort ca să-şi ţină în frâu scepticismul.

– Trebuie să fie ceva greşit. Nu se poate să fie atât de multe, a zis Tomas, care începuse să-şi lucreze bicepşii folosind o bandă elastică.

– Vorbim de Slussen. Pe acolo trec zilnic sute de mii de oameni. Iată de ce am nevoie de mai multe informaţii, a zis Niva, reţinându-şi iritarea.

– Nu-i de mirare că trebuie să scadă, Tomas s-a răsucit spre Jarmo, care şedea în faţa televizorului,

derulând rapid caseta de supraveghere din parcarea din Slussen. Şi cum merge treaba la tine? Sper că n-ai început să te uiţi prin casetele personale ale lui Fabbe?

– Tocmai am găsit ce căutam. Jarmo a îngheţat imaginea făptaşului care ieşea conducând maşina lui Adam Fischer, cu masca de gaze pe faţă. A plecat din garaj la 15.33.

– Bine, o să punem limita la 15:32, a zis Niva, introducând comanda. Şi când crezi că a ajuns acolo?

– Cu siguranţă nu era în maşină când a intrat Adam Fischer, a zis Tomas, schimbând poziţia, ca să-şi poată exersa tricepşii. Fischer ar fi observat, şi e clar că n-avea habar ce-l aşteaptă.

– Te rog, încetează imediat, a zis Niva. E zgomotos şi miroase a cauciuc.

– Şi care-i problema?

Tomas i-a aruncat lui Fabian o privire poznaşă.

– Fischer. Avea un loc rezervat în garaj? Era locul lui pe aproape? a întrebat Fabian ca să schimbe vorba.

În plus, îşi recăpătase încrederea în idee.

– Sus pe Mosebacke. Apartament cu o privelişte pentru care... Nu poţi să nu-l invidiezi, a zis Tomas şi a mai terminat o serie până să ruleze la loc banda.

– Aşadar, fie că făptaşul l-a urmat pe Fischer cu propria maşină, fie că îl aştepta în garaj.

– Aş merge pe a doua variantă, a zis Jarmo. Am vizionat caseta secundă cu secundă şi vă jur că nu e în nici una dintre maşinile din spatele lui Fischer.

Tomas a oftat.

– Şi cum poţi să fii sigur? Doar n-a intrat cu masca de gaze pe faţă. Practic, putea să fie în oricare dintre maşinile care au intrat după aceea.

– Ei bine, asta e interesant. Doar dacă şi-a schimbat sexul, pentru că la volan au fost doar femei în cele

şapte maşini care au intrat după aceea. Însă, cu siguranţă, expertul trebuie să aibă o explicaţie bună pentru asta.

– Bun, toţi cei de aici suntem obosiţi, a zis Fabian.

– Eu nu, a zis Tomas.

– Nici eu, a zis Jarmo.

– Bine, atunci doar eu sunt. Şi, de fapt, nu contează cu adevărat. Hai să presupunem doar că a stat acolo cel puţin la fel de mult ca Fischer.

– Adică unsprezece minute, a zis Tomas, vârându-şi sub buza de sus un pachet de *snus*.

– Bine, hai să zicem zece minute. Ca să fim siguri. Câţi sunt până acum? a întrebat-o Fabian pe Niva.

– Câteva mii, a zis Niva, cu ochii lipiţi de ecran. Să sperăm că vor fi mai puţini după ce compar cu clădirea parlamentului şi cu apartamentul din Östgötagatan.

– Mai e cineva flămând în afară de mine? a zis Tomas.

– Ia-ţi ce vrei din frigider, a zis Fabian, care era şi el flămând, dar nu se putea smulge din faţa ecranului pe care lista numerelor de mobile se scurta mereu, în vreme ce computerul îşi vedea de treabă.

După şapte minute, când Tomas s-a întors cu o farfurie plină de sendvişuri din pâine prăjită cu marmeladă şi brânză, lista era atât de scurtă încât încăpea pe ecran.

– La câţi am ajuns acum? a întrebat Tomas, în vreme ce hăpăia un sendviş.

– Patruzeci şi trei.

Niva şi-a dezmorţit braţele, fără să se ridice de pe scaun.

– A terminat calculele?

Niva a răspuns cu o înclinare scurtă a capului, şi Fabian a simţit cum dezamăgirea îl trage înapoi în

ceața oboselii. Patruzeci și trei era, desigur, cu mult mai bine decât sute de mii, însă tot erau prea mulți.

– Nu pricep. Chiar se poate ca patruzeci și trei de persoane să se afle în toate aceste trei locuri în același timp?

– Nu uita că asta nu ia în calcul coordonate GPS exacte, a zis Niva, luând ultima felie de pâine prăjită.

– Dar ce naiba...

– Am folosit câteva relee de telefonie mobilă ca să triangulez o arie cât mai mare posibil. Dar, cum spuneam, e departe de a fi o știință exactă. Oricare dintre aceste mașini se poate doar să fi trecut prin Slussen.

– Înțeleg și asta, a zis Fabian. Dar ieșirea îndepărtată a clădirii, la sfârșitul după-amiezii, când ninge de rupe pământul? Zău așa. Trebuie să fie ceva greșit.

– Uiți de Podul Central. Nu e departe de el.

– Bine. Și ce avem pe Östgötagatan?

– În primul rând, e aproape de Götgatan. Dar era ora nouă seara, așa că majoritatea celor care se aflau acolo erau, probabil, locatari.

– De ce nu e un nume lângă număr?

Tomas a arătat spre ecran.

– E o cartelă preplătită.

– Bine, dar cu siguranță că nu-i așa de prost ca să umble cu un telefon la care are abonament pe numele lui.

Niva a ridicat privirea de la ecran.

– De ce nu m-am gândit mai devreme la asta?

– Deci, câte avem acum? a zis Jarmo.

– Unul.

– Doar unul? a repetat Fabian. E deschis?

– Stai să văd...

Mâinile Nivei s-au înapoiat la tastatură.

– Am nevoie de niște *snus*, a zis Jarmo, strecurându-se dincolo de Niva.

– Nu te-ai lăsat?

Tomas i-a înmânat o pungă.

– Nu, telefonul e închis în acest moment, a zis Niva, introducând în continuare comenzi.

– Poţi să vezi dacă a fost în altă parte? a zis Fabian, şi Niva a încuviinţat.

– Axelsberg. Selmedalsvägen, numărul 38, 40 sau 42.

92

Pentru Carnela Ackerman, ultima săptămână nu putea fi descrisă altfel decât un coşmar nesfârşit. În fiecare dimineaţă, când se trezea, ţinea ochii închişi, îşi încleşta mâinile una de alta şi se ruga să fie doar un vis.

Cu două zile înainte murise Semira. În afară de sora sa dragă, nu avea nimic pentru care să trăiască, în afară de slujbă. Se părea că fusese ucisă cu brutalitate. Din cauza dorinţei nevinovate de a scăpa de durere şi de a-şi recăpăta vederea. O dorinţă pe care nici măcar nu cutezase s-o spună cu glas tare. În schimb, şi-a acceptat locul pe o listă de aşteptare nesfârşită.

Nu ştia cine îi pedepsise sora. Însă două lucruri erau clare. Că Semira nu era singura victimă şi că poliţia arestase pe cine nu trebuie. Până şi Fabian Risk o ştia. Îl pomenise pe Gidon Hass, moment în care ea s-a răzgândit şi şi-a dat seama ce forţe era pe cale să trezească.

Voise să-i spună de permisele care încă nu erau complete şi că asta reprezenta o ultimă şansă să oprească mutarea. Curând, avea să piardă şi trenul acela şi dacă ea nu spunea nimic, nu avea să se afle niciodată. Trebuia să-şi adune gândurile şi să hotărască dacă să ia

din nou legătura cu el sau nu. De fapt, ar fi putut să telefoneze, să spună că e bolnavă şi să rămână acasă. În loc de asta, stătea la biroul său, încercând să convingă pe toată lumea că este o persoană pe care te poţi baza.

Îşi dorea ca măcar să fie lăsată în pace, să nu trebuiască să stea de vorbă cu nimeni, şi mai ales cu femeia de la consiliul districtual care nu accepta refuzul. Şi acum femeia de la recepţie o suna din nou.

– Da, sunt Carnela Ackerman, a zis, încercând să pară cât mai neutră posibil.

– Bună, sunt de la recepţie.

– Da, despre ce e vorba?

– Îmi pare rău, dar e femeia aceea de la consiliul districtual. Tot sună, şi acum ameninţă că o să vină neanunţată şi o să ne amendeze dacă nu-i răspundem la întrebări. Ştiu că ai prefera să nu răspunzi la telefon astăzi, şi am încercat s-o amân, dar...

– Bine, fă-mi legătura...

– O, mulţumesc mult.

Carnela a aşteptat să i se facă legătura şi a răspuns:

– Sunt Carnela Ackerman.

– În sfârşit. Ştiţi, nu sunteţi omul cel mai uşor de găsit.

– Nu, am un program foarte încărcat în ultimele zile din an. Cu cine vorbesc?

– Scuze. Mă numesc Eva-Britt Mossberg şi vă sun din partea Administraţiei Districtului Östermalm. Facem un studiu despre condiţiile de lucru ale colegilor dumneavoastră.

– Şi asta nu poate să aştepte până în ianuarie?

– Din păcate, nu. Informaţiile trebuie să fie strânse înainte de sfârşitul anului, şi sunteţi ultimii pe lista mea. N-am decât câteva întrebări simple, şi vă vor trebui cel mult trei minute ca să răspundeţi. Alternativa este să venim în inspecţie şi va trebui să plătiţi pentru asta.

– Bine, bine, hai să terminăm odată.

– Bine. Mulţumesc. Pentru curăţenie. Folosiţi propriul personal sau aduceţi din altă parte?

– Din altă parte.

Carnela n-avea de gând să rostească nici măcar un cuvânt inutil.

– Aha, şi cât de des vin?

– De trei ori pe săptămână. Lunea, miercurea şi vinerea.

– Vin în timpul programului sau...

– Nu, vin după orele de lucru.

– Înţeleg. Şi ce firmă folosiţi?

– Mereu Curat.

– Şi sunteţi mulţumiţi de ei?

– Da.

– Foarte bine, vă mulţumesc şi profit de ocazie ca să vă urez sărbători fericite.

– Cum, am terminat?

– Aşa cum spuneam, nu erau decât câteva întrebări. La revedere.

S-a auzit un clic, şi Carnela Ackerman a rămas acolo, uitându-se la telefonul din mână.

Malin Rehnberg a răsuflat adânc şi a pus mobilul pe masa de lângă pat. Convorbirea îi depăşise aşteptările. Ştia că se pricepe să mintă. Dar chiar atât de bine? Dacă se hotăra vreodată să-şi schimbe cariera, putea să se apuce de actorie. Sau, şi mai bine, putea să fie jucător de pocher profesionist.

A ridicat spătarul patului ca să poată sta comod, apoi a deschis laptopul, a introdus numele firmei de curăţenie în fereastra de căutare şi a dat clic pe site-ul lor. Se lăudau cu case şi birouri uluitor de curate şi cu faptul că sunt atât punctuali, cât şi de încredere.

Din păcate, nu existau fotografii ale personalului sau vreo informaţie despre existenţa unor angajaţi bărbaţi.

N-avea încotro, trebuia să intre în alt rol, aşa că a luat telefonul şi a format numărul. În vreme ce suna, s-a gândit la ce ar trebui să facă dacă şi-au luat deja zilele libere de sărbători şi nu răspund. Poate că ar trebui să-i ceară surorii sale, care lucra la Agenţia de Asigurări Sociale, să-i caute informaţiile despre angajaţi. Riscul era ca ea să-i spună lui Anders, care s-ar da de ceasul morţii. Niva Ekenhielm era o alternativă mult mai bună, oricât o enerva să recunoască asta. Putea obţine informaţiile la fel de repede pe cât putea să distrugă o căsnicie.

– Bine aţi venit la Mereu Curat. Cu ce vă putem ajuta?

– Hei, salut. Mă numesc Malin Rehnberg. Era complet nepregătită să răspundă cineva şi nu se gândise la un pseudonim. Caut pe cineva care să-mi facă locuinţa să arate atât de uluitor de curat pe cât promiteţi pe site.

– Fără îndoială. Locuiţi într-o casă sau într-un apartament? Şi câte camere...

– E mare şi probabil va fi foarte costisitor, a întrerupt-o Malin. Aş prefera un bărbat care face curat. Aveţi aşa ceva?

La celălalt capăt s-a lăsat tăcere.

– Permiteţi-mi să subliniez că nu este vorba decât despre curăţenie. Atâta doar că întotdeauna m-am înţeles mult mai bine cu bărbaţii.

– Înţeleg. Ar trebui să avem câţiva. Dar...

– Minunat! Poate că mi-aţi putea trimite prin e-mail o listă?

– Nu ştiu. Asta...

– Şi încă ceva. Puteţi, vă rog, să adăugaţi numele lor şi fotografii, ca să văd cum arată?

93

Raftul din holul întunecat era plin de mănuşi, căciuli şi fulare, şi pe cuier atârnau câteva paltoane. Pe raftul de dedesubt erau cizme şi pantofi. Mai departe, pe o masă din hol, alături de un fotoliu din nuiele, se zărea un telefon de tip vechi. Însă era prea întuneric ca să vadă dacă este unul autentic, cu cadran.

A reglat unghiul, şi căutarea indiciilor s-a mutat pe podea, când s-a aprins lumina şi în imaginea mică, rotundă şi răsturnată au apărut două picioare goale. Aparţineau unui bărbat vârstnic care se scărpina pe capul acoperit cu păr cărunt.

Fabian a tras înapoi oglinda de dentist, a închis cu grijă capacul fantei pentru corespondenţă şi s-a grăbit să coboare scările.

Poziţia geografică pe care le-o dăduse Niva prin triangulaţia releelor de telefonie mobilă era departe de a fi exactă. Pe Selmedalsvägen, la numerele 38–42, erau trei intrări diferite cu acces la opt etaje, fiecare etaj având trei până la cinci apartamente. Însă ea nu se bazase decât pe o rază de cincisprezece metri. Care era scenariul cel mai bun. Fabian nu îndrăznea să se gândească la cât de mare ar fi putut să fie în cel mai rău caz, în vreme ce se uita în sus la clădirile de un

cafeniu-deschis înşirate în fața sa, dovada că un arhitect trebuie să fi avut o zi proastă.

Le-au trebuit douăsprezece minute ca să ajungă acolo, cu toate că Tomas pusese luminile roşii şi folosise benzile pentru autobuze. Ca să nu mai piardă timp prețios, s-au împărțit, fiecare luând câte o intrare, şi Fabian tocmai terminase două dintre etajele superioare şi se îndrepta spre etajul şase.

O mamă a intrat în lift cu căruciorul şi el a aşteptat până s-au închis uşile. Bucuros că e, în sfârşit, singur, a început să cerceteze uşile celor cinci apartamente. În fața uneia erau un cărucior şi un sac de gunoi legat. Pe uşa de alături era o placă pe care scria de mână „Locuim aici", cu toate numele membrilor familiei, plus Roşcatu' şi Moşu'. A treia uşă nu era aşa de uşor de eliminat. Pe capacul fantei pentru corespondență scria „M. Carlsson", sub un autocolant pe care scria să nu se pună reclame.

Fabian a sunat cu o mână şi şi-a pipăit cu cealaltă tocul pistolului de la umăr, sub haină. Da, era acolo. Arma de serviciu, pe care de obicei n-o lua cu el şi care nu fusese folosită niciodată în afara poligonului. N-ar fi putut spune de ce, dar întotdeauna îl stingherea s-o aibă la el. Ca şi cum ar fi purtat cravată când toți ceilalți erau în tricouri. Dar Tomas şi ceilalți au insistat să fie înarmat, şi el a fost de acord că, probabil, e o idee bună. În orice clipă se putea trage asupra lor. În spatele oricăreia dintre uşile apartamentelor putea să stea făptaşul, pregătit, aşteptând.

Pe când suna a doua oară, Fabian s-a întrebat dacă el însuşi e pregătit. Dacă şi-ar scoate pistolul şi ar apăsa pe trăgaci fără şovăială. Undeva, în adâncul său, ştia răspunsul şi nu putea decât să spere că se înşală.

Şi-a scos din buzunar oglinda de dentist, i-a întins tija şi tocmai o dirija cu atenţie prin fanta pentru corespondenţă când mobilul a început să vibreze în buzunar. L-a scos cu mâna liberă şi l-a dus la ureche, în vreme ce regla unghiul oglinzii.

– Bună, tati, a auzit vocea Matildei.

– Bună, Matilda, tu eşti? E bine la tanti Lisen?

A cercetat holul şi a văzut, pe lângă câteva chitare rezemate de perete, o cuşcă de sticlă murdară, luminată, în care era ceva păros cu multe picioare.

– Nu, e rău. Theo zice că sunt un rahat şi că o să mă altoiască.

– Nu, de ce să zică aşa ceva?

– Pentru că i-am spus lui mami că a plecat pe furiş pe fereastră aseară.

– Ce zici că a făcut? a întrebat Fabian, în vreme ce vedea cum trece cineva de o chitară şi vine drept spre el. A tras de oglindă, dar era înţepenită.

– A plecat şi nu s-a întors decât...

– Matilda, trebuie să închid. Vorbim mai târziu...

Uşa s-a deschis şi un bărbat cam de treizeci şi cinci de ani s-a repezit afară, în pantaloni de trening şi cu pieptul gol.

– Crezi că n-am văzut ce faci? Duhnea a bere şi l-a îmbrâncit pe Fabian în perete. Perversul dracului!

– Sunt de la poliţie, a zis Fabian, reuşind în cele din urmă să-şi scoată legitimaţia şi s-o ridice spre bărbat. Căutăm un suspect într-unul dintre apartamentele de aici şi, când n-ai răspuns, am presupus că nu eşti acasă.

– Aşa că te-ai apucat să spionezi prin fanta din uşă. Măcar e legal aşa ceva?

Bărbatul i-a dat drumul lui Fabian şi a înşfăcat legitimaţia.

– Suntem contracronometru şi asta e singura şansă pe care o avem.

Fabian a reuşit să scoată oglinda şi şi-a luat înapoi legitimaţia.

– Înţeleg, şi acum ce se întâmplă? Trebuie să merg la interogatoriu?

– Nu, dacă se iveşte ceva, luăm iar legătura cu tine. Ce ştii despre vecini?

– Practic, nimic. Bărbatul părea aproape dezamăgit că nu se mai întâmplă nimic. Cu toate că ţâncii de acolo zbiară ca purceii la tăiere în fiecare afurisită de zi, începând la cinci şi jumătate dimineaţa. E aşa de rău, că m-am gândit să fac plângere. Pot s-o fac la tine?

– Nu. Însă, cum spuneam, o să te căutăm dacă avem nevoie de tine.

Ca să fie limpede că au terminat discuţia, Fabian s-a întors cu spatele şi a sunat la uşa apartamentului de alături. A aşteptat sunetul paşilor şi al uşii închise în spatele său. Dar, când n-a auzit nimic, s-a răsucit înapoi spre bărbatul care era evident că are de gând să stea acolo şi să se uite.

– Cum ziceam, o să te căutăm noi.

– Hei, nu-i ilegal să te uiţi, nu?

– Nu, dar aş prefera ca tu... Uf, las-o baltă.

Fabian s-a resemnat, cu un oftat, s-a întors la uşa de alături şi a sunat din nou. Cum n-a răspuns nimeni, a scos oglinda şi a băgat-o prin fanta pentru corespondenţă.

– E permis aşa ceva?

Fabian a încercat să-l ignore pe bărbat şi s-a concentrat pe ceea ce vedea în oglindă.

– Păi, ia te uită. Omul învaţă ceva în fiecare zi.

Holul semăna cu cel al bătrânului de deasupra, doar că uşile erau deschise şi lăsau să intre destulă lumină ca să poată studia mobilierul.

– Vezi ceva ca lumea?

– Nu. Doar lucruri banale, a zis Fabian, răsucind încet oglinda.

Culori. Culori peste tot. Pereţii erau zugrăviţi în roşu şi peste o oglindă mai mare, cu rama aurită, atârna o pânză subţire, galbenă, care avea cusute pe ea oglinjoare şi paiete. Pe peretele opus se aflau mici rafturi cu suporturi pentru lumânări de diferite culori, iar preşul care se întindea peste întregul hol era verde cu albastru. În afară de un pulover cenuşiu şi o jachetă groasă neagră, celelalte haine de pe cuier erau viu colorate.

A orientat oglinda în jos ca să vadă încălţămintea de pe raft, dar a dat de un ochi al unei măşti de gaze. Şocul l-a făcut să tresară şi a scăpat din mână oglinda, care a dispărut prin fanta din uşă.

– Hei! *What the fuck*[1] a fost asta?

– Trebuie să-ţi cer să te întorci acum în apartamentul tău.

– Ai văzut ceva important?

– Am spus să intri în apartamentul tău.

– Uşurel.

Bărbatul s-a dat câţiva paşi înapoi şi a stat în pragul locuinţei sale, fără să închidă uşa.

Fabian a scos un şperaclu şi o sticluţă cu ulei pentru încuietori şi s-a apucat de lucru.

– Deci, aşa se face...

După un minut sau două a reuşit să răsucească şperaclul ca pe o cheie şi a deschis cu atenţie uşa.

– La naiba, nu se poate să fie asta prima dată.

Fabian s-a uitat prin holul apartramentului. O mască de gaze atârna de un cârlig în colţul cel mai îndepărtat. Poate că era o coincidenţă. Însă cine ţinea în hol o mască de gaze? A mers mai departe. Prima uşă

---

[1] (aprox.) Ce mama mă-sii

ducea la un dormitor care, la fel ca holul, era zugrăvit într-o nuanţă vibrantă. Pereţii erau de un galben cald şi patul din mijlocul camerei avea o cuvertură de puf roz şi nu putea fi mai lat de 110 centimetri. Fabian a încercat să potrivească toate astea cu imaginea pe care o avea despre făptaş. Însă n-a reuşit. Nu ştia la ce trebuia să se aştepte. Dar un lucru era sigur. În nici un caz nu era asta.

O bucată de mătase roşie care făcea ape, cu câteva duzini de lumânări şi câteva vase pentru tămâie, era aşternută pe o comodă aflată de-a lungul unui perete, dincolo de căpătâiul patului. În mijlocul comodei era o fotografie înrămată a unei pietre aşezate pe pământ şi lângă ea era un pick-up vechi care avea pe platan discul lui Etta James, *At Last The Very Best Of*. A apăsat pe butonul de pornire, discul a început să se învârtească şi braţul a coborât.

At last my love has come along
My lonely days are over and life is like a song

Fabian a ridicat fotografia înrămată, ca s-o vadă mai bine şi şi-a dat seama că este ceva scris pe piatră, cu litere mici şi pentru el nedesluşite, în afară de două date.

ןידי סירפא
1977–1998
רחא והשימ בהוא ינא סעפ יא סעפ ףא
רחא והשימל הכה יבל סעפ יא היהי אל סעפ ףא
רחא דחא ףא אלו התא
חצנ ךות לא לעו ,יח ינא דוע לכ
.יל סג זא .הלוכ בוש לכוא בורקב
בוש ונשגפנ ןכמ רחאל
ךילא ילש החטבהה

Nu era arabă, măcar atâta ştia. Şi nu arăta nici ca o limbă asiatică. Dar ar fi putut să fie ebraică. În orice caz, textul îi amintea de literele brodate pe care Edelman le avea pe pereţii biroului. Dar, ca să fie sigur şi să elimine georgiana, armeana şi toate celelalte limbi pe care nu le cunoştea, va trebui să pună pe cineva să examineze fotografia.

Pe de altă parte, era convins că priveşte o piatră de mormânt. Însă a cui? Şi cine era persoana care jelea? Era cu putinţă să fi ajuns unde trebuie? A făcut o fotografie cu telefonul şi i-a trimis-o Nivei, apoi s-a întors în hol şi a intrat în camera de alături.

Un pas peste prag a fost suficient. Nu mai încăpea îndoială. Camera era complet deosebită de restul apartamentului. Aici nu existau culori calde sau obiecte decorative care s-o facă plăcută. Pereţii îi aminteau mai degrabă cum arăta în acel moment livingul său. Însă aici nu se desfăşurase nici o investigaţie.

Aici era locul în care fusese plănuit totul.

Peretele din stânga era acoperit de vechi tăieturi din ziare şi fotografii, de la Ossian Kremph la diferite vârste până la gardianul cu manechinele. Carl-Eric Grimås era şi el acolo, atât ca ministru, cu pălăria şi paltonul cu guler de blană celebre, cât şi tânăr, pe când lucra împreună cu Herman Edelman la Biroul Naţional. Semira Ackerman şi Adam Fischer erau şi ei pe perete.

Dar mai erau acolo chipuri şi nume pe care Fabian nu le cunoştea. Cum ar fi *Karen Neuman* şi *Benny Willumsen*, şi de fiecare persoană erau legate o mulţime de documente, de la extrase ale unor procese şi tăieturi din ziare până la dosare medicale şi însemnări detaliate, cum ar fi programul de lucru şi traseele navetei. Coduri de interfon. Unde îşi cumpărau alimentele. Cu cine se vedeau. Emisiunile TV preferate. Ce haine le

plăceau. Cu alte cuvinte, tot ce trebuie să știe despre obiceiurile lor.

Toate erau conectate prin benzi roșii prinse cu piuneze care se ramificau pe tot peretele. În partea de sus a peretelui era un desfășurător orizontal care începea pe 8 decembrie, cu răpirea lui Adam Fischer și marca fiecare zi până pe 24 decembrie.

Astăzi erau în douăzeci și doi.

Fabian a urmărit cele două benzi roșii spre ultimele două zile, dar amândouă erau incomplete. Cuiele erau încă înfipte în perete, așa că făptașul trebuie să fi smuls toate fotografiile și însemnările înainte să plece de acasă.

Mai rămâneau două zile.

Încă doi care să dispară.

Nu putea să însemne altceva.

Fabian s-a răsucit spre restul camerei, unde pe un perete lung erau rezemate role cu folie de plastic și era un raft plin cu eprubete și altul cu scalpele și tot soiul de instrumente chirurgicale. Un suport pentru haine era plin cu diferite costumații, printre care și uniforma de gardian a lui Joakim Holmberg, cu o burtă falsă, iar pe o toaletă erau peruci și bărbi false.

Într-un dulăpior a văzut mai multe chei și legitimații de acces. Nici una nu era marcată, așa că s-a concentrat pe o masă de lucru pe care se aflau teancuri de dosare și un ecran mare conectat la un calculator așezat dedesubt. A încercat să-l pornească. Dar, când și-a dat seama că nu există tastatură sau mouse, și-a zis că e mai bine să-l ducă acasă, la Niva, și în schimb, a deschis unul dintre dosare.

Conținea printuri de la institutul de patologie din Abu Kabir. Pagină după pagină de tabele lungi, în care în prima coloană erau numere cu cinci cifre și în alta

tipul de sânge. Apoi în fiecare coloană erau înşirate toate organele transplantabile, cu calitatea fiecăruia evaluată pe o scară de la unu la zece.

Alt dosar conţinea documente despre cumpărătorii de organe. Mii şi mii de oameni care au fost în contact cu institutul, dosarele lor medicale, ce organ a fost transplantat şi de la cine l-au primit. Adică, de la care număr cu cinci cifre.

După câteva dosare, a găsit legătura finală. Fotografiile morţilor. Toţi acei oameni care au fost despicaţi şi goliţi de organe fără voia lor şi apoi rebotezaţi cu un număr din cinci cifre scris cu tuş negru pe o etichetă care era fixată pe frunte cu un capsator.

– Măi, măi... S-ar putea spune că ai tras lozul cel mare.

Fabian s-a răsucit şi a dat de vecinul cu pantaloni de trening, care stătea chiar în spatele său.

– Închipuie-ţi, să ai aşa vecin. E incredibil, a continut bărbatul, azvârlindu-şi braţele în aer.

Fabian era pe cale să-i ordone să se întoarcă la el acasă, şi chiar a dat să-şi scoată pistolul, ca să arate cât de serios vorbeşte. Dar n-a mai ajuns s-o facă.

– Bine, ştiu. Ştiu. N-ar trebui să fiu aici. Însă m-a îmboldit curiozitatea. Nu în fiecare zi îţi dai seama că ai aşa vecin. Dar nu-ţi face griji. Plec acum, a zis bărbatul, dispărând în hol.

– Hei, stai un pic!

– Da?

– Ce ştii despre persoana care locuieşte aici?

– Nu mare lucru. Bărbatul a ridicat din umeri. Dar tipa arată al naibii de bine, asta-i sigur.

– Tipa?

Fabian a fost convins că a auzit greşit, până ce l-a văzut pe bărbat că încuviinţează.

94

Dumnezeu ştie că n-a fost uşor. Malin Rehnberg s-a folosit de toată gama iscusinţei sale actoriceşti până a convins-o pe femeia de la Mereu Curat să-i trimită prin e-mail numele şi fotografiile bărbaţilor care fac curăţenie. Ba chiar a fost silită să jure cu mâna pe inimă că o să-i pună să-i cureţe casa săptămânal, timp de cel puţin şase luni. Să vedem ce spune Ursula despre asta, şi-a zis, dând clic pe iconul poştei ca să vadă dacă a primit ceva.

În ultimele zece minute tot apăsase pe icon, ca un jucător împătimit în faţa unui bandit cu un singur braţ şi, de câte ori căsuţa poştală apărea goală, era gata să sune din nou la Mereu Curat, ca să le arate cu cine au de-a face. Însă de data asta n-a mai trebuit să se abţină, pentru că mesajul ajunsese, în sfârşit.

Bună, Malin, sper să găseşti pe cineva potrivit. Şase luni e destul de mult timp. :) Cu stimă, Åsa

Malin a scris rapid un răspuns, promiţând să o contacţeze de îndată ce se uită peste listă.

Documentul anexat s-a dovedit a fi de câţiva megabiţi, ceea ce însemna că trebuie să fi inclus tot

personalul. Nu era cine ştie ce problemă, doar că avea să-i ia mai mult timp. Şi nu puteau să aibă chiar atât de mulţi bărbaţi care fac curat.

Prefera să fie singură când lucra. Personalul spitalului îi dăduse deja două avertismente despre nevoia de a se odihni şi au ameninţat că îi confiscă şi telefonul, şi laptopul. Din fericire, nu credea că femeia care îşi făcea rondul de curăţenie zilnic avea s-o pârască. Altfel ar fi făcut-o de mult, dacă se gândea de câte ori trebuie s-o fi văzut stând în pat cu laptopul.

A pornit din capul listei. Dar n-a ajuns decât pe la jumătatea primei pagini când uşa s-a deschis şi a trebuit să-şi închidă la iuţeală laptopul şi să-l vâre sub pătură.

– Aici erai.

– Cum? Dunja... Ce faci aici?

– Nu mi-ai zis că pot să vin? Dacă sunt în apropiere?

Dunja a intrat, ducând un buchet de flori.

– Vai, ce frumoase! Sunt pentru mine?

– Da.

Dunja a pus florile în vaza de pe noptieră.

– Să aduc nişte apă? a întrebat femeia de serviciu.

– Da, mulţumesc, ar fi minunat, a zis Malin, făcându-i Dunjei loc pe pat. Doamne, ce surpriză plăcută! Cu toate că ai fi putut să suni ca să-mi spui, m-aş fi machiat un pic.

– Da, chiar ţi-ar prinde bine.

– Să mă fi văzut acum câteva zile. De fapt, m-ai văzut. De ce n-ai spus nimic?

– Când?

– În Danemarca, atunci când ne-am întâlnit. Trebuie să fi arătat ca un peşte-lună.

– Ei, ce spui, arătai bine. Dar ce ai păţit?

– Asta.

Malin a făcut semn spre burta umflată.
– Dar eşti bine?
– Da, dar vino, aşază-te şi spune-mi ce faci aici.
– E o poveste lungă. Dunja s-a aşezat pe marginea patului. Dar, pe scurt, ai avut dreptate.
– Sigur că am avut. Pot să te întreb în ce privinţă?
Zâmbetul Dunjei s-a şters şi tocmai voia să deschidă gura, dar s-a oprit când femeia de serviciu s-a întors cu o carafă cu apă şi a început să umple vaza.
– Hai, spune.
– E Carsten... Nu merge treaba cu noi doi.
– Nu, evident că nu. Se vedea de la o poştă. Nici măcar nu erai îndrăgostită.
– Nu. Dar am crezut că sunt. Nu ne certam aproape niciodată şi...
– Auzi, asta nu înseamnă nimic, poţi să mă crezi. Eu şi bărbatu' meu, Anders, ne certăm tot timpul. Poate nu ceartă... Ne ciorovăim. De cum ne vedem, începem. Dar, Doamne, cât îl mai iubesc. Mai mult ca orice pe lume... Malin s-a oprit când a văzut că Dunja a început să plângă şi a îmbrăţişat-o. Auzi... Ştiu că e greu, dar...
– Sunt tare obosită şi, sincer, nici măcar nu ştiu de ce plâng. Cred că în ordine. Într-un fel, parcă am ştiut tot timpul şi aşteptam doar să fiu umilită destul de tare ca să fiu silită să-l părăsesc.
– Poţi fi fericită că s-a întâmplat acum şi nu când ai fi ajuns să arăţi ca mine.
Dunja a râs şi şi-a şters lacrimile.
– Din păcate, acum trebuie să plec, pierd avionul. Dar a fost minunat să te văd.
– O să te caut când ies iar cu capul la suprafaţă. Adică în vreo douăzeci de ani!
Dunja a râs din nou, s-a ridicat şi a plecat. Malin s-a lăsat pe spate în pat şi s-a întrebat când i-a spus,

de fapt, ultima oară lui Anders cât de mult îl iubeşte. S-a hotărât să-l sune. Dar nu acum. Mai întâi trebuia să parcurgă lista cu angajaţii de la Mereu Curat.

A deschis din nou laptopul, a introdus parola şi a început să cearnă informaţiile. Aşa cum se aştepta, nu erau mulţi bărbaţi care se ocupau de curăţenie. După o trecere în revistă rapidă, a văzut că nu sunt decât trei. Trei suspecţi posibili, care aveau toţi acces la cheile şi la codurile cu care să pătrundă în Ambasada Israelului şi să facă curat după orele de lucru. Le-a scris numele şi codurile numerice personale într-un e-mail pentru Fabian şi tocmai voia să apese pe butonul de trimitere, când ochii i s-au oprit la faţa aflată dedesubtul fotografiei unuia dintre bărbaţi.

Nu-şi dădea seama ce anume a atras-o. Doar că femeia avea ceva familiar. De-abia după ce a mărit imaginea, şi-a dat seama că o recunoaşte. Numai că nu ştia de unde s-o ia. Să fie o fostă colegă? Ori poate că una dintre miile de martore cu care a avut de-a face? Sau...

În clipa în care şi-a dat seama de unde o cunoaşte pe femeie, fiecare muşchi din corp i s-a încordat. O văzuse în fiecare zi de când era în spital, uneori de mai multe ori în aceeaşi zi. Atât de des, încât nici nu s-a mai gândit la asta. Apăruse acolo de când Matilda apăsase butonul de pe păpuşa pe care o avea la ea. De fapt, era în cameră chiar acum.

Ţinând mopul cu amândouă mâinile şi uitându-se ţintă la ea.

Lada cu comori deschisă aşezată pe fundul acvariului, din care ieşeau bulele de aer ca să oxigeneze apa, stârnise o discuţie destul de aprinsă între angajaţii din secţie.

Întrebarea era câţi bani ar trebui să cheltuiască pentru înveselirea sălii de aşteptare câtă vreme camera personalului era în aşa stare îngrozitoare.

Dunja nici măcar n-a observat acvariul în vreme ce trecea prin sala de aşteptare, în drum spre lift. Era absorbită cu totul de planificarea mutării lui Carsten din apartamentul ei. El avea să se întoarcă în seara aceea, târziu, ceea ce i-ar lăsa la dispoziţie câteva ore ca să schimbe încuietorile şi să-i împacheteze lucrurile.

A apăsat pe butonul liftului şi a văzut că este ora douăsprezece şi douăzeci. Curând aveau să fie două ore de când se întâlnise cu Herman Edelman, şi încă n-o căutase. Nu putea spune că era surprinsă. Şansa ca el să sune înainte de Crăciun era neglijabilă. În această privinţă, Suedia era exact ca Danemarca. Totul îşi întrerupea activitatea de sărbători.

Toată lumea, în afară de delincvenţi.

Şi-a amintit adevăratul motiv pentru care voia s-o vadă pe Malin Rehnbarg. Voia să-i spună că, printr-o coincidenţă stranie, maşina ministrului justiţiei apăruse în ancheta sa. În loc de asta, nu vorbiseră decât despre Carsten, şi poate că era mai bine. Malin arăta de-a dreptul epuizată şi, cu siguranţă, muncise prea mult. Avea nevoie să-şi revină şi să-şi recapete puterile înainte de naştere.

Sau poate că nu?

Dintr-odată, a simţit că şovăie. Poate că ar putea să se întoarcă repede şi să-i spună, fie şi numai ca să-i vadă reacţia. N-ar dura mult, cu toate că ar însemna că trebuie să ia un taxi până la aeroport, ca să nu rateze înregistrarea.

După câteva secunde, când s-au deschis uşile liftului, ea mergea deja înapoi, spre rezervă. Chiar în dreptul acvariului care bolborosea a primit telefonul aşteptat.

– Bună ziua, sunt Herman Edelman. Nu ştiu dacă vă amintiţi de mine.

– Da, sigur că-mi amintesc.

– Vă rog să-mi scuzaţi întârzierea. Dar obţinerea informaţiei s-a dovedit a fi mai complicată decât aţi fi crezut. Iată cum se potrivesc lucrurile: doar cu câteva săptămâni înainte ca Grimås să fie ucis, şi-a vândut automobilul Porsche 911 şi, din câte ştiu eu, avea o întreagă colecţie.

– Cui l-a vândut?

– Ajung şi la asta. Nu ştiu cum merg lucrurile în Danemarca, însă aici, în Suedia, vânzătorul este cel care trebuie să trimită la Agenţia pentru Transporturi înştiinţarea de schimbare a proprietarului. De obicei nu trec decât câteva zile lucrătoare până ce este înregistrată înştiinţarea, dar în acest caz n-a ajuns decât ieri.

– Se ştie de ce?

– Se pare că au fost inversate două cifre din codul poştal. Aşadar, iată legătura.

– Şi cine a fost cumpărătorul?

– Aşa. Staţi un pic până ce... Iată-l... Björn Troedsson, domiciliat pe Arkitektgatan, numărul 2, Malmö. Se pare că e la o aruncătură de băţ de Konsultgatan, unde locuia Benny Willumsen.

– Maşina a fost furată?

– Exact. Raportul poliţiei ar fi trebuit să ajungă la poliţia din Malmö luni, pe 14 decembrie. Dar, întrucât informaţia despre posesor nu se potrivea, a fost lăsat deoparte şi a ieşit la iveală de-abia când m-am apucat eu să scormonesc. Dar o să vă trimit prin e-mail toate hârtiile ca să le puteţi vedea şi, dacă ceva nu e clar, nu trebuie decât să luaţi din nou legătura cu mine.

Dunja i-a mulţumit pentru ajutor, a închis şi a hotărât să n-o mai deranjeze pe Malin Rehnberg.

*

Timpul încetinise şi părea că se va opri cu totul. Malin era sigură că, dacă îndrăzneşte să se uite spre ceasul de pe perete, nici măcar n-o să poată desluşi mişcarea celui de-al doilea arătător.

În mod normal, nu se speria. Nu se întâmplase aproape niciodată. Chiar şi în împrejurările cele mai stresante, în faţa unei arme din mâinile tremurătoare ale unui drogat, ea reacţiona cu totul altfel decât colegii săi şi devenea tot mai calmă şi mai stăpână pe sine, ceea ce era, adesea, exact lucrul de care era nevoie.

Dar de data asta îi era frică.

Şi, pentru prima oară de când se ştia, pentru viaţa sa.

Pentru viaţa copiilor săi.

Halatul de spital îi era îmbibat de sudoare şi nu se putea mişca. Groaza îşi înfipsese ghearele în ea atât de adânc, încât nu putea decât să zacă în pat, uitându-se ţintă în ochii femeii. Nici măcar n-a încercat să ajungă la butonul de alarmă care atârna la capătul cablului doar la vreo treizeci de centimetri de ea.

Nici una dintre ele n-a spus nimic. Nu era nevoie de vorbe. Ochii spuneau destule.

Amândouă înţelegeau.

Nu exista cale de întoarcere.

Aisha Shahin... a repetat Malin în gând. A surprins-o ce frumos sună. Aproape la fel de frumos ca femeia care stătea în faţa sa, cu pielea ei cafenie-aurie şi cu ochii de un albastru-deschis.

Teama a început să slăbească. Poate din cauză că întreaga situaţie părea atât de ireală. Ar fi fost împotriva tuturor legilor firii ca o persoană atât de frumoasă să poată săvârşi lucrurile acelea îngrozitoare. Îi amintea de imaginile din urmă cu mai mult de opt ani. Erau atât de greu de crezut, încât aproape că arătau ca un

film de acţiune. Trebuise ca şi ea, şi Anders să stea în faţa televizorului şi să vadă cum avioanele se zdrobesc de Turnurile Gemene, de multe ori la rând, până noaptea târziu, ca să priceapă ce s-a întâmplat cu adevărat.

Şi-a luat inima-n dinţi şi a întins o mână spre butonul de alarmă, fără să-şi ia ochii de la femeie. Dar n-a reuşit să-l prindă şi nu i-a rămas decât să se răsucească şi să încerce să apuce butonul care se legăna. Cu mâna tremurând spasmodic, a prins în cele din urmă obiectul din plastic şi era pe cale să-l apese cu degetul mare.

Dar era prea târziu.

Femeia de serviciu era deja peste ea şi a smuls butonul de alarmă din perete. Braţele lui Malin au început să se agite şi a încercat să zgârie tot ce nimereşte. Dar nu mai fuseseră într-o luptă pe viaţă şi pe moarte, şi curând au fost biruite şi imobilizate pe pieptul ei. Cât de puternică era femeia asta?

O mască respiratorie i-a fost apăsată pe faţă. Nu şi-a dat seama decât când a auzit că gazul începe să şuiere. Niciodată nu putuse să-şi ţină prea mult răsuflarea. Întotdeauna era prima care ieşea cu capul din apă. Dar acum n-avea unde să se ducă. Era silită să rămână culcată, în ciuda durerii din ce în ce mai mari din piept. N-avea să mai reziste mult şi îşi imagina deja că în curând va fi silită să se dea bătută.

Plămânii îi erau pe cale să explodeze. Într-o ultimă smucire disperată, a încercat să se elibereze. Însă braţele îi erau încă imobilizate. Nu-şi putea mişca decât capul, aşa că a încercat întâi într-o parte, apoi în cealaltă. A repetat mişcarea cu mai multă putere, făcând să apară un gol între mască şi faţa sa.

A respirat de câteva ori cu disperare, în vreme ce-şi smucea capul în toate părţile, până ce masca a căzut.

Fără să se gândească, și-a înfipt dinții în mâna care-i ținea brațele și a mușcat până a simțit gust de sânge.

Femeia a țipat și și-a slăbit strânsoarea asupra brațelor. Malin s-a rostogolit într-o parte, îndepărtându-se de ea, peste marginea patului, până pe podea. A simțit o durere în șold, dar ce mai conta acum? Nu se putea gândi decât să fugă de acolo, departe de monstrul acela frumos, și să iasă pe coridor, unde ar putea să strige după ajutor.

A încercat să se ridice în picioare, însă șoldul nu funcționa cum trebuie. A înaintat alunecând în patru labe, folosindu-și brațele și unul dintre picioare, cu celălalt atârnând în urmă. S-a străduit din răsputeri să ignore durerea din șold, cu toate că era din ce în ce mai intensă, și s-a concentrat pe târârea spre ușă.

Odată ajunsă acolo, a început să strige cât o ținea gura după ajutor, pe când se întindea spre clanță. Dar n-a reușit să ajungă la ea.

Mâinile care au înhățat-o de glezne erau foarte puternice și au tras-o înapoi de-a curmezișul podelei ca pe un animal care tocmai fusese înjunghiat. S-a împotrivit, a izbit cu picioarele ca să înlăture acele mâini și a reușit să ajungă iar la ușă ca s-o deschidă.

Dar numai în gând. Trupul său se predase.

Șoldul rupt și o lovitură puternică de genunchi în spate. Atât a fost destul ca s-o imobilizeze.

– Ar fi trebuit să păstrezi masca. Nu e sigur că vor supraviețui, a zis femeia din spatele său.

Malin n-a înțeles despre ce vorbea până ce a simțit o împunsătură între vertebre și o senzație de amorțeală i s-a împrăștiat prin corp.

În jos pe picioare și în sus, peste burtă.

95

3 aprilie 2000

Trecuseră trei ani de când Aisha Shahin trecuse granițele. A reușit să ajungă până în Suedia folosind economiile mamei sale. S-a dovedit că are talent la limba suedeză și a fost una dintre cele mai bune la învățătură din grupa sa de emigranți. N-a putut să-și echivaleze pregătirea medicală, așa că a început să lucreze la o firmă de curățenie și încet, dar sigur, și-a creat o viață sigură. Însă n-a încetat să se gândească la ziua în care ea și Efraim aveau să fie iarăși împreună. Ziua în care vor lăsa totul în urmă și nu se vor mai despărți niciodată.

Era motivul pentru care se întorsese.

În ciuda tuturor riscurilor, a trecut hotarul până în satul său, Imatin. Scrisoarea nu-i dăduse de ales. Scrisoarea pe care mâna lui Dumnezeu trebuie s-o fi ajutat să ajungă la ea. Scrisoarea care spunea atât de multe, și totuși se încheia cu o întrebare mai importantă decât toate celelalte.

Era el în viață?

Reușise oare imposibilul, sau totul se sfârșise așa cum se temea ea? Povara nesiguranței o apăsa pe piept

şi simţea că avea s-o sufoce dacă nu căpăta curând un răspuns.

În orice caz, Dumnezeu era cu ea, o simţea în tot trupul. La fel ca pe rucsacul cel greu care îi rodea umerii, dar ea părea că nu-şi dă seama de asta. Jumătatea de lună de pe cerul senin al nopţii dădea destulă lumină ca să nu fie nevoie să aprindă lanterna. Ceea ce era un mare avantaj deoarece, cu toate că vedea de departe că fiecare casă din sat are ferestrele întunecate, nici vorbă să poţi fi sigur că toată lumea doarme.

Când era mică, venea de multe ori aici. Şi ei, şi prietenilor săi le plăcea să alerge şi să se joace de-a v-aţi ascunselea printre copaci şi bolovani. Mama o avertizase că într-o zi o să fie pedepsită pentru că se joacă acolo. Că există forţe mari, cărora era greu să te împotriveşti. Însă ea şi-a văzut de joacă, fără să se mai gândească la ceea ce zăcea sub tălpile sale desculţe.

A înţeles despre ce vorbea mama de-abia în dimineaţa în care s-a luat curentul şi tot satul s-a întunecat. La trezire au găsit trei cadavre zăcând unul peste altul în afara zidului, chiar în locul în care ea obişnuia să stea la umbră cu mâinile pe ochi, numărând cu voce tare, în vreme ce ceilalţi fugeau să se ascundă. I-a recunoscut pe toţi trei, dar pe cel mai tânăr îl cunoştea direct. Se jucaseră împreună aproape în fiecare zi, după orele de şcoală, şi nu mai cunoscuse pe cineva care să se priceapă la fel de bine ca el la azvârlirea pietrelor.

Arăta întocmai aşa cum îşi amintea. Copacii care dădeau umbră şi în care era atât de plăcut să te caţări, băncile dinăuntrul zidului de piatră şi mormintele împrăştiate peste tot. Unele vechi, cu pietre roase de vreme, răsturnate. Altele destul de noi.

Nu i-au trebuit decât câteva minute ca să găsească ceea ce căuta. Erau înşirate în capătul îndepărtat,

într-un colţ şi, cu toate că trecuseră aproape doi ani, forma din pământ se vedea încă foarte bine.

Rasin... Mihayr... Zakwan... Tamir... Muzaffar... Altair... Safi... Wasim...

Fiecare nume îi era cunoscut. Cinci dintre ei erau fraţii săi. Ceilalţi trei erau vecini.

Dar nu ei erau motivul pentru care se întorsese.

Era acolo pentru ultimul.

Cel care nici măcar nu avea o piatră cu numele lui.

Al nouălea mormânt.

Şi-a dat jos rucsacul, a desfăcut lopata pliantă şi a început să sape. După o oră a îngenuncheat şi a măturat cu palma pământul uscat de pe folia groasă de plastic, de uz industrial, care fusese înfăşurată de câteva ori în jurul cadavrului şi fixată cu bandă adezivă groasă. Cu ajutorul unui cutter, a tăiat straturile de plastic unul după altul şi, când cadavrul a apărut, în sfârşit, a văzut exact lucrul de care se temea, dar sperase să nu fie aşa.

Se aşteptase ca trupul despicat şi golit de măruntaie s-o facă să izbucnească în plâns. Ca vederea orbitelor goale şi a cusăturilor grosolane de la gât până dincolo de buric să-i facă lacrimile să cadă peste trupul lui mutilat. Însă n-a vărsat nici măcar o lacrimă, nici măcar când a observat eticheta cu numărul din cinci cifre scris cu cerneală neagră care era capsată pe fruntea lui.

Nu simţea decât ură.

Îşi ura tatăl şi fraţii pentru că l-au silit să plece în misiune. Pe mama sa, care a stat deoparte şi s-a uitat. Pe soldaţii israelieni care au tras gloanţele. Doctorul care l-a despicat şi l-a lipsit de tot ceea ce îl făcea întreg. Dar, mai mult ca orice, simţea ură faţă de toţi cei care umblau cu mâinile pătate de sângele lui şi cu Efraim înăuntrul lor. Toţi cei care refuzaseră să accepte judecata lui Dumnezeu.

Oricine ar fi fost ei.

Oriunde ar fi fost ei.

A desprins cu grijă eticheta de pe fruntea lui şi a împăturit-o.

Aveau să-şi primească toţi pedeapsa.

96

Fabian a intrat în maşină ca să ducă computerul la Niva şi pe drum spre oraş gândurile i se învârtejeau la fel de iute ca fulgii de afară. După ce a virat la dreapta pe Hornsgatan pe roşu şi a fost la un milimetru de o ciocnire, a pus *Computer World* al formaţiei Kraftwerk în CD-player, încercând să-şi recapete concentrarea.

Nu că nu era pregătit să aibă surprize. Îşi dăduse seama de multă vreme că aceasta este o anchetă neobişnuită. Că nu trebuie să recurgă la rutină, ci la gândirea neconvenţională. La urma urmei, aveau de-a face cu un făptaş care dedicase ani întregi pregătirii meticuloase şi nu lăsase nimic la voia întâmplării.

Nimic din toate astea nu era o noutate pentru el.

Şi totuşi, faptul că o femeie era în spatele tuturor acestora a fost o surpriză totală. Şi, ca să fie sincer, încă îi era greu să-şi închipuie asta. Cu toate că era adevărul adevărat. După spusele vecinului ei, Aisha Shahin era atât neobişnuit de amabilă, cât şi nespus de frumoasă.

Până acum nu reuşiseră să dea de o fotografie a ei. Dar era convins că nu e decât o chestiune de timp până ce Tomas şi Jarmo, care cercetau apartamentul, să găsească una şi s-o trimită, cu toate că nu era cea mai

mare prioritate. Acum se concentrau pe găsirea cât mai rapidă a unor indicii despre următoarele două victime, chiar dacă planificarea atentă a făptaşului, sau a făptaşei, arăta că s-ar putea să fie deja prea târziu.

Când a parcat pe locul rezervat persoanelor cu handicap din faţa intrării în blocul său se lăsase de mult întunericul. A luat computerul de pe locul pasagerului, a încuiat maşina şi a pornit repede prin zăpada care acum se cernea din belşug.

După ce a intrat, şi-a scos ghetele pline de zăpadă, s-a dus în living şi a pus computerul pe masă, lângă diferitele monitoare ale Nivei, care afişau toate acelaşi mesaj.

ÎN DESFĂŞURARE...

Niva nu era nicăieri. A strigat-o, fără să primească vreun răspuns, şi şi-a scos telefonul ca s-o sune.

– Bună.

– Unde eşti?

– Acasă la tine. Aici. O să-ţi dau un mic indiciu.

A auzit apă pleoscăind.

Fabian s-a dus în baie şi a găsit-o pe Niva în cadă, cu telefonul în mână.

– Te-ai prins repede.

A lăsat jos telefonul şi a început să aplaude.

Erau în toiul uneia dintre cele mai grele anchete în care fuseseră implicaţi vreodată, şi ea se relaxa în cada lui. Nu mai lipseau decât lumânările şi şampania.

– Niva, ce mama naibii faci?

– Există o limită a perioadei în care poţi sta în faţa unui computer fără să te speli şi hai să zicem că am depăşit-o de ceva timp. Chestie care e valabilă şi pentru Înălţimea Voastră, ca să nu mai vorbim despre Huey şi Dewey. Şi apoi, nu pot face nimic până ce maşinăriile de acolo nu-şi termină sarcina curentă.

– Textul de pe piatra de mormânt. A fost tradus?

– E pe masă.

Fabian s-a întors în living, unde a găsit nişte fraze scrise pe un carnet deschis.

Niciodată nu voi mai iubi pe altcineva
Niciodată nu-mi va bate inima pentru altcineva
Tu şi nimeni altcineva
Câtă vreme voi trăi, şi mai departe în veşnicie
Curând vei fi din nou întreg, ca şi mine
Atunci ne vom întâlni din nou
E jurământul meu pentru tine

A citit textul de două ori. Ca şi cum nu se mai sătura de cuvinte şi de tot ce însemnau ele.

– E cu adevărat frumos.

Fabian a încuviinţat şi a ridicat privirea. Niva venea spre el într-un halat de baie alb.

– N-am găsit nimic altceva, aşa că sper că-i în ordine dacă am împrumutat asta.

Nici vorbă să fie în ordine. Purta halatul de baie al Sonjei, un lucru care nu se putea deloc împărţi cu cineva. Dar n-avea puterea să se ia la ceartă şi să pună lucrurile la punct. Şi apoi, mai avea nevoie de ajutorul ei.

– Crezi că toate astea sunt de dragul lui? a continuat Niva, stând lângă el.

– Da.

– Închipuie-ţi cât de îndrăgostit trebuie să fii încât să fii pregătit să mergi atât de departe.

Fabian a încuviinţat din cap, fără să spună nimic.

– Cât de departe ai merge pentru Sonja?

Fabian îşi dădea seama exact unde ţintea ea. Dar de data aceasta n-avea de gând să-i facă jocul.

– Cât de departe îngăduie legea.

– Asta nu sună prea romantic. Gândeşte-te cât de mult aş putea să fac eu.

– Tu?

Fabian s-a uitat în ochii ei.

– Da. Câte legi am încălcat?

Fabian s-a gândit ce să răspundă, dar telefonul său a destrămat tăcerea.

– Sunt Fabian...

– A dispărut! Au luat-o! a ţipat o voce la celălalt capăt.

– Scuze, dar cu cine...

– Au luat-o şi nimeni nu ştie unde este!

– Pe cine?! Cine a dispărut şi cu cine vorbesc?

– Anders Rehnberg! Cine dracu' crezi că e? Au luat-o pe Malin!

97

Oare Dumnezeu îşi întorsese faţa de la ea, cu toate că El îi stătuse alături pe tot drumul? Era asta pedeapsa Lui? Pentru prima dată după mult timp, n-a mai fost sigură că El chiar îi este alături. Sau poate că lucrul care îi pusese piedică nu era decât o serie de evenimente regretabile, în care-şi băgase coada ghinionul? Nu putea să fie nimic altceva. Nu acum, când era atât de aproape de ţintă.

A întârziat aproape o oră şi jumătate. Nu cinci minute sau un sfert de oră, ci optzeci şi opt de minute numărate. În tinereţe, întârzia de cele mai multe ori. Dar aceasta era prima dată când se întâmpla de când ajunsese în Suedia. Timp de doisprezece ani şi jumătate fusese punctuală, iar astăzi nu era momentul să vină cu întârziere.

Dacă n-ar fi fost camera video ascunsă pe care o aduseseră cu ei fără să ştie, odată cu restul materialelor anchetei, era aproape sigur faptul că Fabian Risk ar fi găsit destule în apartamentul ei ca s-o aresteze înainte să fi terminat. Nu-şi dădea seama cum de femeia care nu mai era, de fapt, poliţistă, reuşise să dea de ea. Avea de-a face cu mobilul ei, asta înţelegea. Dar cum a putut să-i conducă la apartamentul său rămânea un mister.

Cu câţiva ani înainte se dusese la Umeå să-şi cumpere cartela preplătită cu numărul de telefon anonim, şi chiar îşi închisese telefonul în ultimele zile.

Ca să evite catastrofa, s-a întors repede în apartament şi n-a luat cu ea decât cele mai importante lucruri în căruciorul de copil. A reuşit să iasă din apartament în ultima clipă înainte să ajungă el. Avea să găsească destul de multe lucruri, mai ales în computer. Însă asta nu mai conta acum. Oricum, n-aveau să ajungă acolo la timp.

Important era ca în nici un caz să nu fie distrus finalul. Atunci s-ar fi năruit totul. Tot ce construise, şi n-ar mai fi avut nici o şansă să ducă la îndeplinire cea mai importantă parte a planului. Întregul scop pentru care trudise în ultimul deceniu.

Şi, de parcă n-ar fi fost destul, poliţista gravidă reuşise să pună mâna pe lista cu personalul firmei de curăţenie şi apoi o recunoscuse, ceea ce nu era surprinzător, având în vedere cât de mult timp o ţinuse ea sub observaţie. De asemenea, nu putea să priceapă cum de ajunsese lista în mâinile ei. Dar n-a avut timp să-şi dea seama. A fost silită să improvizeze şi să se ocupe de situaţia care se crease, convinsă că trebuie, cumva, să mai fie ceva în toate astea, chiar dacă nu-şi dădea seama pe loc. În ciuda tuturor lucrurilor, Dumnezeu probabil că era încă alături de ea.

Îşi jurase că n-o să fie afectată nici o persoană nevinovată şi că numai cei care o meritau vor avea de înfruntat urgia sa. Însă a fost deja silită să facă o excepţie în Danemarca. Situaţia îi scăpase din mâini şi nu avusese de ales. Bărbatul hotărâse să nu rămână peste noapte în apartamentul din Copenhaga şi venise acasă cu câteva ore mai devreme decât era aşteptat. Cu

toate că, în multe privințe, el fusese complice, așa că pe ea n-o mustra conștiința.

Pe de altă parte, nu era vina polițistei. Își făcea doar meseria, și încă bine. Soarta ei și a celor doi prunci nenăscuți era ceva ce trebuia să lase în grija lui Dumnezeu.

În cele din urmă, a găsit un loc de parcare pe Pontonjärgatan, și-a schimbat hainele pe bancheta din spate, a încuiat mașina și a pus cheia pe cauciucul din față, stânga, după care a dat grăbită colțul și a pornit pe Polhemsgatan prin zăpada proaspătă, apoi a apăsat pe soneria de lângă ușa de oțel cenușie și a fost întâmpinată de umflatul cu cercei în urechi care a boscorodit-o. Își pregătise o explicație, că cineva a sărit în fața unui metrou. Însă el n-avea nici un chef să asculte, așa că și-a ținut gura și a încuviințat din cap. A spus că n-o să se mai întâmple niciodată.

Și nici n-avea să se mai întâmple.

S-a dus repede la debara și și-a luat echipamentul. Avea de aspirat și de spălat mulți metri pătrați în orele care mai rămăseseră. Trebuia să curețe scârboșeniile uscate, să arunce prezervativele și să pună role noi de hârtie igienică la WC-uri.

Toate înainte de marele eveniment al serii.

Va trebui să lucreze repede ca să se încadreze în orar. Însă stresul îi era de folos. De exemplu, umflatul părea preocupat. Dacă ceilalți erau măcar pe jumătate la fel de stresați ca el, nici unul n-avea să observe transformarea ei.

98

Fabian simţise o îngrijorare care nu-i mai dădea pace din clipa în care o văzuse pe Matilda umblând la butonul camerei video din păpuşă, la spital. A avut grijă ca Malin să capete imediat altă cameră, dar fusese prea târziu. Făptaşul o găsise, totuşi. Dar cum şi, mai ales, de ce? Nu ştia, şi nu putea decât să spere că temerile sale cele mai mari nu se vor împlini.

Secţia în care fusese ea era pustie, în afară de biroul de recepţie, unde câteva asistente se înghesuiau în faţa unui monitor, uitându-se una la alta nedumerite.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat el, cu toate că era limpede că şi ele sunt la fel de uimite.

– Nu ştim, a zis cea mai înaltă. Acum o oră am trecut la schimbul de noapte, şi încă ne străduim să ne dăm seama.

– Aici spune că a fost mutată în sala de naşteri. Însă am verificat şi n-a ajuns la ei, a zis cea care şedea în faţa ecranului.

Fabian a intrat repede în rezerva lui Malin. Anders Rehnberg stătea pe un scaun în mijlocul încăperii, cu faţa în palme. Rezerva părea nefiresc de goală acum, când patul nu mai era acolo. Nu plângea, dar când a

ridicat privirea spre Fabian, ochii lui înroşiţi erau dovada că numai asta făcuse în ultima oră.

– Ticălosule... E vina ta, pricepi? A ta şi a nimănui altcuiva.

Din ochii lui ţâşnea atâta ură, încât lui Fabian i-a fost greu să nu se întoarcă şi să plece.

– Anders, înţeleg ce simţi. Dar încă nu ştim ce s-a întâmplat.

Şi-a luat un scaun şi s-a aşezat în faţa lui.

– Nu veni aici să-mi spui că înţelegi, pentru că nu-i adevărat. Nu pricepi nimic. Eşti şi mai rău ca Malin.

Fabian nu-şi dădea seama despre ce vorbeşte.

– Da, ştiu. Pentru că am vorbit cu soţia ta şi ştii ce a zis? Ha? Ştii?

Fabian a făcut semn că nu.

– Că-i eşti necredincios în fiecare zi în care mergi la lucru, pentru că numai la asta te gândeşti. Că a trăi cu tine e ca şi cum ar trăi cu o cochilie goală. Sau cu o afurisită de piele năpârlită. Exact asta a spus. Şi e clar că nu doar ea şi copiii sunt pe locul doi, totul este. Am crezut că tu şi Malin sunteţi prieteni.

A scuipat vorbele ca şi cum ar fi fost otravă.

– Anders, încearcă să te linişteşti, ca să putem...

– Să nu zici că nu te-am prevenit. Ţi-am cerut anume s-o laşi în pace. Dar n-ai putut s-o faci. Nu-i aşa? Nu te-ai putut abţine.

Fabian s-a aplecat în faţă şi a pus o mână alinătoare pe umărul lui Anders.

– Ia mâna de pe mine! Anders l-a împins deoparte. Era bolnavă. Au zis că e extenuată. Că a muncit prea mult. Nu avea nevoie decât să se odihnească şi să-şi revină înainte de naştere. Dar tu n-ai putut s-o laşi în pace.

– Anders... Hai să nu ne repezim la concluzii. Încă nu ştim ce s-a întâmplat.

– Nu? Anders s-a uitat în ochii lui. Aşadar, ce crezi tu că s-a întâmplat? Că a plecat de aici cu pat cu tot să-şi cumpere o ciocolată? Şi după aceea? Ce s-a întâmplat după aceea? Asta i-a făcut poftă de mâncare şi s-a dus mai departe cu patul prin viscol?

Fabian ar fi vrut să protesteze. Să ofere contraargumente şi dovezi că nu-i nici o primejdie. Chiar dacă n-o vedeau pe moment, probabil că exista o explicaţie raţională. Dar nu găsea tăria s-o facă. Anders avea dreptate. Probabil chiar mai multă dreptate decât îşi închipuia.

– Aşadar, asta e cu totul din vina ta. Pricepi? a continuat Anders. A ta şi numai a ta...

I-au cedat nervii, şi Fabian a încercat să se apropie şi să-l îmbrăţişeze, dar s-a răzgândit.

– Anders, îţi jur... O să fac tot ce-mi stă în puteri ca să aflu ce s-a întâmplat... O s-o scoatem la capăt.

Anders s-a uitat din nou în ochii lui Fabian şi a clătinat din cap.

– Tot ce-ţi stă în puteri? Asta nu-i destul. E departe de a fi destul. Vreau să-mi juri că o s-o scoatem la capăt. Că o să fie bine din nou. Poţi să-mi juri asta?

Fabian a şovăit, dar, în cele din urmă, a încuviinţat.

– Bine, Anders, jur.

– Bine. Că altfel ai încurcat-o. Nu-mi pasă de urmări. Dacă nu poţi rezolva asta, o să am eu grijă să plăteşti. Chiar dacă va fi ultimul lucru pe care îl fac.

99

O poveste de viaţă după alta era împinsă prin intrarea întunecoasă în Black Cat, pe Kungsholmen. Toate erau îmbrăcate sumar, în ciuda frigului cràncen. Fiecare avea o poveste diferită despre ce anume o adusese acolo. Dar groaza din ochii lor era întotdeauna aceeaşi, indiferent de unde veneau şi în ce limbă gândeau. Groaza de ceea ce le aştepta înăuntru. Despre care nu ştiau, de fapt, nimic, însă auziseră mult prea multe.

Mâinile paznicilor umblau peste tot, dar în principal le zoreau şi le împingeau înainte. Ca pe nişte vite duse la muls. Nu era niciodată destul de repede. Ochii paznicilor luceau de stres, în vreme ce supravegheau strada dosnică, de altfel liniştită, care era pustie din pricina viscolului.

O scară abruptă le ducea direct într-un întuneric adânc. Auzeau cum uşa de oţel este închisă şi încuiată în urma lor, zornăitul cheilor şi răsucirea încuietorilor. Un şir de becuri fără abajur de pe tavanul de ciment lumina un coridor lung şi şerpuit, având de-o parte şi de alta compartimente încuiate cu lacăt pline de mobilier uzat şi de amintiri împachetate pe care nimeni n-avea să le împărtăşească vreodată. Apoi prin altă

ușă de oțel, dincolo de care se aflau câteva straturi de draperii roșii, groase.

Erau înăuntru. Era încă întuneric, dar nu mai părea atât de dens. După ce li s-au obișnuit ochii, au văzut cât de mare este, în realitate, încăperea. Pereții zugrăviți în negru, la fel ca tavanul. Niște spoturi luminau canapele roșii așezate într-un cerc mare în jurul unei părți de podea înălțate – scena despre care auziseră toate.

Au fost îmbrâncite prin încăpere, dincolo de o ușă ascunsă în peretele negru, printr-un coridor luminat orbitor, cu lămpi fluorescente pe tavan și uși de ambele părți. Au ajuns într-o toaletă mare placată cu faianță, cu cabine de WC, oglinzi și bideuri. Paznicii le-au ordonat să-și facă pentru ultima oară nevoile și să-și spele bine toate orificiile.

Fusese o cursă contracronometru aproape imposibilă, dar aproape că terminase curățenia. În unele dintre camerele private nu fusese nevoie decât să dea rapid cu aspiratorul, iar în una comună doar să întoarcă pernele și să culeagă cele mai vizibile prezervative. Tocmai își atârnase salopeta în debara și își scosese din rucsac trusa de machiaj și celelalte haine, când a auzit că strigătele paznicilor devin mai puternice.

A fost silită să plece din debara cu hainele în brațe și să intre înaintea celorlalți pe coridor și în baie, unde s-a închis în ultima cabină. Inima îi bătea atât de repede, încât nu reușea să distingă fiecare bătaie.

Dar, după ce și-a pus rochia și pantofii, iar trusa de machiaj a ajuns la loc sigur, în rezervorul WC-ului, s-a simțit mai calmă ca oricând. Nu era vorba doar de unul dintr-un șir de păcătoși care aveau să-și capete pedeapsa. Era ceva ce așteptase cu nerăbdare din ziua în care își dăduse seama cine este. Că Diego Arcas este

unul dintre *ei*, şi asta nu putea fi decât felul în care Dumnezeu îi arăta ei că i-a fost alături pe tot drumul.

Auzea cum toaleta se umple cu marfa cea nouă. Nici una dintre ele nu spunea nimic, însă ea simţea fără greş mirosul fricii. A mai aşteptat încă un pic, apoi a ieşit din cabină şi a început să imite comportamentul celorlalte fete – neliniştea din privirile lor, paşii şovăielnici şi spatele încovoiat.

100

Fabian Risk a deschis uşa care nu se mai încuia, a intrat în holul locuinţei sale şi şi-a scos paltonul. Drumul cu maşina până acasă fusese fără probleme, cu toate că încă mai era beat. Era prima oară în viaţa lui când conducea beat, dar în acest moment era prea obosit ca să-i pese. Se simţea stors ca o cârpă şi nu era sigur că o să reuşească să ajungă până în dormitor.

Anders Rehnberg acceptase în cele din urmă să plece de la spital şi să fie condus până la vila din Enskede. După ce au ajuns, l-a invitat pe Fabian înăuntru, să bea un whisky. Fabian a încercat să refuze, politicos, pe motiv că e târziu şi e cu maşina, însă Anders a insistat, spunând că poate să facă măcar atâta.

A reieşit că Anders e membru al Societăţii Suedeze a Whisky-ului şi are în pivniţă o întreagă încăpere dedicată colecţiei care, după spusele sale, era una dintre cele mai mari din ţară. După cum prevăzuse, nu s-au oprit la un pahar, şi atmosfera a devenit mai destinsă, pe măsură ce alcoolul le subţia sângele.

L-a lăsat pe Anders să spună tot ce-i trecea prin cap. Despre casă, care era un proiect de renovare fără sfârşit, cu toate că-i costa mult prea mult. Despre munca sa de învăţător la o şcoală din Skärholmen şi cum îl

băteau la cap colegii să devină director, cu toate că puterea oferită de acea funcție nu-l interesa cu adevărat. Prefera să fie aproape de munca adevărată.

După aproape două ore, Fabian a lăsat din mână paharul pe jumătate cu whisky, s-a ridicat și a spus mulțumesc. *Așază-te*, a spus Anders, cu un ton serios și cu o privire care nu i-a lăsat lui Fabian altceva de făcut decât să se supună. Și, cu lacrimile șiroindu-i pe față, Anders i-a vorbit despre Malin. Cât de mult o iubește. Că ea este cel mai bun lucru pe care-l are pe lume. Cum s-au cunoscut într-un autobuz – 54, cum îi spunea pe atunci – și că Malin n-a vrut să coboare, din cauză că ploua cu găleata, și că în cele din urmă au ieșit împreună în potop la Odenplan și au împărțit umbrela lui, chicotind, și au sunat dintr-o cabină telefonică să spună că nu pot merge la lucru pentru că sunt bolnavi.

După asta i-a umplut paharul lui Fabian, cu toate că nu era golit, și l-a întrebat dacă încă o mai iubește pe Sonja. Lucru ciudat, fusese complet nepregătit pentru acea întrebare, și era pe cale să turuie răspunsul standard, cât de mult o iubește și ce bine se completează unul pe altul, cu toate că sunt atât de diferiți. Însă vorbele i-au rămas în gât.

Așa că a încercat să ofere o imagine sinceră a lucrurilor. Că nu-și dorea nimic mai mult decât să fie încă îndrăgostit, dar relația lor se transformase într-o luptă din ce în ce mai aprigă și îndoiala începea să câștige tot mai mult teren. Anders a ascultat și a încuviințat din cap la încercările lui stângace de a-și îngrădi emoțiile, și era aproape ca și cum ar fi fost pe cale să devină prieteni.

La naiba, da' chiar c-ai făcut-o de oaie, a zis Anders în cele din urmă și a mai adus o sticlă. *Ori iubești pe cineva, ori nu. Nu trebuie să fie cu nimic mai complicat*,

a continuat Anders. *Sigur, flacăra poate să fie mică, însă atunci e vremea să-ţi sufleci mânecile şi să începi să munceşti la asta. Dacă s-a stins de-a binelea, s-a sfârşit. Atunci ai face bine să-ţi cauţi un avocat şi să vă ocupaţi de semnarea actelor.*

Cu toate că Fabian ştia că vorbele nu erau decât banalităţi ieşite din sticla de whisky, i-au rămas în minte. Gândul că el şi Sonja erau ceva peste care să treci cât mai repede cu putinţă l-a făcut să i se taie respiraţia, să se ridice şi să plece acasă, cu toate protestele lui Anders.

După un drum la baie şi două pahare de Resorb[1], s-a dus în dormitor. N-a aprins nici o lampă, dar la lumina de afară care pătrundea printre draperiile trase şi-a dat seama că Niva doarme în patul lui. Era culcată peste cuvertură şi purta încă halatul de baie, care alunecase în sus şi dezvelea destule.

Nu pricepea de ce ea nu se dusese acasă. Chiar să fi lucrat până târziu? S-a întrebat dacă ar trebui s-o lase să doarmă sau s-o urce într-un taxi, însă n-a reuşit să se hotărască. Şi în acel moment a înţeles. Despre ce anume vorbise mai devreme Anders. Şovăiala pe care o simţise a început, în cele din urmă, să se risipească. În clipa aceea a ştiut că flacăra e încă vie, şi chiar putea să vadă cu ochii lui flăcăruia albastră. Strălucea slab şi era pe cale să se stingă. Dar încă ardea.

Însufleţit de revelaţie, s-a culcat complet îmbrăcat, cât de încet a putut, pe partea sa de pat, ca să n-o trezească pe Niva. N-a trecut mult până ce respiraţia ei liniştită l-a făcut să se destindă şi, cu fiecare respiraţie, s-a scufundat tot mai adânc în somn. Şi, tocmai când a fost înghiţit cu totul de lumea viselor, i-a venit o idee despre ce ar putea să facă pentru ca flacăra să nu

[1] Combinaţie de apă şi săruri, produs al firmei Nestlé

se stingă de-a binelea. Cum ar putea el și Sonja să-și găsească drumul înapoi și să se afle în aceeași încăpere fără să-și dorească să iasă de acolo.

De cum se terminau toate astea, avea să-i spună și ei. Ideea era radicală, implicând multă muncă și o schimbare foarte mare pentru toată familia. Și nu în ultimul rând pentru Matilda și Theodor, care aproape cu siguranță aveau să protesteze. Ar trebui nu numai să meargă la altă școală, ci și să-și facă alți prieteni. Dar ce importanță avea? Dacă de asta aveau nevoie ca să rămână împreună, hotărârea nu era greu de luat, și-a zis Fabian, și a adormit cu convingerea că, la urma urmei, exista o schimbare pozitivă în viitorul lor.

101

Şi-a scos chiloţii, s-a aşezat călare pe un bideu şi a început să se spele. Peste tot, exact aşa cum i se poruncea fiecărui lot nou de marfă. Nici umflatul, nici ceilalţi doi care stăteau rezemaţi de un perete n-au părut s-o recunoască sau să observe că era cineva în plus.

Ca de obicei, era cineva care să facă probleme. De data asta era poloneza cu părul blond decolorat din spatele ei, care a făcut o criză şi a refuzat să se spele. Nu putea să aibă mai mult de douăzeci de ani şi, evident, nu pricepuse că nu era de glumă.

– *I want you to leave before I do anything*[1], a strigat ea şi a scuipat spre paznici.

– *You just want one thing*, i-a zis unul dintre ei şi s-a apropiat de ea. *One thing only. You know what that is?* Femeia i-a răspuns cu o privire sfidătoare. *Do as you're fucking told*! I-a trăsnit un dos de palmă. *Understood?*[2]

Când a văzut că nu primeşte nici un răspuns, a pocnit-o din nou, de data asta cu pumnul şi cu toată forţa.

---

[1] Vreau să plecaţi, până atunci nu fac nimic.

[2] Nu vrei decât un lucru. Unul singur. Ştii care e acela? Să faci ce mama dracului ţi se spune! Ai priceput?

Lovitura a fost atât de puternică, încât a părut că o să-i zboare capul de pe gâtul firav. Fata s-a prăbuşit, fără cunoştinţă.

Paznicul şi-a masat mâna şi şi-a lăsat privirea să umble în jur până ce a fost sigur că a atras atenţia tuturor. Atunci şi-a desfăcut fermoarul pantalonilor şi şi-a golit vezica peste femeie.

– *I want everyone to look really carefully now, because this is what will happen when you don't do as you're told.*[1]

Toate s-au uitat la femeia leşinată care zăcea pe podea, cu părul ud.

– *Okay, let's finish up!*[2]

Bărbatul şi-a tras fermoarul şi s-a spălat pe mâini.

Toate, în afară de poloneza nemişcată, au ieşit din toaletă şi au mers pe coridor înapoi în încăperea plină cu canapele, unde din difuzoare ascunse se auzea o muzică ritmată. Au fost aşezate într-un şir în faţa scenei şi, ca la comandă, a început o luptă pentru locurile cele mai îndepărtate din şir.

Ea, însă, nu-şi dorea decât să fie chiar în faţă.

– *Okay, you there. Up on the stage. Yes, I'm talking to you, bitch*[3], a zis unul dintre paznici, făcându-i semn cu capul să se mişte.

S-a conformat şi a stat în picioare în mijlocul scenei, orbită de spoturile puternice de pe tavan.

– *Turn around*[4], a spus o voce de undeva, din lumina orbitoare, şi s-a rotit lent.

---

[1] Vreau să vă uitaţi toate foarte atent, pentru că asta o să se întâmple când nu faceţi ce vi se spune.

[2] Bine, hai să terminăm.

[3] Tu, aia de colo. Urcă pe scenă. Da, cu tine vorbesc, târfă.

[4] Roteşte-te.

– *Stop*[1].

S-a oprit cu spatele spre locul de unde venea vocea.

– *Bend over. Slowly.*[2]

Şi-a înclinat partea de sus a corpului, având grijă să-şi bombeze fundul şi să-şi ţină picioarele şi spatele cât mai drepte. Putea să-i audă acum paşii apropiindu-se de scenă, apoi au urcat treptele, după care s-au oprit chiar în spatele ei.

În tot acest timp nici una dintre celelalte fete n-a spus nimic şi acum tăcerea era aşa de grea, încât nu era sigură dacă ele mai respiră măcar. Apoi i-a simţit mâna pe spatele uneia dintre coapse, continuându-şi drumul în sus, pe partea interioară a piciorului, spre vagin.

– *Mm... You shaved. I like that.*[3]

Şi-a lăsat degetul să alunece înăuntru, iar ea a gemut şi s-a prefăcut că este excitată.

– *So, you like it?*[4]

– *Mm, yes...*, a zis ea, răsucindu-se lent.

– *Want some more?*[5]

– *Oh, yes, please...*

– *Take off your clothes.*[6]

S-a ridicat, şi-a lăsat rochia să cadă pe podea şi a păşit afară din ea, în vreme ce Diego Arcas umbla în jurul ei, cercetând-o cu atenţie şi adulmecându-şi degetele. Deodată s-a oprit, a întins o mână şi i-a pipăit sânii.

– *Are they real?*[7]

Ea a încuviinţat din cap.

---

[1] Opreşte-te.
[2] Apleacă-te. Încet.
[3] Mm... Te-ai ras. Îmi place asta.
[4] Aşadar, îţi place?
[5] Mai vrei?
[6] Dezbracă-te.
[7] Sunt adevăraţi?

– *How old are you?*[1]

– *Never ask a woman her age.*[2]

Reacţia a venit cu viteza fulgerului, sub forma unei palme puternice, a cărei usturime a simţit-o câteva minute în şir.

– *You're not a woman. You're property. My property! Never ever forget that.*[3]

Ea a încuviinţat din cap şi a lăsat durerea din obraz să-i aducă aminte să nu se culce pe-o ureche şi să nu zică hop până n-a sărit gardul. La urma urmei, încă nu terminase.

– *On your knees and open my pants.*[4]

S-a lăsat în genunchi, i-a descheiat şliţul şi i-a scos penisul pe jumătate întărit.

– *Do you like it?*

Ea a încuviinţat şi s-a silit să zâmbească.

– *I said, do you like it?*[5]

Ea l-a luat în gură şi a simţit cum venele încep să se umple cu sânge.

– *That's better.*[6]

Ea şi-a continuat mişcarea de du-te vino, primindu-l în gură cât de adânc putea, în vreme ce-i mângâia testiculele.

– *Now, everyone of you bitches watch and learn. This is how you give a good blowjob.*[7]

---

[1] Câţi ani ai?

[2] Să nu întrebi niciodată o femeie câţi ani are.

[3] Nu eşti femeie. Eşti proprietate. Proprietatea mea! Să nu uiţi niciodată asta.

[4] În genunchi şi desfă-mi şliţul.

[5] Te-am întrebat, îţi place?

[6] Aşa-i mai bine.

[7] Fiecare dintre voi, târfelor, să se uite şi să bage bine la cap. Aşa se face un oral ca lumea.

A prins-o de păr și a silit-o să-l ia în gură mai tare și mai adânc, făcând-o aproape să se sufoce.

Smuciturile au fost din ce în ce mai rapide, și îi simțea testiculele zvâcnind în sus. Ca să-l ajute, i-a strecurat cu grijă un arătător în anus și a început să-i mângâie punctul G. După treizeci de secunde, a venit momentul. Prima țâșnitură a primit-o în gură. Dar s-a ridicat înainte de a doua. Arcas avea ochii închiși, prins cu totul în propria plăcere, și de-abia după câteva secunde a deschis ochii și s-a uitat la ea.

– *Who the fuck told you to stand up?*[1]

– *No one*[2], a zis ea, făcând mișcarea pe care o exersase de atâtea ori în fața oglinzii.

A nimerit ținta din prima și a simțit cum degetul arătător și mijlociul pătrund adânc în orbită și se răsucesc în spatele ochiului, și de cum a simțit între degete nervul optic, a tras cu toată puterea, și-a înhățat rochia și a plecat de pe scenă.

---

[1] Cine pula mea ți-a zis să te ridici?

[2] Nimeni.

102

Fabian nu-şi amintea să-şi fi scos hainele. Şi totuşi, acum zăcea pe spate, gol, uitându-se la păunul de zece centimetri care tocmai aterizase pe pieptul său şi-l trezise. Picioruşele îi pătrundeau în piele ca nişte ace, şi s-a întrebat dacă n-ar putea să-l alunge. Dar teama de cum ar fi reacţionat l-a făcut să stea cât mai liniştit posibil, în vreme ce-l privea cum rătăceşte peste abdomen şi mai jos peste membrul său gol.

Şi acolo era ea. Niva. Cu halatul Sonjei tras spre spate, îl călărea atât de tare, încât sânii îi săltau ritmic. Probabil că muncea de câtăva vreme, pentru că era aproape de orgasm. Păunul sărise pe podea şi ieşise pe uşă, iar el spera că, dacă ar putea să iasă de acolo, ca pasărea, ceea ce se făcuse avea să fie desfăcut.

Nu era ceea ce voia el. Nu la asta se aşteptase. Fusese hotărât. Îşi făcuse un plan. Şi totuşi, nu se putea împiedica să se bucure de mişcările ei. Şi ea se bucura de ale lui. Şi că îl avea în ea. A văzut asta în privirea ei. Triumful. Făcea, în sfârşit, lucrul după care tânjea de atâta vreme. Primea răsplata tuturor eforturilor sale. Curgeau apele de pe ea. De pe frunte, pe gât în jos şi peste sâni, de unde picura pe el. Ea şi-a trecut mâinile prin păr şi s-a arcuit înapoi, în vreme ce creştea ritmul.

Acum era aproape, o vedea. Foarte aproape.

El i-a răspuns cu împingeri şi mai puternice, până ce ea s-a smucit înainte şi înapoi şi a gemut de plăcere. Şi el era aproape de ţintă. Nu mai conta că nu-şi dorise cu adevărat asta. Ca şi faptul că avea să regrete tot restul vieţii. Nimic nu mai conta acum şi nimic nu-l putea face să se oprească.

Niva a fost cea care s-a oprit şi a coborât de pe el fără veste, şi frustrarea l-a izbit cu atâta putere, încât era dureros. Se aşteptase ca ea să se aşeze în patru labe sau să se întindă pe spate. În schimb, a încălecat peste faţa lui şi a început să-şi frece pubisul de el. A lins şi a supt cât de mult a putut, gustându-i umezeala şi jucându-se cu vârful limbii cu tot ce putea atinge.

O auzea gemând din nou şi a făcut tot ce a putut ca s-o ajute. Între timp, ea se lăsa tot mai mult peste el, atât de mult încât în cele din urmă n-a mai putut să respire. A încercat să se elibereze, avea nevoie de aer. Însă picioarele ei erau prea puternice şi i-au ţinut capul neclintit, în vreme ce restul corpului ei se pregătea să fie copleşit de încă un val.

103

Țipau cu toții deodată. Nu numai fetele, ci și paznicii. Însă ea nu s-a sinchisit. Prevăzuse și haosul, și panica. Știa că unii dintre pazici aveau să fie mai iuți decât ceilalți și să se ia după ea. Singurul lucru la care nu se așteptase a fost țipătul lui Diego Arcas, care îți spărgea timpanele, acoperind toate celelalte sunete. Din cine știe ce motiv, se așteptase ca el să încaseze lovitura ca un bărbat.

Reușise să ajungă la câțiva metri de scenă și auzea doi paznici pe urmele sale. A rezistat instinctului de a se uita în spate. Nu era timp de șovăială. În schimb, și-a folosit toată energia ca să mărească viteza. Se antrenase mult pe pistă și știa că viteza avea să însemne totul dacă voia să treacă de canapele în cel mai eficient mod. Ceea ce putea să scadă cu mai mult de jumătate numărul de secunde pe camerele de supraveghere.

La început a crezut că o să-i fie greu să ia destulă viteză pe tocuri înalte. Dar, câtă vreme avea centrul de greutate în degetele de la picioare, nu era nici o problemă. A sărit peste prima canapea ca și cum n-ar fi fost acolo. La fel și următoarea, și acum îi auzea pe cei doi paznici deja mai aproape. După încă patru pași, trecuse peste a treia canapea și nu mai avea decât o porțiune de zece metri până la ușă.

Convinsă că descărcarea de adrenalină i-a îmbunătăţit recordul personal cu cel puţin trei secunde, a smucit uşa în lături, a intrat repede şi a încuiat-o după ea. Chiar dacă paznicii aveau să ajungă acolo în orice clipă, a răsuflat adânc de câteva ori şi s-a uitat la ochiul însângerat din mână. Era ultima piesă din puzzle care avea să-l facă pe iubitul său să fie din nou întreg.

Au început să smucească de clanţă, după care au urmat repede lovituri puternice cu picioarele în uşă. Vedea pe una dintre camerele video de deasupra panoului de comandă că acum erau patru care încercau să intre. Curând aveau să dea de cheia potrivită, să încerce s-o bage în broască şi, când aveau să vadă că nu se potriveşte, aveau să-şi scoată pistoalele.

A scos tubul de plastic din ascunzătoarea aflată în spatele dosarelor din bibliotecă, a deşurubat capacul şi a lăsat ochiul să cadă în lichid, apoi l-a închis la loc şi l-a introdus în vagin. Şi-a curăţat mâinile de sânge cu nişte şerveţele umede, şi-a tras rochia şi a prins firul de pescuit abia vizibil care era legat de o frânghie cu noduri.

A început să urce pe frânghie tocmai când primele împuşcături au lovit încuietoarea. Era uşoară şi agilă, iar braţele îi erau mai puternice ca oricând, aşa că nu i-a fost greu deloc să urce. Dar pasul cel mai dificil era în partea de sus. Ca să poată închide în urma sa trapa de acces trebuia să se răstoarne cu capul în jos şi să intre în conducta de aerisire cu picioarele înainte.

Reuşise s-o facă fără mari probleme de fiecare dată când exersase. Însă atunci nu avea palmele transpirate şi nu se temea că paznicii ar putea sparge uşa în orice clipă. Totuşi, în cele din urmă, a reuşit şi a putut să tragă înăuntru frânghia, să pună la loc grilajul şi să înceapă să se târască cu spatele prin conducta îngustă.

După mai puţin de un minut, i-a auzit dând buzna în centrul de supraveghere şi începând să se întrebe pe unde a putut să dispară. Nu mult după aceea au început să tragă în conducta de ventilaţie.

Sunetul împuşcăturilor se împrăştia prin conductă, care îl amplifica şi, cu toate că era la o distanţă sigură de coridor, a fost silită să-şi astupe urechile. Însă după un metru sau doi conducta avea să se ramifice şi apoi să se împartă iar. Le va fi mult mai greu să-şi dea seama unde se afla. Probabil trebuia ca ei să se despartă şi să înceapă să împuşte la nimereală prin conductă.

Numai că nu-şi făcea griji. Peste puţin timp, vor avea altele pe cap. În orice clipă aveau să aibă parte de o surpriză deplină. Din nou. Însă asta nu mai era în puterea sa şi, dacă ar fi fost după ea, şi-ar fi asigurat drepturi exclusive asupra acestei seri anume, singurul moment în care se putea apropia destul de mult de Diego Arcas.

Împuşcăturile au încetat, aşa cum se aşteptase şi, după câteva secunde de tăcere, a auzit zbierete şi ţipete răzleţe. Dedesubtul ei s-a dezlănţuit o panică totală, aşa cum îşi închipuia că trebuie să se audă când loveşte un tsunami. Coridorul de sub ea s-a umplut de oameni. Dar acum nu mai era ea cea pe care o căutau. Acum ei înşişi erau prada. S-a târât spre încăperea principală şi s-a uitat prin grilaj.

Poliţiştii.

Erau peste tot, cu pistoalele scoase, cu veste antiglonţ. Câţiva chiar coborau din luminatorul ascuns din tavan. A numărat cel puţin zece care încercau să preia controlul asupra situaţiei, ordonând tuturor în limba engleză să se culce pe burtă, cu braţele şi picioarele întinse.

Unele dintre fete au făcut ce li s-a spus. Altele au încercat să fugă, însă au fost prinse repede şi silite să se întindă pe podea, una după alta. Patru dintre paznici erau deja pe burtă, cu mâinile prinse în cătuşe la spate, iar doi dintre poliţişti se îndreptau spre scenă, unde Diego Arcas încă mai zăcea într-o baltă de sânge, cu mâinile pe faţă.

S-a târât mai departe prin conducta îngustă, cât mai discret posibil, îndepărtându-se de vocile din ce în ce mai agitate ale poliţiştilor, care începuseră să-şi dea seama ce se întâmplase.

După încă două ramificaţii, a simţit că pereţii metalici erau tot mai reci, iar când conducta a cotit brusc în sus cam un metru, înainte să continue în linie dreaptă, şi-a dat seama că nu mai avea mult de mers. Acum erau câteva grade sub zero şi a iuţit ritmul, ca să nu i se lipească palmele umede de metalul îngheţat. Dezavantajul era că făcea mai mult zgomot, dar n-avea încotro. Din fericire, poliţiştii erau prinşi cu altele.

După câţiva metri, pantofii ei cu toc înalt s-au lovit de grilaj şi, după un şut bine ţintit, s-a pomenit în curte. De-acum nu mai era mult de mers. Propria acţiune se desfăşurase conform planului, iar poliţiştii şi-au făcut apariţia întocmai aşa cum fusese hotărât.

Se bazase pe faptul că lampa cu senzor de mişcare avea să se aprindă de cum punea ea grilajul la loc, arătându-i drumul spre tomberoane. Dar nu s-a aprins.

Pentru că era deja aprinsă.

N-a înţeles gravitatea situaţiei decât când a fost prea târziu.

– *Well, well, look what we've got here...*[1], a zis o voce chiar în spatele său.

---

[1] Măi, măi, ia te uită ce avem aici...

Cu mâinile ridicate, s-a răsucit şi a văzut cum apare din întuneric un poliţist zâmbitor din echipa de intervenţie rapidă, cu pistolul într-o mână şi cătuşele în cealaltă.

104

Fabian nu mai ştia dacă doarme sau e treaz. Dacă amintirile sale erau doar un vis grotesc sau totul se întâmplase aievea. Amănuntele erau aşa de clare, că nu puteau fi decât adevărat. Dacă n-ar fi fost un păun de zece centimetri care fusese acolo şi i se preumblase pe trup. Nu ştia de ce, însă în ultima vreme începuse să-i apară mai des în vise.

Pur şi simplu nu putea să fie adevărat. Văzuse flacăra, de asta era sigur. În plus, făcuse un plan prin care el şi Sonja să poată repune lucrurile pe linia de plutire.

Până acum nu îndrăznise să deschidă ochii. Simţea o alinare în somn, chiar dacă era de-acum treaz de-a binelea. Era un risc mare ca, de cum deschidea ochii, adevărul dur, rece, să stea scris pe o placă drept în faţa sa. În cele din urmă, sunetul telefonului nu i-a mai lăsat nici o portiţă de scăpare.

– Unde mama dracului ai fost?

Era Tomas Persson.

– Ce vrei să zici? S-a întâmplat ceva?

Fabian s-a ridicat în capul oaselor.

– S-a întâmplat? Pe ce planetă trăieşti? Diego Arcas, ţi-l aminteşti?

Aşa e, şi-a zis Fabian, observând că Niva nu mai era acolo. Dacă într-adevăr a fost acolo. Da, a fost, era sigur de asta. Aşa cum era sigur că el a fost gol puşcă, în ciuda faptului că se culcase fără să-şi scoată hainele. Însă acum le avea iar pe el. Sau nu?

– Markus şi Inger sunt făcuţi foc pe tine şi au depus o plângere, a continuat Tomas.

– O plângere pentru ce?

Fabian simţea cum îl ia durerea de cap şi s-a trudit să se dea jos din pat.

– Că ai dormit prea mult. Ce ştiu eu. Treaba e că, evident, acolo s-a întâmplat chestia cea mai nasoală înainte ca echipa de intervenţie să dea năvală, pentru că, după ce au făcut-o, în cele din urmă, Arcas zăcea acolo pe scenă, sângerând ca un porc înjunghiat.

Fabian a încercat să dea un înţeles torentului de cuvinte pe când mergea pe hol spre baie şi se uita după Niva.

– Acum ar trebui să întrebi de ce sângera ca un porc înjunghiat.

– Tomas, n-am timp pentru asta.

Fabian a intrat în baie şi şi-a dat cu apă pe faţă.

– La naiba, ce enervant eşti! Cum eu şi Jarmo n-am fost în club să vedem ce s-a întâmplat, am luat legătura cu spitalul în care a fost internat Arcas.

– Şi? Aţi primit un răspuns?

– Îi lipseşte un ochi.

– Cum adică, îi lipseşte un ochi?

Fabian s-a şters cu prosopul.

– Să mă ia naiba dacă ştiu. Cineva trebuie să i-l fi luat. Şi bănuiala mea este că a fost careva dintre...

– Fete.

– Exact! Te-ai trezit, în sfârşit.

– Ştii dacă a fost arestată toată lumea?

– Nu ştiu. Dar, practic, e plin aici de boarfe.

– Zău, la sediu?

– Da, sunt interogate cu ajutorul unor poliţişti din alte secţii şi al unor traducători. Câteva dintre ele nu vorbesc nici măcar...

– Tomas, ascultă-mă acum. E important, a zis Fabian, dându-şi cu deodorant pe sub cămaşă. Tu şi Jarmo trebuie să aveţi grijă ca absolut toate să fie puse în cătuşe. Nici una n-are voie să plece. Pricepi? Nici una.

A ieşit în grabă din baie şi a văzut-o pe Sonja venind pe hol.

– Şi cum naiba vrei să facem asta? Höglund clocoteşte deja şi n-o să fie de acord să...

– Am eu grijă de el. Tomas, trebuie să plec.

– Dar...

– Fă ce ţi-am zis! Fabian a închis, a încercat să se calmeze şi s-a dus spre Sonja, nesigur dacă ar trebui sau nu s-o îmbrăţişeze. Bună, iubito.

– Nu capăt o îmbrăţişare?

– Sigur că da. Doar că nu ştiam dacă... A tăcut şi a cuprins-o în braţe. Uite, sunt în mijlocul unui caz şi, de fapt, tocmai plecam.

– Sigur, nici o problemă, a încuviinţat ea din cap. Doar o să iau nişte haine şi o să fac ultimele cumpărături de Crăciun. Dar vii diseară, da?

Fabian s-a uitat la ea fără să spună nimic. Nu-şi dorea nimic mai mult decât să promită că merge să petreacă Crăciunul aşa cum plănuiseră. Şi poate că totul va merge bine de data asta. Că Aisha Shahin era deja în arest şi atunci nu i-ar mai rămâne decât să-l pună pe Edelman în faţa dovezilor şi să-l facă să înţeleagă că nu are de ales şi trebuie să arunce la gunoi vechea investigaţie. Dar făcuse deja prea multe promisiuni pe care nu le-a îndeplinit.

– Bine, am înţeles.

– Sonja...

– Fabian, e în ordine. Înţeleg că eşti prins cu un lucru despre care nu poţi să vorbeşti, însă ar fi frumos dacă ai putea să vii să petreci Crăciunul cu noi.

– Nu-mi doresc decât să vin, dar...

– Şi ceea ce am spus sâmbătă. M-am gândit mult şi...

Ea s-a uitat în altă parte.

Acum e acum, şi-a zis Fabian. Şi-a adunat destulă putere ca să spună că vrea să ne despărţim. Şi poate că era exact ceea ce ar trebui să facă. Poate că însuşi visul din noaptea trecută, sau poate că n-a fost vis, dovedea că flacăra s-a stins de tot. Că relaţia lor e moartă şi trebuie să fie îngropată înainte să putrezească prea tare.

– Dacă tu vrei, şi eu vreau.

Ea l-a privit din nou în ochi.

Fabian a simţit că-i revin forţele şi a încercat să spună ceva.

– Stai, n-am terminat. Când se isprăvesc toate astea. Când ai încheiat orice o fi ceea ce faci, vreau s-o luăm de la capăt. Adică s-o luăm de la capăt cu adevărat.

Fabian s-a aplecat şi a sărutat-o. Simţea că-i răspunde pentru prima dată după mult timp. Că doreşte şi este pregătită să le mai acorde o ultimă şansă. Dar apoi buzele ei s-au încordat şi limba s-a retras.

– Cum să nu fie omul un pic gelos.

Fabian s-a răsucit fulgerător şi a văzut-o pe Niva venind din living, complet îmbrăcată.

– Trebuie să fii Sonja. Eu sunt Niva Ekenhielm.

I-a întins mâna.

– Ştiu cine eşti, a zis Sonja, fără să se uite măcar la mâna ei. În schimb, nu ştiu ce faci aici.

– Mă ajută în investigaţie. Am lucrat zi şi noapte, a zis Fabian, întrebându-se ce să spună mai departe.

– Îmi cer scuze, nu voiam să vă întrerup. Niva s-a întors spre Fabian. Tomas a sunat şi mi-a spus de teoria ta şi cred că se nimereşte. Se pare că Diego Arcas a avut o cicatrice adâncă pe corneea stângă, la mijloc şi a fost câţiva ani pe o listă de aşteptare pentru transplant, după care a renunţat.

Fabian a încuviinţat foarte tăios, ca să-i arate că trebuie să aştepte.

– Ceea ce se potriveşte cu informaţia noastră că Semira Ackerman a avut probleme la ochiul drept, a continuat Niva, întinzându-i o foaie de la imprimantă.

– Da, dar... Cred că o să plec, a zis Sonja, încercând să se întoarcă spre uşă.

– Nu, stai, aveai de gând să iei nişte haine, a zis Fabian. Şi n-ar trebui să stai la o cafea, sau aşa ceva?

Sonja s-a uitat la ei, şi-a încleştat dinţii şi a făcut semn cu capul că nu, apoi a ieşit din apartament.

– Vai de mine, sper că nu-i supărată, a zis Niva.

Fabian s-a răsucit, a privit-o drept în ochi şi a încercat să înţeleagă ce se petrecea în mintea ei. Dacă s-a întâmplat cu adevărat ceva între ei. Dacă zâmbetul ei neutru trebuia să fie interpretat, sau nu făcea decât să se joace cu el. Poate că acel zâmbet era doar *schadenfreude* că îl vede bâjbâind cu atâta disperare după răspunsuri. Însă ultimul lucru pe care avea de gând să-l facă era să se umilească şi mai mult şi să întrebe.

Prefera să plutească în continuare în nesiguranţă.

105

Până acum lucrurile merseseră în cea mai mare parte după voia ei. În afară de câteva piedici mărunte, care fuseseră toate depăşite, numai chestiunea maşinii ministrului justiţiei nu era rezolvată. Poliţia daneză o găsise pe fundul apei în portul Helsingør. Dar din cine ştie ce motiv, legătura între cele două ţări încă nu fusese făcută. Era doar o chestiune de timp până ca poliţia de ambele părţi ale graniţei să pună lucrurile cap la cap şi să înceapă să comunice între ele. Atunci ar descoperi, în cele din urmă, ce se ascunde sub suprafaţă, iar Gidon Hass ar deveni o amintire îndepărtată.

Cu siguranţă, într-o lume ideală, ea ar fi deja în maşina închiriată, pentru ultima oară în drum spre aeroportul Arlanda, cu părţile care îi fuseseră furate lui Efraim aşezate în gheaţa din valiza etanşă.

Ba chiar spera ca, odată trecută de punctul de control, să aibă timp să sărbătorească bând un pahar de şampanie. Nu mai băuse niciodată şi nici măcar nu era sigură că o să-i placă. Dar o merita, de vreme ce bătuse atâta drum până la linia de sosire, chiar dacă avea să fie ultimul său pahar.

În loc de asta, stătea cu cătuşe la mâini pe un scaun din sediul poliţiei.

Nu putea interpreta asta altfel decât ca pe o piedică serioasă.

Şi totuşi, nu era deloc îngrijorată. Pur şi simplu nu luase în calcul riscul ca poliţia s-o aresteze şi pe ea. Din fericire, plănuise cum să se descurce într-o astfel de situaţie. Un plan pe care ar fi preferat să-l evite, însă acum nu-i mai rămânea decât să-l pună în aplicare.

Poliţistul din echipa de intervenţie care o arestase în curte a înghiţit pe nemestecate povestea ei. I-a spus că a reuşit să se desprindă de restul grupului şi a stat ascunsă în conducta de aerisire. El a încercat s-o liniştească, spunând că nu mai trebuie să se teamă. Apoi a condus-o la microbuz, unde s-a amestecat cu celelalte fete.

Acum arăta exact la fel ca celelalte victime, iar poliţistul ras neglijent care şedea în faţa ei mirosea a mucegai şi părea să n-aibă habar de nimic. Ea i-a dat răspunsurile aşteptate şi el le-a notat conştiincios, cu un scris lăbărţat.

Altfel stăteau lucrurile cu Fabian Risk, care o surprinsese deja o dată sau de două ori. Din senin, unul dintre colegii lui a năvălit în încăpere şi a încătuşat-o de scaun. N-a recunoscut-o. De fapt, nimeni nu părea s-o recunoască, deşi fusese acolo de nenumărate ori în ultimul an, spălând coridoarele, curăţându-le birourile şi golindu-le coşurile de gunoi. Dar curând avea să vină Fabian, şi el nu va fi la fel de uşor de manevrat.

Şi totuşi, era bucuroasă că l-a lăsat în viaţă şi a plecat din apartamentul dezafectat înainte să ajungă el. În cele din urmă, el sau poate poliţista aceea daneză avea să lege între ele toate indiciile. Dacă nu acum, atunci de îndată ce avea să se uite în computerul ei. S-a întrebat dacă nu cumva ar trebui să fie mai îngrijorată decât era de fapt. Planul atârna de un fir de păr, dacă

era să fie sinceră. Nu doar unul, ci mai multe lucruri puteau s-o ia razna.

Însă avea senzaţia că acum aproape că nu mai contează. Ca şi cum ar fi aruncat o privire în viitor şi ar fi ştiut că totul o să iasă bine. Ce-i drept, era împotriva oricărei raţiuni şi, în multe privinţe, ea prefera întotdeauna să fie pregătită pentru orice eventualitate. Dar se simţea deplin liniştită şi era convinsă că Dumnezeu, care îi stătuse alături pe tot drumul, n-avea s-o lase baltă la sfârşit. S-a lăsat pe spătar şi a închis ochii.

Acum era aproape.

Mai aproape decât ar fi visat vreodată.

106

În fiecare an, în ultima zi lucrătoare înainte de Ajunul Crăciunului, Herman Edelman şi restul conducerii se adunau la Stadhuskällaren[1] pentru un prânz de Crăciun prelungit. Era o tradiţie care în ultimii ani ajunsese să fie atât de înrădăcinată, încât nici măcar o operaţiune importantă, ca aceea împotriva lui Diego Arcas, nu-i putea face s-o încalce.

De fapt, Fabian n-avea timp. Dacă se dovedea că Aisha Shahin era una dintre fetele luate în detenţie de la Black Cat, în nici un caz nu puteau să rişte să le scape din mână. Dar ca s-o poată reţine oficial, s-o interogheze şi să ceară să fie închisă avea nevoie de aprobarea lui Edelman. Ceea ce însemna că trebuia să-şi pună toate cărţile pe masă, oricât ar fi vrut să evite asta. Dar n-avea încotro. Fără aprobare, nu puteau decât să-i dea drumul.

După ce a traversat podul Stadhus, a luat un viraj strâns la stânga, peste banda opusă, silind plugul de zăpadă să intre pe traseul bicicletelor, şi a parcat în mijlocul trotuarului lat din faţa Stadhus. Cu toate că era miezul zilei, lumânările exterioare de bun venit

[1] Restaurantul Primăriei

ardeau deja în faţa uşii restaurantului de pe latura de est a clădirii.

I-a găsit în partea din spate a unui separeu, sub o arcadă de piatră şi, judecând după zgomot, reuşiseră deja să tragă la măsea, nu glumă. Erau acolo comisarul Bertil Crimson şi procurorul Jan Bringåker, precum şi Anders Furhage de la SePo. Lângă el stătea Eva Gyllendal, şefa poliţiei din Stockholm. Grupul fusese lărgit cu Ingrid Brantén, şefa de cabinet a ministrului justiţiei. Deloc surprinzător, ea stătea lângă Herman Edelman, şi Fabian nu putea decât să presupună că cei doi fuseseră des în contact în ultima vreme.

– Fabian! a izbucnit Edelman când l-a văzut. Credeam că eşti acasă, făcând turtă dulce!

– Curând. Dacă putem vorbi un pic.

– După cum vezi, sunt cam ocupat aici. Nu poate să mai aştepte?

– Din păcate, nu. Dar, dacă te poţi ridica de la masă, o să discutăm aici.

Fabian a aşteptat ca ceilalţi să întrebe despre ce este vorba, însă nimeni n-a spus nimic.

În cele din urmă, Edelman a spart tăcerea cu un oftat nemulţumit.

– Se pare că trebuie să vă descurcaţi fără mine un pic. Dar mă întorc repede.

Şi-a ridicat paharul de tărie, l-a golit şi s-a ridicat.

S-au dus la o masă goală, ceva mai departe şi, înainte să apuce să se aşeze, vocile celorlalţi reveniseră la nivelul dinainte.

– Deci? Despre ce-i vorba? a zis Edelman, pe un ton care dădea de înţeles clar că n-are chef să piardă timpul cu flecăreală.

– Există şansa să fi arestat adevăratul făptaş şi acum am nevoie de acordul tău ca să...

– Scuze, dar credeam că am terminat cu asta.

– Da, oi fi crezut. Însă e evident că n-am terminat.

– Dă-mi voie să hotărăsc eu asta.

– Herman, ştiu că Grimås s-a făcut vinovat de cumpărarea unui organ pe piaţa neagră şi ştiu că tu eşti cel care l-ai ajutat să ia legătura cu ambasada şi, prin extensie, cu patologul Gidon Hass.

– Grimås nu s-a făcut vinovat de nimic.

– Nu? Aşadar, cum numeşti tu cumpărarea unui nou ficat pe piaţa neagră?

– În primul rând, în Israel nu era ilegal în acel moment. În al doilea rând, nu pot să înţeleg de ce un om ar trebui să se simtă vinovat pentru că vrea să trăiască? Cine n-ar face-o? Cine nu şi-ar dori să mai tragă o dată aer în piept şi să se agaţe de visul nemuririi? Edelman i-a făcut semn ospătarului, care ducea pe o tavă pahare cu tărie, şi a luat două. Ţi-e uşor să faci pe viteazul. N-ai ajuns nici la jumătatea vieţii şi, chiar dacă eşti deplin conştient că într-o bună zi toate astea se vor sfârşi, îţi trăieşti viaţa ca şi cum ar fi veşnică. Dar îţi jur că, odată ajuns la vârsta mea, totul se schimbă, şi unii dintre noi devin mai disperaţi decât alţii. Nu l-aş descrie pe nici unul dintre ei ca vinovat. În orice caz, nu până ce n-aş fi eu însumi pus în faţa alegerii.

– Dacă crezi că nu-i mare lucru, de ce te-ai străduit atât de mult să ascunzi adevărul?

Edelman a părut complet năucit timp de câteva secunde, după care pe faţă i-a înflorit un zâmbet şi a izbucnit în râs.

– *Young Padawan. Taught you well, I have.*[1] A împins spre Fabian unul dintre pahare şi l-a înălţat pe celălalt. Noroc.

---

[1] „Tinere Padawan. Bine pe tine am şcolit.“ Se referă la Padawanii din *Star Wars*.

Fabian a luat paharul, l-a ridicat – de data asta n-avea de gând să facă greşeala de a refuza – şi l-a golit dintr-o înghiţitură. Avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putea obţine.

– Ştii, e amuzant. Am impresia că mă văd într-o oglindă când mă uit la tine. În afară de barbă şi de burtă, pe care le aveam deja la vârsta ta, nu-i mare deosebire între noi. Atunci eram convins că toate cazurile trebuie să fie rezolvate. Nu-mi păsa câte resurse sunt necesare sau care sunt consecinţele. Pentru mine, adevărul era mai presus de orice şi merita întotdeauna preţul plătit. De-abia mai târziu am ajuns să văd cât de mult greşeam. Aşa-numitul adevăr nu este, de fapt, nimic altceva decât o himeră, şi căutarea lui permanentă m-a costat tot ceea ce însemna cu adevărat ceva pentru mine. Pentru mine mult prea târziu. Însă nu şi pentru tine. Ia asta ca pe un sfat bun.

– Ai ştiut tot timpul că Kremph e nevinovat. Şi că altcineva e în spatele tuturor lucrurilor, cineva care nu terminase nici pe departe. Şi totuşi, ai îndreptat investigaţia în direcţia greşită ca să te aperi pe tine şi propria implicare. Dacă n-ai fi fost tu, am fi putut să-i salvăm pe Adam Fischer şi pe Semira Ackerman. Şi ai pretenţia să primesc sfaturi de la tine. Rahat!

– Fabian, poţi să te burzuluieşti cât pofteşti. N-are nici o importanţă. Făptaşul e arestat şi a murit. Cazul este închis şi ne pregătim să plecăm în concediu. Şi oricât de mult ai vrea, acum nu poţi face nimic în această privinţă. Nimic. Crăciun fericit!

Edelman s-a ridicat şi a dat să plece.

– *Stai să închid uşa.*

Edelman s-a oprit şi s-a răsucit înapoi spre Fabian, care şedea încă la masă, cu mobilul în mână.

– Să nu-mi spui că iar e vorba de afurisita aia de scurgere de informații.

– Din păcate.

– Cu alte cuvinte, documentul încă lipsește.

– Nu, dar...

– Știam eu. Este exact lucrul care mă îngrijora. Am simțit-o. N-ar fi trebuit să accept să particip...

Fabian a oprit înregistrarea conversației dintre Edelman și Grimås și a lăsat telefonul din mână.

– Am terminat când zic eu că am terminat.

Edelman s-a uitat la telefonul de pe masă.

– Așadar, Niva e din nou în echipă. Interesant. Întotdeauna a avut o slăbiciune pentru tine. Dar presupun că-ți dai seama că asta n-o să țină la tribunal. Ca să nu mai spunem că este un delict.

– Poți să-mi faci raport, dacă vrei. Însă mai întâi vreau să te așezi la loc, a zis Fabian, băgând telefonul în buzunar.

Edelman s-a așezat și l-a privit pe Fabian în ochi.

– Ce vrei să fac?

– Să redeschizi ancheta și să-mi dai mână liberă s-o conduc. Să le spui lui Markus și lui Inger că o să am nevoie de o sală de interogatoriu și să ai grijă ca mandatul de arestare și restul hârtiilor să fie gata în cel mult treizeci de minute. Dar, având în vedere că Jan Bringåker stă la masa ta, nu-mi închipui că ar dura mai mult de un sfert de oră.

Edelman avea un aer sumbru în vreme ce chibzuia și, când, în cele din urmă a încuviințat în tăcere, Fabian se ridicase deja și se îndrepta spre ieșire.

107

Cu toate că Fabian recunoştea, fără îndoială, pereţii de un alb murdar, lămpile cafenii de pe tavan care întotdeauna aveau cel puţin două tuburi de neon care pâlpâiau şi podeaua cu linoleum cenuşiu peticit, care era atât de ros încât nu mai putea fi curăţat, s-a oprit după câţiva metri şi s-a întrebat dacă nu cumva a nimerit altundeva.

Sediul, de obicei liniştit şi cu un ritm destul de lent, era acum plin de oameni şi de chipuri noi. N-avea să fie atât de uşor pe cât crezuse. Până şi spaţiul său de lucru era ocupat de un poliţist în uniformă, care vorbea la telefon în vreme ce-şi curăţa unghiile cu o riglă.

Din câte vedea, Tomas şi Jarmo le încătuşaseră pe fete de scaunele pe care şedeau. I-au ajuns la urechi câteva întrebări. *De unde sunt? Cum au ajuns să ia legătura cu Arcas? La ce anume fuseseră supuse?* Dar nimeni nu părea să pună întrebarea cea mai importantă. *Cine i-a smuls ochiul?* În schimb, toate erau tratate ca victime ale traficului uman al lui Arcas, şi poate că era adevărat. Poate că Aisha Shahin a putut să fugă înainte ca ele să ajungă la sediu.

Dar nu putea să fie sigur. Nici pe departe. Operaţiunea de la club fusese foarte amplă, aşa că mai exista

o şansă ca ea să fie chiar în acest moment la sediu. Ca ea să stea chiar acum, dând răspunsuri credibile şi aşteptând momentul potrivit ca să se furişeze afară. Putea să fie oricare dintre femeile capturate. Imitând privirile lor neliniştite şi însuşindu-şi fragmente din poveştile lor.

A dat o raită, ca să-şi dea seama câte femei sunt acolo şi cum arată, în vreme ce se gândea să le adune într-o singură încăpere şi să le studieze ochii, care ar fi arătat dacă una dintre ele se deosebeşte de celelalte. Însă nu era nici o garanţie că cineva văzuse ce s-a întâmplat sau că nu era prima oară când se întâlneau. De asemenea, şi-a spus că ar trebui să le cerceteze cineva cu atenţie poveştile, iar Niva să verifice informaţiile pe care le-au dat, ca să afle care dintre ele minte. Dar asta ar lua mult timp. Mai ales cu toate acele bariere lingvistice.

Timp pe care nu-l avea.

Mai ales nu când era foarte posibil să mai existe o victimă, şi nu putea decât să spere că Malin Rehnberg mai este în viaţă. Refuza s-o vadă ca pe o victimă. N-avusese nimic de-a face cu traficul ilegal de organe şi, cu excepţia lui Kremph, care se sinucisese, ucigaşa nu făcuse rău nici unui nevinovat. Dar, chiar dacă era în viaţă, Malin era, probabil, pe undeva, legată şi îngrozită, şi era responsabilitatea lui s-o găsească până nu era prea târziu. Îi jurase lui Anders şi, dacă nu avea să reuşească, nu şi-ar fi putut-o ierta niciodată.

A trecut repede prin dreptul sălii de şedinţe, care era şi ea transformată în sală de interogatoriu, s-a oprit, a băgat capul pe uşă şi, dintr-odată, toate îndoielile i-au dispărut. Ea şedea acolo, încătuşată de scaunul pe care îl ocupa Jarmo de câte ori aveau şedinţă. Habar n-avea cum arată, şi totuşi era sigur. Părul lung,

închis la culoare. Ochii de un albastru-deschis. Pielea cafenie-aurie. Nu putea fi altcineva. Vecinul ei avea dreptate. Era extraordinar de frumoasă.

S-a răsucit spre el când a intrat și și-a dat seama din ochii ei că știe cine este.

– Aisha Shahin? a întrebat.

Femeia a încuviințat.

– Nu te-ai grăbit deloc. Aștept de mai mult de cinci ore.

– Cum, vorbești suedeza? a întrebat polițistul în uniformă, uitându-se la hârtiile pline de însemnări. Nu ești din Irak sau cam așa ceva...

– Poți să arunci hârtiile alea, a zis ea, și polițistul s-a întors spre Fabian cu o expresie uluită.

– Nu-ți face probleme. Mă ocup eu mai departe. Fabian s-a așezat, surprins de purtarea ei calmă. Asta înseamnă că ai de gând să mărturisești?

Ea arăta ca și cum așteptase exact această ocazie.

Spre surprinderea lui, a încuviințat din cap din nou.

– Omorârea lui Carl-Eric Grimås, Adam Fischer, Semira Ackerman și, mai recent, Diego Arcas. Așadar, recunoști totul?

– M-aș mira ca Arcas să fie mort, cu toate că el e cel care o merită cel mai mult. În afară de asta, răspunsul este da.

– Ai răspunde la fel într-un interogatoriu oficial?

– Dacă mă lași mai întâi să merg la toaletă. Mă țin deja de o oră și jumătate.

Fabian era pe cale să spună nu. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie de acord cu oricare cerere a ei. Însă nu-i putea refuza un drum la toaletă. I-a desfăcut o cătușă, a desprins-o de pe scaun și și-a prins-o de propria încheietură, după care a condus-o la toaletă.

A hotărât s-o lase să folosească toaleta pentru persoanele cu handicap. În primul rând, n-avea ferestre,

spre deosebire de cele mai mari, care aveau mai multe cabine de WC, şi o putea încătuşa de bară. Singura problemă era că nu putea ajunge la uşă ca să se încuie, însă i-a promis că o să stea în dreptul uşii şi o să aştepte până termină.

Între timp, a profitat de ocazie ca să le trimită un SMS lui Tomas şi lui Jarmo, care probabil erau la prânz, să le spună că a găsit-o şi că are de gând să-i ia un interogatoriu preliminar. A arătat că preferă să facă asta singur, însă i-ar plăcea ca ei să se întoarcă după prânz cât de repede pot.

Nici o problemă, i-a răspuns Tomas după doar o secundă sau două, şi Fabian a recunoscut în sinea lui că îşi schimbase cu totul părerea despre el. Până acum îl privea mai mult ca pe un armăsar tânăr şi arogant, care se îndoapă cu steroizi, fără urmă de capacitate analitică. La început, n-a putut în ruptul capului să priceapă cum de îl suportă Jarmo, sau, de altfel, cum a putut să-l angajeze Edelman.

Însă după ultimele zile, a apărut o nouă imagine a lui. Sigur, era la fel de enervant. Dar, în acelaşi timp, era mai iute la minte şi mai concentrat decât mulţi dintre ceilalţi. Fabian era convins că Tomas, nu Jarmo, a fost cel care a avut grijă să strângă documentele anchetei, ca să nu dispară nimic. În plus, părea să aibă un simţ al loialităţii neobişnuit de puternic, atât faţă de ceilalţi din grup, cât şi în privinţa descoperirii adevărului.

Fabian s-a uitat la ceas, nici nu mai ştia a câta oară. Curând aveau să fie aproape zece minute, şi a început să aibă senzaţia că în orice clipă o să se trezească acolo, ruşinat, dându-şi seama că a fost tras pe sfoară. Era ceva ciudat în calmul ei. Părea să semnaleze că nu mai are de ce să-şi facă griji. Să-i fi scăpat lui ceva? Un spaţiu

prin care să se strecoare. O cale de ieşire care să fie atât de evidentă încât, privind înapoi, n-ar fi putut să priceapă cum de i-a scăpat.

S-a uitat din nou la ceas. Trecuseră de-acum unsprezece minute şi jumătate şi, cu toate că el ar fi putut sta mult mai mult la toaletă, a bătut în uşă tare şi i-a ordonat să se grăbească. Nici un răspuns şi, chiar când bătea din nou în uşă, şi-a dat seama ce îi scăpase şi a smucit uşa în lături.

Aisha Shahin atârna de cârligul de pe perete, cu picioarele abia atingând pământul şi braţul încătuşat întins spre bară. Avea gura larg deschisă şi ochii închişi, cu un prosop alb răsucit şi strâns în jurul gâtului.

Fabian a intrat repede, a dat-o jos din cârlig şi a întins-o pe podea, lângă WC. Îi simţea pulsul, chiar dacă slab, dar nu mai respira. Şi-a apăsat gura pe a ei şi i-a umplut plămânii cu aer. Iar şi iar, până ce a tuşit şi şi-a revenit.

– Îţi aminteşti de mine? a întrebat el, văzând, în sfârşit, îngijorare în ochii ei. Chiar aşa. Nu scapi atât de uşor. A prins din nou una dintre cătuşe de propria încheietură şi a tras-o în sus. În interesul tău, sper că te-ai îngrijit de tot ce aveai de făcut. O să fie un interogatoriu lung.

108

În mod normal, Fabian le oferea celor interogaţi cafea sau ceai, şi uneori chiar ceva dulce. Învăţase din experienţă că răspunsurile tindeau să fie mai interesante atunci când persoana respectivă se simţea mai relaxată. Dar de această dată nu i-a oferit nimic. Era încă supărat din cauza şmecheriei cu încercarea de sinucidere, chiar dacă o înţelegea. Se părea că îşi terminase misiunea şi nu-i mai rămăsese nimic pe lume.

Dar el nu terminase, nici pe departe. Voia să ştie de ce. Ce lucru îngrozitor se întâmplase în viaţa ei, care să-i explice acţiunile. Voia să ştie cum îşi făcuse planurile şi cum gândise. Cum reuşise să depăşească toate obstacolele şi să fie întotdeauna cu un pas înaintea lor. Erau atât de multe întrebări, mult mai multe decât puteau fi puse într-o singură întâlnire.

Dar acum n-a pus nici una dintre ele.

A pornit înregistrarea.

– Sunt Fabian Risk. Este ora trei şi şaisprezece minute după-masa, pe 23 decembrie 2009. Sunt aici cu Aisha Shahin, care a refuzat prezenţa unui avocat. A privit-o în ochi. Le-ai luat viaţa lui Carl-Eric Grimås, Adam Fischer şi Semira Ackerman?

– Da, este adevărat.

– L-ai atacat pe Diego Arcas şi i-ai scos ochiul stâng?

– Da, este adevărat.

Fabian n-o slăbea din ochi, şi ea nu dădea nici cel mai mic semn că ar vrea să-şi întoarcă privirea în altă parte. Nici măcar nu era sigur că a văzut-o clipind.

– Ai mai răpit şi alte persoane, pe care nu le-am numit aici, şi acum le ţii prizoniere?

– Da, este adevărat.

– Ne poţi spune numele lor?

– Sofie Leander şi colega ta, Malin Rehnberg.

– Aşadar, trăiesc încă?

– În orice caz, până acum.

– Ce ai făcut cu ea?

– Care dintre ele?

– Malin Rehnberg.

– Hai să începem cu Sofie. Malin probabil că e încă adormită, şi câtă vreme doarme nu e în primejdie.

Fabian s-a gândit la ce ar putea să însemne asta, însă a hotărât să nu insiste pe moment.

– Bine. Sofie Leander. Ce organ ai luat de la ea?

– Rinichiul stâng.

– Şi de ce ai făcut asta?

– Nu era al ei.

– Dar al cui era?

– Al lui Efraim.

– Şi cine este Efraim?

De-abia atunci privirea ei a şovăit, şi a văzut-o că înghite în sec. Ea îşi cântărea cu grijă cuvintele.

– A fost un bărbat... un bărbat pe care l-am iubit mai mult ca orice pe lume.

– Era soţul tău?

Ea a făcut semn că nu şi şi-a şters ochii cu mâinile încătuşate.

– Microfonul nu înregistrează decât sunetele, aşa că repet întrebarea. Era soţul tău?

– Nu.

– Iubitul? O rudă?

– Nu.

– Dar îl iubeşti. Mai mult ca orice pe lume?

– Da. E aşa de greu de înţeles?

– Depinde ce înţelegi prin „greu". E doar un pic... Cum să-i zic? Un pic...

– Se pare că n-ai iubit niciodată pe cineva atât de mult.

L-a privit drept în ochi.

Fabian a pierdut şirul gândurilor şi şi-a dat seama prea târziu că acum el era cel care privea în altă parte. Nu se gândise până acum că interogatoriul ar putea să decurgă aşa. Se pregătise pentru o luptă grea, şi iată că şedea acolo cu un făptaş care mărturisea totul cu o ridicare din umeri.

– Toate organele pe care le-ai luat, a continuat el, încercând să reia direcţia interogatoriului. Îi aparţineau lui Efraim?

– Da, este adevărat.

– Şi această Sofie Leander trăieşte încă?

– Ai mai întrebat asta.

– Unde o ţii?

– Într-un loc sigur.

– Repet întrebarea: Unde o ţii?

– Pot să-ţi arăt cum să ajungi acolo.

– Aş prefera să-mi spui.

– O să repet răspunsul: Pot să-ţi arăt cum să ajungi acolo. Cealaltă variantă e s-o găseşti singur, şi e aproape sigur că nu va mai fi în viaţă.

– Aşadar, refuzi să-mi spui unde este?

– Ai înţeles bine.

109

Hotărâseră să implice doar cel mai mic număr de persoane şi cât mai puţini posibil din exterior, ca să nu piardă timp preţios. În plus, cei mai mulţi dintre poliţiştii care erau la serviciu se ocupau de urmările raidului de la Black Cat.

Aşadar, convoiul de maşini era alcătuit doar din trei vehicule şi mergea printr-un Stockholm atât de golit de trafic, încât dădea impresia că li se crease un culoar. Era seara dinainte de Ajunul Crăciunului, şi cei mai mulţi oameni luaseră foarte în serios avertismentul că în timpul nopţii va fi un viscol cumplit şi plecaseră mai devreme decât era normal la rudele de la ţară. Restul păreau să stea acasă.

Fabian era la volan, cu Aisha Shahin aşezată lângă el, pe scaunul pasagerului. Avea şi mâinile, şi picioarele în cătuşe, iar centura de siguranţă era trecută pe sub lanţul cătuşelor de la mâini, ca nu cumva să-i dea prin cap să se arunce din maşină. Fabian ţinea legătura în direct cu Tomas şi Jarmo, care erau în maşina din faţa sa, şi cu paramedicii din ambulanţa din spate. Dar n-au fost schimbate multe vorbe. Nici măcar Tomas, care altfel era vorbăreţ, n-a spus mai mult decât era absolută nevoie. Toţi erau foarte concentraţi, ca şi cum ar

fi fost cu totul absorbiţi de închipuirea a ceea ce erau pe cale să vadă.

– Ia-o la stânga la semafor, a zis Aisha Shahin, privind drept înainte.

– La stânga la semafor, a repetat Fabian în microfon pentru Jarmo, care a trecut pe banda din stânga şi a cotit pe Drottningsholmsvägen, îndreptându-se spre vest.

Indicaţiile au continuat şi i-au dus peste podul Väster şi Hornstull şi mai departe, pe E4 spre sud şi, cu toate că n-avea rost şi n-ar fi schimbat rezultatul, Fabian nu putea să nu încerce să-şi imagineze unde mergeau.

Nici măcar când au ieşit de pe autostradă, au trecut peste un pod şi au mers mai departe pe Älvsjövägen nu i-a picat fisa. De-abia după câţiva kilometri, când au intrat pe Magelungsvägen, după un sens giratoriu, Fabian şi-a dat seama. Mai fuseseră acolo cu mai puţin de o săptămână înainte.

Însă Tomas a fost cel care a spus-o cu voce tare.

– Probabil că i-au făcut o reducere pentru că a închiriat mult spaţiu.

Acum vedea turnul ca un far, luminat, de pe dreapta, şi după un minut au intrat în parcarea pustie din dreptul depozitului Shurgard din Högdalen.

Fabian a încercat să pună lucrurile cap la cap. Ea îi dusese în locul în care l-au găsit pe Adam Fischer legat şi mutilat pe o masă acoperită cu folie de plastic. Nu încăpea îndoială că Hillevi Stubbs trecuse cu aspiratorul peste fiecare centimetru pătrat din compartimentul de depozitare, în căutare de indicii. Şi totuşi, era evident că îi scăpase ceva. Sau poate că ea îi ducea dinadins într-o direcţie greşită?

– Bine, se pare că am ajuns, le-a spus Fabian celorlalţi. Aruncaţi o privire rapidă şi ridicaţi toate probele. Noi aşteptăm în maşină.

– *All right*, a zis Tomas, şi Fabian l-a văzut cum coboară din maşina din faţă, verificându-şi pistolul.

– Eu o iau la stânga, tu ia-o la dreapta, a zis Jarmo, mergând grăbit spre clădire ca o umbră.

După douăzeci de minute, Fabian a primit semnalul că nu e nimeni acolo, a desfăcut centura de siguranţă a Aishei Shahin şi a ajutat-o să coboare din maşină. Aşa cum fusese previziunea, zăpada începuse să se cearnă. Aisha Shahin s-a cutremurat de frig în rochia ei subţire şi pe pantofii cu toc. Nu fusese destul timp ca să-i dea alte haine, însă Fabian a găsit în portbagaj o pătură şi i-a pus-o pe umeri.

S-au dus până la Jarmo, care cerceta cele două truse de scule ale lui Hillevi Stubbs. Când a terminat, le-a închis, a luat câte una în fiecare mână şi le-a făcut semn cu capul că e gata.

– Bine, să megem mai departe, a zis Tomas, care se uita tot timpul în jur, cu pistolul scos, în vreme ce Aisha Shahin îi conducea spre intrare.

Nu se deplasau repede. Pantofii cu toc nici că puteau fi mai nepotriviţi pe zăpada îngheţată. În plus, lanţul de la picioare nu-i permitea să facă paşi mari. Dar, după ce au ajuns la uşă, ea a introdus codul, care a făcut uşa să se dea într-o parte şi a aprins lămpile fluorescente de pe tavan. Tomas a intrat ca să verifice interiorul clădirii, în vreme ce ceilalţi au aşteptat până s-a întors, după câteva minute, dându-le semnalul că pot intra.

Înăuntru au fost înconjuraţi de aer cald şi Fabian a auzit cum porneşte motorul electric din spatele lor, închizând uşa şi lăsând afară iarna. S-a uitat în jur, dar n-a putut să-şi dea seama dacă iese ceva în evidenţă faţă de ultima dată când fusese acolo.

Cu lanțul de la picioare târșâind pe podea, Aisha Shahin i-a condus dincolo de holul mare, direct spre compartimentul în care îl găsiseră pe Fischer. Chiar într-acolo se îndreptau? Întrebările i se buluceau în minte. Dar știa că n-are rost să le pună. Oricum, ea n-avea să-i dea răspunsurile de care avea nevoie. Când lanțul nu s-a mai auzit, în sfârșit, se aflau la doar câțiva metri de compartimentul peste care era încă pusă banda poliției. În ușă era o gaură mare, acoperită temporar de o bucată de placaj.

– Dă deoparte banda și placajul, i-a spus Jarmo lui Tomas.

– Ar fi mai ușor dacă ia cheia care e acolo, sus, a zis Aisha, arătând cu capul spre învelișul cablului care se întindea deasupra ușii-rulou peste toate compartimentele.

Tomas s-a răsucit spre Fabian, nedumerit. Fabian s-a gândit, dar nu vedea nici o problemă, așa că a încuviințat, iar Tomas s-a urcat cu un picior pe un extinctor și cu celălalt pe cutia încuietorii electronice a compartimentului și a sărit imediat jos, ținând în mână un pătrățel de plastic, violet. L-a întins spre încuietoare. Însă nu s-a întâmplat nimic, în afară de faptul că s-a aprins o lumină roșie.

– Nu funcționează.

Tomas s-a răsucit spre ceilalți.

– Lasă-mă pe mine.

Aisha a întins mâinile încătușate.

Tomas nu era sigur, dar i l-a întins după ce Jarmo și Fabian au dat din cap. Ea a pornit cu pașii mici, încătușați. Însă nu spre încuietoarea acelui compartiment. S-a îndreptat spre cel de alături. Fabian nu înțelegea ce se petrece, și de-abia când ea a pus cheia în dreptul încuietorii și a format un cod din patru cifre i-a dat

prin cap că ea închiriase şi compartimentul alăturat. O altă victimă zăcuse tot timpul acolo, la doar câţiva metri, de cealaltă parte a peretelui de oţel.

După aceea totul s-a petrecut forte repede.

A pornit un motor electric şi uşa a început să se ridice în faţa lor. În acelaşi timp, Aisha s-a aruncat la podea. Înainte să aibă cineva timp să reacţioneze, s-a rostogolit pe sub uşă, care deodată a început să coboare.

– Ce mama dracului! a strigat Tomas, încercând să oprească uşa să coboare complet. Zău aşa!

Dar era prea târziu, şi curând uşa era din nou închisă.

– Hei! Bună treabă, băieţi! Tomas s-a uitat la ceilalţi. Ce naiba facem acum?

– Intrăm, fireşte, a zis Jarmo, a deschis una dintre trusele cu scule, i-a aruncat o pereche de ochelari de protecţie şi un flex cu baterii lui Tomas, care a atacat uşa, şi pe dată au început să sară scântei, care ricoşau din podea.

– Fabbe, ce naiba mai aştepţi? Du-te să vezi dacă nu-i vreo ieşire prin spate. Eu mă ocup de celălalt compartiment.

Jarmo a smuls placajul şi a dispărut prin gaura din uşă.

Însă Fabian nu s-a clintit. Presimţea deja ce face ea de cealaltă parte a uşii. Dar nu voia să le spună celorlalţi. În schimb, unul dintre paramedici a pornit repede de-a lungul şirului de compartimente.

– Nu e în ăsta, a zis Jarmo când s-a întors din compartiment.

– Nu e nici în spate, a zis paramedicul, care li s-a alăturat. Nu sunt decât alte coridoare şi alte compartimente. Locul ăsta pare nesfârşit.

– Bine. Ştim, în orice caz, că n-a fugit mai departe, a zis Jarmo, uitându-se la Tomas, care era acum la jumătate cu flexul.

– Ce credeţi că face acolo? a întrebat celălalt paramedic. Distruge dovezi?

– Cine ştie? Jarmo a ridicat din umeri. Avem deja mai multe dovezi decât ne trebuie ca să fie condamnată.

– În plus, deja a recunoscut totul, a zis Fabian.

După încă şase minute, Tomas a oprit flexul şi s-au dus la uşă cu pistoalele scoase. În vreme ce aşteptau, nici unul n-a scos vreun cuvânt. Era ca şi cum nu puteau trece peste şocul celor întâmplate.

– Vrea cineva să intre primul? a întrebat Tomas.

Fabian s-a aplecat şi a păşit înăuntru cu cea mai mare grijă, ca să nu se taie în marginile ascuţite.

Ea ar fi putut să fie lipită de uşă, pregătită să-l atace cu un cuţit sau altă armă. Sau gata să-l ia ostatic, ca garanţie a eliberării. Dar pe Fabian nu l-a întâmpinat nici o ambuscadă sau vreun cuţit pus la gât. În loc de asta, a văzut exact ceea ce se aştepta.

– Nu-i nici o primejdie. Puteţi intra, a strigat spre ceilalţi şi s-a dus spre unul dintre colţurile compartimentului.

Ea stătea, împuţinată şi înfrântă, cu picioarele desfăcute cât de mult îi permitea lanţul. Rochia i se ridicase, arătând că nu poartă chiloţi, iar părul castaniu-auriu îi acoperea pe alocuri faţa. Seringa era încă înfiptă în scobitura unui cot, dovada faptului că el avusese dreptate.

Jarmo susţinuse că ea n-avea pe unde să fugă. Dar era exact ceea ce făcuse Aisha Shahin. Fabian reuşise să-i zădărnicească prima încercare. Însă de această dată reuşise să meargă până la capăt, şi acum era atât de

departe, încât nimeni nu mai avea s-o aresteze vreodată şi s-o condamne.

Ceilalţi au intrat pe rând şi s-au uitat peste umărul lui, punând întrebările prevăzute. El a încuviinţat din cap, dar nici Tomas, nici Jarmo nu păreau să-l creadă. S-au strecurat pe lângă el şi au văzut că trupul încă este cald, aşa că au început să-i caute pulsul şi i-au verificat respiraţia. Convins de ceea ce aveau să descopere, le-a întors spatele şi s-a dus la masa acoperită cu folie de plastic, aflată sub lampa puternică, unde Sofie Leander era legată, în halatul ei de spital însângerat.

Avea prins de gură cu bandă adezivă un tub de alimentare. La un braţ avea perfuzie, iar celălalt era conectat la un aparat de dializă care zumzăia. Părul murdar îi era lipit de fruntea transpirată şi, în afară de cearcănele profunde de sub ochii închişi, faţa îi era la fel de albă ca a unei păpuşi de porţelan. Dacă n-ar fi fost mişcarea abia perceptibilă a pieptului şi pulsaţia slabă de sub degetele lui, ar fi presupus că au ajuns prea târziu.

– Ce ştim despre ea?

Jarmo stătea alături de el, lângă masă.

– Până acum, nimic în afară de faptul că o cheamă Sofie Leander şi că i-a scos rinichiul, care a fost cumpărat ilegal. Fabian a ridicat cu grijă halatul de spital şi, judecând după sângele de pe bandajul înfăşurat de câteva ori în jurul mijlocului, se părea că rana se întinde din interiorul şoldului în sus, pe o parte. Dar Niva se ocupă de asta şi...

A fost întrerupt de semnalul scos de telefonul său. S-a uitat la ecran şi nu s-a putut împiedica să se întrebe dacă nu cumva trăgea cu urechea, cumva, la ce vorbeşte el.

– Uite... a continuat şi a citit repede mesajul. Bun, s-a născut în 1969 şi a fost pe o listă de aşteptare pentru transplant din 1993 până în 1998. Cândva, în acest interval, trebuie să fi ieşit de pe listă şi a părăsit Suedia, stabilindu-se în Israel, şi s-a întors abia vara trecută, împreună cu soţul ei, Ezra Leander. Şi de atunci încoace n-a mai avut de-a face cu sistemul de sănătate suedez decât pentru amenoree, consultaţii ginecologice generale şi examinarea ovarelor.

– Ce e amenoreea? a zis Tomas.

– Absenţa menstruaţiei, a zis unul dintre paramedici, care tocmai intra împreună cu partenerul său.

– Poate că voia să rămână gravidă, a zis Jarmo, făcând un pas într-o parte, ca să-i lase să se apropie şi s-o examineze.

Dar Fabian n-a răspuns, ci tot repeta în gând numele Ezra, în vreme ce se uita la ecran şi recitea mesajul.

– Fabian, ce naiba se întâmplă? a întrebat în cele din urmă Jarmo, şi Fabian a ridicat privirea.

– E măritată cu... bărbatul ei... e Gidon Hass.

– Gidon Hass? De unde ştii asta?

– Ezra e al doilea prenume al lui. Ezra Leander. Nu poate fi o coincidenţă.

– Ia stai, ce vrei să zici? a zis Tomas. Că e măritată cu expertul acela în transplanturi?

Fabian a încuviinţat, şi revelaţia, ceea ce însemna totul, îl făcea să-i fie greaţă.

– Bine, deci face rost de un nou rinichi pentru nevastă, a zis Jarmo, care părea că se luptă încă să înţeleagă cum se leagă toate astea.

– Doar dacă nu cumva aşa s-au cunoscut, a zis Tomas.

– Dar e ceva ce nu pricep, a zis Jarmo. Ea trebuie să fi fost acolo mult timp, poate câteva săptămâni. Dacă

e măritată cu Hass, cu siguranţă i-a simţit lipsa, şi a fost deplin conştient de ceea ce a suferit ea.

– Şi te întrebi de ce nu i-a raportat dispariţia, a zis Fabian.

Jarmo a încuviinţat.

– Probabil că nu voia ca adevărul să iasă la iveală.

Fabian a coborât privirea spre femeia inconştientă, legată, aflată între ei.

– Aşa că şi-a sacrificat nevasta, a zis Tomas. La dracu', ce porc afurisit...

– Putem s-o luăm acum?

Fabian a încuviinţat şi i-a ajutat să taie legăturile şi să deconecteze tubul de alimentare, perfuzia şi aparatul de dializă. Apoi medicii au pus-o pe brancardă şi au scos-o prin deschizătură.

– Nu ştiu ce credeţi voi, ceilalţi, a zis Tomas. Dar, dacă ea nu-i în primejdie imediată, n-ar trebui să mergem să punem imediat mâna pe ticălos? Ce ziceţi?

– Stai un pic, a zis Fabian, scormonind cu privirea prin compartiment, fără să ştie ce caută. Sau măcar dacă e în căutarea vreunui lucru. Ca şi cum nu era gata să plece. Nu încă.

Motivul era Malin Rehnberg.

Aisha Shahin îi promisese să-i spună unde se află ea. *Hai să începem cu Sofie. Malin probabil că e încă adormită, şi câtă vreme doarme nu e în primejdie*, spusese, şi el o crezuse.

Acum iată-l aici, fără să ştie cum s-o poată găsi. Doar dacă Aisha nu lăsase vreun indiciu. Poate că exista o cheie pentru al treilea compartiment. A început să caute mai atent. Pe sub mesele acoperite cu plastic, printre furtunurile care duceau la diferite găleţi şi recipiente. Printre instrumentele chirurgicale şi rolele

de tifon şi în teancurile de documente care descriau amănunţit fiecare pas al operaţiei.

– Fabbe, nu te supăra, dar ce mama naibii faci? Plecăm sau nu?

– Imediat, trebuie doar să...

Fabian s-a lăsat pe vine în faţa Aishei Shahin şi i-a desfăcut palmele.

– Trebuie doar să ce? Cât de mult avans trebuie să-i lăsăm tipului?

– Tomas are dreptate, a zis Jarmo. Nu-i nici un motiv să...

– Dar, la dracu'! Nu puteţi să vă ţineţi gura ca să mă concentrez? a strigat Fabian, apoi a respirat profund de câteva ori, simţind că Tomas şi Jarmo se uită unul la altul în spatele său. A rostogolit cadavrul şi a pipăit sub ea. Însă n-a găsit nici acolo nimic.

Căutase peste tot şi nu-i venea în minte nici un loc care să mai fi rămas. Şi totuşi, nu se putea hotărî să plece din compartiment. Era ceva ce nu se lega. Ceva care îi irita simţurile şi îi dădea mâncărimi peste tot. Ceva care îl făcea să se simtă tras pe sfoară.

Piesa lipsă a fost o pată cafenie de pe dosul cătuşei de la glezna dreaptă. Dintr-odată, totul s-a limpezit. Încercarea de sinucidere din toaletă. Liniştea ei. Cum de le-a scăpat? Au fost toţi aşa de stresaţi? S-a răsucit spre Tomas şi Jarmo, care oftau, nerăbdători.

– Nu-i ea.

– Cum adică, „nu-i ea"? a zis Tomas, neîncrezător.

– Nu-i ea, vă spun! Asta nu-i ucigaşa! Asta-i victima! Sofie Leander!

– Ce mama naibii spui acolo, a zis Jarmo, grăbindu-se spre ei.

– A schimbat locurile cu victima. De aceea ne-a adus aici, a continuat Fabian. Vedeţi şi voi. Şi-a trecut

unghia peste pulpa cafenie, şi a apărut pielea albă. Nu-i decât cremă maro. Vedeţi? Şi asta...

A apucat părul lung, castaniu-auriu, şi l-a desprins de capul tuns scurt al lui Sofie Leander.

110

Ştergătoarele de parbriz funcţionau la viteza maximă, dar nu reuşeau să înlăture destul de repede fulgii de zăpadă, care erau mari cât bomboanele cu nucă de cocos. Nu stătuseră în Shurgard decât patruzeci şi cinci de minute, însă drumurile erau deja acoperite de zăpadă. Dacă ninsoarea o ţine tot aşa, şi-a zis Måns, nici vorbă să mai ajungem vreodată la Spitalul Söder.

De fapt, n-ar fi trebuit să stea în faţă, pe locul pasagerului, ci în spate, cu femeia leşinată. Însă era ceva deloc în ordine cu ea şi, cu toate că n-ar fi putut spune ce anume, îl speria. El, care nu se speria aproape niciodată. În plus, nici vorbă să fie prima oară când mergea la locul unei crime şi vedea un mort. De fapt, văzuse o grămadă de lucruri mai rele decât ce era în depozit. Nu, asta era cu totul altceva. O îngrijorare puternică, dar, totodată, vagă, care i se furişa pe sub piele. O văzuse în ochii poliţiştilor, mai ales ai unuia dintre ei, şi era sigur că Stefan simte exact acelaşi lucru. Altfel n-ar fi acceptat ca Måns să încalce regulile şi să se aşeze pe scaunul pasagerului. Acum nu făcuse decât să încuviinţeze în tăcere, pornise motorul şi demarase ca şi cum nu putea merge destul de repede.

Måns era bucuros că nu era el la volan. Şofatul pe întuneric era unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai puţin, mai ales atunci când vremea era atât de rea încât nu puteai să aprinzi farurile fără să te orbească toată zăpada aia.

Nu scoseseră nici un cuvânt de când urcaseră în ambulanţă, lucru care se întâmpla, probabil, pentru prima dată în cei aproape cinci ani de când lucrau împreună. De obicei, vorbeau câte-n lună şi-n stele sau ascultau la radio şi făceau comentarii dispreţuitoare despre muzică.

De cele mai multe ori le plăceau aceleaşi lucruri, în afară de cazul în care se transmitea Coldplay. El credea că sunt cei mai grozavi, însă, cine ştie de ce, Stefan nu-i putea suferi şi întotdeauna voia să schimbe postul sau închidea, pur şi simplu, radioul.

O dată l-a provocat la discuţie şi s-a ales cu o explicaţie lungă despre defectele chitaristului Jonny Buckland când era vorba despre compoziţiile lui Chris Martin. După aceea, Stefan a trântit rapid un pomelnic de chitarişti care se ridicau la nivelul aşteptărilor lui. Pe undeva, între John Frusciante şi Jonny Greenwood, s-a hotărât să nu mai întrebe niciodată.

Dar acum nici măcar nu ascultau ceva la radio.

Deodată, au auzit un zdrăngănit. Ca şi cum ceva din spate ar fi căzut pe podea. Un sunet dur, metalic, care a răsunat prin toată maşina. S-a răsucit spre Stefan, care i-a susţinut privirea.

– Ai auzit şi tu? a zis, şi Stefan a încuviinţat.

– Ce zici? Să ne oprim să vedem? a zis Stefan.

– Poate că ar trebui să încercăm să ajungem acolo cât mai repede posibil.

Nu-şi dorea decât să debarce femeia inconştientă din spatele maşinii şi să-şi termine schimbul.

Apoi au auzit iar zgomotul. Acelaşi zdrăngănit metalic. De data aceasta Stefan a încetinit, a aprins luminile de avarie şi a tras pe dreapta pe Huddingevägen.

A protestat printr-un oftat, apoi şi-a pus căciula, a deschis portiera şi a sărit în zăpadă. A lăsat portiera deschisă, ca Stefan să guste şi el frigul crâncen, şi a pornit spre spatele maşinii, în vreme ce se gândea dacă una dintre uşi nu fusese închisă bine sau era un cauciuc spart.

Dar nu era nimic care să sugereze că s-a întâmplat vreunul dintre aceste lucruri. Totul arăta întocmai aşa cum trebuie. Apoi a auzit încă un sunet. De această dată nu era zdrăngănit, mai degrabă hârşâit. Ca şi cum cineva se mişca înăuntru. Probabil că nu auzise bine. Victima era inconştientă şi legată de brancardă. Sau, stai aşa... Da, acum era sigur. Nu încăpea îndoială că înăuntru era ceva care făcea zgomot.

A pus mâna pe mânerul rece ca gheaţa şi imediat i-a părut rău că nu şi-a luat mănuşile, apoi a deschis uşile şi a urcat în ambulanţă. A aprins lumina de pe tavan şi a văzut că femeia e culcată pe brancardă şi pare să doarmă la fel de adânc ca atunci când au găsit-o în depozit.

Singurul lucru care nu părea în ordine erau legăturile. Cea de peste picioare părea slăbită, iar cele două care ar fi trebuit să-i fixeze corpul atârnau cu cataramele pe podea, ceea ce ar fi putut să explice cele două zdrăngăneli. Însă cu siguranţă nu explicau hârşâitul. S-a uitat la instrumentele şi aparatele care acopereau pereţii, dar n-a văzut nimic care să nu arate normal. Una dintre trusele de urgenţă atârna un pic strâmb şi nu era închisă bine, dar era singurul lucru care să arate cât de cât nelalocul lui.

S-a uitat din nou la femeie şi a încercat să înţeleagă ce s-a întâmplat. Dacă s-o fi întâmplat ceva. În cele din urmă a oftat, dându-se bătut, s-a aplecat, a ridicat legătura şi a fixat-o peste şoldurile ei. Când a terminat, i-a aranjat halatul de spital şi, din greşeală, i-a atins partea interioră a coapsei.

Poate că a fost pielea catifelată, caldă, sau poate doar faptul că nimeni n-avea să ştie, oricum. Poate că a fost luat de val, ceva l-a îmboldit să-i ridice cu grijă halatul şi să privească dedesubt.

Ea nu avea chiloţi, lucru la care nu se aşteptase. De fapt, nu prea ştia la ce se aşteptase. Totuşi, crezuse că ar trebui să fie acolo păr, şi încă mult. La urma urmei, stătuse destulă vreme legată în compartimentul acela. Dar nu era. Nu mai era. Poate că se depilase permanent cu unul dintre tratamentele acelea cu laser.

Şi-a alungat gândurile nepermise şi a tras halatul la loc. Atunci a observat ce se află în mâna ei stângă. Seringa care explica totul. De ce era deschisă trusa de urgenţă şi legăturile desfăcute. Explica până şi pubisul ei ras complet.

Din păcate, mult prea târziu.

111

Ninsoarea se învârtejea în jurul plugurilor de zăpadă, cu luminile galbene clipind, care înaintau încet câte trei în rând, ceea ce făcea imposibilă depășirea. Adevărul era că pe Fabian nu-l deranja prea tare asta. Conducea fără țintă, spre oraș, ca să poată fi singur.

Descoperirea că Sofie Leander, nu Aisha Shahin, zăcea moartă pe podeaua depozitului fusese un șoc nu doar pentru el, ci și pentru Tomas și Jarmo. Să-ți ții în viață victima săptămâni întregi numai ca să te asiguri că trupul ei va fi cald când e descoperită presupunea atâta premeditare, încât până și Tomas a fost cât pe-aici să-și piardă cumpătul și tot zicea că ăsta era unul dintre cele mai rele lucruri pe care le-a văzut în viața sa.

De-abia după câteva minute au reușit să vorbească între ei cât de cât rezonabil și, după câteva încercări de a lua legătura cu ambulanța, au căzut de acord să se despartă. Tomas și Jarmo aveau să ajungă cât mai repede posibil la Spitalul Söder ca să încerce să afle ce se întâmplase cu ambulanța, iar Fabian avea să meargă acasă și să continue să lucreze cu Niva de acolo.

Dar ce să facă acasă? Dacă avea nevoie să vorbească cu Niva, putea să-i telefoneze. Și, de îndată ce Tomas și

Jarmo aveau să ajungă la spital, cu siguranţă că ecranul telefonului său avea să se lumineze, şi-a zis, dându-şi seama abia atunci că el şi cele trei maşini din faţă erau pe podul Väster. La viteza asta, avea să dureze câteva minute până să ajungă la capătul celălalt. S-a hotărât să sfideze regula opririi interzise, a aprins luminile de avarie şi a coborât spătarul scaunului.

După încercarea de sinucidere a Aishei Shahin, la toaletă, el fusese convins că moartea este calea ei de evadare. Presupusese, greşit, că ea nu mai avea pentru ce să trăiască acum, că îşi terminase răzbunarea. Dar nu fusese decât un spectacol care să declanşeze exact acea reacţie. S-a gândit la textul de pe piatra de mormânt şi şi-a dat seama că răspunsul fusese drept în faţa sa tot timpul.

Niciodată nu voi mai iubi pe altcineva
Niciodată nu-mi va bate inima pentru altcineva
Tu şi nimeni altcineva
Câtă vreme voi trăi, şi mai departe în veşnicie
Curând vei fi din nou întreg, ca şi mine
Atunci ne vom întâlni din nou
E jurământul meu pentru tine

O ştia pe de rost, şi a repetat cu voce tare antepenultimul vers. *Curând vei fi din nou întreg, ca şi mine...* Ea nu terminase. Chiar dacă organele fuseseră adunate, de-abia atunci când vor fi din nou în corpul lui va putea el să fie întreg şi, prin extensie, ea. Cu alte cuvinte, era pe drum spre mormântul lui.

Dar unde era acesta? Plănuia oare să plece cu avionul din ţară şi, în acest caz, cu ce nume? Sau se afla deja la bordul unui feribot care mergea spre ţările baltice? Poate că ar încerca să fugă pe la nord, peste

granița finlandeză. Era imposibil de spus. Îl jucase pe degete. Nu doar odată, ci de câteva ori.

Același lucru se întâmplase în privința lui Malin Rehnberg. Se bazase pe faptul că avea să-i spună până nu era prea târziu. Acum nu mai știa ce să creadă. Câtă vreme doarme nu e în primejdie, spusese ea. Câtă vreme doarme. Dar ce avea să se întâmple când se trezea?

Telefonul a început să sune.

– Sunt Jarmo. Ambulanța n-a ajuns la spital.

– Și ce s-a întâmplat cu paramedicii și...

– Nu știm decât că au dispărut. Dar mașina are GPS, așa că Niva se ocupă deja de urmărirea ei. Apropo, unde ești? Niva a zis...

– N-am timp să explic.

Fabian a închis, a ridicat la loc spătarul și a sunat-o pe Niva.

– Ce faci pe podul Väster? Ceva interesant, sau ești doar înzăpezit?

– Parcă trebuia să localizezi o ambulanță?

– Cine zice că una o anulează pe cealaltă?

– Pentru că timpul este un lucru de care nu dispunem în acest moment.

– Pontonjärgatan, numărul 10.

– Pontonjärgatan. Nu-i aproape de Hantverkargatan?

Era la numai câteva minute de locul în care se afla el, așa că a stins imediat luminile de avarie și a pornit motorul.

– Da, s-ar zice că s-a întors la Black Cat. Dar stai un pic...

– Ce e?

– Lasă-mă să verific ceva... Da, așa e.

– Ce?

– Mobilul lui Malin Rehnberg tocmai a fost deschis iar și se află exact în acel loc.

Fabian a închis şi a sunat-o imediat pe Malin, în vreme ce încerca să se uite cu un ochi la stradă.

– Bună, Fabian. Te-ai mişcat repede.

Nu sperase că Malin o să răspundă, şi totuşi a simţit cum dezamăgirea i se împrăştie prin corp ca o otravă când i-a auzit vocea.

– Ce-ai făcut cu ea?

– A fost iar Niva aia?

– Ai promis, şi am avut încredere în tine.

– În cine alegi să ai încredere e în întregime răspunderea ta. Şi apoi, tot ce am spus a fost că ea poate să mai aştepte.

– Să aştepte? Cât de mult mai poate să aştepte? Are o burtă cât toate zilele.

– Până ce sunt sigură că mă laşi în pace.

La capătul podului a virat la dreapta pe rampa de ieşire şi a mers mai departe în jurul lui Rålambshovsparken, pe Rålambshovsleden, spre est. De-acum nu mai era departe. Avea să ajungă într-un minut sau două.

– Şi de ce crezi că am de gând să fac asta?

– Nu sunt singura care a făcut o promisiune.

Trebuie să fi auzit discuţia sa cu Anders, la spital. Câte camere de supraveghere plantase, la urma urmei?

– Şi ce se întâmplă când se trezeşte? A cotit la stânga pe Polhemsgatan. Ai spus că nu-i nici o primejdie câtă vreme doarme.

Nu se aştepta la un răspuns. Important era doar să facă timpul să treacă.

– Atunci se va confrunta cu adevărata problemă. Dar hai să zicem doar că ar face bine să mai doarmă un pic.

– Ce fel de problemă?

– Căreia ar trebui să-ţi dedici forţele, în loc să mă vânezi pe mine.

Fabian a cotit pe Pontonjärgatan şi a văzut ambulanţa.

– Ai omorât cel puţin patru oameni care, e adevărat, aveau lipsuri la capitolul morală. Însă, din punct de vedere legal, nu săvârşiseră nici o crimă care să se apropie măcar pe departe de ceea ce ai făcut tu.

– Care lege? În Suedia e un delict să cumperi o bicicletă furată, dar nu-i nici o problemă dacă transplantezi un organ furat.

Fabian a deschis portiera, a lăsat motorul în ralanti şi a traversat strada spre ambulanţă, în vreme ce desfăcea tocul de la umăr şi scotea pistolul.

– Ei n-au răpit, torturat sau ucis pe nimeni.

– Poate că nu cu mâinile lor. Însă banii lor au făcut ca trupul lui Efraim să fie ciopârţit din cap până-n picioare. A fost violat şi golit de viaţă şi tot ce avea pe lume, în afară de mine, s-a dus la cel care a licitat mai mult.

Fabian a ajuns la cabina ambulanţei şi a văzut că e goală.

– Sunt de acord că e dezgustător, şi pot să înţeleg că eşti...

– Nu înţelegi nimic. N-ai să înţelegi niciodată.

A ocolit ambulanţa până în spate.

– Şi de ce n-aş înţelege?

A deschis brusc uşile şi şi-a aţintit pistolul în întuneric.

– Pentru că n-ai iubit niciodată atât de mult.

Amândoi bărbaţii zăceau inconştienţi pe podea şi pe brancarda dintre ei era ceva care lumina.

– Pentru că nu pari să fi iubit vreodată pe cineva. Îţi urez noroc.

Ea a închis, iar Fabian a urcat în ambulanță și a constatat că amândoi bărbații aveau puls și respirau, iar obiectul luminat de pe brancardă era un telefon mobil.

Mobilul lui Malin.

L-a luat în mână și l-a cercetat, în vreme ce suna după altă ambulanță. Deodată, telefonul lui Malin a început să-i vibreze în mână. A citit mesajul.

Nobelparken.

N-avea nevoie de nici o altă informație. A înțeles exact ce vrea să spună.

112

În clipa în care s-a trezit, Malin Rehnberg a strigat tare în întuneric şi n-a reuşit să se liniştească decât când şi-a dat seama că nu mai e acolo nimeni în afară de ea. Nedumerită şi nesigură, a încercat să treacă în revistă cele întâmplate. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era că zăcea pe podeaua rezervei, luptându-se pe viaţă şi pe moarte cu femeia de serviciu, care se dovedise a fi ucigaşa. Şi-a amintit că a căzut din pat şi că s-a lovit atât de tare la şold, încât a fost silită să se târască spre uşă. Acum zăcea din nou într-un pat de spital. Însă de data aceasta un alt model, părea să fie nou-nouţ, cu folie de plastic în jurul mânerelor laterale.

Încăperea părea să fie asemănătoare. Chiar dacă era aşa de întuneric că nu vedea nimic, şi-a dat seama că e mai mică decât rezerva de la Spitalul Söder. În orice caz, avea o rezonanţă diferită când striga. În plus, a simţit că e un perete într-o parte. În încăperea dinainte peretele era la căpătâi. Dar, mai presus de toate, mirosul a fost ceea ce a făcut-o să fie sigură nu numai că a fost mutată în altă cameră, ci şi că se află în cu totul altă parte.

Mirosul de nou.

Şi apoi, desigur, erau legăturile care o împiedicau să se mişte. Erau strânse peste ea de la labele picioarelor până la piept. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai aproape de panică, şi a trebuit să se forţeze să nu-şi risipească energia cu strigătele. Era crucial să gândească în mod creativ şi să observe amănuntele. De exemplu, a observat că presiunea legăturilor slăbeşte un pic când expiră. După zece minute, a reuşit să-şi elibereze braţele.

Dar bucuria acelei victorii parţiale s-a sfârşit când a încasat o lovitură de picior în coaste, pe dreapta. La început n-a priceput ce se întâmplă. Însă după al treilea şut şi-a amintit că e gravidă şi are gemeni. Cum de a putut să uite? Cu ce fel de medicamente o îndopaseră? Şi-a pus mâinile pe burtă şi a simţit mişcare pe dreapta. Partea stângă era liniştită. Un pic prea liniştită.

Prin urmare, trebuia să plece de acolo cât mai repede cu putinţă. Să-şi dea seama unde se află şi să ceară ajutor. A încercat să slăbească legăturile, dar n-a găsit noduri sau catarame. Şi-a întins mâna stângă să pipăie peretele. Însă n-a găsit nimic de folos. Nici un comutator, întrerupător sau orice putea fi apăsat. În schimb, a observat că patul se mişcă un pic de câte ori îşi apasă mâna pe perete.

Aşadar, nu erau puse frânele.

Şi-a pus mâna stângă pe perete şi a împins din toate puterile. Patul a alunecat cel puţin câţiva metri prin întuneric până să se lovească de peretele opus. După ce a pipăit cu mâinile, a găsit în cele din urmă panoul pe care-l căuta, plin de aparate de măsură, prize şi butoane care să poată fi apăsate.

Lumina s-a aprins şi, aşa cum bănuise, totul din încăpere era nou. În câteva locuri încă mai era folia de plastic protectoare, iar pe peretele cu uşa erau pancarte

care anunţau că e proaspăt vopsită. Punga de perfuzie de lângă patul ei era goală, aşa că şi-a scos branula din îndoitura cotului şi a apăsat cu degetul mare ca să oprească sângerarea.

Pe panoul de deasupra sa erau o mufă de internet şi o priză pentru telefon, dar nu vedea nici un computer sau telefon. S-a tras spre un dulap de pe perete, în care a găsit feşe elastice, leucoplast şi diferite tipuri de foarfeci. A luat-o pe cea mai solidă şi a început să-şi taie legăturile fâşie cu fâşie.

Când a terminat, a încercat să se dea jos din pat, însă a trebuit să renunţe. Durerea din şold era încă atât de puternică, încât încheietura părea că se răsuceşte în toate părţile de cum încerca să se mişte. Aşa că a folosit patul ca pe o luntre, trăgându-se spre uşă.

Spoturile încastrate în tavan s-au aprins, arătându-i că se află pe un coridor îngust, cu uşi de o parte şi de cealaltă. Probabil că duceau la camere asemănătoare cu cea în care tocmai fusese. Pe aceste uşi erau chiar şi pancarte pe care scria că sunt proaspăt vopsite.

Înţelesese deja că se află într-un spital. Dar care anume? O clinică particulară? Şi, dacă aşa stăteau lucrurile, de ce nu mai era nimeni? De fapt, n-avea importanţă. Acum nu mai conta decât să iasă de acolo cât mai repede.

Întrucât nu ştia în ce parte era ieşirea, a hotărât s-o ia la dreapta şi a început să se tragă de-a lungul coridorului spre uşile duble de la unul dintre capete. A tras de cablu, care a deschis uşile, şi apoi a mers mai departe. Spoturile se aprindeau pe măsură ce se mişca şi i-au arătat mese de operaţie orbitor de netede, sub lămpi mari din tavan, diferite instrumente ataşate de cabluri şi furtunuri şi mese de metal rotunde, strălucitoare, pline de instrumente chirurgicale. Sala

de operaţii arăta atât de nouă, încât s-a întrebat dacă fusese folosită vreodată.

Dorindu-şi cu disperare să găsească ceva cu ajutorul căruia să poată să comunice, s-a tras spre o tejghea plină de dulăpioare şi sertare, când a auzit voci agitate venind de pe coridorul pe care tocmai îl părăsise. S-a uitat în jur după un ascunziş şi a observat o uşă deschisă aflată în faţa sa.

– *Well you saw the car outside, didn't you? And why do you think the lights are on? Ghosts?*[1] a zis una dintre voci, în vreme ce se apropiau.

Malin s-a proptit în masa de operaţie cu toată puterea şi a alunecat spre uşa deschisă pe jumătate. Dar, înainte să ajungă, uşile din spatele ei s-au deschis, au năvălit trei bărbaţi şi s-au oprit când au dat cu ochii de ea.

– *Look. What did I say?*[2] a declarat cel din mijloc, arătând cu degetul.

Expresia celorlalţi doi nu s-a schimbat.

– Scuză-mă, dar cine eşti şi ce faci aici? a zis bărbatul cu un accent străin puternic, trecându-şi degetele prin părul cărunt.

– Mă numesc Malin Rehnberg şi lucrez la Biroul Naţional de Investigaţii Criminalistice aici, la Stockholm, a zis Malin, gândindu-se că bărbatul îi este cunoscut. Însă habar n-am de ce sunt aici. Nu ştiu nici măcar unde este acest „aici". Dar poate că puteţi să mă ajutaţi în această privinţă. Şi să mă duceţi acasă.

– Biroul de Investigaţii Criminalistice... Măi să fie.

Bărbatul s-a apropiat de ea.

---

[1] Păi, n-ai văzut maşina de afară? Şi de ce crezi că sunt aprinse luminile? Stafii?

[2] Uite. Ce vă spuneam?

– Anchetator criminalist.

– Înţeleg... A încuviinţat din cap. Din păcate, nu te pot ajuta. S-a uitat la ceilalţi doi bărbaţi. *Take her to room three.*[1]

– Cum adică, nu poţi? Bine, dacă e un loc secret... N-o să spun nimănui. Lăsaţi-mă doar să mă duc acasă.

– Îmi pare extrem de rău.

În vreme ce bărbaţii împingeau patul, şi-a dat seama unde îl mai văzuse pe bărbat.

[1] Duceţi-o în camera numărul trei.

113

Viscolul se înteţise, şi când Fabian a trecut prin Sergels torg[1], la câteva minute după miezul nopţii, n-a putut să vadă obeliscul de sticlă, în ciuda milioanelor care fuseseră investite în el ca să lumineze. Mesajul de la Aisha Shahin era *Nobelparken*, şi el a înţeles pe loc ce înseamnă.

Era amplasamentul noii Ambasade a Israelului.

Citise despre protestele din cartier şi că decizia politică finală încă nu fusese luată. Dar, aşa cum dăduse de înţeles Carnela Ackerman, nimeni nu se aştepta cu adevărat să fie respinsă şi se părea că mutarea este în plină desfăşurare. De fapt, cunoştea foarte bine clădirea în care fusese Institutul Forestier Suedez, şi nici nu mai ştia de câte ori trecuse pe acolo împreună cu Sonja. Pe vremea în care mai mergeau încă de mână.

Pe drum, a luat legătura cu Tomas şi Jarmo, care aveau să i se alăture cât de repede puteau. Poate chiar ajunseseră deja. Cu toate că fuseseră la Spitalul Söder şi drumul de acolo era mai lung, aveau la dispoziţie atât autostrada Söderleden, cât şi Podul Central, şi puteau să evite nenumărate semafoare şi intersecţii.

---

[1] Piaţa aflată chiar în centrul Stockholmului

A trecut de Kungliga Motorbåtsklubben[1] de la celălalt capăt al lui Strändvagen, a urmat curba la stânga şi a stins farurile înainte s-o ia drept în sus pe deal şi să oprească maşina. La început avusese de gând să parcheze maşina mai departe, ca să exploreze locul în linişte, pe jos. Dar Malin îşi putea reveni în orice clipă. Dacă n-o făcuse deja. Şi, chiar dacă nu ştia ce o aştepta în acel moment, simplul gând îl scotea din minţi de spaimă.

A mers mai departe spre clădire, care semăna cu o fortăreaţă cu un turn într-un colţ. Peste tot erau mormane de materiale de construcţie învelite în prelate care fluturau în vânt. Nu vedea nicăieri maşina lui Tomas şi Jarmo. Dar auzea o maşină care accelerează în curba de pe Strändvagen şi, când s-a întors într-acolo, a văzut farurile luând-o în sus pe deal, strălucind printre miile de fulgi de zăpadă care reflectau lumina în toate direcţiile.

De-abia a avut timp să se întrebe de ce naiba n-au stins farurile şi nu s-au oprit, când şi-a dat seama care era răspunsul. Nu erau Tomas şi Jarmo. Instinctiv, s-a aruncat în zăpadă şi a mers în patru labe până în spatele unei stive de scânduri chiar înainte ca lumina farurilor să se lase în jos, iar maşina a intrat în curte şi s-a oprit la câţiva metri de el. A auzit portierele închise şi deschise şi şi-a spus că par să fie trei oameni, dar nu auzea bine ce spun.

„*No no no, listen to me... the car down there...*“[2]

N-a recunoscut vocea, dar a presupus, pe baza celor ştiute, că e Gidon Hass – bărbatul aflat imediat sub

[1] Clubul Naval Regal

[2] Nu, nu, nu, ascultaţi-mă... maşina de acolo...

Aisha Shahin pe lista persoanelor pe care voia să le aresteze.

„... alarm doesn't go off by itself...“[1]

Vocile s-au pierdut în depărtare, şi Fabian i-a văzut cum dispar în clădire printr-o uşă. S-a ridicat şi s-a grăbit într-acolo. Însă era încuiată, aşa că a ocolit clădirea până în spate, unde cea mai mare parte a faţadei era acoperită de schele. Nu se vedea lumină la nici una dintre ferestrele de la parter sau de la etaj. Cu alte cuvinte, erau pe undeva, pe la subsol.

Fabian a reuşit să se caţăre pe unul dintre stâlpii schelelor fără să aibă mănuşi sau bocanci de iarnă. După ce a ajuns la etaj, rafalele de vânt erau atât de puternice, încât fulgii îi izbeau faţa ca nişte ace şi, în cele din urmă, a reuşit să spargă o fereastră şi să intre. Folosindu-şi telefonul ca lanternă, a văzut că e o încăpere nemobilată, plină de cutii cu vopsea şi pensule.

După ce a mers pe un coridor lung, a coborât o scară largă până la parter, unde renovarea părea că s-a oprit. Podeaua era spartă şi din tavan atârnau cabluri. După ce a căutat un pic, a dat de o scară în spirală, îngustă, care ducea la subsol. A mers mai departe pe un coridor îngust care avea podeaua acoperită cu hârtie şi mirosea a vopsea proaspătă. Cam la fiecare cinci metri se oprea să asculte, şi a treia oară i-a auzit.

Paşii se auzeau din ce în ce mai tare.

Şi-a închis telefonul şi a orbecăit înainte, cu mâinile lipite de un perete, până a ajuns la o uşă. S-a strecurat înăuntru cât mai discret. Din păcate, era prea târziu, mişcarea a declanşat spoturile care, după câteva secunde, au scăldat încăperea în lumină.

---

[1] ... alarma nu porneşte singură...

Dar nu asta a fost partea cea mai rea. Camera, care arăta foarte nouă şi strălucitore, fusese folosită de curând. S-a dus la masa de operaţie. Fusese curăţată, desigur, dar în grabă. Erau urme de sânge pe partea de dedesubt şi pe unul dintre picioare şi, când a ridicat capacul perforat al scurgerii din podea, aflată cam la un metru de masa de operaţie, şi a băgat mâna în apa întunecată, a pescuit cheaguri mari de sânge, bucăţi de cartilaj şi şuviţe de păr.

S-a ridicat şi a văzut un morman de saci de gunoi negri, legaţi la gură, lângă o uşă întredeschisă care dădea într-o încăpere alăturată. Bănuia ce se află în ei, însă nu era sigur că poate suporta să-i deschidă şi să se uite înăuntru.

A făcut câţiva paşi spre morman şi şi-a imaginat că merge spre casa din Enskede şi sună la uşă. Anders răspunde, şi Fabian vede imediat în ochii lui că ştie ce s-a întâmplat şi că o să-şi piardă cumpătul în faţa sa. Se aşteaptă ca Anders să înceapă să ţipe şi să sară la bătaie. Însă el se prăbuşeşte, cu o mână la gură. Fabian îngenunchează şi nu poate să facă altceva decât să-l ţină în braţe.

A dezlegat unul dintre sacii de gunoi şi a văzut două braţe tăiate şi o labă a piciorului. Într-unul dintre ceilalţi saci erau alte părţi din picioare. Dar de-abia în al cincilea a găsit ceea ce căuta.

Capul.

Şi, cu toate că era foarte urât din partea sa, nu s-a putut abţine să se simtă uşurat când l-a recunoscut.

Uşurat că nu ajunsese prea târziu. Că încă mai era o şansă.

114

Malin Rehnberg izbea cu picioarele cât putea de tare ca să-şi ia mâinile de pe ea, în vreme ce-şi vântura braţele şi ţipa. Nu era din cauza durerii din şold, care era acum atât de puternică, încât era pe cale să leşine. Ţipa ca să rămână în viaţă, chiar dacă ştia că n-are nici un rost şi că n-o să izbutească să scape. Mâinile celor doi erau mult prea puternice şi curând aveau s-o ţină atât de strâns, încât nu va mai putea decât să ţipe.

De-abia atunci bărbatul cărunt, care presupunea că este însuşi Gidon Hass, s-a răsucit spre ea.

– Asta o să te facă să simţi un pic mai bine, a zis, într-o suedeză stricată, ridicând o seringă.

Malin a mai încercat o dată să le scape, însă era sleită de puteri şi acum transpiraţia îi şiroia de pe frunte.

– *Turn her around.*[1]

Cei doi bărbaţi, care încă nu scoseseră nici o vorbă, au rostogolit-o pe o parte, cu spatele la Hass. N-a simţit împunsătura. Însă efectul a fost aproape imediat. Muşchii întregului corp s-au relaxat. Durerea a dispărut, în sfârşit. Pentru prima dată de când se trezise nu suferea îngrozitor.

– Aşa. Recunoaşte. Nu-i mai bine?

---

[1] Întoarceţi-o.

Era pe cale să dea din cap, dar s-a silit să n-o facă. Încuviinţarea era ultimul lucru pe care voia să i-l dea.

– Acum vreau să merg acasă. Pricepi? Trebuie să plec.

Hass a izbucnit în râs.

– *She's saying she needs to go home.*[1]

Ceilalţi au început şi ei să râdă, în vreme ce îi prindeau în legături picioarele şi mâinile.

– Ce mama naibii vrei de la mine? *What do you want from me?*

– *Leave me with her, and start searching the house.*[2]

Cei doi bărbaţi au încuviinţat şi au ieşit din cameră.

– Ce vreau eu? Şi-a dus mâna la piept. Nu-ţi fie cu supărare, dar tu eşti cea care ai venit aici nepoftită.

– Habar n-am unde naiba mă aflu. Te rog...

Şi-a stăpânit lacrimile.

– Am mai trecut prin asta. Mai bine spune-mi dacă mai e cineva aici, sau dacă maşina ta este cea parcată afară.

– Ţi-am spus că nu ştiu. Eram la Spitalul Söder şi femeia de serviciu m-a atacat...

– Femeia de serviciu?

– Da, tocmai îmi dădusem seama că ea este făptaşa în ancheta pe care... Malin s-a întrerupt. Dintr-odată înţelesese cum se legau toate astea. Mă aflu la ambasadă, nu-i aşa?

Bărbatul a încuviinţat tăios.

– Şi acum cred că înţelegi de ce nu te poţi duce acasă.

Hass i-a întors spatele şi s-a dus să ia ceva.

– Dar, stai un pic, nu poţi pur şi simplu să...

– Este exact ceea ce pot să fac. S-a întors spre ea, zâmbind, cu altă seringă în mână. Şi ar trebui să-mi

---

[1] Zice că trebuie să meargă acasă.

[2] Lăsaţi-o cu mine şi începeţi să căutaţi prin clădire.

fii recunoscătoare. O să adormi şi nici măcar n-o să ai timp să-ţi dai seama că s-a terminat.

– Dar copiii? Nu-şi mai putea stăpâni lacrimile. Am gemeni.

Hass s-a apropiat şi i-a pus o mână pe burtă.

– *Aveai* gemeni. Unul a renunţat deja. Nu ţi-ai dat seama? Aici există viaţă. I-a pus mâna pe burtă în dreapta şi apoi în stânga. Iar aici... *not so much*[1]. Dar ce mai contează acum? Curând o să fiţi reuniţi cu toţii, oricum.

În vreme ce el lăsa din mână seringa şi îi strângea o legătură în jurul braţului, ea nu se gândea decât la faptul că nu aşa ar fi trebuit să se termine. Era complet neajutorată şi gravidă. Cu ce a greşit ca să merite asta?

– Am găsit o venă potrivită, a zis el, luând seringa din nou.

– Aşteaptă. Te rog, aşteaptă. Trebuie să-i spui lui Anders, bărbatul meu, că îl iubesc mai mult ca oricând. Nu i-am spus-o de foarte multă vreme, dar promite-mi asta. Te rog, trebuie să-mi promiţi.

– Soţul tău n-o să audă nimic de la noi. N-o să ştie niciodată ce s-a întâmplat. Pentru el, ai dispărut într-o seară şi n-ai mai apărut niciodată. Fireşte, o să aibă o teorie sau alta, dar n-o să se apropie niciodată de adevăr. Şi, cu timpul, o să gândească tot mai puţin la asta şi o să-şi vadă de viaţa lui. Poate cu altă femeie. Cine ştie, poate că, pe deasupra, o să aibă şi gemeni.

Malin l-a scuipat în faţă.

– Sper că o să arzi în iad.

El i-a răspuns cu o umbră de zâmbet.

– S-ar putea să mă înşel, desigur. Dar nu-mi pari o persoană care crede în rai şi în iad. Cu toate că, poate,

[1] Nu prea.

asta-i o chestie care se schimbă când omul se află în situaţia ta...

Hass a fost întrerupt de o împuşcătură şi strigăte de pe coridor. Apoi au fost alte două împuşcături rapide, una după alta. Tăcerea care a urmat a fost întreruptă doar când staţia de emisie-recpţie din buzunarul lui de la piept a început să pârâie.

„*It's safe to come out now.*"[1]

---

[1] Poţi să ieşi, acum nu mai e nici o primejdie.

115

De obicei, Tomas Persson nu se speria. Însă, dacă exista un fel de a descrie felul în care se simțea acum, era exact acesta. Era atât de speriat, încât își golise vezica și simțea urina caldă cum i se scurge pe partea interioară a picioarelor. Era prima dată când fusese lovit de un glonț și se aștepta să doară mult mai tare. Acum nu simțea decât o durere surdă, care zvâcnea. Poate că nu era decât fluxul de adrenalină, și când dispărea, avea să simtă cu adevărat cum e să fii împușcat.

Glonțul trebuie să-i fi străpuns coapsa dreaptă, pentru că sângele îi pătase deja blugii și picura pe podeaua cu plăci de gresie albă. Era atât de mult sânge, încât unul dintre bărbații care l-au silit să îngenuncheze și îi lega acum mâinile la spate cu propriile cătușe a trebuit să-și miște un picior ca să nu-și mânjească pantoful cu sânge.

Nu crezuse niciodată în vreo divinitate, și cu siguranță nu credea acum. Totuși, își repeta de zor în minte același refren. *Jur să devin un om mai bun dacă faci ca Fabian să ajungă aici înainte să fie prea târziu. Te rog. Jur să devin...*

– *And what have we got here? More police?*[1]

---

[1] Ce avem aici? Alți polițiști?

Cei doi bărbați au încuviințat, iar Gidon Hass s-a uitat la Tomas și la Jarmo, care erau în genunchi unul lângă altul, cu mâinile legate la spate.

– Sunteți tot de la Biroul de Investigații Criminalistice?

Tomas și Jarmo au încuviințat.

– Mai sunt și alții?

Și Tomas, și Jarmo au privit în continuare podeaua, fără să-și schimbe expresia.

– Am zis, mai sunt și alții?

– Nu. Doar noi, a zis Jarmo.

– Așa, asta zici? Și colegul, Fabian Risk. Cum rămâne cu el?

Jarmo a ridicat din umeri.

– Ca majoritatea oamenilor. Acasă, sărbătorind Crăciunul cu familia. Pe aici e o sărbătoare destul de mare.

Hass a făcut semn cu capul către bărbați. Unul dintre ei a făcut un pas înainte și l-a lovit pe Jarmo cu piciorul în față atât de tare, încât el s-a dezechilibrat și a căzut într-o parte.

– Știu ce e Crăciunul, așa cum se întâmplă să știu că Risk nu-i acasă cu familia. Acum ridică-te.

Jarmo a încercat să se ridice, dar n-a reușit.

– Am zis să te ridici.

Unul dintre bărbați l-a înșfăcat pe Jarmo de păr și l-a tras în sus.

– Ei bine? Cum credeți că ar trebui să rezolvăm situația?

– Vino cu noi la sediu și mărturisește, a zis Jarmo.

Hass a izbucnit în râs.

– *At least he's got a sense of humor.*[1] Dar n-am nimic de mărturisit. N-am făcut nimic ilegal. Vedeți voi, o să

---

[1] Cel puțin are simțul umorului.

fiu privit ca un erou de către toţi oamenii aceia care vor să-şi primească vieţile înapoi şi sunt pregătiţi să plătească un pic pentru asta. Toţi cei care, în prezent, sunt gata să meargă în altă ţară şi să lase cine ştie ce beţivan de doctor care şi-a pierdut autorizaţia să facă operaţia într-o cameră de hotel murdară. Şi cel mai bun lucru dintre toate este că nici măcar nu va fi pe teritoriul suedez.

Hass şi-a desfăcut braţele.

– Aşadar, e aprobat de cei din Israel? a întrebat Jarmo.

– Israel... a fornăit Hass. N-au habar ce au creat. Îşi închipuie că nevoia de organe proaspete scade doar pentru că au dat ei o lege ştirbă care o interzice.

– Ai ştiut ce se întâmplă cu soţia ta, a spus Tomas, întorcându-se spre Hass. Şi totuşi, ai preferat să nu iei legătura cu noi. Asta se numeşte tăinuire de informaţii şi se pedepseşte conform Articolului 17 din Codul penal.

– Măi, măi. N-am crezut c-o să îndrăzneşti să spui aşa ceva. De vreme ce ţi-ai cam udat pantalonii. Hass s-a lăsat pe vine în faţa lui Tomas. Da, e adevărat, am bănuit ceva. Însă de ce să risc toate astea, pentru care a fost nevoie de ani întregi de plănuire, de dragul unei neveste care nu face nimic altceva decât să se văicărească, şi care, de când am încărunţit, nu mi-a oferit decât poziţia misionarului o dată pe lună?

– Pentru că o iubeşti.

Hass a râs din nou.

– Alt glumeţ. Ar fi trebuit să vă faceţi comedianţi în loc de poliţişti. S-a ridicat în picioare şi s-a întors spre cei doi bărbaţi. *Kill them both*.[1]

---

[1] Omorâţi-i pe amândoi.

Cei doi s-au apropiat și s-au oprit la câțiva metri de Tomas și Jarmo, și-au scos pistoalele, au încărcat un glonț pe țeavă și le-au țintit capetele.

– *No please, don't do it. I'll do whatever you want*, a strigat Tomas. *Please! I'm begging you!*[1]

Jarmo n-a zis nimic. Doar a închis ochii.

Fabian îl auzea pe Tomas strigând să fie cruțat și prin crăpătura din ușă i-a văzut pe cei doi bărbați în costum îndreptându-și pistoalele spre colegii săi, care stăteau în genunchi, cu capetele aplecate. I-a recunoscut pe bărbații din fotografia pe care i-o arătase Carnela Ackerman la Gondolen, înainte să plece. Acum ea era ciopârțită și vârâtă în câțiva saci de gunoi.

Nu putea să facă nici o mișcare bruscă, pentru că altfel lumina s-ar fi aprins din nou. Dar, în cele din urmă, a reușit să-și bage încet o mână în buzunar și să-și scoată pistolul. Nici mișcarea hainei n-a declanșat luminile și, în vreme ce Tomas striga și mai tare, și-a ridicat pistolul și a țintit prin crăpătura ușii. Acum soarta lor era în mâinile lui.

Dar n-a putut s-o facă. Sau, mai exact, mâinile nu i se mai opreau din tremurat. Erau cu totul nefolositore și nu puteau îndeplini nici măcar o sarcină simplă, cum ar fi să apese pe trăgaci, oricât de mult a încercat.

În schimb, a rămas ascuns în întuneric, ascultând cum li se dă o ultimă șansă să spună unde este el. Cum Jarmo nega că ar ști ceva, cu toate că și el, și Tomas trebuie să fi contat pe faptul că el era acolo. Strigătul disperat al lui Jarmo când și-a dat seama cum se vor sfârși toate astea. Când gloanțele le-au pătruns în țeste

---

[1] Nu, vă rog, nu. O să fac tot ce vreți. Vă rog! Vă implor!

şi ei s-au prăbuşit pe podea, Fabian se dăduse bătut de mult şi coborâse pistolul.

După ecourile împuşcăturilor, s-a lăsat tăcerea.

Tăcerea deplină.

Dar numai pentru o clipă.

Pentru că în curând i-a auzit din nou, cu toate că îi văzuse încovrigaţi pe podea, cu atâta sânge izvorându-le din ceafă, încât a ajuns până la scurgerea aflată la câţiva metri.

Strigătele.

Şi erau mai puternice ca oricând.

116

– *Take them to the embassy and make it look like trespassing and self defense. Meanwhile I will clean this mess up as soon as I'm ready with the fat one*[1], a zis Gidon Hass.

Fabian, care acum tremura din tot corpul, i-a văzut pe bărbaţii în costum că-i apucă de picioare pe colegii săi, le târăsc cadavrele pe podea şi ies pe nişte uşi duble.

În acelaşi timp, strigătele acuzatoare nu voiau să înceteze. Erau din ce în ce mai tari, până când, în cele din urmă, Fabian s-a ridicat în picioare şi, după câteva secunde, încăperea s-a umplut de lumină. Fără să se gândească la urmări, a deschis uşa un pic cu piciorul şi l-a văzut pe Hass, care stătea cu spatele la el, punându-şi un şorţ de plastic transparent şi o vizieră.

Apoi s-a dus la un dulap, a scos un fierăstrău chirurgical cu baterii şi a ales cea mai solidă pânză, a pornit maşinăria, ca să se asigure că bateria e încărcată, şi a ieşit pe uşile pe care plecaseră cei doi bărbaţi.

Fabian şi-a şters lacrimile şi a încercat să-şi adune gândurile, însă n-a izbutit. Strigătele colegilor lui

---

[1] Duceţi-i la ambasadă şi faceţi să pară că au intrat ilegal şi au fost ucişi în legitimă apărare. Între timp, eu o să curăţ mizeria de aici, de îndată ce termin cu umflata aia.

împuşcaţi înecau totul. A acceptat eşecul deplin. Simţind că, oricum, nu mai are ce pierde, a intrat în sala de operaţii şi a urmat dârele de sânge până la uşile duble. Le-a deschis şi a văzut că dârele merg mai departe pe coridor. Hass nu se vedea pe nicăieri, şi uşile de pe amândouă părţile coridorului erau închise.

Le-a deschis pe rând cu câte o lovitură de picior, ţinând pistolul cu amândouă mâinile în faţă. Camere goale proaspăt zugrăvite. Unele aveau paturi şi noptiere. În unele dintre ele încă mai atârnau din tavan cabluri. În camera în care Hass era aplecat deasupra lui Malin, cu o seringă în mână, renovarea părea să fi fost terminată, în afară de folia de plastic care acoperea o parte din mobilier.

– Pleacă de lângă pat! s-a auzit pe sine strigând.

Hass s-a răsucit spre el, având într-o mână fierăstrăul chirurgical.

– Risk... Aşadar, erai aici, totuşi.

– Împuşcă-l odată, a ţipat Malin, care era legată de pat, cu o seringă atârnându-i din braţ. Ce mama dracului mai aştepţi? Împuşcă-l!

Fabian aproape că n-o auzea, cu toate acele strigăte.

– Pleacă de lângă pat, a repetat, înaintând în cameră.

– Am bănuit că trebuie să fii pe aici, pe undeva, a zis Hass şi s-a dat înapoi.

– Lasă ferăstrăul şi pune-ţi mâinile pe cap.

Hass s-a supus, iar Fabian s-a repezit spre pat, a scos seringa şi a început să desfacă legăturile din jurul lui Malin.

– Ai văzut ce s-a întâmplat, nu-i aşa? a întrebat Hass.

Fabian n-a răspuns şi a continuat să desfacă legăturile, în vreme ce ţinea pistolul îndreptat spre Hass.

– Şi nu pot să nu mă întreb de ce n-ai făcut ceva. Vreau să zic, doar ţii în mână un pistol. Poate că nu-i încărcat. Dar n-aş crede.

Acum Fabian ţinea din nou pistolul cu amândouă mâinile.

– Ştii ce cred eu? Sau nu mai cred. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât sunt mai convins. Nu poţi. Nu-i aşa?

– Ţine-ţi gura!

– Nici măcar când colegii tăi aveau câte un pistol apăsat pe cap.

Hass şi-a lăsat mâinile în jos.

– Ce dracu' mai aştepţi? a ţipat Malin, trudindu-se să-şi elibereze cealaltă mână.

– Nu aşteaptă nimic. Pur şi simplu e neputincios.

Hass s-a aplecat şi a pus mâna pe fierăstrăul de pe podea.

– Lasă-l, a zis Fabian.

Mâinile îi tremurau de epuizare.

– Că altfel? O să mă împuşti? Hass s-a ridicat cu fierăstrăul într-o mână. N-aş crede. A pornit maşinăria şi i-a fluturat-o prin faţă. Împuşcă-mă, hai! De ce nu mă împuşti?

Fabian era atât de concentrat să-şi facă mâinile tremurătoare să apese pe trăgaci, încât n-a reuşit să se aplece şi să se ferească de fierăstrău, care a zburat spre el. L-a lovit chiar deasupra liniei părului, după care a căzut pe podea.

Pistolul i-a alunecat din strânsoare când şi-a dus mâna la cap şi şi-a dat seama că îi lipseşte o bucată de piele şi osul e dezgolit. Sângele curgea atât de tare, încât deja îi umpluse ochii şi începuse să picure pe podea.

Greaţa l-a cuprins cu o forţă necruţătoare şi a trebuit să se sprijine de pat ca să nu-şi piardă echilibrul.

Şi-a apăsat cât a putut de tare rana cu cealaltă mână, dar sângele îi şiroia în continuare printre degete şi se prelingea pe faţă. Şi undeva, între sunetul propriilor bătăi de inimă şi strigătele lui Tomas şi Jarmo, o auzea şi pe Malin ţipând. Dar nu şi ce spune.

Hass era acum în patru labe, târându-se spre el. Părea să caute ceva. Desigur, pistolul. Tocmai îl scăpase din mână. Poate că Malin voia ca el să îndepărteze cu un şut pistolul. Însă nu-l vedea. Nu vedea aproape nimic din cauza sângelui din ochi.

Apoi s-au auzit împuşcăturile.

Mai întâi una, apoi a doua şi a treia, într-o succesiune rapidă.

Fabian se aştepta să simtă durere în stomac şi să vadă şi mai mult sânge înainte să se năruiască pe podea, la fel ca Jarmo şi Tomas. Dar nu s-a năruit, şi nu-şi dădea seama unde este lovit. Să fi început el cu Malin? Ticălosul ăla a împuşcat-o pe Malin. S-a răsucit spre pat, dar era gol.

Fabian nu mai pricepea nimic şi a încercat să-şi şteargă sângele din ochi ca să vadă mai bine. Dar şiroia mai departe, şi sub el se adunase deja o baltă mare. Apoi a văzut-o pe podea, cu pistolul în mâini.

– Mişcă-te!

A auzit vorbele, însă tot nu le putea înţelege pe deplin, şi s-a răsucit, văzând o umbră care dispărea pe uşă.

– E rănit, dar trebuie să plecăm de aici înainte să se întoarcă, a zis Malin. Va trebui să mă ajuţi să mă ridic.

Fabian a simţit că i se scurge energia la fel de repede ca sângele, dar în cele din urmă a reuşit s-o urce pe pat şi a împins patul afară din încăpere. Habar n-avea unde era ieşirea, aşa că s-a ţinut după cele două dâre de sânge de pe coridorul cel lung. Hass nu se vedea pe nicăieri.

Un lift cu uşi automate i-a dus mai sus cu un etaj şi s-a deschis direct afară, în viscol. Dar el nu simţea vântul rece. A auzit din nou vocea lui Malin, fără să desluşească nimic. Totuşi, a înţeles şi a prins-o de subsuori, a dat-o jos de pe patul care se blocase în zăpadă şi a început s-o tragă în josul dealului. A căzut, dar s-a ridicat din nou, cu trudă, după care a căzut din nou şi, în cele din urmă a ajuns la maşină şi a aşezat-o pe bancheta din spate.

Maşina a pornit din prima. În ciuda sângelui care ţâşnea din el, orbindu-l, a izbutit să meargă cu spatele până la poalele dealului fără să se împotmolească în zăpadă.

Dar n-avea să-şi mai amintească nimic din toate astea. Cum a condus pe Strandvägen, a ratat virajul la stânga pe Hamngatan, în dreptul lui Kungliga Dramatiska Teatern[1], a mers mai departe pe Birger Jarlsgatan cu viteză prea mare şi a patinat, intrând drept în statuia *Şoimul şi turtureaua*, în piaţa Stureplan pustie şi înzăpezită.

---

[1] **Teatrul Regal**

117

Dumnezeu dovedise încă o dată că e cu totul de partea ei. Intervenise şi acţionase de îndată ce a avut nevoie de El. Indiferent dacă ea şi-a dat seama sau nu de asta. De exemplu, poliţista gravidă, căreia nu voise să-i facă vreun rău. Dacă n-ar fi fost ea, n-ar fi reuşit să ajungă la aeroportul Arlanda şi apoi la Tel Aviv, via Istanbul. Fabian Risk ştia unde merge, însă nevoia s-o găsească pe colega gravidă l-a făcut să n-aibă încotro şi s-o lase pe ea să-i alunece printre degete.

Aisha Shahin şi-a ridicat bagajul pus la cală, l-a trecut prin vamă fără să fie oprită şi, din câte vedea, gheaţa topită nu se scursese. Jeepul rezervat o aştepta, şi drumul până la Imatin durase mai puţin de patru ore. Întocmai aşa cum plănuise. Până şi la punctele de control o lăsaseră să treacă fără ca măcar s-o întrebe unde se duce sau cu ce se ocupă.

Se simţea aproape ca şi cum Dumnezeu ar fi răsplătit-o şi i-ar fi desfăşurat covorul roşu pentru toată munca din aceşti ani. Toată pregătirea şi planificarea. Toate îndoielile pe care fusese silită să le învingă. De fapt, nu îndrăznise să creadă că o să reuşească. Dar, cu ajutorul lui Dumnezeu, se întrecuse pe sine şi acum

aproape că ajunsese la momentul la care visa de atâta timp.

A oprit maşina afară din sat şi a aşteptat să se întunece. Apoi a deschis recipientul etanş din valiză, a scos punga de plastic cu organele care aveau să-l facă pe Efraim să fie iarăşi întreg şi a mers pe ultima porţiune cu rucsacul plin în spate.

Piatra de mormânt era încă acolo unde o pusese ea cu aproape zece ani înainte. Însă scrisul fusese decolorat de soare. Mai întâi a scos tuşul şi a umplut literele. Apoi a desfăcut lopata pliantă şi a început să sape. Când a ajuns destul de adânc, a dat deoparte pământul de pe folia de plastic care îi acoperea rămăşiţele.

După o scurtă pauză, în care a mâncat un pic de ciocolată şi a luat câteva înghiţituri de apă, a săpat mai departe ca să lărgească groapa. Aici pământul era mult mai tare, şi simţea cum i se înmulţesc băşicile din palme. Dar nu s-a sinchisit. Deja durerea nu mai era decât ocazională. După două ore a coborât în groapă, a înlăturat ultimele urme de pământ de pe Efraim şi a înlăturat folia de plastic.

Ultima dată când fusese aici, cicatricea cu cusături grosolane o umpluse de o ură neagră fără margini. Însă acum n-o mai simţea. Ultima picătură din toată acea întunecime se scursese afară din ea, şi nu mai simţea decât iubire. O iubire atât de profundă şi de caldă, încât nu-i era deloc frig, cu toată răceala nopţii.

A scos ghemul de plastic din pieptul lui, din care nu mai rămăseseră decât coastele, apoi a desfăcut punga etanşă.

A deşurubat cu grijă cele două capace ale cutiei pentru lentile de contact, a scos cele două cornee, mai întâi stânga, apoi dreapta, şi le-a aşezat în orbitele craniului. Acum el putea s-o vadă din nou. Apoi a luat

plămânul şi l-a aşezat cu atenţie la locul lui, sub coasta din dreapta, ca să poată simţi din nou pe obraz răsuflarea lui caldă. Ficatul şi cei doi rinichi aveau să le păstreze dragostea curată. În cele din urmă, i-a dat înapoi inima, care de acum încolo avea să bată pentru ei.

După ce totul a fost pus la loc, s-a culcat pe spate alături de el, cât mai aproape. A luat în mână telefonul, a apăsat pe butonul de pornire şi şi l-a aşezat pe piept. Era sunetul care se auzise din radioul lui acea singură dată, şi pe care de atunci încoace îl ascultase în fiecare seară, când se ducea la culcare singură. A scos pastila din cutiuţa de metal, a băgat-o în gură şi a înghiţit-o.

Acum nu mai rămăsese mult. Aveau să se întâlnească din nou curând, şi de acum încolo nimic nu avea să-i mai despartă. A ridicat privirea spre stele, care în noaptea aceasta străluceau puternic, şi şi-a dat seama că nu mai fusese niciodată atât de fericită ca atunci.

At last my love has come along
My lonely days are over and life is like a song
At last the skies above are blue
My heart was wrapped up in clovers the night
I looked at you
I found a dream that I can speak to
A dream that I can call my own
I found a thrill to press my cheek to
A thrill I've never known
You smiled and then the spell was cast
And here we are in Heaven
For you are mine at last

EPILOG

22 decembrie 2009–14 aprilie 2010

Plină de sentimente contradictorii, Dunja Hougaard a luat un avion înapoi spre Copenhaga. A fost surprinsă să afle că exista o explicaţie a faptului că maşina cu două locuri a ministrului justiţiei suedez, asasinat, fusese găsită pe fundul apei în portul Helsingør. O fi fost ea cam ciudată şi întortocheată, dar era complet credibilă, ceea ce însemna că îi lipsea în continuare un argument concret pentru redeschiderea anchetei. Şi, de parcă asta n-ar fi fost destul, îl prinsese pe Carsten pe picior greşit.

Dar, cu toate astea, se simţea mai puternică decât se simţise timp de mulţi ani, în vreme ce roţile patinau pe pista de decolare. Aproape extaziată. Nu ştia exact cum o să se întâmple. Dar de atunci încolo avea de gând să facă ce voia ea. Nimeni nu va mai putea să-i impună voinţa lui. Nici vreun Hesk şi nici vreun Carsten.

Ca să nu mai vorbim de jigodia aia de Sleizner, care, era aproape sigură, se aştepta ca ea să se târască înapoi în cochilie şi să depună o cerere de transfer la alt departament. Dar ăsta era ultimul lucru pe care avea de gând să-l facă. În schimb, avea să stea cuminte,

aşteptând momentul potrivit, şi să fie băţul ascuţit care o să-l împungă tot timpul în ochi. Iar când va veni ocazia, avea de gând să-l atace cu atâta forţă, că n-o să ştie ce i se întâmplă.

Când Carsten s-a întors acasă, cu un buchet de flori atât de mare, că abia a încăput pe uşa blocului, cheia lui n-a mai intrat în broască. Asta i-a sporit neliniştea pe care o simţise deja toată ziua. O tot sunase pe Dunja, dar dăduse de un robot care zicea că abonatul nu mai are acest număr. S-a aşezat pe palier ca s-o aştepte, şi s-a lămurit după o oră când l-a sunat din Silkeborg mama ca să-l întrebe de ce în faţa casei e parcat un camion cu toate lucrurile lui.

Lui Malin Rehnberg i-au trebuit douăzeci şi trei de minute în cap ca să reuşească să coboare de pe bancheta din spate, în vreme ce de sub capota înfundată ieşeau fum şi şuierături. A avut nevoie de alte şase minute ca să dea de telefonul lui Fabian şi să sune la Urgenţe. Femeia care i-a răspuns se îndoia că era cu adevărat o urgenţă, dar, până la urmă, a acceptat să trimită o ambulanţă.

Cu toate că rana lui Fabian nu părea prea mare, pierduse mai mult de doi litri de sânge şi a avut nevoie de transfuzie. Însă Fabian avea grupa 0 negativ, care nu este compatibilă cu nici una dintre celelalte grupe. În mod normal, spitalul avea o rezervă mare de sânge din această grupă, deoarece este înlocuitorul universal pentru aproape toate celelalte. Însă în noaptea aceea erau neobişnuit de multe victime ale unor accidente de circulaţie, în ciuda tuturor avertizărilor despre străzile alunecoase, şi fusese folosit tot stocul de sânge 0 negativ de la Spitalul Söder. A trebuit ca Fabian să

fie sedat până ce au găsit în altă parte sângele potrivit şi l-au adus acolo.

Între timp, Malin a fost supusă unei operaţii de cezariană de urgenţă, aducând pe lume un băieţel mic şi palid, de 2,773 kilograme, care a fost aşezat pe pieptul mamei. Anders, care ajunsese acolo la timp, a avut onoarea de a tăia cordonul ombilical şi, curând, băieţelul a prins o culoare mai sănătoasă.

După discuţii nesfârşite despre nume, hotărâseră ca, dacă va fi băiat, să-l cheme Nils. Dar când Malin a simţit trupuşorul cald lipit de pieptul său, l-a întrebat pe Anders dacă ar putea să se gândească să-l schimbe în Love. Putea.

Fata, care a fost scoasă după câteva minute, avea 1,860 kilograme şi nu şi-a recăpătat culoarea. Dar a stat şi ea pe pieptul mamei mult timp, alături de frăţior, în vreme ce părinţii îi dădeau numele cu care fuseseră de acord. Thindra Siv Elisabeth Rehnberg.

Luni, 28 decembrie, Fabian se simţea destul de bine ca să iasă din spital. Trecuse deja de ora două după-masa, şi Herman Edelman l-a chemat la sediu.

De fapt, nu-şi dorea decât să fie din nou împreună cu familia. Însă o parte din el abia aştepta să dea raportul, în care putea să povestească tot ce se întâmplase în noaptea de 23 decembrie, şi apoi echipa putea să înainteze cu anchetarea morţii celor doi poliţişti şi arestarea lui Gidon Hass.

Dar n-a fost nici un raport sau vreun plan pentru acţiunile următoare. I s-a spus că nu vor continua ancheta. După spusele lui Edelman, ancheta era închisă şi nu exista nici un motiv s-o redeschidă. În plus, Ambasada Israelului depusese o plângere oficială despre pătrundere ilegală şi folosirea armelor, în ciuda

faptului că Jarmo Päivinen şi Tomas Persson muriseră, iar personalul ambasadei n-a fost decât rănit.

Ambasada trimisese gloanţele la analiză şi s-a dovedit că proveneau din pistolul lui Fabian.

Edelman i-a dat de ales între a semna cererea de demisie, primind salariul pe şase luni, sau a deveni subiectul unei anchete a poliţiei pentru pătrundere ilegală, persecutarea unui grup etnic şi tentativă de asasinat.

Fabian era convins că, pe baza mărturiei lui Malin Rehnberg şi a Nivei Ekenhielm, ar fi fost absolvit de toate acuzaţiile. Chiar dacă apartamentul Aishei Shahin din Axelsberg fusese golit şi tot ce conţinea fusese distrus.

Era la fel de convins că, dacă ar lucra împreună, ar putea să adune destul de multe dovezi ca să-i condamne atât pe Gidon Hass, cât şi pe vărul lui, ambasadorul. Asta nu numai că i-ar implica în anchetă pe Herman Edelman şi părţi importante din Ministerul Justiţiei, dar probabil că ar doborî întregul guvern. Adevărul ar ieşi la lumină şi, orice planuri s-ar fi făcut pentru sala de operaţii de la ambasadă, n-ar fi fost niciodată puse în aplicare.

Dar a hotărât să semneze cererea de demisie. Nu mai conta ce părere proastă avea despre fostul său mentor. Oricât de mult ar fi vrut să-i arate lui Edelman că se înşală şi că adevărul o să iasă până la urmă la lumină, nu putea lăsa ca goana după dreptate să-l coste singurele lucruri care contau.

Ceva îi spunea că asta era ultima lui şansă să le arate Sonjei şi copiilor care este poziţia sa. Trebuia să fie pregătit să parieze totul pe ei. Nu ştia dacă Sonja încă mai voia să-i acorde o ultimă şansă sau dacă va accepta ideea că ar trebui să ia totul de la capăt în oraşul lui natal, Helsingborg.

Singurul lucru de care era sigur era că nu şi-ar ierta-o niciodată dacă nu încerca.

La câteva luni după ce vâlva stârnită de acţiunile ciudate ale celor doi poliţişti, Tomas Persson şi Jarmo Päivinen, s-a potolit, pe la sfârşitul lui martie, ambasadorul israelian a fost chemat în ţară şi, după câteva zile, a fost înlocuit.

Schimbării nu i s-a dat multă atenţie în presa suedeză şi nimeni n-a pus la îndoială declaraţia oficială că în spatele schimbării au fost motive personale.

Nici n-a fost raportat nicăieri că vărul ambasadorului, Gidon Hass, a fost trimis acasă în legătură cu această schimbare. N-a avut loc un proces oficial. Dar, după unele surse neconfirmate, cei doi veri au fost trimişi în Lagărul 1391 – Guantánamo al Israelului. În momentul în care scriem nu este clar dacă mai sunt în viaţă.

X

4 ianuarie 2010

Le auzise, însă nu le dăduse crezare. Zvonurile despre care nimeni nu vorbea cu voce tare, dar care se răspândiseră în toată ţara cu iuţeala fulgerului, în spatele uşilor închise şi al perdelelor trase. Le considerase născociri, mult prea greu de crezut ca să fie luate în serios. Cel puţin în primii ani. Dar toate astea s-au schimbat în acea duminică, 15 septembrie, 2002. Fusese cu mai bine de şapte ani înainte, şi acum era conştient în mod dureros că zvonurile subestimaseră, de fapt, ceea ce se petrecea.

O cunoştinţă – nu avea cu adevărat prieteni – l-a întrebat dacă vrea să facă parte dintr-un grup care practica în secret Falun Gong, formă de meditaţie şi arte marţiale inspirată din *qigong*, care era interzisă. Promitea iluminare spirituală şi perfecţiune trupească.

A cerut îndrumare de la zar. Făcea asta întotdeauna de când citise cartea *Omul zar* a lui Luke Rhinehart. A dat un patru. Care era „da“, chiar dacă şovăielnic, şi nu putea decât să urmeze sfatul.

Urmarea directă a deciziei sale era că se afla acum în Lagărul de muncă Masanjia din cartierul Yuhong, la periferia oraşului Shenyang, în nord-estul Chinei. Timp de şapte ani, trei luni şi douăzeci şi două de zile

a supraviețuit cu mâncare care nu putea fi descrisă ca mâncare, într-o celulă atât de mică, încât abia putea să stea în picioare.

De când fusese prins, petrecea cincisprezece ore pe zi într-una din multele hale de producție, sub supraveghere strictă, la muncă silnică, tăind ațele care atârnau de la imitațiile unor haine de firmă sau asamblând jucării și ghirlande luminoase pentru export în SUA. Orice greșeală era pedepsită prin însemnare cu fierul roșu.

Dacă n-ar fi fost zarul și convingerea sa că într-o zi o să-l scoată de acolo, cu siguranță ar fi cedat psihic, la fel ca ceilalți din jur. După ce îți dădeai seama ce se petrece cu adevărat, tot ce puteai să speri era că moartea se arată la orizont.

Ei nu se aflau acolo în primul rând ca să fie torturați sau să facă muncă de sclavi, în condiții groaznice. Nu despre asta era vorba. Chiar dacă, evident, aduceau țării niște bani. Însă nici nu se compara cu câștigul pe care îl aduceau atunci când erau tăiați și vânduți.

Organ cu organ.

Era motivul real al tuturor testelor și examenelor medicale. Explica, de asemenea, faptul că tortura nu atingea niciodată părți ale corpului care aduceau mulți dolari. Sau faptul că, la intervale regulate, unii prizonieri dispăreau și nu se mai întorceau niciodată. Pe de altă parte, el nu-și făcea nici o grijă. Pe măsură ce treceau anii, era din ce mai convins că, în realitate, acesta era biletul său de ieșire de acolo.

Revelația a avut-o cu aproape trei ani în urmă când, pentru prima oară, au năvălit în celula sa fără să-l lovească sau să răstoarne totul cu susul în jos. Era în puterea nopții, și a fost pus pe o brancardă de pe

coridor şi apoi dus, sub supraveghere strictă, prin toate porţile şi uşile, dincolo de bariere.

Pentru prima oară de când fusese arestat era afară şi încă îşi mai amintea cum îşi umpluse plămânii cu aerul nopţii şi privise cerul înstelat, savurând cele câteva secunde până să fie urcat în ambulanţă şi dus la una dintre numeroasele clinici din Shenyang.

După ce au ajuns, a fost anesteziat şi nu s-a trezit decât când se afla înapoi în celulă, cu un bandaj însângerat în jurul trunchiului. Dedesubt se afla o rană mai mare de zece centimetri, cusută neglijent, în partea stângă, unde se aflase unul dintre rinichii săi. Nu s-au ostenit să-i ceară permisiunea. Guvernul chinez s-a purtat ca şi cum era proprietarul corpului lui şi putea oricând să-l aducă din nou acolo ca să mai recolteze un organ.

După vreo săptămână, a fost trimis înapoi în fabrică să-şi reia munca de sclav şi de atunci nu se mai întâmplase nimic.

Până acum.

Cu patru zile înainte fusese dus într-un cabinet medical pe care nu-l mai văzuse niciodată. Un doctor l-a pus să-şi scoată haina uniformei albastru-închis şi a ascultat mult timp cu atenţie, cu un stetoscop. Mai întâi pe spatele lui, în stânga, mult timp, apoi pe piept. Asta nu putea să însemne decât că de data asta voiau inima lui.

Evident, exista riscul să fi luat deja inima altcuiva, sau ca a sa să bată neregulat sau să aibă alt defect care s-o facă nepotrivită. Însă continua să fie mereu pregătit. Dacă veneau să-l ia, ştia că ar fi fost absolut ultima sa şansă.

Dintre zecile de mii de prizonieri din lagăr, nimeni nu reuşise să profite de situaţie. Fuseseră înfrânţi, şi

creierul le fusese spălat în aşa măsură, încât unii nici măcar nu-şi mai aminteau cum îi cheamă sau faptul că sunt, în esenţă, oameni buni. Şi aici era marele lui avantaj. Nu fusese niciodată bun.

Nimeni n-ar fi crezut asta când îl întâlnea. Cei mai mulţi oameni credeau că este plăcut, fermecător şi politicos. Dar nici că puteau să se înşele mai tare. De când se ştia, îi plăcuse să-i vadă pe alţii suferind. Când era mic chinuia animalele, însă mai târziu a chinuit şi oameni. Şi poate că de aceea mintea îi rămăsese ageră, în comparaţie cu a celorlalţi.

Părinţilor le-au trebuit câţiva ani până să-şi dea seama, în cele din urmă, că lucrurile nu se petreceau din întâmplare şi că nu era vina celorlalţi copii, ci că drăgălaşul lor fiu adoptiv era rău. Tatăl s-a lepădat imediat de el. În schimb, mama a încercat tot ce a putut ca să-l ajute, de la psihologi până la permisiunea de a începe să boxeze. Dar, când nimic n-a dat roade, speranţa a dispărut şi din ochii ei. Peste câţiva ani, după şcoala obligatorie, şi inspirat de Rhinehart, a lăsat zarul să-i hotărască drumul şi le-a spus părinţilor că are de gând să-i părăsească, iar ei şi-au ascuns cu greu bucuria.

Ceva a scrâşnit. S-a ridicat în şezut şi a auzit clar cum poarta păzită de la capătul coridorului este descuiată şi deschisă. Era în toiul nopţii şi, la fel ca data trecută, a auzit brancarda înaintând pe roţi care scârţâiau.

A scos zarul, l-a scuturat în mâinile făcute căuş şi le-a deschis cu aşteptare încordată, în vreme ce auzea cum se apropie brancarda scârţâitoare. Era exact ce sperase. Două şiruri de câte trei puncte. Culoarea se ştersese de mult, aşa că nu mai erau acolo decât gropiţele. Era, totuşi, un şase. Un şase pe care abia aştepta să-l pună în aplicare.

Aproape ajunseseră la uşă. În câteva secunde, o cheie avea să fie vârâtă în încuietoare şi răsucită, şi el avea să fie scos din celulă şi legat pe brancardă. Şi-a băgat repede zarul în gură, l-a înghiţit şi şi-a strecurat mâna sub pernă şi în scobitura din saltea, unde ţinea ascunsă de mai mult de doi ani foarfeca luată dintr-o hală de producţie.

Uşa s-a deschis, şi el arăta cât se poate de surprins când gardienii au dat buzna înăuntru, l-au îmbrâncit afară din celulă şi l-au dus cu brancarda pe aceleaşi coridoare părăginite, porţi păzite şi lifturi ca acum trei ani. Dar în noaptea asta nu erau stele. Ploua cu stropi atât de mari, încât şi-a putut astâmpăra setea doar deschizând gura în cele câteva secunde până să fie urcat în ambulanţă.

Hainele sale de puşcăriaş erau ude leoarcă, şi acum i se lipeau de trup, lucru pe care nu-l prevăzuse. Dacă s-ar fi întâmplat ca unul dintre gardieni să se uite spre antebraţul lui drept ar fi văzut imediat forma foarfecii de sub mânecă. Dar nici una dintre privirile încordate care rătăceau n-a observat nimic în timpul drumului spre clinică, iar după ce au ajuns l-au preluat cei din spital şi l-au dus cu brancarda mai departe pe coridoarele luminate.

Se grăbeau, aşa că a presupus că e o urgenţă şi, la fel ca data trecută, totul era pregătit atunci când a ajuns în sala de operaţii. Acolo aştepta o echipă purtând halate chirurgicale verzi, măşti şi mănuşi de cauciuc, gata să-i deschidă pieptul cu fierăstrăul, să-i ia inima şi, aproape sigur, celelalte organe. Apoi aveau să-i arunce corpul într-un container, unde să aştepte să fie dus la crematoriu.

Anestezistul i-a ridicat mâna stângă, a frecat cu degetele mari dosul palmei ca să îmbunătăţească fluxul

sanguin şi apoi a intodus cu pricepere acul în cea mai mare venă. În acelaşi timp, una dintre asistente i-a tăiat cămaşa udă şi a început să-i spele zona din jurul inimii cu un burete ud care mirosea a alcool, pe care îl ţinea cu o pensetă lungă.

Seringa din mâna lui era conectată la un tub subţire, transparent, care intra într-un cateter venos. Mai mult ca sigur că acesta era umplut cu un lichid care avea să-l adoarmă de îndată ce cobora prin tub.

Sperase că va avea o şansă când atenţia lor n-ar fi fost îndreptată asupra lui. Dar toată lumea din sala de operaţii se uita la el, în afară de bărbatul care stătea în picioare cu spatele şi ţinea braţele întinse, în vreme ce în jurul mijlocului îi era legat un şorţ de plastic. În plus, lichidul din cateter ajunsese deja la o treime din tub.

Era vremea să înceapă, aşa că şi-a lăsat braţul drept să atârne peste marginea mesei de operaţie şi a prins foarfeca înainte să cadă pe podea, aşa cum exersase în fiecare noapte timp de o oră în ultimii ani. Anestezistul trebuie să fi observat, pentru că a început imediat să strige la ceilalţi.

El a încercat să-şi dea jos tubul din braţul stâng şi să se ridice în şezut, dar anestezistul i-a ţinut braţul în loc şi i-a apăsat pieptul. Braţul drept îi era încă liber şi aceasta era ultima lui şansă să acţioneze înainte să fie prea târziu.

Lovitura a nimerit exact acolo unde intenţionase şi, chiar dacă nu vedea, simţea că vârfurile desfăcute ale foarfecii pătrunseseră de amândouă părţile laringelui bărbatului, care a început să ţipe, ca şi cum n-ar fi priceput ce s-a întâmplat.

De-abia când a închis lamele foarfecii s-au oprit ţipetele şi au devenit un gâlgâit răguşit. În aceeaşi

clipă, mâinile i-au dat drumul şi s-au ridicat la gâtul rănit, în încercarea instinctivă de a opri sângele care ţâşnea ritmic.

Şi-a smuls tubul din braţul stâng şi s-a repezit la ceilalţi care veneau să-l doboare. A împuns cu foarfeca în toate părţile, ca să producă maximum de vătămări. Sânge. Sânge peste tot. Nu mai văzuse niciodată atâta sânge. Şiroind. Gâlgâind. Împroşcând. Era aşa de mult, încât aproape a alunecat de câteva ori în drum spre bărbatul cu şorţ de plastic care se refugiase lângă uşă. De cum fusese dus în sala de operaţie, şi-a dat seama că acesta era chirurgul şi, probabil, singura persoană din încăpere destul de importantă ca să nu fie sacrificată.

S-a aruncat în faţă şi a alunecat pe podea cu picioarele înainte, secerând picioarele chirurgului, care a aterizat pe burtă şi s-a lovit cu faţa de pardoseală. Îi auzea pe câţiva în spatele său. Dar ajunsese deja la chirurg şi l-a silit să se ridice în picioare, cu braţul drept răsucit la spate şi cu foarfeca însângerată apăsată pe carotidă. Ceilalţi au încremenit şi l-au lăsat să iasă din sala de operaţie cu ostaticul ţinut strâns în faţa sa.

Pe coridor, angajaţii clinicii s-au oprit şi s-au supus ordinului său să se întindă pe jos şi să-l lase să treacă. Ambulanţa aştepta încă afară. Gardienii care veniseră cu el nu se vedeau pe nicăieri. Poate că zăboveau la o cafea în camera personalului sau poate că erau deja pe drum spre lagăr în alt vehicul, împreună cu cineva care tocmai devenise mai sărac cu un rinichi.

Când au ajuns la ambulanţă, chirurgul a început să se împotrivească şi l-a rugat să-i cruţe viaţa. Însă el doar a scuturat din cap şi a explicat că nu depinde de el. Zarul îi arătase un şase, şi nici el, nici altcineva nu putea să facă nimic în privinţa asta.

L-a silit pe chirurg să se culce pe spate, a prins cu amândouă mâinile foarfeca şi l-a înjunghiat de mai multe ori în piept, făcând o gaură destul de mare ca să-şi poată vârî degetele pe sub coaste, să rupă cuşca toracică şi să scoată la iveală inima, care încă mai bătea slab.

Chiar şi când a smuls-o din corp şi a ţinut-o în mână a continuat să bată, ca şi cum ar mai fi existat o mică şansă s-o scoată la capăt.

Însă un şase e un şase, nu ceva pe care să-l pui sub semnul îndoielii, şi-a spus, lăsând organul să cadă pe pământ, după care l-a strivit sub bocanc, s-a urcat la volanul ambulanţei şi a plecat, în vreme ce inima îi bătea atât de tare, încât nu mai putea să audă nimic altceva.

În sfârşit, era în drum spre locul pe care zarul îl făcuse să-l părăsească fără să se uite în urmă. Fusese plecat mai mult de cincisprezece ani, şi nu s-a gândit nici măcar o dată să se întoarcă. Dar acum se hotărâse. Sau, mai exact, zarul hotărâse. Îi dăduse acelaşi răspuns ori de câte ori îl întrebase în ultimele luni. Cu alte cuvinte, nu încăpea îndoială că o să se întoarcă.

Să se întoarcă la Helsingborg.

MULȚUMIRI

Mi

Pentru că ai suportat, chiar şi atunci când a fost foarte greu, şi ai fost un sprijin minunat şi absolut necesar. Gândurile şi reacţiile tale au fost mult mai mult decât o simplă contribuţie printre celelalte. Fără tine... Nu, gândul nu e posibil.

Kasper, Filippa, Sander şi Noomi

Pentru că înţelegeţi de ce tati e uneori cu totul altundeva, chiar dacă stă şi mănâncă la aceeaşi masă.

Jonas

Pentru timpul şi energia, gândurile şi ideile tale. Nu există o placă de rezonanţă mai bună.

Adam, Andreas şi Sara, precum şi toţi ceilalţi de la Bokförlaget Forum

Deoarece nu numai că sunteţi cea mai bună editură, ci sunteţi şi cei mai amuzanţi.

Magnus

Pentru că mi-ai împărtăşit toate cunoştinţele tale medicale şi ai fost încântat să-ţi petreci timpul

discutând despre mărimea unui ochi în comparaţie cu arpagicul.

Lars
Pentru că eşti mereu gata să explici cum se încarcă un glonţ pe ţeavă şi toate celelalte chestii care se petrec în spatele cortinei.

Mikael şi Jenny
Pentru că voi doi sunteţi cei mai buni prieteni ai mei şi pentru că aţi cumpărat treizeci (!) de exemplare din *Victimă fără chip*.

Ellen, de la librăria Akademibokhandeln din Helsingborg, şi Sven-Åke, plus toată gaşca din centrul comercial Väla, vă mulţumesc pentru că aţi citit, v-a plăcut, aţi vorbit despre ea şi i-aţi făcut pe mulţi alţii să-mi citească prima carte.

Şi, în sfârşit, un imens „mulţumesc" tuturor acelora dintre dumneavoastră care au cumpărat *Victimă fără chip* în vara lui 2014, când nimeni nu auzise încă de ea. Datorită vouă şi tuturor prietenilor cărora le-aţi recomandat-o şi care, la rândul lor, au recomandat-o prietenilor lor, pot să stau aici şi să scriu a treia carte despre Fabian Risk.

În colecția Buzz BOOKS
au apărut:

Celeste Ng, *Tot ce nu ți-am spus*
L.S. Hilton, *Maestra*
Jonathan Dee, *Privilegiații*
Emma Healey, *Elizabeth a dispărut*
Peter Swanson, *Cei care merită să moară*
Fiona Barton, *Văduva*
Carla Guelfenbein, *Cu tine în depărtare*
Carla Guelfenbein, *Restul e tăcere*
Austin Wright, *Tony și Susan*
Martin Suter, *Maestrul bucătar*
J.P. Delaney, *Fata dinainte*
Patricia Highsmith, *Carol*
Alexandra Oliva, *Supraviețuitoarea*
Charles Belfoure, *Arhitectul parizian*
Ottessa Moshfegh, *Eileen*
Elan Mastai, *Omul care a cucerit timpul*
Carla Guelfenbein, *Femeia vieții mele*
L.S. Hilton, *Domina*
Susanna Tamaro, *Mergi unde te poartă inima*
Agatha Christie, *Crima din Orient Express*
Sana Krasikov, *Patrioții*
Celeste Ng, *Mici focuri pretutindeni*
Darcey Bell, *O mică favoare*
Fiona Barton, *Copilul*
Michel Faber, *Cartea Lucrurilor Noi și Ciudate*
Maria Semple, *Unde ai dispărut, Bernadette?*

Foto: Thron Ullberg

STEFAN AHNHEM s-a născut în Helsingborg, Suedia, și în prezent locuiește în Stockholm. Timp de mulți ani a fost scenarist și a lucrat, printre altele, la adaptarea pentru televiziune a seriei „Kurt Wallander“ a lui Henning Mankell. De asemenea, este membru al comitetului director al Uniunii Scriitorilor din Suedia. A debutat cu romanul *Victimă fără chip* (*Offer utan ansikte*, 2014), care a câștigat Premiul pentru cel mai bun roman polițist al anului în Suedia și care face parte dintr-o serie ce îl are ca protagonist pe detectivul inspector Fabian Risk. Următoarele romane din serie sunt: *Al nouălea mormânt* (*Den nionde graven*, 2015), *Minus optsprezece grade* (*Arton grader minus*, 2016) și *Motiv X* (2018). Cărțile lui Stefan Ahnhem au fost sau urmează să fie publicate în 27 de țări.

În cea mai friguroasă zi a anului, ministrul suedez al justiției dispare fără urmă pe drumul dintre parlament și propria mașină. În aceeași noapte, o vedetă daneză găsește un străin care se ascunde în casa ei de la nord de Copenhaga. Cadavrul său este descoperit nu după mult timp.

Curând sunt găsiți alți morți, tuturor cadavrelor lipsindu-le diferite părți ale corpului. Pe măsură ce inspectorul criminalist Fabian Risk și omologul său danez Dunja Hougaard încearcă să pună cap la cap informațiile existente, sunt târâți într-o conspirație mai teribilă decât și-ar fi putut imagina.

„Stefan Ahnhem știe cum să scrie un thriller sofisticat și să mențină suspansul pe parcursul întregii cărți. *Al nouălea mormânt* este la fel de captivant ca romanul său de debut, *Victimă fără chip.*“
BTJ, Suedia

„Ahnhem ar putea fi foarte bine următorul Stieg Larsson cu acest thriller care depășește frontierele internaționale, scoate la iveală o potențială conspirație guvernamentală și ne prezintă o iubire care transcende moartea.“
Criminal Element, SUA

„Plin de atmosferă și complex... cu polițiști extraordinar de abili și criminali înfricoșători și plini de imaginație.“
Sunday Times, Marea Britanie

„Odată cu apariția lui Stefan Ahnhem, s-a ivit în sfârșit un demn moștenitor al lui Stieg Larsson.“
NDR, Germania

„Mai înfricoșător decât Jo Nesbø, mai întunecat decât Stieg Larsson.“
Tony Parsons

„Fanii romanului noir scandinav nu trebuie să rateze cu nici un preț acest thriller.“
Publishers Weekly

ISBN 978-606-33-3931-8
9786063339318